

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A woman with long, wavy brown hair and a purple lace dress is the central figure. She is holding a strand of her hair with her right hand. The background is a vibrant blue and purple gradient with faint palm tree silhouettes. The title 'Crazy for loving you' is prominently displayed in the center-left. The word 'Crazy' is in a large, pink, cursive font with a white outline. 'for' is in a smaller, white, sans-serif font. 'loving' and 'you' are in a large, white, sans-serif font.

Crazy for loving you

A
Bluewater
BILLIONAIRES NOVEL

PIPPA GRANT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SENI SEVDİĞİM İÇİN DELİ

PIPPA HİBESİ

İÇİNDEKİLER

Giriş

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43 Sonsöz](#)

[Yakaladın mı?](#)

[MASTER BAKER'a Kısa Bir Bakış](#)

[THE PILOT & THE PUCK-UP'a Kısa Bir](#)

[Bakış Yazar Hakkında](#)

[Pipp a Grant Kitap Listesi ve Okuma Sırasının Tamamı](#)

[Kopyalama hakkı](#)

GİRİŞ

Seni Sevdığım İçin Çıldırıyorum (Bir Bluewater Milyarder Romantik Komedi)

Bir bebeği kucaklayan, aşırı korumacı bir denizciden daha seksi bir şey var mıdır? Erimiş yumurtalıklarım öyle düşünmüyor.

Çok çalıştığınızda ve bunu kanıtlayacak banka hesabınız olduğunda, sert oynamaya hakkınız vardır. Çılgınca şeyler gördüm. Çılgın sahnelere sebep oldum. Ve benim oyunumda utanılacak bir şey yok.

Ama yine de çılgın olaylar zinciri bana bir bebek miras kalmasına yol açtığında stilettolarımdan düştüm. En çılgın kısmı mı? Bebeğin yanında, boxer'ını ütülese şaşırmayacağım kadar düzenli, kuralcı bir emekli deniz piyadesi var.

Ebeveynlik mi? Hadi bakalım. Uykuya ihtiyacım yok - bir keresinde güne Kahire'de iş toplantılarıyla başlamış ve üç gün sonra Melbourne'da bir kulüpte bitirmiştım. Bebek bezi değiştirmek mi? Lütfen. Hareket halindeki bir motosikletin arkasında Spanx'ı değiştirmekten daha zor olamaz. Eğitim

ailenin emlak imparatorluğunu yönetecek küçük adam mı? Dört yaşına geldiğinde hepimizin patronu olacak.

Ama yeni velimle yaşamak? Derimin altına sızmaya çalışırken tüm kutularımı işaretlemeyi başaran huysuz, kaslı, dövmele eski askerle mi?

Gitmesi gerek.

Çünkü ne kadar uzun kalırsa, kalbimden o kadar çok katman sıyrılıyor.

Ama aşk gen havuzumu sulandıran bir şey değil ve onsuz da hayatımdan gayet memnunum. Harika arkadaşlarım, bu sevimli bebeğim ve müstehcen miktarda param var. Kimin aşka ihtiyacı var ki?

göre... belki de ben.

Seni Sevdiğim İçin Çıldırıyorum, eğlenceyi seven milyarder bir playgirl, yapışkan bir merkezi olan huysuz bir denizci, azgın bir yunus, dünyanın en müstehcen havuzu ve Lucy Score, Claire Kingsley, Kathryn Nolan ve Pippa Grant tarafından inşa edilen bir dünyadan bekleyeceğiniz tüm eğlenceyi içeren kazara ebeveynlikte hayattan daha büyük bir yolculuk.

Pippa Grant ile iletişimde kalın!

[Pipsquad'e Katılın](#)

[Pipster Raporunu Alın](#)

[Arkadaş Pippa](#)

[Pippa gibi](#)

[Pippa ile Goodreads'te takılın 'yı da](#)

[PippaBookBub'takip edin takip](#)

[Pippa'yı Amazon'da edin](#)

Pippa'yı Instagram'da takip
edin Pippa'ya Book+Main'de
katılın

Bluewater Milyarderleri Serisi

Lucy Score'dan Skandalın Bedeli

The Mogul and the Muscle Claire Kingsley by by

Crazy for Loving You by Pippa GrantWild

Open Hearts Kathryn Nolan

BİR

Daisy Carter-Kincaid, yani Manolos giyip Fireball atarken dans-ofi'de alt edemeyeceği bir meydan okumayla hiç karşılaşmamış (yarı kendi kendini yetiştirmiş) bir milyarder. Ta ki çok ama çok yakında...

Öldüğümde, bana gelmiş geçmiş en klas kadın demeyebilirler. Ya da en akıllısı. Ya da en zengini.

Ama çok az gözyaşı *dökülen* bir cenaze töreni kadar insana en azından *özlenmeyi* istemesi için ilham veren bir şey yoktur.

"Acaba çiçeklere bir yıldız verir miydi? Orkideler *kayıslı* yerine *şeftali* oldu," diye mırıldanıyor annem mai tai içerken.

Cenazeye kasvetli görünsün diye siyah metal su şişeleri içinde sokulan kendi Bahama mama'boğuluyorum. "*Anne.*"

"Ne? Ölüler olmasaydı, ölüler hakkında kötü konuşmazdım. bana konuşacak çok fazla hastalık verdi. Perdelerdeki turuncunun bir tonu yüzünden Arizona'daki spa merkezinizi berbat web sitesine koymasla da çok adiceydi."

"Öyleydi," diyor Miami Belediye Başkanı. Annem ve ben büyükannemin özenle yetiştirdiği tropik bahçesinde dışında Güney Plajı'nda aile kabul sırasındaız.

Belediye başkanı kuzenimin nedeniyle başsağlığı dilemek için bize ulaştı. "Bir keresinde bana köpeğimin çirkin olduğunu söylemişti. Aileme de aynı şekilde kötü davranmasına şaşırmadım."

Karısı siyah krep elbisesinin yakasını çekiştirirken başını sallıyor. "Bana burun estetiğine ihtiyacım olduğunu söyledi. Ayrıca, begonvilin yanında gizlenen Rafe'in metresi mi? Eminim Julianne yataktaki performansı için ona bir yıldız verirdi."

"Tanrı ikinizi de korusun ve asla değişmeyin," diyor annem. "Önemli olan kalbinizde ne olduğudur."

Kucaklaşıyoruz ve diğer kuzenlerime, teyzelerime ve amcalarıma geçiyorlar.

"Julienne blogunda çocuk hastanesi için tasarladığım heykelin göze battığını yazmış," diye mırıldandı belli belirsiz tanıdığım bir sanatçı. "Yargılayıcı ve zevksiz ruhu huzur içinde yatsın."

"Amin," diye onaylıyor annem.

"Lobideki üç dansçı kız heykelini sen mi yaptın?" Ben sordum.

Başını sallıyor.

"Bayıldım buna! Çok parlak ve mutlu!"

"Sorun da bu zaten," diye yanıtlıyor ortağı. "Bizi sadece Instagram'da heykeli parçalara ayıran paylaşımının bir yıl içinde heykeli görecektir insan sayısından daha fazla beğeni aldığını söylemek için aradı."

Hepimiz kucaklaşıyoruz ve onlar sıraya devam ediyorlar.

Anneme doğru eğildim. "Julienne ve Rafe pek arkadaş edinemediler, değil mi?"

"Güven fonlarıyla yaşamak ve diğer insanları yıkmak varken neden arkadaş edinesin ki?" Annem içkisini yudumluyor ve kelebek şeklindeki zarif kanepeleri dağıtan garsona bir bakış atıyor, ardından öne doğru eğilerek dolambaçlı bahçe yolundaki kabul sırasının başını kontrol ediyor.

Dame, yani , koi göletinin kenarında siyahlar içinde, metanetle duruyor ve güneşi karşılıyor.

ölen kuzenim Julianne'in kayınvalidesinin yanında yas tutanların sonuncusu.

Kuzenim ve kocası için düzenlenen çifte cenazede Julianne'in yeni doğan bebeği dışında ağlayan tek kişi kayınvalidesiydi. Mümkün olduğunca mesafeli durmaya çalıştığım babası, nam-ı diğer Ürkütücü Pislik, maç saatini kaçıracakmış gibi saatini kontrol edip durdu.

Ve bugün korumam yanımda olduğu için çok mutluyum.

Annem yaklaşıyor ve sesini alçaltıyor. "Vasiyetinde bebeğin vasisi hakkında ne yazdığını bilmiyorum ama bu onun başına gelebilecek en iyi şey olabilir. Tabii Rafe'nin ailesi onu almazsa, o zaman dünya ve o çocuk -hepsi lanetlendi."

Talihsiz bir noktaya değindi. "Zavallı şey."

İkimiz de çiçeklere bakıyoruz. Parlak ve mutlu olmayı seviyorum ama bir seri dolandırıcı ve onun acımasız karısının "hayatlarını kutlamak" bana çok yanlış geliyor. Pek çok nedenden dolayı.

Annem bir yudum daha alıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Acaba gümüş parıltılı tabuta itiraz eder miydi? Ben altın rengi tercih ederdi diye düşünmüştüm."

Belli , Julianne'in büyükannemin emlak imparatorluğu için tasarladığım ilk spa hakkındaki eleştirisini hâlâ unutmamış. "Platin parıltılıydı."

"Kocası bir spor arabadan daha parlak bir tabutta toprağa verilirken platin ışıltısı. Bir yıldız."

Tanrım, bu çok iç karartıcı. Depresiflikten *nefret ederim*. "Bir şeylere tek yıldız vermeyi sevmem ama göğüs terime tek yıldız veriyorum. Ekim ayında sıcak hava dalgasını kim onayladı ve ne zaman havuza gireceğiz?"

"Asla. büyükannen bunu planladı, sen değil. Hatırladın mı?"

"Reddedilmekten nefret ederim."

Ama büyükannem herkesten üstündür. Her konuda.

Annem iç çekiyor. Ama kıpırdanmıyor, çünkü o Dame'ın kızı. Bu yüzden kusursuz bir şekilde giyinmiş, dekoltesini *çok fazla* göstermeden ortaya çıkaran ince siyah bir Caroline Herrera giymiş, makyajı mükemmel, saçları ağırbaşlı, ifadesi üzgün ama ağlamaklı değil.

Tıpkı ona benziyorum, onun tavuk bacaklarının gerçekten tavuk bacağı olması dışında, oysa ben ondan altı inç daha kısa olduğum için benimkiler sıkıştırılmış durumda.

Lanet olası baba genleri.

"Cenazelerden hiç hoşlanmam," diyor. "İkisi de korkunç insanlar olsalar da, öldükleri için hala üzgünüm. Onca yıl boyunca ruhlarını dünyada bulabilirlerdi ve şimdi kendilerini affettirme şansına asla sahip olamayacaklar."

"Ama eğer gitmek zorundaysanız, azgın yunusların yelkenlinizi yaklaştırmakta olan bir korsan turist gemisinin yoluna doğru kovalaması oldukça epiktir."

"Eğer azgın bir şey ve korsan bir şey içeren garip bir kazada erkenden ölürsen seni evlatlıktan reddederim."

"Aynen. Ayrıca söz veriyorum, zamanın geldiğinde seni bir sık tabutuna koyduracağım, sırf The Dame'ın gözbebeklerinin kafasından fırlayışını izlemek için."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve fallik elmas küpelerine dokunurken mavi gözlerinin kenarları kırışıyor.

Annem penislere bayılır. Yirmi beş yıl önce babamdan boşandığından beri penis sanatından bir servet kazandı. Bu iyi bir şey, çünkü Dame babamla evlendiği için onu mirasından mahrum etti.

"Julienne ve Rafe hakkında söylenen güzel şeylerin eksikliğine rağmen, burada dikkate değer sayıda insan var" diyor.

"Bu kadar çok insanın büyükannem ve Roderick'ler için gelmesi çok hoş." Çoğu insanın sadece Hanımefendi'yle geyik yapmak için burada olduğunun ya da Julienne'in snark bloguyla edildiği birçok düşmanın cenazesini pan yapmak için burada olmak istediğinin ya da Rafe'in üç metresinin aslında

Yas tutuyorlardı çünkü hiçbirisi onun evli ve sik kafalı olduğunu bilmiyordu ve hepsi onu kendi yöntemleriyle seviyordu.

Ya da Roderick'lerin -Rafe'nin ve babası- sosyal çevrelerinde cenazeye katılacak çok fazla arkadaşları olmaması dışında, muhtemelen burada daha fazla insan olurdu.

Aslında çok fazla arkadaşları . Onların değil En azından *dostça* bir çeşitlilik.

Muhtemelen Anthony Roderick insanlara kendisiyle iş yapmaları için şantaj yapmaya çalışan bir pislik olduğu içindir.

Aradan dört yıl *geçmiş* olmasına rağmen Julianne'in düğününde beni köşeye sıkıştırıp süzdüğü ve *artık aile olduğumuz için birlikte bir anlaşma* talep ettiği anı hala tüylerimi ürpertiyor.

Yerel bir kongre üyesi sırada bize doğru yaklaşıyor.

"Telefonlar aldım

her gün Julianne ve köşe hakkında konuşuyorum. O gidince telefonlarım daha sessiz olacak."

Annem ona, "Çok güzel ettin," diyor.

"Teşekkür ederim. Konuşma yazarım ve ben dün gece bir saat boyunca bunun üzerinde çalıştık."

O yoluna devam eder ve annem tekrar sıraya bakar. "*Tanrıya* şükür. Büyükkannen sırayı bozuyor. Bu sonuncusu olmalı. Politikacılar hakkında ne düşünüyorsun? Kongre üyesi çok tatlı. Ona çıkma teklif etmelisin."

En yakın garsona gidiyoruz, çünkü *kanepeler*. Nefis. "Eve çok yakın."

"Sen ve Avrupalı erkeklere olan bu saçma saplantın... Nerede yanlış yaptım?"

"Hiç bir İtalyan ya da İspanyol ile çıktın mı?"

Kaşlarını çattı. "Çıktığımı sanmıyorum."

"Güven bana. Bir ara sen de denemelisin."

"Avrupa penislerini yakından incelemedim..." "Uçağımı ödünç al. Ya da yatı al."

"Oh, yatta bir hafta *çok güzel* olurdu. Ve ilham verici. Bir havuz çocuğu getirebilir miyim?"

"Eğer beni hayal kırıklığına uğratacağını biliyorsun."

"Sonra geri döndüğümde kongre üyesini araman hakkında konuşabiliriz."

"Anne."

"Ne? Sen kadar sana *annelik* yapmak zorundayım." Bana sırttan korumam Alessandro'nun yanından geçiyoruz.

Ona izin verdim, çünkü o dünyadaki en sevdiğim insanlardan biri.

"Yerleşmek için çok fazla yaşamam gerekiyor," diyorum.

"Evet, evet, yaban yulaflarını ek. Sadece bir kez genç olursun. Ama Daisy, sen artık otuzlu yaşların ortasındasın. Hayatının neredeyse yarısını bu şekilde geçirdin. Ve sen benim torun sahibi olmak için tek umudumsun."

"Eminim Miami'de bir yerlerde siz ve nafaka çekleriniz tarafından evlat edinilmek isteyen büyükannesiz bir aile vardır ama mücevherlerinizi saklamanız gerekebilir. Bu çok *uygunsuz* anne."

"*Daisy Imogen Carter-Kincaid*."

Sırıyorum.

O da sırtıtmamaya çalışıyor ama başaramıyor ve bunun yerine önerim karşısındaki şaşkınlığını gizlemek için mai tai'sini tekrar yudumluyor. İkimiz de biliyoruz ki bu cenaze partisi biter bitmez asistanına büyükannesiz bir aileyi araştırtacak.

Babamın her ay yazmaktan yakındığı nafaka çeklerinden kurtulabilecek kadar kendi parasını kazanıyor. Onlar da vekil torunlarını şımartmaya gidebilir.

"Küstahlık ettiğin için seni cezalandırmalıyım" diyor.

"Carter Towers'ın yeni satın alımının son için Salı günü Tokyo'da olacağım. Sonra da gizlilik anlaşması nedeniyle adını veremeyeceğim bir rock grubuyla uzun bir hafta sonu partisi için Bali'ye gideceğim. Yani beni cezalandıramazsınız."

"Oh, Bali. Bali'ye bayılırım. Bu rock grubu partisi bir K-Pop olayı mı? Onlardan biriyle mi takılıyorsun yoksa tüm grupla mı?"

Beni bu kadar iyi tanımasını seviyorum-nefret ediyorum.
"Bilmem gerek.

Bilmene gerek yok, aslında bilmek de *istemezsin*."

"Torun istediğim kısmı kaçırdın mı?"

Başımı sallayıp kalabalığa bakmak için arkamı dönüyorum ve birden içimden jöle shot'ları ve rastgele iyilik hareketleri yapmak geliyor.

Kimse . Kabul sırası bittiğine göre, herkes kapıya yöneldi.

Dame'ın yaşam kutlaması partisi planları buraya kadarmış.

Genelde gevezelik eden ve bağış yapmamız gereken yeni bir hayır kurumu olduğunu ima eden insanlar bile çıkışa doğru koşuyor. Çok üzücü.

Anthony Roderick'i *suçluyorum*, çünkü o benim *bir daha asla konuşmayacağım pislikler* listeme *girme* onurunu kazanan dünyadaki çok az insandan biri.

"Üç bacaklı bir timsah torununa ne dersin?" Teklif ediyorum. Annem. "Steve'i yerleşim yerinde besleme günüm geldiğinde hep unutuyorum. Seni çok severdi. Ona tavuk atanın boynunda o kadar parıltı gördüğünde gözlerinde ekstra bir ışıltı olur."

"*İnsan* torunları."

"Hm. Belki de başka bir kız evlat edinmelisin. Hep bir kız kardeşim olsun istemişimdir."

"Biliyorum, . Kendin olmakla meşgulsün. Ama hayatım senin tarafından çok tatmin ediliyor. Sadece çocuk sahibi olmanın verdiği mutluluğu senin de hissetmeni istiyorum."

"Vay canına."

"Güzel, değil mi? Kongre üyesinin konuşma yazarından bu konuda da yardım aldım."

Ben

çıldırıyorum.

Annem .

Sonra ikimiz de iç çekiyoruz, çünkü bu gerçekten de dünyanın en üzücü cenazesi.

Ayrılır ayrılmaz, ofise giderken resmen yoldan sapacağım. Miami'nin her yerine küçük aşk bombaları atacakmışım gibi hissediyorum.

Birileri mutlu olmalı.

Hamburger ve çörek arayan ve park sayaçlarının süresinin dolmamasını isteyen insanlar da olabilir.

"Yatınız bir ya da iki haftalığına boş mu? Emin misin?" Annem, Anthony Roderick'le konuşurken bir yandan da bahçeden kaçışan kalabalığı izleyen Hanımefendiye bakar.

Büyükannem için nadiren üzülürüm ama Anthony Roderick'le konuşmak uçan bir hamamböceğine bile dilemeyeceğim bir kader. "Evet. Lütfen yatımı alın. Kendimi ihmal edilmiş hissediyorum."

"Julienne'in kazasından önce Bahamalar'a bir gezi planlıyordum."

"Git. Kullan onu. Kaç. Eğlenin. Azgın yunuslardan ve sahte korsan gemilerinden kaçın."

Bana sarılmaya başladı ama ikimiz de yüzümüzü buruşturduk çünkü bankada kaç milyar dolarınız olduğu önemli değil, böyle bir sıcakta vücut kokusuyla mücadele edemezsiniz. Lanet olası sıcak hava dalgası. Julienne muhtemelen kendi cenazesine bir yıldız verirdi.

"İyi olacak mısın? Üzülmecek misin?" Annem soruyor.

"En iyi arkadaşlarım var. Ve Tokyo ve Bali. Ben iyiyim." "Hayır, tatlım, sen *en iyisisin*."

Ona gülümsüyorum.

Ve ona inanmak için yaklaşık sekiz saatim var. *Her şey* değişene kadar.

iki

Westley Jaeger, yani yeni emekli olmuş, yorgun bir asker, hayallerindeki kız olmasa bile sonunda onu elde etmeye kararlı

BEACH BURGERS bu gece her zamankinden daha kalabalık. Bugün burgerler bedava. Görünüşe göre zengin bir yerli rastgele bir iyilik yapmış ve ödeme yapıyor, buraya geldiğimizde bunu bilmiyorduk. Ayakta duracak yer yok denecek kadar az ama numaramız söylendiğinde Becca ve benim için pencere kenarında bir masa açılıyor. Ben hamburger ve shake tepsisini kapıp bahşiş kavanozuna bir yirmilik atarken Becca da iddiamızı ortaya koyuyor.

Güneş gökyüzünde alçalıyor. Yunuslar körfezde oynuyor. Sıcaklık düşüyor, gece boyunca devam eden fırtınaların ardından yarın sıcaklığın düşeceği tahmin ediliyor. Tiki müziği hoparlörlerden uğulduyor. Ev yapımı patates kızartmasının kokusu havaya yayılıyor ve tuzlu okyanus esintisine karışıyor.

Ve bu gece, Becca'ya *soruyu* soracağım.

Bir ömür önce Chicago'da liseye birlikte gitmiştik. Geçtiğimiz Haziran ayında emekli olduktan sonra Miami'ye geldiğimde ve nihayet sosyal medyaya katıldığımda, onun

O da burada yaşıyor, boşanmış ve iki çocuğu var. Ona ulaştım ve son dört aydır birlikte takılıyoruz.

Komik bir kahkahası var, kızları harika ve şu anda çantasındaki zuladan çıkardığı dezenfektan bezle masayı siliyor.

O mükemmel mi?

Hayır, ama hangi kadın? Hangi *insan*?

Daha önce mükemmelliği bulduğumu sanmıştım ve daha fazla yanılmış olamazdım.

Ama kırkıma merdiven dayadım. Son birkaç yıldır beni engelleyen kalp kırıklığını -ve askeri bağlılığı- geride bırakmaya, yerleşmeye ve hayatımın geri kalanını değerli kılan şeylerle yaşamaya hazırım.

Aile.

Ketçap standından peçete alıyorum ve rustik kulübede bekleyen plaj serserileri ve yerlilerin arasından geçerek pencerenin önündeki iki kişilik sarı boyalı piknik masasına gidiyorum, kalbim tanıdık bir ritim tutturuyor.

Beklenti.

Bunun askeri bir görev beklentisi olmaması dışında, ki bu da yıllar içinde kaybolan bir şey.

Şimdi, *hayatım* için bir beklenti.

Tepsiyi masaya bırakıp banktaki koltuğa tırmanıyorum, nabzım giderek yükseliyor. Sahildeki gün batımı manzarasına rağmen Becca telefonuna eğilmiş, çilek sarısı saçları körfezden gelen hafif esintiyle havalanıyor, narin parmakları ekranda hızla geziniyor. "Aman Tanrım, West, Judgy Julie'ye olanları duydun mu?"

"Kim?" Kalbime sakın olmasını söylüyorum. Becca güvenli bir seçim. Çekici. İstikrarlı. Muhtemelen başka çocuk istemiyordur ve bu değil. Hayatta her şeye sahip olamazsın.

"Yargılayıcı Julie. Julianne Carter-Roderick. Bebeğinin odasına o dev mermer fiskiye koymak için duvarı sökmeyi reddettiğin için sana bir yıldız veren kadın mı?"

"Ah. Doğru. Yargılayıcı Julie. Kocasına tek yıldız falan mı attı?" Fıskiye konusunda onu geçersiz kılsa da adam bana tüm sık kafalı titreşimleri verdi. Zihinsel not: Becca'nın sık kafalı olmayaacağı.

"O öldü."

Hamburgerimi ona doğru uzatarak duruyorum ve sağlam kulağımı ona doğru eğiyorum. "O... öldü mü?"

Lanet olsun.

Şimdi soruyu nasıl soracağım?

Devam et, Denizci! Taşaklarım bana havlıyor, çünkü emekli olduğumdan beri ihmal edildiklerini hissediyorlar. *Şimdi korkaklaşma!*

"İkisi de yaptı. O ve kocası. Görünüşe göre oldukça Trajik bir şekilde. Karma gibi kokuyor. Onu takip etmedim - çekiçleme becerilerinizin cinsiyeti belirsiz bir maymunu tahrik edemeyeceği hakkında söylediği o korkunç şeyden sonra, ki bu çok kabaydı- ama geçen hafta tesadüfen bir bebek askısı hakkında yayınladığı bir incelemeyi gördüm, bebeğini bulutlardan oluşan bir yastıkta uyuyormuş gibi hissettirmedeği ve kumaşın bir insanın baktıktan sonra kusmak istemeyeceği kadar deniz mavisi tonunda olduğu için onu parçalamıştı. Kim böyle şeyler söyler ki?"

"Mutsuz insanlar."

Telefonunu yere bırakıp hamburgeri ve içeceği alıyor. "Sanırım. Herkese karşı çok kötüydü. Kendi çocuğuna çocuk olduğu için bir yıldız vermesine ne kadar vardı?"

Sorumluluğu al ve soru için onu ısıt, denizci! Taşak çuvalım emrediyor. Boğazımı temizledim ve kendi hamburgerimi açtım. "Gün batımı çok güzel."

Becca gülümser. "Tamam. Devam edelim. Anladım. Burada ne zaman hamburger yesek, her zaman delicesine kalabalık olduğunu ve her zaman açık bir pencere kenarı olduğunu biliyor musun?"

Bu daha iyi. "Öyle olması gerekiyordu. Belli ki."

Ooh-rah! Şimdi anladın! Taşaklarım
tezahürat yapıyor. Hamburgerini ısıtırıyor.
Ve sonra inliyor.

Bacağımın porno yıldızı orgazmına uçuğu bir ölçekte, bu inilti
bu burgerde yer alıyor ve *külotumu ıslattı*.

Ve Becca'nın ıslak külot giymesi ilgimi çekti. Hadi
Dürüst olalım. Düzenli seks düşüncesi, altı yıl sonra ilk kez
gerçek ilişki sularına geri adım atmamda kesinlikle rol
oynuyor.

Vakit geldi. Soru zamanı.
Hamburgerimi yere bıraktım.
Derin bir nefes al.

Ve hamburgerini yerken göz göze gelene kadar bekle. "Kız
arkadaşım olmak ister misin?"

Öksürüyor, kahverengi gözleri irileşiyor ve çizburger
ağzından fırlayıp fazladan peçetelerden birinin üzerine
düşüyor.

Göğsünü yumruklayıp hırıltılı bir nefes çıkarırken çabucak
sarıyorum ve bir sonraki peçeteyi uzatıyorum.

"Gesundheit," diyorum elimi uzatıp sırtına hafifçe vururken.

Milkshake'ine uzanıyor ve pipeti emerek yanaklarının
çukurlaşmasına neden oluyor.

"Su?" Hava almak için ayağa kalktığına sordum. Gazoz
çeşmesinden bir bardak almak için yerimden kalkmışım bile.

"*Tanrım*, West, şaka yapmadan önce bir kızı uyar," diyor
sonunda.

Ah, lanet olsun. Annem bir komedyen. Zamanlama sanatını .
Bombalama sanatını da bilirim.

Becca donakalır. "Sen... şaka yapmıyordun."

Ben de bu öğleden sonra klimasız spor salonu tadilatında
çalışmanın sıcak olduğunu sanıyordum. Boğazımı temizliyorum.
"Sana su getirmem konusunda mı? Su konusunda asla şaka
yapmam."

"Şu *çıkma* meselesi." Tekrar gülümsemeye çalışıyor, ama daha çok yaşamak istediğine karar vermiş ve kusmayacakmış gibi davranırken boğazını tırmalayan çiğ bir istiridyeyi emmiş gibi görünüyor.

Yapılacak en centilmence şey onu başından olurdu.

Ona şaka yaptığımı söyle. Gülün. Devam et. Annemin ayak izlerini takip ettiğimi.

Yüzü kurtarmak için yapılacak en iyi şey gülüp .

Ben de başımı sallıyorum. Gülmeye zorladım. "Evet. Beni yakaladın. Özür dilerim. Kötü zamanlama."

Yüksek elmacık kemikleri kızarıyor. Beach Burger milkshake bardağını sanki onları serinletecekmiş gibi yüzüne doğru kaldırıyor ve bana inanmadığını biliyorum. "West, ne diyeceğimi bilmiyorum."

Kaslarınızı esnetin! Amuda kalk! Yaşlı bir kadını boğulmaktan kurtar! Taşaklarım bana havlıyor. Ona bir sik fotoğrafı gönder! Ona neyi kaçırdığınızı göster.

Belli ki taşaklarım her zaman o kadar parlak değil.

"Bu evet demek değil." Sertçe yutkunuyorum, çünkü *lanet olsun*, bu O'Leary'nin yirmi millik bir sırt çantası koşusundan hemen önce ayağıma bir dambıl düşürdüğü zamandan daha çok .

Bunun acıtmaması gerekiyordu. Mantıklı olması gerekiyordu.

İyi arkadaş olduk. Lavabosunun altındaki sızıntıları tamir ediyorum. O bana pişiriyor. İkimiz de daha önce *aşktan* yandık.

Sadece rahatlık ve arkadaşlık için gitmek varken *bunu* kim ister?

Başını sallıyor. "*Tanrım*, bu çok zor."

"Beni öyle görmüyorsun," diye onun yerine konuşuyorum. "değil.

Kötü şaka."

"Ben-sen-evet." Sandalyesinde geriye doğru yığılır. "Sen sanki _."

"Bir kardeş."

Dudaklarını mühürlemeden önce ağzı bir an için açık kalıyor.

Onun için bir kardeş gibi olduğumu söyleyecekti.

Tabii ki öyleydi. Ben de bunun için uğraşıyordum, değil mi?

"Sen... çok rahatsın. Ve hoşsun. Ve çok komik şakalar yapıyorsun," diye yarım yamalak bitiriyor.

Cehenneme açılan bir kapının onu yutmasını ister gibi görünüyor, çünkü bu burada oturup bana *rahat* olduğumu söylemekten daha az garip olurdu.

Ona neredeyse havaya uçtuğum zamanı anlatabilirim.

Musul'da paramparça ettim. Ya da arkadaşlarımla birlikte kötü bir akıntıda salından düşen bir adamı kurtardığımız zaman. Ya da komutanımın annemle konuşmasına izin verdiğim zaman.

Ama o haklı.

"Boşanmanızın nasıl gittiğini söyledikten sonra

Rahat olmak güzel olabilir."

Kaşları kırışıyor. "Sadece rahatlık mı arıyorsun?"

Geri çekilin! Geri çekilin! Taşaklarım bağıyor.

"Becca. Artık çocuk değiliz. İkimiz de yandık. Hayatının geri kalanında yalnız kalmak istemediğini söyleyip duruyorsun. Ben de istemiyorum ama kendimi yirmili yaşlarda biriyle çıkarken göremiyorum ve flört havuzu da bizim yaşımızdakiler için pek dolu değil."

Bir şey söylemeye başlıyor, sözünü kesiyor, yanlara bakıyor ve sadece benim yakalayabildiğim bir şey fısıldıyor çünkü kariyerimin yarısında sağ kulağında yüzde seksen işitme kaybına neden olan o havan topu mermisinden beri dudak okuma konusunda çok iyiyim.

Biriyle çıkmaya başladım. Ben

olmayan biriyle.

Çünkü o beni *öyle* görmüyor.

İlişki tavsiyesi olduğunda sıfır filtreli dört kız kardeşim var. Ailem bana görgü kurallarını öğretti. Denizciler bana erkek olmayı öğretti. Birden kendimi yine kötü randevulara çıkan o garip ergen gibi hissettim.

"Kim o?" Kardeş olmak konusunda çok deneyimim var.
Ben onun *kardeşi* olacağım.

Yanakları pancara döndü. "Mia'nın yüzme yarışında tanıştığım bir baba. Dördüncü sınıf öğretmeni idi. O yıl-"

"Boşandın."

"O iyi bir adam. Ayrıca boşanmış. Bir anda *kaynaştık*. Oğlunun küçükler ligi takımına koçluk yapıyor, bu yüzden bu hafta sonuna kadar onu yüzme yarışlarında görmemiştim. Maçlar hep yüzme antrenmanlarıyla çakışırdı. Bu hafta sonu hepimiz mini golf oynamaya gidiyoruz. Seni incitmek için yapmadım. Bunun başka bir yere gideceğini düşündüğünü fark etmemiştim."

"Senin hatan değil. Söylediklerimi unut."

İkimiz de söylediklerimi

Daha fazla kötü anının su yüzüne çıkmasına neden olan yapmacık bir sohbetle hamburger ve shake yutarak idare ediyoruz.

Cenazeye kör bir randevu. Arkadaşlarımın öğle yemeğine müşhil koyduğu ve Kaliforniya sahilinde bir gezinti için randevumu aldıktan hemen sonra etkisini gösterdiği zaman. Kum voleybolu oynadığımız ve ikimiz de aynı anda topa atlayıp kafalarımız çarpışınca kazara gözünü morarttığım o süper eğlenceli randevu.

Düzgün bir ilk buluşma yaşamadan önce otuz yaşındaydım. Benden birkaç yaş büyük bekâr bir anneyle. O da benim kadar bıkkındı, çünkü boşanmıştı, ben ise *randevulaşma* konusunda hiç iyi değildim. Korku hikayelerimizi paylaştık, gülmekten kendimizi hasta ettik ve altı ay sonra onun ve çocuklarının yanına taşındım.

Onlarla iki yıl yaşadım, *seni seviyorum ama bir daha asla evlenmeyeceğim* diye duydum.

Meğer bu, *seni senin beni sevdiğin kadar sevmediğim* anlamına geliyormuş.

Kız kardeşlerimin dördü de evli. Çocukları, kahkahaları, iyi ve kötü zamanlarıyla bir rüyayı yaşıyorlar. Yerleştiler. *Mutlular*.

Şimdi kendim için böyle bir hayat istemek çok mu yanlış? I Sam Amca'ya yirmi yılını verdim. Şimdi *kendim* için birkaç yıl istiyorum.

Becca ve ben ayrılıyoruz. "Seni sonra ararım," dedim. Ama sanırım ikimiz de onu daha sonra aramayacağımı biliyoruz.

Vay canına, kum voleybolu sahasındaki *ateşli kızlar*, sahile yığıldığımda hayalarım teklif ediyor.

Daha yakından bakıyorum, bikinili kalabalığın muhtemelen zar zor yasal olduğunu fark ediyorum ve gök gürültülü bulutlar güneyden gelmekle tehdit ederken sahilde yürüyüşe çıkıyorum.

Sahilde ev kiraladığım dairenin önünden geçiyorum ve koşmaya başlıyorum. Profesyonel hokey oyuncusu olan küçük kardeşimin tanıdığı *insanlar var*. Kreşlerin yeniden yapılmasına ve sahil evlerinde bebek bakıcılığına ihtiyaç duyan paralı insanlar, gerçi şu anda *bana* ağabeylik yaptığından şüpheleniyorum.

Ordudaki görevimden sonraki ilk altı ay boyunca için sahilde bir yer ayarlamak. İşimi büyütebilmem için beni tadilat yapılması gereken kişileri tanıyan kişilerle tanıştırmak.

Belki de kayganlaştırıcıya *ihtiyacı olan zengin kadınlar*.

Onlara çenelerini kapamalarını söyleyip koşumu hızlandırıyorum. Artık aktif bir denizci olmayabilirim ama bu kendimi yumuşatacağım anlamına gelmiyor.

Ve bazı *duyguları* çözmem gerekiyor.

Lanet duygular.

Flört Becca oldu sözde içinolmak hakkında
değil *sahip olmak*

Duygular.

En azından incinebilecek duygular değil.

Kız kardeşlerim şüphesiz bana bu yüzden bittiğini söyleyecekler ama ben dışarıda bir yerlerde düzenli seks yapan bir arkadaş isteyen bir kadın olduğunu düşünmek istiyorum, ama her şeyi kapsayan, saplantılı, gökkuşağı ve çikolata çiçekleri gibi bittiğinde kalp kırıklığına yol açan bir *aşk* değil.

Bir süre sonra arkamı dönüp geri gidiyorum. Ön kapıya vardığımda neredeyse yeniden normal nefes alıyordum. Becca çoktan gitmişti.

Muhtemelen kiminle çıkıyorsa onu görmeye gitmiştir.

"Bay Westley Jaeger?" diye soruyor takım elbiseli bir adam, ben geçici evimin merdivenlerini tırmanırken. "Wonder West İnşaat mı?"

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Takım elbiseli adamlar normalde beni takip etmezler. "Öyle mi?"

"Stanley Chihuahua. Bayan Imogen Carter ve Carter ailesini temsil ediyorum. Julianne Carter- Roderick'in vasiyetiyle ilgili bir sorun var ve lütfen benimle gelmeniz gerekiyor."

Julianne Carter-Roderick. Yargılayıcı Julie. Bu da ne böyle? "Ne tür bir sorun?"

"Sadece küçük bir not. Eminim bunu çabucak halledebiliriz."

"Eğer bu olay yüzünden ona hâlâ borçlu olduğumu söylüyorsa heykel-"

"Hayır, efendim. Her şey yolunda. Göreceli olarak. Sizin adınız... şey olarak geçiyor. Bu büyüklükteki bir vasiyetin hassas doğasını ve yakın zamanda ölen kişinin göreceli şöhretini göz önünde bulundurarak, özel olarak konuşmayı tercih ederim."

"Bir mektup gönderemez miydin?" Topçu çavuşuyken komutanımın kendi isteğimle önerdiği şeylerin ötesinde yasal şeyler hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama bu garip geliyor.

"İşin içinde zaman faktörü var. Dilerseniz beni kendi aracınızla takip edebilirsiniz."

"Nereye?"

"Daisy Carter-Kincaid'in Key Biscayne'deki Bluewater'daki evi, efendim."

Daisy Carter-Kincaid.

Bu ismi biliyorum.

Neden ben-aw, *cehennem*.

Daisy Carter-Kincaid zengin bir parti kızı. Bu da muhtemelen küçük kardeşimin -yüksek profilli sosyal gruplarda koşan hokey yıldızı- bana şaka yaptığı anlamına geliyor.

Ya da kayganlaştırıcıya ihtiyacı olan o zengin kızla birlikte olmak!

Umutsuzlar.

"Daisy Carter-Kincaid'in evi," diye
tekrarladım. "Evet, efendim."

Ona sahil evlerinin olduğu sırayı işaret ediyorum. Küçük kardeşim bir şeyler biliyor. Ve beni bir partiye gitmem için kandırdığından eminim.

Getir bakalım. "Kamyonum yolun aşağısında park halinde. Onu alayım, seni takip edeceğim."

Üç

Batı

Key Biscayne'e giderken tüm trafik ışıkları benim için yeşile dönüyor, kimse beni terslemiyor ya da yolumu kesmiyor, Tiki Bar Drive'daki özel Bluewater topluluğunun giriş kapısındaki görevli tropikal çiçek desenli gömleğiyle bir kelebek kadar kibar ve kapının hemen ötesindeki sekiz ayaklı oyma horoz bile beni gördüğüne sevinmiş görünüyor.

Alacakaranlıkta, Miami'nin çoğu insanın bir dergi kapağı dışında asla bir bölgesinde, milyarderlerin ve süper yıldızların evleri olarak adlandırdıkları muhteşem bir özel toplulukta bana eşlik ediliyor.

Kardeşim bir şey yaptığında, kadar gider.

Bir an şüpheyeye düşüyorum, çünkü beni alması için takım elbiseli bir adam göndermek Tyler'ın tarzı değil, ama palmiye ağaçlarının yanına zevkle sıkıştırılmış malikanelerin bulunduğu bir grup bozulmamış çimenliğin yanından geçtikten sonra, başka bir köprüden ve üç malikaneden daha geçtikten sonra, önümdeki araba nihayet Porsche'ler, Tesla'lar, Jaguarlar ve Ty'ın tarzı olan kromajlı Escalade'lerle kaplı uzun, ezilmiş bir deniz kabuğu yoluna giriyor.

Bu kesinlikle bir parti.

Belki *de Bay Chihuahua* "avukat "ın striptizci adıdır ve Ty beni onun yardımcısı olmam için ayarlamıştır.

Eğer öyleyse, Noel'de çorabında mayonez olacak.

Bay Chihuahua beni devasa, kıvrımlı cepheci hacienda malikanesinin porte-cochère'ine götürüyor ve iki arabayı içeri sokuyor, sonra bana da aynısını yapmam için işaret ediyor.

Bu porte-cochère mi?

Gerçekten harika. Evin resimlerini görmüştüm çünkü kız kardeşlerim dedikodu gazeteleriyle ilgileniyor ve bana mesaj atmaya bayılıyorlar, özellikle de Tyler beni Julianne için çocuk odası yenileme işine soktukten sonra. Görünüşe göre Daisy ve Julianne kuzenler, eğer Daisy Carter-Kincaid ile ilgili bilgileri doğru hatırlıyorsam.

Çoğu dedikoduyu görmezden gelirim -özellikle de Ty'ın hokey kariyeri yükselirken dergilerde yaptığı söylenen bazı şeylerden sonra- ama bu evi ve *How The Rich Live* dergisindeki haberini görmezden gelemedim.

Daisy 'nin bir şeyi var gibi bir yarım düzine parti salonu

İçeride *Deniz Altından* trambolin bara kadar farklı temalar Konuk süitlerinin hepsi tropik içeceklerin adını taşıyor ve söylentiye göre bir rock efsanesi ve eşi hamile kalmaya çalışırken *Sex on the Beach* süitinde bir ay boyunca kalıp kalamayacaklarını sormuşlar ve ilk ay işe yaramayınca bir ay daha kalmak istemişler.

Evindeki ofisinin bir duvarı donmuş yoğurt dispenserleri ile dolu. Yatak odası küçük kızların prenses rüyalarını süslüyor. Gül şeklinde mermer bir leğen olan küvetini İtalya'dan ithal ettirmişti. Ve tüm ev, her şey -D şeklindedir ve bakır çatısı, güneş panelleriyle kaplı olmadığı yerlerde ışıltı ışıltı parlayacak modifiye edilmiştir ve tepesinde bir kayan yıldız porte-cochère dallanmaktadır.

Ciddiyim.

Çıkıntı, güvenlik için olduğunu tahmin ettiğim yıldız şeklindeki bir binaya doğru uzanıyor, ancak şu anda insan bulunmuyor.

Evet, bu gece parti yapıyoruz! Taşaklarım neşeleniyor.

Kötü kulağımla konuşuyorlarmış yapıyorum. Ordudaki son birkaç yılımı tek gecelik ilişkilerle atlattım ve sonsuza kadar o adam olmak *istemiyorum*. İstikrar istiyorum. Bir yuva. Bir aile.

Sierra altı yıl önce kalbimi kırmadan önce sahip olduğumu sandığım şeyi istiyorum.

Peki senin için nasıl gidiyor, enayi? Taşaklarım soruyor.

Haklı olabilirler. Hayatta gerçekten istediğim şeyi *asla* elde edemeyebilirim.

Güvenlik karakolundan zevkli tropik peyzaja, etrafımızdaki arabalara, büyük çift meşe kapıları ve binanın kıvrımını takip eden kemerli pencereleriyle eve kadar her şeyi değerlendiriyorum, çünkü ordudan her zaman durumsal farkındalığa sahip olma arzusunu kaybedecek kadar uzun süre ayrılmadım.

Bay Chihuahua arabasından atlıyor ve onu takip etmemi işaret ediyor. Ön kapıya doğru gitmiyoruz, bunun yerine palmiye ağaçlarının altında ve ebegümece çalılarının yanındaki bir patika boyunca binanın kavisli tarafına doğru ilerliyoruz, merak ve şüphe her adımda artıyor.

"Nereye gidiyoruz?" Bu bir parti gibi hissettirmiyor ve biz yürürken müzik azalıyor.

"Havuzlu ev."

"Neden?"

"Gizlilik." "Ne-

"

"Yakında, Bay Jaeger. Beklemem emredildi." Bu uğursuzluk değil. *Hay sikeyim*. Ne haltlar burada? Sonunda şu şekilde bir havuza ulaştık.

Huh.

Bu bir sik havuzu.

Daisy'nin baş harfleri DICK - kız kardeşlerim ailesinin ondan nefret ettiğini söylüyor - bu yüzden sanırım bir dick havuzu mantıklı. Kesinlikle bir horoz ve toplar şekli, toplar bir sıcak küvet olarak. Verandanın ötesinde başka bir evin ışıkları görünüyor.

Top çuvalının ve işeyen bir adam heykelinin etrafından dolaşıp küçük, parlak boyalı havuz evine gidiyoruz. Evin ön tarafının tamamen cam olması dışında, yaklaşık iki kişilik bir ev büyüklüğünde ve içeride mermer karo zeminler, bir yunus avizesi, bir duvar boyunca şık bir bar ve her köşede tropikal bitkilerle egzotik bir kaçış gibi hissettiriyor. Sağduyulu işaretler bir koridordan soyunma odalarına ve bir tarafta bir tuvalete, diğer tarafta ise bir spaya işaret ediyor.

Okların aslında kristal penisler olduğunu fark ettiğimde bir kez daha düşündüm.

Kristal mi?

Yoksa elmas mı?

Duvarda asılı olan da elmas kaplı bir penis mozaïği mi?

Burası kardeşlerimle birlikte her yaz Chicago'da gitmek için yalvardığımız mahalle havuzuna hiç benzemiyor. Öyle olmasını beklediğimden değil, ama bu kadar çok penis de beklemiyordum.

Cam kapı arkamızdan kayarak kapandığında partiden gelen hafif gürültü tamamen kesildi. "Ne-" Tekrar başlıyorum ama daha bitiremeden koridorlardan birinden renkli bir insan kütlesi odaya yuvarlanıyor. Stilettolar giymiş, elinde içki, sadece varlığıyla bile bir kaos kasırgası yaratıyor.

Elbisesi, göğüslerinden kalçasına kadar onu zar zor örten ve her kıvrımını ortaya çıkaran altın ve beyaz ışıltılı bir numaraSaçları neon kırmızısı, başının üstünde uzun bir at kuyruğu şeklinde bağlanmış ve kulaklarındaki ışıltılarla uyumlu elmaslardan oluşan bir gerdanlık takıyor.

"Stanley! Bana bir striptizci getirmişsin! Getirmemeliydin!"

Adam ağzını açıyor ama kadın parmağını kaldırıyor. "Ah-ah, havayı bozma." Bir telefon çıkarıp ekrana iki kez vuruyor ve "Low Rider" havayı dolduruyor. "Tamam, koca adam. Neyin var göster bakalım."

Rahat. Becca *rahat* olduğumu söyledi.

Ona *bu* hikayeyi anlatmak için sabırsızlanıyorum. Gerçi tekila shotları, havuza düşme, şişme bebeği boğulan bir kadın sanma ve sik havuzunun kralı olarak taç giyme gibi şeyler olacak.

Tabii gidebileceğimi varsayarsak. Bütün gece gerçeküstü olmaya başladı. Bundan hoşlanmıyorum.

Bay Chihuahua bir iç çekti. Bana bakıyor. Sonra ona. Sonra tekrar bana. "Beş dakika, Bay Jaeger. Lütfen sizi korkutmasına izin vermeyin. Bayan Carter çok sinirlenir."

Kadın alkışlar. "Gramalicious'tan bir striptizci mi? Onun içinde olduğunu bilmiyordum."

"Daisy?" Ben soruyorum.

Sırıttıyor ve etrafımda dönüyor, kalçaları sallanıyor, omuzları müzikle birlikte yuvarlanıyor. Duygusalılık ve taşkınlık içinde dönüp dururken sadece dudaklarını izlemek zor, bu yüzden müzikten söylediği her şeyi yakalayamıyorum, ama geri kalanımız katılsa da katılmasa da bir parti veriyor.

Dar elbisesiyle yanımda dönerken gözleri parlıyor, göğüsleri fark edilecek kadar sallanıyor. "Dans edecek misin, yoksa orada öylece duracak mısın?"

Kalbim güm güm
atıyor. Parmaklarım
seğiriyor.

Saf şehvet kıpırdanıyor.

Neden burada olduğumu tam olarak bilmiyorum-kardeşim tarafından bir partiye gitmek için şaka yapmak giderek daha az olası bir seçenek gibi geliyor-ama hayatım boyunca durum kendini gösterdiğinde gevşememek ve iyi vakit geçirmemek için kıcımlı yırtmadım.

Özellikle de bu gece.

Hareketlerim var mı bilmiyorum - en son bir kızı etkilemeye çalıştığımda, bunu bir ip üzerinde çene kaldırma yarışmasına katılarak yaptım ve evet, kazandım - ama gözlerimi kapatıyorum ve müziğin damarlarıma vurmasına izin veriyorum.

Dans etmek bana göre değil.

Genelde.

Bu gece mi?

Bu gece doğrudan *Fuck It-ville*'deyiz.

"*Woo*, bebeğim!" Daisy ötüyor. "Senin adın ne, şekerparem?"

"Batı." Sesim sert çıkıyor.

Tanrım. *Daisy Carter-Kincaid* için kıcımlı sallıyorum.

Bir eli telefonunda, diğer eli süslü martini bardağındaki içkisini tutarak bana yaklaşıyor. Dans ediyor ama topuklarının altındaki ince çivilerin üzerinde sallanmıyor. İçkisi şıprırdıyor ama gözleri kan çanağına dönmüş değil ve ağzından bir şey kaçırmıyor. "Nerelisin?"

"Her yerde."

Parmaklarının arkası pazılarıma değiyor ve içkisi kenarından tenime damlıyor. "Ben her yeri severim. Senin favorin neresi?"

Ben varislerle parti yapan tiplerden değilim. Her ne için buradaysam, bu gece ve sadece bu gece. Muhtemelen bir saatten fazla sürmez.

Kaybedecek neyim var ki?

Doğrudan o lavanta gözlere bakıyorum, beynimin arkasında uğuldayan *uyarıyı* görmezden geliyorum çünkü *kimsenin* lavanta gözleri yok, bu da bir şey sakladığı anlamına geliyor, muhtemelen birçok şey.

Ama *yine* de siktir *et*.

"En sevdiğim mi?" Onunla birlikte sallanıyorum, onun seviyesine yaklaşmak için çömeliyorum. Ününe bakarak düşündüğünüz kadar uzun boylu değil ama bir o kadar da vahşi. "Şu anda, tam burada."

Burnu kırışıyor ve sonra gülümsemesi daha da genişliyor. "Benimle *flört mü* ediyorsun, West from Everywhere?"

"Benimle *dans* ediyor musun, Tam Buradan Daisy?" "Ne diyebilirim ki? Dans etmeyi severim." Göz kırıyor. "*Ve* flört etmeyi.

Soyunacak mısın, yoksa ne yapacaksın?"

Bir kez *daha*, siktir *et*.

Neden soyunmayayım ki?

Geri çekiliyorum, dans etmek için elimden geleni yapmaya devam ederken polomu kotumdan çıkarıyorum. Bir dağın yerinden oynatılmasını istiyorsanız, adamınız benim. Parkta futbol oynarken geçici bir defans oyuncusu mu arıyorsunuz, ilk arayacağınız adam benim. Striptiz mi istiyorsunuz, hiç tarzım olduğunu söyleyemem.

Ama yine de bunu yapıyorum. Yavaşça karın kaslarıma sağlıyorum. Kız kardeşlerimin aşk romanlarının kapağında gördüğüm gibi kotumu bir taraftan aşağı çekiyorum.

Gözbebekleri kararıyor ve müzikle birlikte sallanmaya devam ediyor, başını eğerek doğal olmayan neon kırmızısı at kuyruğunun da ritimle birlikte sallanmasını sağlıyor.

"Sık sık soyunur musun?" diye nefes alıyor. "Günde birkaç kez."

"Nerede?"

"Genellikle benim banyomda."

Başını arkaya atıp gülüyor ve kahretsin, bu mutlu, zengin kahkaha bende bir işitme cihazı alma isteği uyandırıyor, böylece sesi her iki kulağımda da tamamen duyabiliyorum. Kıvrımlı, cesur ve parlak ve taşaklarımı dilsiz hale getirdi.

"Sanırım senden hoşlandım, Her Yerden Batı," diyor.

Bunun kafama girmesine izin vermiyorum -en azından omuzlarımdakine- çünkü bunun üzerinde *ilk* buluşma yazıyor ve ilk buluşmalarla aram pek iyi değildir. "Bu konuyu ," diyorum ona.

Yine gülüyor. İçkisini yudumluyor. Karnımı işaret ediyor. "Hadi o zaman. Bakalım başka nelerin varmış.

Tam gömleği kafama geçirmek üzereydim ki arkamızda bir patlama oldu.

Tehlikeyle yüzleşmeye hazır bir şekilde dönüp çömelıyorum ve kendimi *lanet* olası biriyle göz göze buluyorum.

Imogen Carter.

O huysuz biri. Hem de çok titiz. Julianne Carter-Roderick resmi olarak kreş tadilatından sorumlu olabilir, ancak büyükannesi neredeyse her gün ikiye dörtlerin yeterince düz olduğundan ve küçük ekibimden hiçbirinin içmediğinden emin olmak için uğradı.

Julianne'in bana verdiği bir yıldızlı eleştiriden sonra solaryumundaki birkaç pencere camını tamir etmem için beni işe aldığında çok şaşırmıştım, ama yaptı ve solaryum işinde olduğum hafta daha da huysuzlaştı.

Ve yüzünü karartan o ekşi ifade, tepemizdeki yunus avizesinin bile irkilmesine ve geri çekilmesine neden oluyor.

"Daisy, Pierson'a telefonunu o iğrenç havuza attırmadan önce şu müziğı kapat," diye emrediyor buz mavisi gözlerini benden ayırmadan. "Bay Jaeger, sanırım?"

Ona tanıştığımızı hatırlatmak için ağzımı açıyorum, sonra böyle insanlarla bunun bir önemi olmadığını fark ediyorum. Beni hatırlamayacak.

Ben sadece kiralık yardımcıyım.

kıvrımlı, minyon kadın için ben sadece *striptizciyim*.

"Gram-gram!" Daisy müziğı kapatır ve telefonunu Göğüs dekoltesine kadar, yine de ritimle sallanıyor. "Parti yapmak istediğini bilseydim, yaşlı Piersy'yi arar ve sana kulüp kıyafetleri bulmasını söyledim." Sırtarak kadehini kaldırıyor. "Sana geçen hafta Milano anlaşmasını yaptığını söylemiş miydim? İtalya'da yaz, işte geliyoruz. Yaşasın! Ayrıca, bir *striptizci* mi? Güzel, Gramalicious. Senden çok daha azını beklerdim!"

"Sarhoşsun," diye burnunu çekiyor Imogen.

"Hayır, sadece kafam güzel ve mutluyum." Daisy kendini deniz mavisi alçak sandalyelerden birine atıyor ve çıplak, kıvrımlı bacaklarını yunus balığı şeklindeki kolçağın üzerinden sarkıtıyor ve başının üzerinden uzanarak içkiyi arkasındaki yere bırakıyor.

Tanrım, çok esnek.

Bir başka ses kafamı Imogen'e doğru çevirmeme neden oluyor ve bu sefer arkasındaki insanları kaçırmıyorum.

Imogen'in fildişi çantasını taşıyan takım elbiseli, uzun boylu, tuzlu ve biberli saçlı bir adam. Koyu sarı saçlı ve çatık kaşlı, korumaya benzeyen bir tuğla yığını. Ve gürültünün kaynağı olan bebek taşıyıcısını taşıyan Stanley Chihuahua.

"Ne içiyorsun, Nine-boo?" Daisy soruyor. "Alessandro, Dame'a bir konyak getir. Kendinden geçmek üzere. O zaman hepimiz güzel, derin, temizleyici bir Ay nefesi alabilir ve yeniden mutlu olabiliriz."

"Ne kadar sarhoş?" Imogen, yaşlı kadına içki getirmek için kıpırdamayan korumaya soruyor. Alessandro, sanırım.

"O değil."

"Tamamen emin misin?"

"Evet."

Daisy bana göz kırpmıyor, sanki bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi, ama aslında sarhoş olduğunu ve korumasının yalan söylediğini mi, yoksa ayık olduğunu ve sadece büyükannesini kızdırmaya çalıştığını mı bilmiyorum.

Ama Daisy ve keçiler umurumda değil. Taşıyıcıdaki çocuk umurumda.

O genç. *Çok* küçük. O kadar küçük ki, bacakları taşıyıcının kenarına ulaşmıyor ve ciğerleri patlarcasına salladığı elleri üzerinde çok az kontrolü var.

Onun kim olduğunu anladığımda bir sersemlik hissi daha kaplıyor içimi.

Öyle olmalı, değil mi?

"Kuzenini toprağa verdiğimiz gece *parti* vermekten daha iyi bir şey yapamaz mıydın?" Imogen, gözlerini deviren Daisyye kaşlarını çatıyor, içkisini kapıyor ve baş aşağı yudumluyor.

"Herkes kendi yas tutar."

Yetişkinlerin hiçbiri bebeği rahatlatmak için hareket etmiyor. Ağlayan *yetim*.

Yapma denizci! Taşak çuvalım havlıyor. *Geri çekilin! Geri çekilin!*

Cahil, azgın enayiler olmalarına rağmen beni çok iyi tanıyorlar.

Stanley Chihuahua taşıyıcıya bakıp yüzünü buruşturuyor, onu yere bırakıyor ve birkaç adım uzaklaşıyor.

"Nedenam I Burada mı?" I kesmek olarak

Daisy ve büyükannesi tartışıyor.

Beni görmezden geliyorlar.

Bebek daha çok ağlıyor.

Ve kalbimin derinliklerinde bir şey bükülüyor.

Taşıyıcıya doğru üç adım atıyorum ve çömeliyorum. Kimse beni durdurmaya çalışmıyor, bu da beni daha da sinirlendiriyor. Ben lanet olası bir *yabancıyım*. Bir bebeğin kemerini çözüyorum. Eğer kız kardeşlerimin evinde şu anda yaptığım şeyi yapan yabancılar olsaydı, önce onlarla mücadele eder, soruları sonra sorardım.

Julienne Carter-Roderick'in vasiyetiyle ilgili bir sorun var. Benimle gelmeni istiyorum. Kişisel bir mesele.

İçimde çok ama *çok* kötü bir his oluşmaya başladı.

Bebek hala o kadar küçük ki, onu omzuma koyarken -kötü kulağımın yanına- başını kucaklamam ve ayakta zıplamam gerekiyor.

Imogen bana bir bakış fırlattı. Dudakları kıpırdıyor ama bana çocuğu bırakmamı söylemiyor.

Vereceğimden değil. Onu kime verebilirim ki? Belli ki bebeklerle arası iyi değil, yoksa onu kendisi teselli ederdi. Avukatı ve çantasını taşıyan adam da.

"Burada ne yapıyorum ben?" Küçük adam daha derine sokulurken ve hıçkırıkları yavaşlarken tekrar bastırıyorum.

Imogen beni görmezden geliyor.

Bu insanlar iş sorulara cevap vermeye gelince tam bir pislik oluyorlar.

Ama bu bebek öyle *değil*. Tükürük ve çiş gibi kokuyor ve o kadar küçük ki elim tüm sırtını kaplıyor. Siyah saçları terlemiş gibi kaygan ve gözyaşları boynuma damlıyor.

Altı kardeşin en büyüğüyüm. On iki yeğenim var. Deniz Kuvvetleri'ne insanlarla ilgilenmek için yazıldım.

Bu bebek mi?

Bu bebeğin ona bakacak birine ihtiyacı var ve onun bana sarılması tüm varlığımdaki koruyucu içgüdüleri harekete geçiriyor.

Gerçi hiçbirisi bebek bezi çantası getirmedi, bu yüzden onu kucağıma almaktan başka *bir* şey *yapamayacağım* açık.

Imogen, neon kırmızısı tembel bir kaş kaldıran Daisy'ye, "O içkiyi yere bırak," diye emrediyor.

"Büyükanneleler, hepimiz kendi yöntemlerimizle yas tutarız.

Bu benimki." "*Yas tutma* zamanın sona erdi. Tebrikler Daisy.

Sen Remington Nathaniel Roderick'in yeni vasisisin."

Daisy büyükannesine göz kırpmıyor, sonra lavanta rengi gözlerini avukata, sonra bana, sonra tekrar büyükannesine çeviriyor.

Ellerim bebeğin etrafında sıkılaşıırken

Şaka mı? Daisy gülmekten kırılır. "Bu iyiydi."

"Ne yazık ki *şaka* yapmıyorum." Imogen Carter buz gibi bakışlarını bana çevirdi. "Bay Jaeger, Julianne ve Rafe sizi ortak vasi olarak atadı."

Sağlam kulağımı ona doğru eğiyorum, karnım ayak parmaklarıma kadar bungee jumping yaparken bebeğin etrafındaki tutuşum daha da sıkılaşıyor. "Yine mi geldin?"

"Bay Jaeger, sizin ve Daisy'nin büyük torunumun ortak vasileri olarak atandığınızı *söyledim*. Şu anda elinizde tuttuğunuz kişi."

Vay anasını.

Hayalarım herhangi bir yorum yapamayacak kadar şokta.
Kulaklarımda iyi ve kötü bir vızıltı var ve ben de bebekle birlikte
bir yunus sandalyesine gömülürken bir an başım dönüyor.

Buraya kesinlikle parti için gelmedim.

DÖRT

Daisy

BU GERÇEKLEŞMİYOR.

Ama öyle ve planları harekete geçirmek için *derhal* destek ekibimi aramam gerekiyor. Dadılar. Güven fonları. Mahalleye eklenmesi gereken roller coasterlar.

Sikeyim.

Bebek mi?

Anthony Roderick'in Bluewater yerleşim bölgesine gizlice girmeye çalıştığı haberi bize ulaştığından beri güvenlik ekibim partiyi yavaşça öldürürken ofisimdeyiz - şüphesiz bebeği arıyor, muhtemelen *mal* olarak görüyor, çünkü o tür bir pislik - ve ofisimde havuz evinden daha güvenli çünkü burada daha sıkı bir alarm sistemim var.

Cameron, Emily ve Luna'ya -sokağın aşağısında kendi malikanelerinde erkek arkadaşları ve nişanlılarıyla yaşayan üç serseri kankam- ufak bir güvenlik sorunu yaşayabileceğimizi haber vermeliyim, ancak Luna ve Beck'in yan komşusunun köpeği en ufak bir tehlike hissettiğinde havlamaya başlıyor. Brutus, topluluğun özgür

Bernard da şüpheli bir şey görürse havlar, ama Brutus'un şu anda nerede olduğunu kim bilebilir?

Timsah Steve de muhtemelen Roderick'lere havlardı. Steve kötülüğü hissedebilir. Bundan eminim.

Ancak gerçekten olması muhtemel bir not olarak, Cam'in nişanlısı Jude, onu hayatına sokan küçük güvenlik çilesinden sonra temelde her *zaman* yüksek alarmdadır. Deniz kaplumbağaları yön değiştirdiğinde bile fark ediyor. Ve Cam'le tanıştıklarında yaşadıkları onca şeyden sonra parti verdiğimde canının sıkıldığından şüpheleniyorum ama genelde tek aldığım mesaj oluyor.

Aptalca , değil mi?

Hah. Neden hala mesaj atmadı? Ya da Cam?

Oh.

Doğru.

Çünkü muhtemelen vahşi maymun seksi yapıyorlar. Emily ve Derek de muhtemelen maymun seksi yapıyordur.

Aslında maymun seks listesine Luna ve Koca Sik Beck'i de ekleyin.

İç çekiyorum, çünkü büyük olasılıkla yakın zamanda bir daha vahşi maymun seksi yapamayacağım.

Tek sahip olacağım şey, Gramalicious onu zaten incelememiş olsaydı muhtemelen burada olmayacak olan ve muhtemelen uzun süre burada *kalmayacak* olan, çünkü *kim bir yabancının bebeğine bakmak için kalır ki?*

Şu anda bebeği besliyor. Ve Dame'ın uşağı Pierson bir çanta malzeme getirdikten sonra bezini değiştirdi, ama *kalacak mı?* Önümüzdeki 18 yıl boyunca mı?

Mümkün değil.

İnsanlar bunu yapmaz.

Ama sadece bebeği tutup beslemekle kalmıyor, aynı zamanda büyükannemle tüm bakış savaşlarını sona erdirecek bir bakış savaşına giriyor.

Genellikle ona meydan okumak sadece paranormal ölümsüz güçlerini güçlendirir, ama görünüşe göre meydan okumak da *onu* güçlendiriyor olabilir.

Vay be.

Vay canına.

seksi dedim, değil mi?

"Bay Jaeger, hukuk ekibim Daisy'nin velayet haklarını devretmeniz için tüm evrakları hazırladı," diyor büyükannem.

Bana bir kese kağıdı lazım. Ve bu, ona alçak sesle "Hayır" demeden *önceydi*.

Kaşlarını çatıyor ve sırtıyor, ki bu etkileyici.

Genelde botoksunun gücünün üstesinden gelebilen tek kişi benim ama benim aksime Westley Jaeger ona birkaç milyar dolar kazandırmadı -büyükannem zeki olmaktan çok şanslı olduğumu fark ettiği gün ben de aynı şekilde mahvolacağım, çünkü onu dürtmeyi seviyorum- bu yüzden hayatını gerçekten kendi ellerine alıyor.

"Vasiyetnamenin tamamını okumadığınıza göre, izin verin sizin için özetleyeyim," diyor Dame kuru bir sesle. "Rafe ve Julianne'in mal varlıkları tasfiye edilecek ve elde edilen gelir İsimsiz Deniz Yıldızları'nın yerel bölümüne bağışlanacak."

Ben aynı anda hem gülmemeye hem de ağlamamaya çalışırken o boş gözlerle ona bakıyor. "Sen gerçek misin lan?" diye soruyorum.

Yüzü tekrar çimdikleniyor. "Evet Daisy, *gerçekten* öyleyim."

"İsimsiz Deniz Yıldızları, kendini bu işe adanmış yerel bir yardım grubudur.

Reenkarne olmuş deniz hayvanları olduklarına inanan ve önceki tezahürlerine geri dönmek isteyen insanlara yardım etmek," diyorum West'e.

"Eşyalarının nereye gittiği umurumda bile değil."

"Bay Jaeger, açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, Remington'ın bir vakıf fonu yok, bu nedenle bir tür mali talih kuşu bekliyorsanız-"

Nefesimi tutup geri çekiliyorum, donmuş yoğurt dağıtıcılarından birine çarpıyorum ve kazara sırtımdan aşağı akmasına neden oluyorum.

Ama o yüz -yanan sıcak bal kahvesi gözlerinden yayılan çığ öfke- burun deliklerinin parlaması, *dişlerini* göstermesi-yeterince güçlü bir duygu .

"Hanımefendi, beni ne tür bir bencil ahmak olarak gördüğünüzü bilmiyorum ama çenenizi hemen şimdi kapatabilirsiniz. Bu bebeğin bir aileye ihtiyacı var. Annesi benim olmamı istedi. Ve eğer paranın bir insana neler yapabileceğinin bir göstergesiye, onun başına gelen en iyi şey ben olacağım. Avukatlarınızın Parti McDiamonds'ın haklarını bana devrettiğine dair belgeler istiyorsanız, buna da razıyım. Anlaştık mı?"

Yeni bir dona ihtiyacım var. Ve ayrıca *Parti McDiamonds* 'tan muhtemelen rahatsız olmam gerektiğini, ancak takma addan gizlice çok etkilendiğimi fark etmek için.

Bu yeni bir şey.

Dame ona karşı meydan okuyor. "*Benim davetim üzerine buradasınız Bay Jaeger. Beni bunu geri almaya zorlamayın.*"

"*Ölü annesinin* daveti üzerine buradayım. Devam edin ve neyle tehdit etmeniz gerekiyorsa edin, ama yüzde yüz *emin* olabilirsiniz ki avukatlarım vasiyetnameyi inceleyip bu bebeğin yasal vasisi olduğumu onayladığında, onu eve götüreceğim ve onu doğru bir şekilde yetiştireceğim."

Koyu mavi polosuna minik kundağı kalın, kordonlu bir ön koluyla kucaklarken kara gözlerinde bir ateş yanıyor ve yumurtalıkların erimesi mümkün mü? Çünkü ağzım kurudu, dizlerimin bağı çözüldü ve az önce erojen bölgelerimle hiçbir ilgisi olmayan ve daha önce hiç hissetmediğim kadar derin bir uyarılma seviyesiyle ilgili *bir şey* hissettim.

Bebekli erkekler.

Büyükannemin bebekleri olduğunu *söyleyen* adamlar.

Bu, Bali'de rock yıldızlarıyla geçirilen hafta sonlarından daha iyi. Oh, *Tanrım*.

Biyolojik saatim gong çaldı. Hay sikeyim.

Sikeyim.

"Dadısı nerede?" diye sordum. Nefes nefese ve çaresizim, sağlam ve tanıdık bir şeye tutunmam gerekiyor.

Westley bu uygunsuz bir soruymuş gibi homurdanıyor.

"Dadı kazadan bir gün önce

Onunla YouTube videoları yayınlıyordu," diyor Dame. "Öyle mi? Çünkü Julianne onu eleştirmek için kullanmadı.

"Onu hastaneden eve getirdiği andan itibaren bebek yıkama ve bez kremi kullandı."

"Çok sevindim görmek için buldun buldun için gümüş astar

Remington." Küstahlığı yüzünden West Jaeger'ın kıcına boynuz sokmak için boğaya dönüşmeye başlamadığını geç de olsa fark ediyorum. Ama ben bunun üzerinde duramadan o ekliyor: "Sana gelince, bunu bir sonraki aile testi olarak düşünebilirsin."

Keskin bir nefes alıyorum, çünkü *hayır, yapmadı*.

Ama yaptı.

Julianne'in bebeğini büyütmezsem beni mirastan mahrum etmekle tehdit etti.

Tüm bu miras-bebek meselesi, etrafımda deprem hala sallanırken beni büyük bir çatlağın kenarında sallıyor olabilir, ancak The Dame nalları diktiğinde birkaç yüz milyon dolar almakla ilgilenen bir pislik değilim.

Mirastan mahrum bırakılmak Carter International Properties'den kovulmak anlamına geliyor.

Başarısız olmak demektir.

Hayatımın ilk yirmi bir yılını kendime inanmadığım için küçümsenerek geçirdim. Bu işe *ihtiyacım var*. Aslında bu işte kötü değilim ve başarımın daha çok Carter soyadına sahip olmamdan kaynaklandığını bilsem de

İnsanlarla pazarlık yapmakta *iyi* olduğum için beni henüz kovmadı.

Bir emlak imparatorluğunu yönetmeye yardım etmek mi? Bunu yapabilirim. Julianne'in bebeğini büyütmek mi?

I. Am. Yani. Sikildim.

Westley, "Eğer avukatlarınızın Bayan Carter-Kincaid'in velayet haklarını bana devretmesi için gerekli evrakları hazırlamasını istiyorsanız, seve seve beklerim," diyor.

Doğruluyorum ve donmuş yoğurt kışından aşağı kayarken titriyorum. "Cehenneme kadar yolu var. İyi bir vasi olacağını nereden bileceğim?"

Kaşlarını kaldırıyor, sonra kollarına, ağzının kenarından biraz süt damlayan uyuyan bebek kundağına bakıyor.

Dünyada tamamen yalnız olduğunu fark ettiğimde onu kollarımda boğmak, sıkıca sarılmak ve ona iyi olacağına dair söz vermek istememe rağmen henüz dokunmadığım son derece masum *yetim* demeti.

Aman Tanrım.

Julianne ona hiç sarıldı mı bilmiyorum.

Bir yabancının kollarında bu kadar rahat olmasına şaşmamalı. Sadece sevmeye ihtiyacı var. Bebeklerin ihtiyacı olan tek şey bu, değil mi?

Yoksa öyle mi?

Hay sikeyim. Bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Fuckaroni.

Westley'e ihtiyacım var. Bana bir bebeği nasıl tutacağımı, Remy'nin acıktığını nasıl anlayacağımı ve onu nasıl uyutacağımı öğretmesine ihtiyacım var. Evet, *Remy*, çünkü o çok küçük ve masum ve şirin bir isim ona daha çok yakışıyor.

Üstünde peynir ve pastırmayla iki katı.

Gerçekten annelik dürtülerim var. Ve kara gözlü, aşırı korumacı yabancılar hakkında saçma sapan fikirler. Evimi yöneten tam bir personelim var ve *eminim* ki onlardan herhangi biri bana şu anda bebeği tutan bu adamın öğretebileceği şeyleri öğretebilir.

Remy'nin küçük yanaklarını öpmek için duyduğum annelik dürtülerinin yumurtalıklarımda zonklayan *merhaba, ateşli bekar baba* hisleriyle karışması dışında, ki bu hiç hoşuma gitmiyor.

Çoğunlukla.

"Granny-kins, geç oldu ve bu gece tam bir bok gösterisi oldu. Sanırım yola çıkma vaktin geldi." Gülümsüyorum ama *lanet* olsun, bu *annelik* işini nasıl yapacağım? "Ben hallederim."

Bunu kesinlikle anlamadım.

Ama panik bölgesine ne kadar yaklaştığımı fark etmeden önce büyükannemi buradan çıkarmalıyım.

Imogen Carter, Carter ailesinin Dame'ı, bir şeyler *biliyor*. Ve sanki tehlikede olan tek şey Carter International Properties'deki pozisyonum değilmiş gibi bana kaşlarını çatıyor.

Ama önemsedığım tek şeyi elimden alabilir. İşimi kaybedemem.

Yapamam. İşim, başarılı olduğum ve *önemli olan* tek şey.

"Git," diye tekrarlıyorum.

"Yarın evde kal. Bebekle bağ kur ve yardım " diye emretti. "Bay Jaeger, kendinize dikkat edin."

Büyükannem giderken, Westley benden , ama tam olarak değil ve büyük kötü inşaat adamının yüzünün yumuşak bir gülümsemeye dönüştüğünü yakalıyorum.

Bayıldım.

Hayır. *Hayır*. Bayılma değil. Baygınlık sadece adımın Melanie olduğunu ve sürekli Daisy Carter-Kincaid ile karıştırıldığımı söylediğimde bana inanan yabancı seksi kızlar içindir. Benim tek seferlik bir olduğumu bilen erkekler için. Miami'ye arabayla gelemeyecek erkekler için ve evet, birkaç yıl önce *Kaliforniya'dan Miami'ye arabayla gelen* biri vardı, yani hayır, Kanadalı ya da Meksikalı erkeklerle de çıkmıyorum.

Kuzey Amerika'nın tamamı dışarıda.

Güvenlik ekibim bunun iyi bir fikir olduğu konusunda hemfikir di.

West'i havuz evinde bulduğumda onun bir striptizci olmadığını biliyordum, ama aynı zamanda her kimse, Dame ona orada olmasını emrettiği için orada olduğunu da biliyordum, tıpkı güvenlik ekibime beni buldurup oraya geldiğini ve konuşmamız gerektiğini bildirdiği gibi.

Ve her kimse onunla öpüşürken beni görmesinin onu çok kızdıracağını biliyordum.

Ve şimdi günahlarımın bedelini
ödemek zorundayım. Çok, çok fazla.

BEŞ

Batı

GEÇ OLDU. Başım normalde adrenalin çarpmasından sonra olduğu gibi ağrıyor. Daisy'nin arkasından mermer zemine turuncu bir şey damlıyor ve bu aydınlık, havadar ofisteki donmuş yoğurt duvarıyla ilgili merakımı öldürüyor - donmuş yoğurt duvarı ve bir ucundaki sıkıntılı beyaz masa nedeniyle onun ofisi olduğunu varsayıyorum - ve bu bebeğin bu gece nerede uyuması gerektiğine dair hiçbir fikrim yok.

Ben mi? Ben yerde olacağım. Onun hemen yanında. En azından bu gece için, öfkem yatışana ve incinen gururum iyileşene kadar. Imogen Carter'ın bahsettiği avukatlar tarafından çok yakında elimden alınacak bir aileyle tekmelenmek gibisi yok.

Ama bu küçük adamın benim öfkemden ve gururumdan daha büyük sorunları var.

O lanet bir yetim. Yatağı yok. Muhtemelen *İsa*'nın üzerinde uyumak zorunda.

Ortadaki yuvarlak pembe İran esintili halı zeminde penislerden oluşan bir çember var. Ve kapalı gazlı şöminenin etrafındaki beyaz deri oturma alanı

Odanın diğ er ucundaki kavisli seh alar ye im taşından yapılmış çubuk figürlerle süslenmiştir.

Ta aklarım sızladı. *Bu gece çok daha farklı olabilirdi. Her şeyi kaybetti imize emin miyiz?*

"Demek striptizci *değilsin*," diyor Daisy kolay, dostça ve *bana güvenen* bir gülümsemeyle ve omuzlarımdaki ağrıyı geri getiriyor.

"Hayır," diye sertçe cevap veriyorum.

"Hâlâ rol yapabiliriz."

Ka larımlı  atıyorum.

   geçiriyor, da ıtıcıdan bir avuç peçete alıyor ve turuncu donmuş yo urdu dar, yuvarlak k cını tutan beyaz ve altın ısıltılı elbiseden silmeye çalışırken bir daire çiziyor. "Baştan ba layalım. Merhaba. Ben Daisy. Ben Daisy. Evime hoş geldiniz. Bebe i besledi in için te ekk rl r. Sen kimsin ve kuzenimi nereden tanıyorsun?"

Bunun nasıl bitece ini biliyorum. Benden daha fazla paraları ve daha iyi avukatlara erişimleri var. Bu  ocuk benim ailem değil ve hızla so uyan öfkem beni büyükannesini azarlamak gibi cesurca bir hareket yapt ım için pişman ediyor. " ocu un odasını yeniden düzenledim. Juliette'le bu i ten önce hiç tanışmadım. Sonrasında da konu madım."

"Mermer bir heykel ve  e me koymak için bir duvarı yıkmadı ın için bir yıldız verdiği adam sen misin?"

Sadece ba ımı sallıyorum, çünkü zengin insanların iki kişilik bir ekiple dört gün içinde lanet olası bir dış duvarı yıkıp tavanı sekiz in  yükseltmenin * nemli* bir * ey olmadığını* d   nmelerinin gerçekten *normal* olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok.

"Kişisel olarak algılama. Garaj yoluma bir yıldız verdi. Çünkü ezilmi  deniz kabukları yerine denizyıldızını seçerdi ve bir keresinde annemin g   slerini fazla g    gibi olduğu için tek yıldızla de erlendirmi ti. I ı nasıl aldın?"

"Kardeşim."

Kaşları kısa bir süreliğine birbirine yaklaşıyor. "Bekle. Tyler Jaeger mı? Bu bahar bizi play-offlardan o buzzer vuruşuyla eleyen pislik mi?"

"Hokeyi takip ediyorsun."

"Pek çok şeyi takip ederim. Tyler sana işi nasıl buldu?"

"Birini tanıyan birini tanıyormuş."

İş alacak bir müteahhit bulamadı. Deniz Kuvvetleri'nden yeni emekli oldum. İşe ihtiyacım vardı."

Gözlerini deviriyor. "Bu talihsiz bir anlam ifade ediyor. Julianne seni neden vasiyetine yazdı?"

"Hiçbir fikrim yok." Bebeği yere bırakmalıyım ama bırakmak istemiyorum. Küçük bir şey. On iki, belki on beş kilodan fazla olamaz.

Ailemin kedisi bu çocuktan daha büyük.

Hem de daha çok sevdim. Tek bir kişi bile onu benden almaya çalışmadı.

Uyuyan bebekle birlikte yerimde zıplarken Daisy'nin yüzü şekil değiştiriyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Tam olarak *şehvet* değil, ama *şehvet* de *değil*. Bu, *geri çekil*, *tehlike*, *tehlike* diyen vücut diliyle savaşılan kara gözlü, ağır gözlü bir ilgi ve bu bakış bu gece yüzünü ilk kez ele geçirmiyor.

Eğer hayat bana yirmi yılı aşkın süredir flört ederken *bir şey* öğrettiyse ve bu gece bunu pekiştirdiyse, o da bekâr annelerle çıkmanın işe yaramadığıdır.

Zaman tüm yaraları iyileştirebilir, ancak bu gece beni dürtmekte olan yaranın altı yıldan fazlasına ihtiyacı var gibi görünüyor.

"Neden seni vasi olarak atadı?" Daisy'ye sordum. "Ya hastalıklı bir mizah anlayışı vardı ya da

Dame kadar ölümsüz olduğunu ve bunun aslında hiçbir zaman bir sorun olmayacağını söyledi."

Kaşımı kaldırıyorum.

"Gramalicious. Graminator. Gram-grams. Grammykins. Büyükanmem. Eğer onu gerçekten istiyorsanız ona Gramogenarian deyin. Kendisinin

seksen iki, ama onun aslında orijinal Drakula olduğundan şüpheleniyorum."

Gözbebeklerim seçiriyor. Konuşmaya devam ederse hiç durmayabilir. "Ve sen... tam olarak ne yapıyorsun, büyükannen için?"

"Görünüşe göre o bana ne derse onu yapıyorum."

Yine milyar dolarlık bir gülümseme takınıyor ama Imogen Carter'ın az önce omuzlarına tonlarca yük bindirdiğinin farkındayım. Carter ailesinin reisi, bırakın kendi menfaatine olan bir çocuğu büyötmeyi, çim biçme makinesine benzin doldurması için bile başkasına güvenecek biri gibi gelmiyor bana.

"Yani seni Google'da aratsam böyle mi çıkar? *Daisy Carter-Kincaid, büyükannesi zıpla dediğinde ne kadar yükseğe zıplayacağını soran bir varis.*"

"Oh, hayır. Google diyor ki ben bir parti varisi ile bir ara sıra olay çıkarma ve yapışkan durumlara girme tutkusunu."

"Ve büyükannen sana... Carter ailesinin yeni neslinin ilk mi emanet ediyor?"

"Siz de buradasınız Bay Jaeger. Büyükannem Julianne ve Rafe'in son arzularının yerine getirilmesini sağlamak için yasal olarak yapması gerekeni yapıyor."

"Roderick'lerin icabına bakıldıktan sonra beni bu durumdan uzaklaştırmadan önce."

Yüzünü buruşturuyor. "Ona cehennem ateşinde dövölmüş kristal bir kadeh içinde düşmanın hâlâ çarpan kalbini kurban olarak götürebilirsin ve avukatları seni mahkemede çiğnerken daha yumuşak davranabilir. Ama... şu anda gerçekten bir bebek büyötmek *istiyor* musun?"

"mi?"

"Westley." Göz kırıyor. "Bu nasıl bir soru böyle? Yumurtalıklarım ve meme bezlerim var, değil mi? *Belli ki her an* bir bebek büyötmek isteyebilirim."

Başka bir deyişle, hayır. Muhtemelen *bir* yandan da, *bu konuşma bu gece için değil.*

Bu çocuğu ben mi
büyüteceğim? Hayır.

Ama onu ne yaptığı hakkında hiçbir fikri olmayan biriyle mi
bırakacağım?

Ayrıca hayır.

"Beşiğin var mı?" Ben soruyorum.

Tüm yüzü saf neşeye dönüşüyor. "Evet! Kelebek salonunu
yeniden düzenledik ve destansı bir hale getirdik. *Bebek* beşiği.
Parti beşiği değil. Kusura bakmayın. Hayır."

Bu tarihin en uzun gecesi olacak.

Uzun geceler ve bir keresinde çölde kırk sekiz saatlik bir
vardiyada kapıları tekmeleyerek terörist aradım.

"Düz yüzey mi?" Ben soruyorum. "Uyumak için mi?"

Kirli peçeteleri beyaz duvardaki bir çöp deliğine atıyor,
sonra dudağını ısıırıyor ve kararan bakışları tekrar vücudumda
geziniyor.

"Kes ," diye .

Hiç irkilmiyor, bu da muhtemelen büyükannesiyle ne kadar
sık kavga ettiklerinin bir kanıtı. "Bebekler hakkında çok şey
biliyor musun? Mesela kafeste mi uyuması gerekiyor, yoksa
yatakta da uyuyabilir mi?"

"*Kafes* mi?"

"Beşik böyle bir şey, değil mi? Kafesli bir yatak? Sürünerek
kaçamasınlar diye mi?"

"Emeklemek için çok
küçük." "Emin misin?"

"Kendi başına başını bile kaldıramıyor. Bundan eminim."

Gözlerini bebeğe dikti. Sonra gözlerini tekrar bana çeviriyor.
"Neden hâlâ buradasın? Yardımın için minnettar değil, ama...
hiçbirimizle akraba değilsin. Julianne yeni bir iş için sana pislik
bir eleştiri bıraktı. Yeni, değil mi? Ve Rafe'in daha nazık
olduğundan şüpheliyim. Remy'yi tek başıma büyütebilmek için
gereken her türlü yardımı karşılayabileceğimi biliyorsun. Ayrıca
ikimizin de bildiği gibi büyükannemin 'u 'a atacağını, 'u 'a
alacağını, 'u 'a alacağını, 'u terk edeceğini, çünkü 'un
çok

Bir sonraki çırağı olarak ekillendirilecek kadar gençken ailesine karşı korumacıdır. Yani... neden sadece kamıyorsun?"

"ünkü ne yaptığın hakkında en ufak bir fikrin yok."

Başını geriye atıp gülüyor. "Oh, Westley. Çok tatlısın. Ve oldukça güzel bir gece geçirdin. Remy'yi üst kata, odamın rahat bir köşesine götürmeme ne dersin, sonra da seni misafir odalarımından birine yerleştiririz? Miami trafiği günün *her* saati berbat ve eve yorgun dönmenize gerek yok."

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Remy'nin uyuduğu yerde ben de uyurum."

Dudakları tartışacakmış gibi aralanıyor ama beni şaşırtmak yerine başını sallıyor. "Teşekkür ederim. Yardım etmen büyük incelik."

Onu inceliyorum.

Gözlerini bakıyor.

Ve itiraf ettiğinden daha fazla minnettar olduğuna garip bir his var içimde.

Geri çekilin! Geri çekilin! Taşaklarım bağılıyor.

Çünkü biliyorlar. Bunu daha önce de görmüşlerdi. Bebeği olan bir kadın sinir krizi geçiriyor.

Taşaklarıma söyledim. Yaşlandım. Daha akıllıyım. Ve sırf alabileceği tüm sevgiye ihtiyaç duyacak bir yetimi miras aldı diye sıkı partici bir varise aşık olmayacağım.

Evet.

İşte bu. benim hikaye. Ve Eğer I
tekrarla o Yeterince, I kendimi bunun
doğru olduğuna ikna edebilirim.

ALTI

Daisy

West ve Remy'nin yatak odamın yanındaki oturma odasına yerleşmesini sağladım -merhaba, baştan çıkarma- ve sonra geri çekildim.

Bunu tam olarak açıklayamam ama ona güveniyorum.

Ya da belki de bu vesayet meselesine henüz tek başıma dalmak zorunda olmadığım için o kadar rahatladım ki ona güvenebileceğime inanmak istiyorum.

Her iki durumda da, dört saat önce bildiğim hayatım temelde sona erdi ve adapte olmam gerekiyor. Çabuk ol.

Dizüstü bilgisayarımı yatağıma girdim ve hem Carter International Properties'deki hem de evdeki çalışanlarıma programımın bir süreliğine esnek olması gerektiğine dair bir e-posta gönderdim, bir yandan da yan odadaki kanepeye yerleşen West'in kısık sesini dinledim.

Büyüleyici biri.

Büyüleyici derken, sadece onun kişisel alanımda olmasından dolayı tüm erojen bölgelerimin pır pır etmesinden bahsediyorum. Ben konuşurken neden hep sol kulağını bana doğru eğdiğini bilmek istiyorum. Eğer viski ya da bira seven biriye. Ya da her ikisi de. Eğer onun aşırı korumacı baba ayı modu ise sadece bir

adrenalin olayı mı, yoksa hikayesinde daha fazlası mı var. Sabah hâlâ burada olup olmayacağını. Ailesi Chicago'dayken onun neden Miami'de olduğu -evet, *tamam*, çalışıyor olmam gerekirken kardeşini Google'da arattım, ama kim karşı koyabilir ki?

Ben burada saklanıp ani annelik fikri karşısında hiperventilasyona girmemeye çalışırken, adam bu gece resmen kahramanı oynuyor.

Ve şu *kahraman* meselesi, *ona* da güvenmiyorum.

İnsanlar *gerçekten* bu kadar saf niyetli mi?

Yine de, neden erotik şeyler yaşadığımı merak etmeme gerek yok.

göğüslerime dondurma sürmesini düşündüm.

Bu kısmı oldukça açık. Bir metre boyunda aşırı korumacı bir kas yığını, koyu kirli sakalın gölgelediği yontulmuş bir çene ve kollarından birinin altından görünen bir dövme. Adam bir aşk romanının kapağında olabilir.

Dizüstü bilgisayarımı kenara fırlatıyorum ve içeri bakmak için parmak uçlarımla yan odanın kapısına doğru ilerliyorum.

Gözlerimin bebeğin bir battaniyeye sarılmış olduğunu ve yerde usulca horladığını görecektik kadar alışması bir dakika sürüyor, West ondan sadece birkaç adım ötede, uzun gövdesi uzanmış, bir kolu başının altında, nefesi yavaş ve eşit.

Aslında uyuduğuna inanmıyorum. Işık çok loş olsa bile, uyuyamayacak kadar gergin olduğunu söyleyebilirim.

Kendini Remy ile koridor kapısı arasına yerleştirdi, böylece gecenin bir yarısı içeri girmeye çalışan biri olursa önce ona takılıp düşecek.

Ciddiyim.

Ne tür bir adam bunu yapar? Kendisinden olmayan ama yine de ona ihtiyacı olan bir bebekle kalır?

Başımı iki yana sallıyorum ve sabah daha anlamlı olacak bir tuhaflık olarak değerlendiriyorum, kapıyı büyük ölçüde kapatıyorum ve tişörtümü çıkararak yatağıma dönüyorum

ve külot. Tüm vücudunuzu sürtünemeyecekseniz neden güzel bir yatağınız olsun ki?

Sonra yumuşak, saten çarşaflarımın altına kayıyorum ve ışığıımı kapatıyorum.

Biraz azdım.

Ve biraz ihtiyacım var.

Julio hakkında güzel bir fantezi yeterli olacaktır. Birkaç ay önce Kanarya Adaları'nda birlikte bir gece geçirdiğim nefis bir plaj serserisi.

Ayrıca adımın Sandi olduğunu düşünüyor ve ağzı oldukça bozuk.

Eşkiyalar arabamı ve refakatçimi alıp beni çıplak, yalnız ve savunmasız bıraktıktan sonra Toskana'da arnavut kaldırımlı bir yolda karşılaştığımızı hayal ettim.

Gömleğini çıkarıp üzerime sarar, beni güneşte kurutulmuş pamuk ve tuzlu deniz kokusuyla sarar, sonra beni yontulmuş kollarına alır ve en yakın meyhaneye götürür, orada beni kaşıkla et suyuyla besler ve İtalyanca olarak onurumun intikamını nasıl alacağını ve hançerini Avrupa'daki tüm haydutların kalbine saplayacağı güne kadar beni nasıl güvende tutacağını mırıldanırdı.

Muhtemelen çok fazla tarihi aşk romanı okuyorum. Ama işe yarıyor.

Tenim çarşaflarımın üzerinde yanıyor ve meme uçlarımı sert yumrular haline getirirken bacaklarımı ayırıyorum, fantezimdeki küçük ayrıntıyı görmezden geliyorum, güneşten öpülmüş kahverengi saçlı zayıf bir sörfçü vücudu yerine, tek görebildiğim kalın boyunlu, kara kaşlı, kahverengi gözlü, deri etekli bir savaşçı.

Gülümseyip bir iniltiyi bastırırken parmaklarım göğüslerimin üzerinde ve yumuşak karnımda geziniyor. Amım ağrıyor. Klitorisim karıncalanıyor. Ve Westley Jaeger'ı gladyatör kıyafetleri içinde, bebeği ezmeye çalışan azgın bir boğaya saldırırken hayal ediyorum ve kutsal *lanet olsun, neden bebekli erkekler bu kadar ateşli?*

Dikkatimi dağıtmak için klitorisime hafifçe vuruyorum ve gömleğini yukarı çekerek dövmesini görmemi sağladığını hatırlıyorum. Büyükanne bir savaşçı gibi bakarken. Remy'yi zıplatmasını.

Başım arkaya eğiliyor ve inlememek için dudaklarımı birbirine zorunda kalıyorum.

Acaba elleri bir kadının vücudunda bebekle olduğu kadar iyi mi?

Hayır. Hayır, Daisy.

Çok yakın. O yasak bölge. Pek çok nedenden dolayı.

Tanrım, off-limits çok ateşli.

Sınırların dışında olmak istiyorum. *Kötü* olmak istiyorum.

İstiyorum-

Yan odadan aniden tiz bir feryat yükseliyor ve elimi chacha'mdan çekip yataktan uçuyorum.

Oturma odasının kapısını açıyorum, West bana bakarken çıplak olduğumu hatırlıyorum ve çığlık atıyorum.

Çığlık atıyor.

Remy feryat

ediyor.

Ben de makyaj masamın altına saklandım.

Çıplaklık konusunda iyiyimdir. Vücudum hiçbir zaman Moda Haftası'nda podyumda yürümemi sağlamayacak ama onu maksimum avantaj sağlayacak şekilde nasıl kullanacağımı biliyorum.

Ayrıca, durmak bilmeyen memelerim var.

Ayrıca, *hava çok karanlık*. Beni gerçekten görmesine imkan yok. O yüzden neden çığlık atıp saklandığımı bilmiyorum.

Tamam, bu bir yalan. Neden çığlık atıp saklandığımı çok iyi biliyorum.

West'i baştan çıkarmaya çalışırsam büyükanne beni öldürür, ki bu aslında endişelerimin en küçüğü.

Beni öldürebileceği pek çok şey yapıyorum - onu kızdırmak ve kafasını bir volkan gibi patlatmak arasındaki çizgide yürümekte çok iyiyim, sonra eskisinden daha kötü bir versiyona dönüşüyor - ama ona yeterince para kazandırıyorum, o da bunu görmezden geliyor. Çoğunlukla.

İkimiz de ona çok para kazandırdığımı biliyoruz çünkü insanlar *benimle* muhatap olmazlarsa *onunla* muhatap olacaklarını biliyorlar. Onun adı arkamda olmasaydı, evime ekmek götürecek kadar para kazanmak için kapı kapı dolaşan bir satıcı bıyığı ve içinde tatil devremülk broşürleri olan kahverengi deri bir evrak çantası edinmem gerekirdi.

Alt kattaki deniz altı salonumdaki kristal Aisu masanın üzerindeki yemekten de bahsetmiyorum. D şeklindeki muhteşem evimden tahliye edildikten sonra çöpten çıkardığım sallanan Formika masayı kastediyorum.

Julienne'in çocuğunun hayatını mahvetmek Dame için asla göz ardı edilemez.

Ayrıca, West evime çok yakın bir mesafede yaşıyor - tabii ki - ve gerçek adımı biliyor, bu da onu *yatmak istediğim insanlar* çıkarıyor. Kuzenimin bebeğini onunla birlikte miras almak karmaşıksa, fiziksel olarak dahil olmak felaket olur.

Westley Jaeger ile yatmak tamamen ve söz konusu değil.

Bütün masalar.

Aisu masasında ya da bu evdeki diğer masalardan herhangi birinde olmayacak.

Ya da Bluewater'da herhangi bir yerde.

Yani onun yanında çıplak olmak da muhtemelen öyle olmalı. Ve çıplak olmaktan utanıyormuşum gibi davranmak, orada durup tanrıçalığımla onu baştan daha hızlıdır.

Evet.

Benim mantığım bu.

Başımı yere eğiyorum ve bir iniltiyi bastırıyorum ve bu kesinlikle iyi bir inilti *değil*.

Kapıyı çalıyor. "Sallanan sandalyeniz var mı?

Ayrıca, bakmıyorum. Hiçbir şey görmüyorum. Benim dört kız kardeşim var. Bakmama konusunda uzmanım."

Makyaj masasının altına giriyorum, eğer göğsümdeki kavunlar yoluma çıkmasaydı ve bu yıl İtalya'ya son dört gelişimde biraz daha az makarna yemiş olsaydım bu daha kolay olurdu.

Ve dondurma.

Kesinlikle daha az yemeliydim. Hayır, boş .

Kesinlikle *daha fazla* gelato yemeliydim, çünkü sadece bir kez yaşarsınız ve bu İtalyan gelatosu ve kıcımdaki ekstra dolguya değer.

Yarın biraz dondurma getirtirim.

Görünüşe göre sallanan bir sandalyeyle birlikte. "Hızını azaltabileceğim mekanik bir tek boynuzlu atım mı var?" Geri aradım.

Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor.

Remy feryat ediyor.

"Boş ," diyor.

Neredeyse Remy'yi almayı teklif edecektim ama daha önce hiç bebek tutmamıştım.

Bir sürü ciyakladım. Sümüklü gözler yaptım, bebekçe konuştum, küçük burunlarını okşadım ve küçük kafalarını öptüm.

Ama hiç bebek *kucağıma*

almadım. Kucağıma

almalıyım.

Yakında.

Ama West burada olduğu sürece bunu yapmak zorunda değilim ve bu yüzden iyice dinlenene kadar erteliyorum.

Evet.

Bu benim hikayem.

"On dakika," diye sesleniyorum ona.

Belki bir bebeği kucağıma alamam ama mucizeler yaratabilirim.

YEDİ

Daisy

CUMA SABAHİ, kulağıma gelen yüksek sesli, garip bir feryatla rüyamdan uyandım. Kafam karışmış ve bir gecede kendimi içine soktuğum bir felaket çarşafına dolanmış durumdayım ve rüyanın kalıntıları buharlaşırken yalnız olmadığımı fark ediyorum. Doğrulamaya çalışıyorum, neredeyse yataktan düşüyorum ve kafamı bebek pudrası ve kahve gibi kokan uzun boylu, iri yarı bir adamın kasıklarına sokuyorum.

Bir adam var.

Oyuncak evimin yatak odasındaki sayvanlı yatağımın tül perdelerinin yanında duruyorum.

Ve elinde ağlayan bir bebek tutuyor.

Oh, lanet olsun.

Bir bebeğim var.

"Karnı doyuruldu, altı değiştirildi ve gazı çıkarıldı," diye anons ediyor ağaç gövdesi bebeğin ağlama sesleri arasında. "Bebek kitaplarında karın zamanına ihtiyacı olduğu yazıyor ama televizyon yok. Sıra sende prenses. Başına ve boynuna dikkat et. Kendi başına oturmak için hâlâ çok küçük ve benim işe gitmem gerekiyor."

Gözlerimdeki kabuklanmayı kırıştırıyorum ve onu odak noktasına getirmeye çalışıyorum. "Kimsin sen?"

"Önemli biri değil. Sadece bir gecede bir bebeğe bakan bir adam."

Önemli biri değil.

Mümkün değil.

Onun tam olarak kim olduğunu biliyorum ve buharlaşan rüya, kaçak bir lokomotif gibi kafamın içine geri dönüyor.

Bu da az önce rüyalarımında olanları ürkütücü bir şekilde sembolize ediyordu ve West ne yazık ki bu kez bir tren kondüktörü üniformasıyla başroldeydi, ki bu düşündüğünüzden daha seksiydi.

"Sen... gidiyor musun?"

İç çekiyor. "O senin kuzeninin çocuğu. Benim değil. Beni vasiyetine koymasına için tek bir mantıklı neden yok ve kalmam için de tek bir mantıklı neden yok."

Panik göğüs kemiğimin altında kabarıyor ve kumdaki bir orfoz gibi sağa sola savruluyor. "Bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye geveliyorum.

"Yardım alabilirsin."

"Ama bu zaman alıyor. Bir inceleme süreci var. Sokaktan geçen ilk dadıyı işe alamam." Sokak zekâsının zengin çocuk versiyonu. İncelemediğiniz kimseyi işe almayın ve *herkese* bir Gizlilik Sözleşmesi imzalatın.

Oh, lanet olsun.

West'ten gizlilik anlaşması imzalamasını istemedim. Graminator imzaladı mı merak ediyorum

Muhtemelen.

Kirpiklerimi kırıştırıyorum.

Gözlerini deviriyor. "Dört kız kardeş. Bu işe yaramaz."

"Ben sana öderim."

"Bana da hakaret etme."

Yatağımın karşısındaki fildişi duvardaki saatin ibreleri bana saatin neredeyse sekiz olduğunu söylüyor.

Küçük *olayımız* sabah üç civarında oldu. Saat üç buçukta ona sallanan bir sandalye getirmişt看 ve hizmetçime borçluydum.

Lucinda'nın en sevdiği yiyecek olduğu için ona teşekkür etmek için bir kasa çilekli Pocky.

Ancak, bunun için kimseye teşekkür edeceğimi sanmıyorum. West'in saat dört civarına kadar Remy ninnileri söylemesini dinlemek fantezi yakıtıydı.

Bebeği tek koluyla kucaklıyor ve geldiği kıyafetleri giyiyor - kot pantolon ve mavi bir polo - ama sakalı daha kalın görünüyor ve dün gece bal kahverengisi olduğuna yemin ettiğim ama şimdi kalın kaşlarının altında derin bir yeşil olan gözleri kesinlikle daha yorgun.

İnşaatta çalışıyor. Klimasız. Miami güneşinde çekiç sallıyor, alnındaki teri siliyor, çıplak göğüslü ve sokağın karşısındaki ofis kadınları aval aval bakarken Diyet Kola'nın tadını çıkarmak için başını arkaya eğiyor ve Tanrım, eğer kahveden önce bebek tutan çıplak göğüslü bir adam fantezisi kuruyorsam, bu ortak ebeveynlik berbat bir fikir.

Muhtemelen Julianne yüzden yaptı.

Çünkü bir tanrı bedenine, bir aziz ruhuna ve bir espri anlayışına sahip emekli bir denizciyle bir bebek büyüttüğümü hayal etmenin çok komik olacağını düşündü.

Onun espri anlayışını gördüğümünden emin değilim.

Tabii bu değilse. *Sıra sende Daisy. Sen bez değiştirmeyi öğrenmeye çalışırken ben burada durup kahkahalarla güleceğim.*

Telefonum kabarık örtülerin arasında bir yerde çalışıyor- Büyükannemin zil sesi, şeytanın çağırmasıyla ilgili Half-Cocked Heroes şarkısı ve Remy daha sert bir feryat koparıyor.

West sırtıyor. "Bugün elleriniz dolu mu Bayan Carter-Kincaid?"

"*Daisy*, lütfen. Beni çıplak görmek bunun resmileşmesi gerektiği anlamına gelmiyor. Şu bebeği bana ver. İyi olacağız." Çıplak olmadığımı iki kez kontrol ediyorum ve büyük boy *Sober is a Four-Letter Word* tişörtümü giydiğimi fark ettiğimde zihinsel olarak kendimi beşlik çakıyorum.

Geçen Noel Emily'den hediye.

Arkadaşlarımı seviyorum. Beni anlıyorlar.

Terbiyeli olduğum için yorganı arkaya atıyorum, telefonumu bulup sessize alıyorum ve bebeği tutan adamdan yayılan cezbedici kahve kokusunu duymazdan gelerek Remy'ye bakıyorum.

Bebek.

Oh, bebek.

Cildi çok pürüzsüz ve yumuşak görünüyor, gözleri annesinin gittiğini biliyormuş gibi hafifçe paniklemiş ve küçük elleri bir şeye tutunmaya çalışıyormuş ama nasıl yapacağını bilmiyormuş gibi sallanıyor.

Ve onu sevmek istiyorum.

Onu sevmek ve ona iyi olacağına ve ne yaptığımı bildiğime dair söz vermek istiyorum ama yapamıyorum.

Kim bana bebek verir ki?

West bebeği yavaşça bana veriyor, elinin tersi kolumun üst kısmına değiyor ve beni ürpertiyor ama durmuyor. Sanki Remy'yi kucağıma alma düşüncesinin bile beni hem korkutup hem de heyecanlandığından haberi yokmuş gibi.

Ya onu düşürürsem?

Ya sabunuma alerjisi varsa?

Ya göğüslerimde süt olduğunu düşünürse?

Kıpır kıpır küçük insan bana gamzeli bir el fırlatırken yatağıma geri çöküyorum.

Bir tüy kadar hafif ve yedi zilyon kat daha kırılgan. Ama onu sıkıca kavradığım, terli küçük bedenini göğsüme yasladığım anda, dünyanın en doğal şeyiymiş gibi zıplamaya ve *şşş* diye fısıldamaya başlıyorum.

Ve mızızlanmayı bırakır. Ağlamayı keser.

Sadece , *beni* seçen saf küçük bir demeti.

Nefesim kesiliyor ve West'in göremeyeceği şekilde yere bakıyorum.

Yüzüm.

Bebekler mi?

Yani hayat planımda yok. Sıkı çalışıyorum ki sıkı oynayabileyim. Madrid'de bir anlaşma yap, sonra bir İspanyolla üç günlük çılgın bir kaçamak için Kanarya Adaları'na git. Rio'da görüşmelere başla, sonra bir aktörün ya da Yunanlı bir gemi patronunun hayır kurumuna yüklü bir bağışa mal olan ve iri yarı bir Viking'in beni yatakta ısıtmasıyla sona eren bir cesaretle Güney Kutbu'na dalmak için Antarktika'ya git.

Eve kocanın ve üç-iki yordakçının yanına mı geliyorsun?

Genlerim bütün *bir aile* için *uygun* değil.

şey.

Eskiden paradan kaynaklandığını düşünürdüm ama öyle değilmiş. Para bir semptom. Temel neden değil.

Bizler yargılayıcı bir sürü pisliğız.

Performans değeri belirler.

Ve I asla aranıyor a Çocuk için hissetmek
gibi bir başarı.

Başarılı hissediyorum, evet.

Babam için olduğum gibi başkasının başarısı olmak - hayır.

Annemi ne kadar sevsem de, o da kendi değerini doğrudan sanatının ne kadar sattığına bağlıyor.

Ama bu bebeğı kucağınıza alıp ?

Asla hissetmemem gereken ama durduramadığım garip koruyucu şeyler hissetmeme neden oluyor. Sanki onu mutlu etmek için dünyayı yerinden oynatacaktım gibi.

Acaba Julianne de onun hakkında böyle şeyler hissediyor muydu, yoksa o da hepimiz gibi berbat durumda mıydı?

West beni izliyor, yüz hatlarında hem yumuşak hem de korumacı bir ifade beliriyor ve meme uçlarım titreyerek bana bu tişörtün altına sütyen giymediğimi hatırlatıyor.

"Dün geceki yardımın için teşekkür ederim," diyorum sessizce, bakışlarım tekrar aşağıya kayıyor.

"İnsanlar insanlara yardım etmelidir."

Bu basit bir duygu ama vajinamda daha fazla azgın ürperti yaratıyor. Duygularım şu anda bir enkaz.

Harap olmuş duygulardan hoşlanmıyorum, bu yüzden onlara kendilerine çeki düzen vermelerini söylüyorum.

"Julienne seni neden bu karmaşanın içine soktu bilmiyorum ama Remy ve ben iyi olacağız."

Umarım.

Bir bebeğe nasıl bakacağımı bulsam bile, uğraşmam gereken Roderick'ler var. Şüphesiz vasiyete karşı çıkacaklar, ki bu aptalca, çünkü ikisinin de para ve itibar dışında bir şeyi önemseydiğini sanmıyorum.

Anthony Roderick muhtemelen bir milyon dolar ve bir viski damıtımevinin kontrol hissesi için karısını satardı ve Margot Roderick dürüstçe ne kocasının ne de oğlunun yanlış yapamayacağına inanıyor, oysa her ikisi de annemin *zampara pislikler* olarak adlandıracağı kişiler.

Onları düşünmek bile bugün altı çiçekçi satın alıp Little Havana'daki herkese bedava çiçek dağıtma isteği uyandırıyor. Hayatımın çirkin yanlarını bu şekilde dengeliyorum; Miami'nin dört bir yanına sevgi bombaları saçarak.

West huysuzca, "Formülün bitmek üzere," diyor.

Tabii ki öyleyim. Ama ona gülümsüyorum. "Bunu hallettim."

Remy'nin başına bir öpücük çünkü öfkesi beni terletecek kadar hızlı yükselen adamdan -aşırı korumacı tiplere bayıldığımı kim bilebilirdi ki?

Bu bebek. Çok

tatlı.

Yaklaştıkça , şeftali tüyü gibi kokuyor.

ve bebek Ter, hangi yapmamalı olmak

bağımlılık yapıcı için Kokla, öyle olması

dışında. Ve saçları, kalın siyah saçları var

O kadar ince ve yumuşak ki, muhtemelen karaborsada yeni ve özel bir kaşmir türü olarak satılabilir.

Bunu ona yapacağımdan değil.

Ama bunu yapacak yeterince vicdansız insan tanıyorum.

Kapım çarparak açıldı.

West çömelip benimle ziyaretçilerimin arasına giriyor. "**Dışarı!**" diye emrediyor Alessandro'ya, o da kollarını kavuşturup kaşlarını kaldırıyor.

şu anda sırtıtmamaya çalışmalayım ama West, güvenlik şefime önce bakmadan emir vererek hayatını tehlikeye attı.

Ancak beni korumak için para almayan birinin kendini ateş hattına atması, ateşlilik ölçeğinde volkanik bir durumdur ve bunda komik bir şey yoktur.

"Büyükannen yolda," diyor Alessandro bana. Gözlerini West'e dikti.

West gözlerini ona diker.

"Kalıyor musun?" Alessandro soruyor.

"Pek benim yerim sayılmaz, değil mi?"

İki adam birbirlerine bakmaya devam ediyor ve sessizce bir şeyler geçiyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama Alessandro'nun herhangi bir köpekten daha iyi bir karakter yargıcı olduğunu biliyorum ve tüm hayatını köpeklerin etrafında geçiren Luna'nın Beck'i bile aynı fikirde.

Güvenlik şefim West'e başıyla selam verip tokalaşmak için yumruğunu uzattığında göğsümde bir sıcaklık birikintisi oluşuyor.

Kesinlikle hiçbir şey ifade etmeyen bir sıcaklık birikintisi, çünkü bir sonraki nefeste West kapıdan çıkıp gidiyor.

"Hey, numaramı al," diye arkasından sesleniyorum, Remy ani gürültü karşısında ciyaklıyor.

Dönüyor ve yüzünde tuhaf bir ifade yakalıyorum. Umut gibi mi? Yoksa korku mu?

Yoksa ikisi birden mi?

"Avukatlar için." Bir el sallıyorum, o eli Remy'nin üzerinden çekmek istemediğimi fark ediyorum ve hemen geri koyuyorum.

"Ve tüm

sıkıcı şeyler."

Alessandro bana "Seni koruyorum" dedi. Ve sonra West gitti.

Ve onu bir daha asla *göremeyeceğime* dair içimde korkunç bir şüphe var, ki bu kötü bir şey olmamalı - birçok nedenden dolayı çıkamıyoruz ve Remy'yi mahvettiğime kimsenin şahit olmaması için onu aradan çıkarmak *iyi* bir şey.

Ama ben hala hissediyorum en garip boşluğu, bir ekstra yalnızlık, geçici yardımcı vasımın tam da ailemin ondan yapmasını istediği şeyi yapması.

Git.

Bu doğru, ama aynı zamanda çok ama çok yanlış.

SEKİZ

Batı

Daisy'yi Remy ile yalnız bırakmak İSTEMİYORUM, çünkü yüzünde Tyler'ın ilk yeğenimizin doğduğu günkü ifadesinin aynısı var - *aman tanrım, bir futbol topundan daha küçük olan bu şeyi tutarak ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok.*

Ama o bebek *benim olabileceğinden* çok daha fazla *onun*. Kan bağım yok. Ailesini tanımıyordum. Ve onu bir itfaiye binasının merdivenlerinde bırakıp bir gün onu seven bir aile tarafından evlat edinilmesini umacak değilim.

Bu ailenin parası var. Kendilerine has bir sadakatleri var. Ve bu beni hiç ilgilendirmez.

Alessandro beni dolambaçlı bir merdivenden , D şeklindeki avluya ve D şeklindeki bir havuzun yanından geçirerek, ortasında gazlı bir ateş çukuru bulunan, sehpaları kristal penislerle süslenmiş ve yüksek tavanın altındaki odanın etrafına parlak yeşil bitkiler yerleştirilmiş yuvarlak bir oturma alanına götürüyor. Bu odadan da geçip doğruca kavisli bir cam merdivene sahip bağlantılı bir fuayeye giriyoruz.

Kapı eşiğinde durakladım. "Bunu kendi başına halledebilir mi?"

Beni kısa bir süre inceliyor ve bana cevap biliyorum. Bu yüzden "Fark etmez. Yapacak."

Bu uğursuzluk değil. Hiç de değil. "Kalmam için yasal bir sebep yok."

"Sadece yasal olarak bağlayıcı bir vasiyet." "Julienne'i tanıyor muydun?" "Maalesef."

"Vasiyetini sarhoşken mi yazdı?"

"Muhtemelen şapkadaki isim çekmiştir."

Dokulu beyaz mermer zemine bakıyorum. Tek ihtiyacım olan bir kişinin kalkıp bu çocuğun ailesinin beni o vasiyete koymak için sağlam bir nedeni olduğunu söylemesi ve ben de kalacağım.

Ben dövüşürdüm.

Ona şefkatli teyzeler verebilirim. En iyi büyükanne ve büyükbabaları. Deli bir amca -herkesin bir Tyler Amca'ya ihtiyacı vardır- kuzenler, havuz partileri, kök biralı buzlu dondurmalar, doğum günü partileri, çim dartları, eğlence ve sıkı çalışmayla dolu sağlam bir orta sınıf hayatı.

Ama burada kalmak, ait olmadığım başka bir aileye giden kestirme bir yoldan başka bir şey değil.

Şimdi çekip gitmek, kalmak, bağlanmak ve şüphesiz karışık olacak bir durumu daha da karmaşık hale getirmekten daha kolay. "Roderick'ler çocuk için savaşıyorlar mı?"

Bir keresinde Anthony Roderick'le tanışmıştım. Adam gelinine sanki onu yatağa atmak istiyormuş gibi bakıyor, hizmetçinin kışına tokat atıyor ve çalılarının arasına işiyordu.

Bu sırayla değil.

Kışma şaplağı atıldığında biraz daha yakın olsaydım muhtemelen hapse girecektim ama ben kreşten çıktığımda o çoktan gitmişti. İspanyolcam yeterince iyi değildi.

hizmetçiyi anlamak için, ama ben el hareketini biliyordum.

Olduğu gibi bırak. Sorun değil.

İyi değildi.

"Deneyecekler," diyor Alessandro bana. "Kaybedecekler. İnsanları tanıyoruz."

İnsanları tanıyoruz.

Gördün mü? Bebeğin de Alessandro'su var. Bana ihtiyacı yok. Beni asla hatırlamayacak bile.

Ona kartımı uzattım. "İkisinden biri bir şeye ihtiyaç duyarsa, bana haber verin."

Beni tekrar inceliyor ve gittiğim için bana geri zekâlı dediğini hissediyorum. Ya da Daisy Carter-Kincaid'in ihtiyaç duyabileceği her şeye sahip olabileceğimi düşündüğüm için bir aptal.

Kapıyı açıyor ve bir papağan pencerenin yanındaki tünekten bize müstehcen bir şeyler söylüyor. "Defol buradan Frank," diyor Alessandro.

Papağan ona siktirip gitmesini söyler, sonra da uçup gider.

"Yasal toz kalkana kadar seni konuk listesinde tutacağız. yerleşir," diyor bana.

Başımı salladım ve dün gece koyduğum yere park kamyonetime doğru ilerledim. Ya da elli yıl önce. O kadar uzunmuş gibi geliyor.

"Bu arada, TMZ'de vasiyetin bir kopyası ve ikinizin fotoğrafları var."

Başımı kaldırdım. "Ne?"

"Başını aşağıda tutmak isteyebilirsin."

Şerefsiz.

Sırıttıyor.

Onu tersledim ve arabama doğru yöneldim.

Tüm bu karmaşanın içinde aileme söylemeyi unuttum.

Kız kardeşim Keely TMZ'yi düzenli olarak okur. Kamyonetimi açıyorum, içine giriyorum ve dün gece şarjı azalmaya başlayınca kapattığım telefonumu çalıştırıyorum. Yorgunum ve bununla uğraşmak istemiyorum. Dün gece bebeğin telaşlandığı ve sızlandığı geniş, deniz tonlarındaki oturma odasında yaklaşık kırk beş dakika uyudum.

Gece boyunca, pencere açıkken deniz esintisi ve dışarıdaki körfezin sesi içeri giriyordu.

Striptizde ikinci bir şans için prensesin yatak odasına çağrılmakla ilgili kırk beş dakikalık rüya dolu bir uyku, ardından Daisy'yi sabahın üçünde çıplak görme anının izniyle bir seks çağrısı.

Vahşi, öngörülemez, sinir bozucu, sorumsuz ve *büyüleyici* biri.

Ve iki dakika boyunca, biraz Eğlenceliydi. Ta ki *hayat* olana kadar.

Ama Daisy ile hayat şu anda olmuyor. Çünkü *bekar bir anneyle çıkma* olayını çok kez yaptım.

Bir kadınla ilişkiye girmemin imkanı yok. beklenmedik bir şekilde bir bebek miras kaldı.

Bebegi kucağına aldığı anda yüzünün neşe ve hayranlıkla aydınlanmasını izlemek göğsümdeki o boşluğa ne yapmış olursa olsun.

Telefonum açılıyor ve bir dakika sonra yaklaşık altı bin mesaj bildirimi alıyorum. Yukarı kaydırıyorum ve aile grubu metninin en üstünden başlıyorum ve görünüşe göre tam zamanında atlıyorum.

KEELY: WESTLEY MICHAEL JAEGER, SİZ YANI BENİMLE ÇOK SORUN YAŞADI. BEBEK Mİ? MİLYARDER VARİS BİR PARTİ KIZINDAN BİR BEBEK MİRAS ALDIN ve People.com'dan mı öğrenelim? *kızgın emoji* *şok olmuş emoji*

ANNE: Keely, sana söyledim, o makale bir Westley Jaeger hakkındaydı. Bizim West'imiz bir bebeği miras alsaydı bize söylerdi.

Bay I'll Take Care Of This Myself? Hayır anne, yapmazdı.

O korkunç kadını tanımıyordu bile.

Evet, yaptı. Hatırladın mı? "Hayatında hiç bir kadını tatmin etmemiş gibi duvara boya vuruyor ve muhtemelen bu kadar iyi görünmesi için pantolonunu kış dolgusuyla dolduruyor."

ANNE: Oh, O kadın mı? Ona bir BEBEK bırakan kadın bu muydu? Tatlım. Bu sadece Tyler'ın başka bir şakası.

Tanrım, Keely, o eleştiriye ezberledin mi? Tyler bir sürü insan tanıyor ama o bile People.com'u hackleyip West hakkında bir şaka makalesi koyamaz.

Bekle. Aslında, muhtemelen yapabilecek birini tanıyordur. Tyler, bana bunu senin söyle.

Keşke ben ayarlasaydım. Bu çok destansı. W, bunu başka biri mi ayarladı? Seni yüzyılın şakasını yapacak kadar iyi tanıyan başka kim var?

BRITNEY: West, ellerinin dolu olduğunu biliyoruz, ancak önümüzdeki iki dakika içinde cevap vermezsen, bir konvoyu ve düzenleyerek Daisy Carter-Kincaid'in malikanesine hücum edeceğiz.

kılıç emoji *ejderha emoji* *şövalye emoji*

Chicago'dan ışınlanamazsın, o yüzden tehdit etme. Evet, 1 yıldızlı bayanın çocuğu bana miras kaldı. Hayır, nedenini bilmiyorum. Evet, Daisy ile. Hayır, sırf istediğin için evi görmeye gelemezsin. Sana söylemediğim için üzgünüm. Son on iki saattir biraz meşguldüm. Heyecanlanma, kalıcı olmaz.

West, Liliana'nın mama sandalyesi hâlâ bende. Aslında, elimde kalan son bebek eşyası o. İstersen senin olsun. Gönderirim, çünkü sen benim en sevdiğim ağabeyimsin ve annemi ne kadar beklettiğini düşünürsek, yerleşip ona çocuk vermenin zamanı geldi.

SON BEBEK EŞYANI VERME YOKSA TEKRAR HAMİLE KALIR SIN, SENİ APTAL. West, ben alırım.

Sana lanet bir mama sandalyesi. ALLIE'NINKİNİ ALMA. Ayrıca, çok mu duyarsızsın? MERHABA, SIERRA YILLARI. West bebek istiyorsa, kendi bebeğini miras almasını destekliyorum.

Keely'nin S'li kelimeyi söylemesine dokunmuyorum ama mama sandalyesi konusunda hemfikiriz. Allie'ninkini alma. *pacifier emoji*

avokado emoji

Çocuklar, Oscar'ın durumu düzeldi. Daha fazla bebek endişe değil. Ve avokado? WTF, Brit? Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

OH! Doğru. Avokado. İyi bebek maması. Şimdi anladım.

*KEELY: *Gülmekten yere düşen kadın görüntüsü** Hepiniz kafayı yemişsiniz ve DAISY CARTER-KINCAID
YÜKSEK BAŞKAN. Önemli kısma geri dönebilir ?

Keely haklı, Allie. Önemli kısım hakkında konuşmalıyız. Oscar yüzücü olmadığından emin için menisini test ettirdi mi? Bunun ne kadar önemli olduğunu kişisel deneyimlerimden bildiğimi söylemiyorum ama *baby emoji* *baby emoji* *baby emoji*

ANNE: Aman Tanrım, üçüzlere mi hamilesin?

Anne. O-M-G. Aman Tanrım. G. G. G.

D'yi seviyorum. Köpeğim dediğimde baban çıldırıyor. Üçüzlere dönelim. Aman Tanrım, ağlıyorum. Bir günde dört yeni torun.

Ben de Goob'un yanında oturmuş bu seks mesajlarını okuyorum
May Ella. Hadi yatağa gidelim.

Hadi yatağa gidelim.

HADI YATAĞA GIDELİM.

Dingaling'im nesi var?

Dingaling.

GOOBERSNATCHER BRA BRA LIGHTWEIGHT, Tyler,
DINGAGLING AYARLARIMLA OYNAMAYI BIRAK.

HAYIR! HAYIR, YINE HAMİLE DEĞİLİM. *profanity
emoji* Tanrım. İkizler olduktan sonra taşaklarını tamamen kestim.
Patlıcan emoji Ve her üç haftada bir test yaptırıyoruz, hala
çalıştığından emin olmak için. Emoji tuşuna çok fazla bastım.
Aman Tanrım, siz delisiniz. *köpek emoji* *göz devirme
emoji*

Çak bir beşlik baba. Annemle seks yapmaya devam et. Ama bizi
bunun dışında bırak.

İşiniz bitti mi?

ANNE: Tabii ki tatlım. Gerçi tüm bunların ekran alıyorum. Dizim için yeni bir set üzerinde çalışıyorum. Netflix ikinci bir sezon istedi. Demografik testleri orta yaş grubunda iyi olduğumu gösteriyor, bu da daha fazla komik aile olayına ihtiyacım olduğu anlamına geliyor. Tyler, ayrıca babanın telefonunda kasıtlı otomatik düzeltme olayını nasıl yapacağımı göstermeni istiyorum.

KEELY: Ve tekrar West'e dönelim... **Üç Adam ve Bir Bebek 'teki üç adamın GIF 'i** İyi misin West? F

yoksa gerçek mi? Bebeği senden almaktan bahsetmiyorlar, değil mi? Yoksa onu büyütmemeyi mi tercih edersiniz? Her iki durumda da, seni destekliyoruz.

Tanrım, evet. West ve gerçek bebek hakkında konuşalım. **bebek emojisi** Gördün mü? BİR BEBEK. BİR BEBEK EMOJİSİ. Bebek yapma belimden gelmiyor. **Ayrıca, Keely'e aynen katılıyorum, West. Nasıl oynamak istersen oyna, arkadayız.*

Avukata ihtiyacın var mı West? Birini tanıyan birini tanıyorum.

KEELY: **Sakız patlatan ve hikayeyi bekleyen birinin GIF'i**

Evet. EVET. Kesinlikle bir avukatla konuşmam gerek. Ama umarım bu avukat senin son "tanıdığımın tanıdığı" avukatından daha iyidir. Konserve palavra gibi kokuyordu ve o davayı sadece yargıç geçirmesinden bıktığı için kazandı.

DOĞRU DEĞİL, ama ailemin iyi olduğu bir şey varsa o da birbirlerine bok atmaktır.

Tyler'ın tüm hokey liginde babalık testi yaptırmak zorunda kalan kaç kişi tanıdığını düşünürsek -ki bu sayı benim Deniz Kuvvetleri'nde babalık testi yaptırmak zorunda kalan tanıdıklarımın daha fazla ve Daisy'nin bir şey için heyecanla zıpladığını kaç kez gördüğüm arasında bir yerde- avukat bağlantısının makul ölçüde yetkin olduğunu varsayacağım.

Ve muhtemelen pahalı.

Ve çok, çok ironik.

En son ebeveynlik denemem fevkalade korkunç bir şekilde sona erdi.

Ama o zaman hiçbir yasal hakkım yoktu. Ben sadece erkek arkadaşım. Sierra evlenmek istemiyordu; bunu bir kez yaptığını ve bir daha yapmayacağını söyledi. Ama ordu Güney Carolina'dan Kaliforniya'ya taşınmamı emrettiğinde fikrini değiştireceğini düşündüm.

Uğruna taşınmaya değer olduğumu anlayacaktı. Ama beni o kadar da sevmediği ortaya çıktı.

O noktada sadece çocukları için bile kalabilirdim. Ama o beni kovdu. Bana bok yememi ve ölmemi söyledi. Sonra da en iyi arkadaşıma asıldı.

Ondan sonra sağlam bir baba figürü olacak durumda değildi.

Muhtemelen kalıp onun için savaşılabildi, ama bunun kendisi ve çocukları için nihai bedeli ne olurdu?

Telefonum çalıyor ve beni şimdiki zamana geri çekiyor. Tyler yerel bir aile hukuku avukatının iletişim bilgilerini gönderiyor.

Neredeyse bir zamanlar yasal hakkı olmayan bir babaydım.

Artık tüm yasal haklara sahibim ama kalmak için *ahlaki* bir nedenim yok. Daisy'ye "Onu sev," diye fısıldadım. "Onu deli gibi sev."

Buraya geldiğimde şüphelerim vardı. Gece boyunca şüphelerim vardı.

Ama sonunda bebeği kucağına alıp ona baktığında yüzüne yayılan o yumuşak ama bunaltıcı gülümseme yok mu?

Bu parayla satın alınabilecek bir şey değil.

İçimden bir ses o çocuğun ona sunabileceğimi düşündüğüm *tek* şeyi alacağını söylüyor.

Ben de aileme çekildiğimi, bunun en iyisi olduğunu söyleyip kamyonetimi vitese taktım ve geldiğim yoldan geri döndüm.

Bütün malikaneleri geçtik. Bir golf sahası. Apartman daireleri. Palmiye ağaçları. Yol boyunca uzanan golf arabası parkurlarında koşuya ya da yürüyüşe çıkmış rengarenk giysili insanlar. Minyatür golf sahasına bakan bir verandada, kahvelerini yudumlarken serçe parmaklarını uzatmış dedikodu yapan bir grup kadın. Kapının yanındaki oyma horozun ötesinde küçük bir dükkan sırasına göz atmak.

Ben de yapmam gereken işe geri dönüyorum.

Deniz Kuvvetleri'nden sonra ayağımı yere sağlam basıyorum. Eski bir spor salonunu onarıyorum. Sahilde hayatımı yaşıyorum.

Ve görünüşe göre yakın zamanda bir ailem olmayacak.

DOKUZ

Daisy

Eğer Lucinda olmasaydı, parçalanıyor olurdum. Ama Alessandro West'i odamdan çıkardıktan iki dakika sonra, sanki birkaç saat önce gecenin bir yarısı sallanan sandalyenin peşine düşmemiş gibi koşturarak içeri girdi.

Ben hızlıca duş alırken bebeği tutuyor ve günle yüzleşmeye hazır olduğumda, yumuşak ama ince bir yastıkla kaplı büyük bir sepette huzur içinde uyuyor.

Ben de en iyi yaptığım şeyi yaptım ve bu konuda numara yapmaya başladım.

Tanıdığım bir kişisel alışveriş uzmanını aradım, neye ihtiyacım olduğunu anlattım ve bana akşam yemeğinden önce bir çocuk odası ayarlayacağını ve Miami bebeğini tatil boyunca idare edecek bir gardırop hazırlayacağını garanti etti. Sonra sıra dadı aramaya geliyor, ki bu da yeni bir alan, ama saat ondan önce üç dadı ajansı ile telefonda görüştüm ve en sevdiğim iki ajansın yöneticileriyle yüz yüze toplantılar ayarladım.

Kişisel asistanım sabahın köründe bebek bezi, ıslak mendil ve mama kutularıyla geliyor ve iki dadıyla görüşmem bittiğinde her şeyin kontrolüm altında olduğunu hissediyorum.

Lucinda'nın bebek bakıcılığı yapmasına yardımcı oluyor.

Dört torunu var ve bebeklere bayılıyor ama onlarla geçirdiği günlerin sonunda onları ailelerine geri vermeyi de seviyor.

Görünüşe göre büyükanne ve büyükbabalığın gerçek keyfi bu. Ya da o bana öyle söylüyor.

Her halükarda, kapı zilim öğleden sonra yarısına doğru trompetini çaldığında, dünyanın .

Bu gardiyan şeyini *sallıyorum*.

Ancak birkaç dakika sonra, büyükanne min yüzündeki ekşi ifade bunu görmediğini gösteriyor. Sonunda iş e-postalarım yetişmek için oturduğum ofisime girdi ve "Roderick'ler vasiyetnameye resmen itiraz ettiler" diye duyurdu.

"Vay be." Annemin sanat eserlerinden biri olan ve sahile bakan pencere duvarının karşısında gururla asılı duran alet saatime bakıyorum. Öğleden sonra üç. "Düşündüğümde daha uzun sürdü."

"Bay Jaeger nerede?"

"Gitti. Bunu ben aldım."

Büyükanne okuma gözlüklerini kıyameti ifade eden bir şekilde çıkarıyor ve çenesini *çok fena sıçtın Daisy*'yi ifade eden bir şekilde aşağı eğiyor.

"*Bu* sende *yok*," bana o ses tonuyla, bir tartışmada en ufak bir çatlak bile vermeyen ses tonuyla. Sanki bu beni hiç durdurmadı. "eminim. Remy uyuyor. Neredeyse tamamen bir kreşimiz var. Dadılar sıraya dizildi ve-"

"Ve aile hukuku mahkemesinde geçerli *olmayacak* üne sahipsiniz."

"Gram-gram. Hiçbir yargıç Anthony ve Margot Roderick'e baktığında, viski fabrikasının bir kısmına sahip olmak için kendi karısını satabilecek bir adam ve hayırseverlikten anladığı tek şey karısına bakmak olan bir kadından başka bir şey görmeyecektir.

Geçen sezonun taklitlerini giymiş ve isimsiz bir çanta taşıyan birini gördüğünde başka davranır. Derek'in itibarına masaj yapmasını sağlayacağız ve-"

"Ve Westley Jaeger, kendi işini yürüten madalyalı emekli bir denizci, sizi daha meşru gösteriyor, masaja gerek yok. Onu geri getirin."

Ona bakakalıyorum, çünkü bu durumda yapacak başka bir şey yok.

Büyükannem aile dışı kişileri aile etkinliklerine davet *etmez*.

Özellikle de Carter ailesinin çocuklarının *yetiştirilmesinde*. Kontrol manyağı, senin adın *Imogen Carter*.

Gümüş bir kaşını kaldırıyor. "Orada oturup lepestes taklidi yapmanın istenen sonuçları vereceğine inanmıyorum."

"Büyükanne-"

"Bu tartışmaya açık bir konu değil. Gazeteler Remington'ın velayetini aldıktan sonra onu dün gece *bir partiye* yazıyor."

Tartışmanın anlamı yok, çünkü ne isterlerse onu söyleyecekler. Dedikodu siteleri tarafından haber yapılmanın bir gerçeği bu. Buna alışırsınız. "Peki bunun doğru kaç tane şahidimiz var?"

"*Kısmi* tanıklar."

Ve yine *tartışmanın* bir *anlamı* yok. Zengin olmanın lükslerinden biri de çok fazla şeyden paçayı sıyrabilmenizdir.

İstedğimden değil, bilgin olsun. Ben mirasçuyum, baş belası değil. "Bu yüzden yasaklama emri çıkartıp onları kötü gösteriyoruz."

Sanki ona hakaret etmişim gibi çekiyor ve avukatlarının çoktan konuyla ilgilendiğini fark ediyorum. Aslında, muhtemelen Emily'nin itibar temizleme işi yapan erkek arkadaşıyla da konuşmuştur. Onu daha uzun zamandır tanıdığımı söylemek isterim - birkaç yıl önce dükkân hırsızlığı ile suçlandıktan sonra benim için bazı işler yapmıştı - ama Emily'nin kendi

Neredeyse altı ay önce umutsuzca bir itibar temizliğine ihtiyaç duyduğu için onu kesinlikle daha iyi tanıyor.

Ve onun performansından *çok* daha memnun. "Gram-gram. Biz Carter'ız. Bunu atlatacağız." "Bunu Bay Carters ile çok daha verimli bir şekilde atlatacağız.

Jaeger'ın yardımı. Onu geri getirin."

Sık sık başım ağrımaz ama ağrıdığı zaman büyükannem devreye girer. "Bana bir hafta verin, gördüğünüz en mükemmel gardiyan ben olacağım."

"Onu akşam yemeğine kadar geri getir, yoksa mirastan mahrum kalırsın."

Bu beni mirastan mahrum etmekle ilk kez tehdit değil, ama sonuncusu olacağından şüpheleniyorum. İş bitti. O da biliyor.

Bunu *biliyor*. Kalbim hızla atıyor. Boğazım kurudu. Ve panik parmak uçlarımı uyuşturuyor.

"Bay Jaeger'ın geniş bir ailesi ve çocuklarla sizden çok daha fazla deneyimi var. Onu geri getirin. Ondan bir şeyler öğrenin. Durumunuz değiştiğine göre itibarınızı yeniden güçlendirmek için onu kullanın. Ayrıca, Japonya seyahatinizi iptal ettim."

"Ne?"

"Remington'ın velayetini aldıktan bu kadar kısa bir süre sonra onu almadan ülkeyi terk etmek tam da Roderick'lerin beklediği türden bir davranış ve tam da onun çıkarlarını ön planda tutmadığınızı gösteren bir davranış. Julianne'in *sizi* neden vasiyetine yazdığını ancak Tanrı bilir, ama biz yasal sorunları çözene kadar ilk ve tek işiniz Remington'ın yeni annesi olmak."

Zihinsel olarak altı farklı dilde küfrediyorum ama bu, içimi kemiren korkuya ve Bali'nin de gerçekleşmeyeceğini aniden fark etmeme yardımcı olmuyor. Ama çenemi de dik tutuyorum, çünkü on yıldan uzun bir süredir büyükannem için çalışırken öğrendiğim bir şey varsa, o da

aslında bir omurgaya saygı duyuyor. "Gelecek hafta da işe ."

"Sen evde kalıyorsun."

"West buradaysa-" *Kahretsin*, ne diyorum ben? Gidip onu getireceğimi mi? Onu burada tutamam. İki saniye içinde içimi görecektir ve savaştığımız Roderick'ler olmayacak.

Dün gece bu ofiste duran ve büyükanneme belini bağlamasını söyleyen adam olacak, çünkü büyük torunu için geliyordu.

Aynı anda hem dehşete düşmek hem de tamamen tahrik olmak mümkün mü?

Çünkü orada olduğumu düşünüyorum.

Büyükannem beklentiyle beni izliyor.

Yutkunuyorum ve tekrar başlıyorum. "Eğer Bay Jaeger , Remy'nin güvenliği sağlanmış demektir ve işe gitmem için hiçbir neden yok. Ya *da* onu ofisteki kreşe götürebilirim."

"Planlarınızda büyük miktarda belirsizlik var."

kuru bir şekilde söylüyor. "Bay Jaeger'i akşam yemeğine kadar buraya getir ve yasal süreç boyunca kalmaya ikna et. Remington'a nasıl bakacağını öğren. Ve sonra belki ofise dönüşünüzü tartışabiliriz."

"Kahire anlaşması-"

"Ben .

"Ve Sydney spa-"

"Çalışanlarınız beni hızlandıracak."

Lanet olsun.

Ve bu sadece projeler değil. Kızı kemoterapi tedavisi gören muhasebedeki Anita'yı da kontrol ediyor. İnsan kaynaklarına kek götürmektir çünkü Janette'in erkek arkadaşı ondan ayrılmıştır ama bu konuda konuşmak istememektedir, bu yüzden kekler ikinci en iyi seçenektir. Misafirperverlik bölümündeki Juan'a yetişip izinlerini kullandığından emin olmaktır, çünkü adam işinde çok iyidir, ama biri onu terk ederse tükenmeye meyillidir-

Yani ben, tatil günlerini kullanıp kaçması ve yenilenmesi için başının etini yemiyorum.

Ben bunları kim yapacak?

Büyükannem ayağa kalktı. "Yemek vakti, Daisy. Saat işliyor."

Ofisimden çıkarkenki halinden seksen iki yaşında olduğunu anlayamazsınız.

Ama bu, onun ölümsüzlerden biri olduğu teorime daha fazla ağırlık kazandırıyor.

Ayrıca, farkında değil ama bana büyük bir hareket alanı bıraktı. Akşam yemeği için hangi saat dilimini belirtmedi, hatta *bugünün* yemek saatini bile açıkça söylemedi.

Yine de, Alessandro'ya her zaman için minnettarım. Neredeyse o gider gitmez kafasını ofisime soktuğunda aklımdan geçenleri okudum. "Sorun mu var?"

"West Jaeger'ın izini sürmeli ve bir süreliğine buraya taşınması için ona yalvarmalıyız."

Sırıttıyor.

Kaş çatmak değil. Homurdanma değil. Küfür değil.

Alessandro bir keresinde sadece kaşını kaldırarak burada olması gereken bir peyzajcının ödünü koparmıştı. Aynı şeyi hafta sonu kaçamaklarımdan birkaçı için de yaptı. Evde verdiğim her parti veya iş toplantısı için davetli listesindeki her ismi inceliyor ve Jude ile tanıştığında, Cameron'ın hükümet tarafından onaylanmış, o kadar gizli ki varlığından bile haberdar olmamamız gereken

Nişanlım, onlar vardı a

İkisi de gözlerini kırpmadan on

yedi dakika süren bir maça bakıyorlardı.

Etrafında yeni insanların olmasından hoşlanmıyor. Ama West'in taşınmasından bahsedince?

Sırıttıyor.

Tıpkı büyükannemin yapacağı gibi kaşlarımı kaldırıyorum ve soğukkanlı davranıyorum. "Ne?"

"Ona kuma gömülmesini söyleyebilirsin." Buna cevap vermem.

Çoğunlukla iyi bir cevabım olmadığı için.

Ben de yapabileceğimi bildiğim tek şeyi yaptım. "Ve bana bir kova dolusu çeyreklik getir. Yarım kamyon dolusu. Bugün çamaşırhanelere neşe saçacağız, tamam mı?"

Gülüyor ve başını sallıyor. "Çamaşırhaneler, ha?" "Temiz giysiler insanları mutlu eder. *Bedava* temiz kıyafetler onları daha mutlu eder."

Omzuma vurdu. "İyi olacaksın Daisy. Hem sen hem *de* küçük adam."

Sadece umut edebiliriz.

ON

Batı

Cuma günü bütün gün spor salonunda tesisatla uğraşırken dün gece ve bu sabah olan biten her şeyi yaklaşık yedi milyar kez düşünmeyi BAŞARDIM. bangır bangır müzik yardımcı oluyor. Sürpriz eve dönüşler yapan askerlerin, denizcilerin, havacıların ve denizcilerin YouTube videolarını izlemek yardımcı oluyor. Birkaç eski dostla rastgele saçmalıklar hakkında mesajlaşmak da yardımcı oluyor.

Soyunma odasındaki artık çalışır lavabolarda elimi yüzümü yıkarken, iyi olacağımı biliyorum. Hâlâ halletmem gereken yasal sorunlar var, vasiyetnamenin bir kopyasını almam gerekiyor ama Ty'ın önerdiği avukat istifa etmemin çok kolay olduğunu söyledi.

O yüzden devam ediyorum.

Hayatımın *her* alanında.

Telefonum bir randevu uygulaması indirmiştim.

Becca mı?

Ah, *kahretsin*. Muhtemelen o da TMZ okuyordur.

Neredeyse telesekretere yönlendirecektim ama zaman korkak olmadım. "Alo?"

"West! Hey! Az önce çok tuhaf bir haber gördüm," diyor fazlasıyla parlak bir şekilde.

Mayday! Mayday! Mayday! diye haykırıyor, çünkü Becca'yı en son bu kadar açık ve sahte bir şekilde mutlu duyduğumda, eski kocası arayıp planlarının değiştiğini ve kızlarını bir haftalığına annesinin evine götüreceğini söylemişti, orada pamuk şekerler ve gündüz pembe diziler izleyeceklerini ve kayınvalidesi ile komşusu arasında yaklaşık olarak zamanın başlangıcından beri kavga eden ama kimsenin nedenini hatırlayamadığı çılgık atışmalarını biliyordu.

"Öyle mi?" Spor salonunda geziniyorum, boyalı briket duvarlara, gelecek hafta açılmaya hazır ağırlık ve ekipman kutularına bakıyorum. Bu işi için kısa süreli bir yardım almam gerekecek ama alacağım ve sonra bir sonraki işe geçeceğim.

O iş her .

Kucağıma düşecek. Genelde öyle olur.

"Judgy Julie'nin bebeği sana mı miras kaldı?" Becca yarı fısıldıyor. "Evet."

"Dün gecedен sonra muhtemelen benden haber almak istemediğinizi biliyorum ama size yardımcı olabileceğimi düşündüm-"

"Hayır. Evet. Yani, biz iyiyiz. Ve tabii ki. Yardım iyidir." *Hay sikeyim.* Bir adamı tek elle alt edebilirim ama bir kadına siktir git diyemem.

Muhtemelen aptal olduğum içindir. Hala *güvenli* ilişkilerin en iyisi olduğunu düşünüyorum, ama ben kimim ki başkası için buna karar vereyim?

Ya da belki bu adam onun güvenli ilişkisidir ve ben de doğranmış ciğerimdir.

Her halükarda, Daisy ile her gün takılmadığımı, insta-aile ile yeni bir bebek büyüttüğümü ona söylemiyorum.

"Güzel. Ve yaşasın! Bebek işlerine bayılırım. Yani, eğer yardım istiyorsan. Kabul etmek zorunda değilsin. Eğer istemiyorsan."

"Evet. Teşekkürler." Belirsizlik iyidir, değil mi?

"Elbette! Benim için bir zevk. Ciddiyim. Evde olmadığınız izlenimine kapıldım, bu yüzden bazı şeylerin bırakılmasını isteyebileceğinizi düşündüm?"

"Ben hallederim." Çünkü eve gitmek üzereyim. "Ama teşekkür ederim."

"Hey, arkadaşlar bunun içindir. Duyduğumda Julianne'in blogunu inceledim, çünkü çocuklar hakkında çok şey bildiğini biliyorum, ama kullandığı markaların bir listesine sahip olmanın yararlı olabileceğini düşündüm. Yani, bebekler bez ve mama değişikliklerine karşı hassastırlar - anne sütüyle beslenmediğini varsayarsak - bu yüzden düşündüm ki..."

"Evet. Evet, bu harika. Teşekkürler." *Neden* ona defolup gitmesini söyleyemiyorum?

"Listeyi sana mesaj atarım. Ya da senin için gidip alabilirim? Hangisi olursa. Hangisi daha çok yardımcı olacaksa. Bebek bakıcısına ihtiyacın olursa, beni nerede bulacağını biliyorsun. Ya da ben sana gelebilirim. Bana haber ver yeter."

"Evet. Sana haber veririm."

"Bir arkadaş olarak sana gerçekten değer veriyorum West ve muhtemelen bebekle ilgili gerçekten tuhaf şeyler yaşadığını biliyorum, bu yüzden senin için burada olduğumu bilmeni istedim. Dün gece biraz... beklenmedik olmasına rağmen."

"Evet. Biz iyiyiz. Teşekkürler Becca."

"Tamam. Güzel."

Ona tekrar teşekkür ediyorum, bebeğin ağladığını söylüyorum ve telefonu kapatıyorum. Sonra en yakın duvara yaslanıyorum, başımı arkaya atıyorum ve iç çekiyorum.

Ona sadece çocuğun hayatında olmadığımı söylemeliydim. Ama bunu söylemeye dilim varmadı. *Evet, başka bir aile tarafından reddedildim. Sorduğun için teşekkürler.*

Bütün dünya alt üst oldu.

"Sorun mu var?" Daisy soruyor.

Zıplayıp dönüyorum ve işte orada, spor salonunun kapısında, parlak sarı kolsuz, tek parça bir giymiş, bebek arabasını içeri çekiyor.

Kalbim küt küt atarken ve taşaklarım dikleşirken "Hayır," diyorum. *Dostça bir öğlen yemeği mi? İşimiz bitti!* "Sizin için ne yapabilirim Bayan Carter-Kincaid?"

"İdeal olarak mı, gerçekçi olarak mı?"

Sırıttıyor. Ben sırtmıyorum.

Sonra da iç geçiriyor. "İkimiz de senin striptizci olduğunu düşündüğümüzde bu kadar oyunbozan değildin."

Keşke hayat bu kadar basit kalabilseydi. Bugün hala bazı flört uygulamalarına giriyor olurdum - Daisy gibi kadınlar beni onun benim için olduğu gibi geçici bir dikkat dağıtıcıdan başka bir şey olarak görmüyorlar - ama en azından berbat bir gecenin daha mutlu bir sonu olurdu.

"Pekala, Bay Doğrucu Davut, işte anlaşma. Anthony ve Margot Roderick hakkında bir şey biliyor ? Remy'nin baba tarafından dedesi?"

Sadece onu izliyorum, bekliyorum, çünkü zaten bildiğim şeyi bana söylemesinin uzun sürmeyeceğini biliyorum.

Elbette, tekrar konuşmaya önce üç saniye bile geçmedi. "Onlar temelde insan ambalajı içinde sikler, bu da bazen *duyguları* olduğu anlamına geliyor. Ve şu anda, gururları gibi duyguları da incinmiş durumda, bu yüzden Julianne'in vasiyetine itiraz ediyorlar. Birden fazla aile üyesinin küçük adamı istemesinin iyi bir şey olduğunu düşünürsünüz, ancak gerçek çok daha karmaşıktır. Anthony Roderick, para sahibi olmanın gördüğü her şeye sahip olması gerektiği anlamına geldiğini ve kanın mülkiyet anlamına geldiğini düşünüyor, bu da Remy'nin *kendisine ait* olması gerektiğini düşünüyor, ancak Rafe'i o yetiştirdi ve evet, kibar davranıyorum çünkü ölümlerin arkasından kötü konuşmamalısınız. Ama mesele şu ki, eğer Anthony Roderick bu bebeği büyütürse, o da bir solucana dönüşecek, ki bu tamamen önlenemez, çünkü şu tatlı yüze . Margot' gelince, Remy olmadan yaşama isteğini kaybedecek. Bu da teorik olarak bebeği ona vererek hayatını kurtarmamız gerektiği anlamına gelir, ancak Remy'nin sorumluluğu olmak birinin nedeni yaşamak değildir. Onun

Büyükannesinin onu dönüştürmek isteyeceği ölü babasının kalıbı olmak yerine, lanet bir bebek olma, büyüme, sınırları test etme ve *kendisi* olma sorumluluğu. Ama büyükannesinin ondan istediği tek şey bir şişe kan olabilir, böylece DNA'sını çılgın bir bilim adamına götürüp Rafe'i yeniden yarattırabilir."

Kaşlarımı çatıyorum, çünkü bu çok saçma, *ama biz* demesini özlemiyorum.

Sadece yasal bir formalite, diyorum kendime. Hepsi bu. için buradayım. Hızlandırılmış evrak işleri.

Ayrıca, tüm olurken hiç nefes aldı mı?

Başını öne eğiyor. "Dostum. Gerçek *olması* için gerçeği *sevmek* zorunda değilsin."

"Bu yüzden büyükanne ve büyükbabalar olarak adlandırılmadı. gardiyanların bir sebebi var."

"Kendilerine birkaç çuval gübre almak için elli dolar aldılar. O kısmı görecektir kadar okuyup okumadığınızdan emin değilim."

"Yani evrak işlerine ihtiyacınız var," diye .

Kaşları kısa bir süre çatılıyor, sonra gözleri kocaman açılıyor. "Oh! Hayır. Hiç de değil. Yani, evet, avukatlarım dün gece ve sana anlatmak üzere olduğum her şey hakkında bir gizlilik anlaşması imzalamamı istiyorlar -bunları unuttuğumda çok kızıyorlar- ama aslında benim yanıma taşınmamı istiyorum."

Yirmi yıllık askeri eğitim beni kendi tükürüğümde boğulmaktan alıkoyan tek şey. Ayrıca, gizlilik anlaşmalarını *unuttuğuna* bir an bile inanmıyorum.

"Magazin haberlerini takip ediyor musunuz bilmiyorum ama ben magazin haberlerinde görünme eğilimindeyim. Hem de çok.

Çoğu zaman da... aslında oldukça doğru bir şekilde tasvir ediliyorum. Sıkı çalışıyorum, neden sıkı da oynamayayım? Ama tahmin edebileceğiniz gibi, bu bir bebeğin vasisi için pek de iyi bir görünüm sayılmaz, oysa-"

Nereye gittiğini anladığımda alçak sesle, hırıltılı bir homurtuyla sözünü kesiyorum. "Seni iyi göstermem için bana ihtiyacın var."

"Ben-evet." Omuzları çöktüğünde sarı kıyafeti o kadar da parlak görünmüyor. "Bunu mümkün olduğunca acısız hale getirebilirim. Bir helikopterimiz var, böylece Miami trafiğinden kaçınarak iş sahalarına mümkün olduğunca yakın olabilirsiniz. Bebekle birlikte gece vardiyasına kalabilirim. Aşçım da istediğin yemeği yapabilir. Sahildeki evde oturmak için hâlâ bir ayınız olduğunu biliyorum ama personelimden birinin işleri devralmasını ve işlere göz kulak olmasını sağlayabilirim. Ayrıca, bir sürü insan tanıyorum-"

"Ne kadar sürecek?" Siktir. Bunu az önce sordum. Ayrıca benim hakkımda çok şey biliyor.

"O kadar da uzun değil! Yani, birkaç ayın ne önemi var ki? Zaten yakında yaşayacak yeni bir yere ihtiyacın olacaktı, bu sayede yeni bir yer bulana kadar misafir süitlerimden birinde dinlenebilirsin. Bir sürü odam var, ayrıca özel bir plajım var, *ayrıca* golf ve su sporları var ve Bluewater yerleşim bölgesindeki en harika küçük dükkan köyü var. Hepsine erişimin olacak."

"Birkaç ay." Hayır. Yemezler.

Gülümsüyor ve gözlerinin bugün mavi olduğunu fark ediyorum. Parlak, Köpüklü, canlı mavi o yapar Ben düşünmek dans eden Karayip okyanus dalgaları. "*Belki* biraz daha uzun?" "Üzerinde ne tür bir pislik var ki, seni bir yabancıya benzetmek için onun yardımına ihtiyaç duyuyorsun?"

daha iyi bir seçenek mi?"

"Toplum içinde sahiplenmeyeceğim hiçbir şey yapmam. Ve çocuk sahibi olmayı planlamış olsaydım bile, hayatımı cehennem gibi yaşadığım için özür dilemezdim. Ancak tüm bu bakıcılık işlerini nasıl yapacağımı hemen bilmemem, öğrenemeyeceğim anlamına gelmiyor. Bu sadece, hissettiğim kadar yetkin *görünene* kadar bir mahkeme davasında zayıflıklarım ve kırılganlıklarım gibi *görüneceğim* anlamına geliyor. Biliyorum, bu iş ancak bu kadar berbat olabilir ama geçici olarak biraz yardıma ihtiyacım var. *Remy* 'nin geçici bir yardıma ihtiyacı var. Ve o çok tatlı, küçük bir yetim bebek."

Beni ikna edebilecek tek argümanı bu ve sanırım o da bunu biliyor. yine o bakış var - gözlerindeki o yumuşaklık, beni manipüle etmek için ona *tatlı küçük yetim bebek* demediğini, kendisinin de bunu hissettiğini söylüyor.

Anne ve babasını çoktan kaybetmiş çaresiz bir bebeği koruma ve savunma dürtüsü.

Gözlerimi kapatıyorum ve burnumun kenarını sıkıyorum çünkü ne söyleyeceğimi biliyorum.

Bunu söylemek *istemiyorum*. Bunu söylemek bağlanmak demek. Ama alternatifi ne?

"Avukatımla konuşmam gerek," diyorum ona huysuzca.

Elini çırpıyor. "Olabileceğini düşündüm. Onu ben aradım. O dışarıda."

Sanırım oyun dışı kaldım.

Ve korkarım ki bu son olmayacak.

ON BİR

Daisy

Ben büyürken kimse beni dahi olmakla suçlamadı. *Daisy çok güzel* ve *Daisy çok iyi* ve *umarım Daisy pazarlanabilir bazı beceriler geliştirir, çünkü güzel ve iyi onu çok uzağa götürmez.*

İyi adamlar en son bitirir, değil mi?

Neyi *son* olarak gördüğünüze bağlı.

Hayır işlerim için asla ödül kazanamayacağım. yapmam, sadece herkesin izlediği yerde yapmam. Ve neden para vermek için bir ödüle para harcayasınız ki?

Sadece ihtiyacı olan insanlara ve amaçlara daha fazla para verin. Hadi canım.

Büyükannem ölümsüz kalmak ve sonsuza kadar Carter International Properties'in başında olmak için ruhunu sattı, bu yüzden CEO olmak masada değil. Gerçi hiç masada değildi. Bazı günler neden hala çalıştığımı gerçekten bilmiyorum, ama elimden gelenin en iyisini yapmaya devam ediyorum ve altımdaki personeli *ellerinden* gelenin en iyisini yapmaları için cesaretlendiriyorum ve parçalar yerine oturmaya devam ediyor.

Bilim adamı değilim ama bir teorim var: İnsanlara doğru davranır ve *değer* verirsiniz, onlar da size doğru davranmak için ellerinden geleni yaparlar.

ne sorarsanız sorun. Çalışanlarıma fazladan izin vermemin, onları çocuklarını işe getirmeye davet etmemin ve sadece harika bir tatil partisi değil, aynı zamanda durdurulamaz Sevgililer Günü, Bağımsızlık Günü ve Korsan Gibi Konuşma Günü partileri düzenlememin nedeni bu değil.

Ayrıca muhasebedeki Hüseyin'in geçirdiği kazadan sonra nasıl hissettiğini de soruyorum. Hukuk bölümündeki Katya'nın eski sevgilisiyle hâlâ sorun yaşayıp yaşamadığını. Ve pazarlamadan Jorge'nin annesi evde hasta olduğu için biraz daha izne ihtiyacı olup olmadığını.

Aslında çoğu insan sadece sevilmek, takdir edilmek ve *görölmek* ister. Bu yüzden onlara ihtiyaçları olanı veriyorum, karşılığında onlar da bana ihtiyacım olanı veriyor ve hepimiz Miami güneşinden daha parlak, büyük bir mutluluk yığını oluyoruz, ben de onlarla büyükannem arasında duruyorum.

Tamam, belki de bu sadece benim büyük bir mutluluk yığını olmamdır. Perşembe gecesinden beri panik içinde çalışanlarımdan iyilik istiyor, Alessandro ve kişisel asistanım Tiana'ya kimsesiz çocuklar için üniversite fonlarına bağış *yapmama* ve evsiz barınaklarına ayakkabı ve tuvalet malzemeleri göndermeme yardım etmeleri için yalvarıyor ve sonunda Lucinda'nın Cumartesi sabahı geç saatlerde beni dışarı atıp "*Bırak seninle başkası ilgilensin*" demesiyle sonuçlanan bir yığının üzerinde duruyorum.

Sanki bunu zaten yapmıyormuş gibi. Ama şimdi, otuz altı saatten beri ilk kez gerçekten rahat bir nefes alabiliyor ve rahatlayabiliyorum. D şeklindeki avlunun içindeki havuzun yanında Remy için kurduğu güneş korumalı kabinin yanında oturuyorum, kendi kalemin dışındaki penis havuzumla karıştırılmamalı, bu arada.

O havuz aslında sadece büyükannemin botoksuna meydan okumak için var.

Biliyorum. *Biliyorum*. Eğer onun onayını istiyorsam, onu yemlememeliyim. Ama Bluewater topluluğu hayatımda kendi başıma yaptığım *tek* şey -Cameron, Emily, Luna ve ben tasarladık ve inşa ettik, Carter International Properties *değil*- ve penis şeklinde bir havuz istedim.

Yani bir sik havuzum var.

Gölgede bir bebek salıncağında sallanan Remyye bakıyorum, etrafında vantilatörler esiyor, biberonlar acıkana kadar bir buz kovaşında soğutuluyor, bebek bezleri istiflenmiş ve küçük alt değiştirme masasının altında savaşa hazır, bakire bir piña colada yudumlarırken ve e-postaları takip ederken, sadece Miami'deki değil, aynı zamanda New York ve Atlanta'daki personelimi de kontrol ediyorum ve güneş ışığının beni rahatlatmasına izin verirken her şey normalmiş gibi davranıyorum.

West içeride bavulları açıyor, yani henüz mirastan mahrum edilmedim.

Bu aynı zamanda hayatımın geri kalanında ona iyilik borçlu olduğum anlamına da geliyor. Ondan alabileceğim tüm bebek bilgilerini içime çekebileceğimi bildiğim için daha rahat nefes alıyor olabilirim. Ama onun şansına, iyiliklere nereden başlayacağım konusunda *çok* iyi bir fikrim var.

Alessandro, büyükannemin Julianne'in vasiyetini gün ışığına çıkarmadan önce yaptırdığı geçmiş araştırması ve özel dedektif raporlarını ele geçirdi ve West'in belki de kız arkadaşı hakkında bir ipucum var.

Bu düşünce hem midemi bulandırıyor hem de büyük bir rahatlama hissi veriyor, çünkü eğer bir kız arkadaşı varsa, o zaman sınırların dışındadır ve onu Remy'yi tutarken izlemenin ne kadar yumurtalıkları patlattığı ya da talaş gibi koktuğunu ve kazara her dokunduğumuzda cildime ürperti gönderen sert parmaklara sahip olduğunu nasıl fark ettiğim önemli değil. Aşmayacağım pek fazla çizgi yok, ama aldatmak kesinlikle hayır-hayır.

Rapor kesin olarak onun kız arkadaşı olduğunu söylemiyor, ama kesinlikle bir şeyler olduğunu söylüyor ve ben de bu süreci hızlandırmayı kendime görev edindim.

Ona , değil mi?

Birine sevgiden daha iyi ne hediye verilebilir ki?

Tam Tiana'ya ne yapmak istediğime dair talimatları içeren bir mesaj yazıyordum ki, açık mutfağımın yanındaki kapı

açılır ve tüm evrendeki en sevdiğim üç kişi verandaya yuvarlanır.

Bu üç kadının görüntüsü dışında her şeyi tamamen unutarak bir tezahüratla ayağa fırlıyorum. "Yaşasın! Arkadaşlar!"

"Daisy! Çok özür dilerim." Luna önce bana ulaşıyor, uzun, derin bronzlaşmış, ince kollarını bana doluyor. Bana Jamaika'daki bir parti barını hatırlatan parlak bir güneş elbisesi giymiş ve güneş ışığı gibi kokuyor. "Neden bize Julianne'in cenazesinden bahsetmedin?"

"O ve ben o kadar da yakın değildik. Aslında, görünüşe göre, kimseye yakın değilmiş. Sorun değil. Annem oradaydı. Tüm o garipliklere tanık olmana gerek yoktu."

"Yine de bir cenaze töreniydi. Biraz köpek kucaklamasına ihtiyacın var mı? Köpek sarılmaları her şeyi daha iyi yapar. Penelope' getirebilirim."

"Aman Tanrım, bir bebek," diye fısıldıyor Cam ikimize de sıkıca sarılırken. Luna'dan daha uzun boylu, muhteşem, doğal kıvılcı saçlarıyla benim uzatmalarımı çok sevimli gösteriyor ve kırmızı bikininin tam tersi bir iş kıyafeti giyiyor. Yüzük parmağındaki elmaslarla çevrili kocaman opal de hayatta istediğimi düşündüğüm her şeyin tam tersi. "Daha önce mesaj atmalıydın! Bebek yetiştirmek hakkında bir şey biliyor musun? Bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ama internette bebek yetiştirmekle ilgili bir sürü şey var. İyi olacağız."

"Avukatlarınızla konuştunuz mu? Bekle. Tabii ki konuştum. Sahip olduğun. Vakıf fonu var mı? Üniversite fonu? IRA'sı?" Grubun doğal sarışını ve aynı zamanda boy olarak bana en yakın olan Emily, acayip güçlü kollarını hepimizin etrafına sarıyor ve hepimiz gıcırdayana kadar bizi sıkıyor. İş kıyafetlerini giymiş ve gerçekten o kadar güzel ki çiçekler önünde eğiliyor. "Derek'in ekibi Julianne'in evinden alabildiklerini alacaklar -elektronik eşyalar yani- müzayedeye kadar kimse mühürlemeden önce ve Julianne ile Rafe'in ne zaman evlendiklerine dair bir şey bulabilecekler mi bakacaklar.

olacak. Ayrıca seni bir melek, Roderick'leri de uygunsuz ebeveynler gibi gösterecek bir plan üzerinde çalışıyor. Vasiyeti yalanladıklarına *inanamıyorum*. Gerçekten büyükannenin sahte olduğunu mu iddia ediyorlar?"

"Başka ne ? Neye ihtiyacınız var?" Cam soruyor.

Gerçekler yüzüme bir kez daha çarpınca sertçe yutkunuyorum. Birkaç günlüğüne bebek bakıcılığı yapmak bir şey, ama üç en iyi arkadaşıma artık bir anne olduğumu söylemek bunu daha gerçek kılıyor. Ve Remy'nin annesi olmak Julianne'in ölümünü biraz daha gerçek kılıyor. Kim olursanız olun, otuzlu yaşlarınızın başında ölmek ve geride bir bebek bırakmak üzücü.

Ve neden çocuklarına en iyi vasiyet *ben* olacağımı düşündüklerini anlamamak daha da kötü.

Ya ?

Büyükannemin gözüne girmek için değil, Remy'nin için mi?

"Sizler en iyisisiniz." Ben de kollarımı onlara dolamaya çalışıyorum ama aslında onlar tarafından deli gömleği gibi sarılıyorum, bu da süper rahat, mükemmel ve rahatlatıcı. Eğer ben için var a Erime, sahip olmak bir ise ve Gerçek kız kardeşlere en yakın olan üç kadının içimi sıkması tam da bunu yapmanın zamanı. Bu üç kadına sahip olana kadar hiç kız kardeşim olmadı ve tanıştığımız an için sonsuza dek minnettar olacağım. Ve üçünün de hayatlarını paylaşacakları harika erkekler bulmuş çok ama çok sevindim. Hepsinin iyi bir eşleşme yaptığını biliyorum çünkü her kaybediyormuşum gibi hissetmiyorum, daha çok

Sanki son altı ayda üç kardeş edinmişim gibi. "Remy'nin temelde kırıldı," diyorum, çünkü cevap veriyor

Sorular sormak kolaydır, oysa ebeveynlikten korktuğumu itiraf etmek, benim için çok şey ifade eden bu kadınlara karşı sonunda beni tam bir sahtekar olarak ifşa edecek olan şeydir, "ama o bana sahip, bu yüzden endişelenme. Bebekler hakkında ne bildiğime gelince... İş başında bolca eğitim alıyorum ve o gerçekten harika biri."

Luna bana "Bu bebek sana sahip olduğu için dünyanın en şanslı bebeği" diyor.

"Pek çok açıdan," diye katılıyor Emily.

"Ve biz," diye söze girdi Cam. "İstedini hiç bilmediği teyzeleri olacağız. Üniversite fonu benim!"

"Eminim büyükannem üniversite fonunu, vakıf fonunu ve IRA'yı hallediyordur," diyorum arkadaşlarıma. "Yirmi bir yaşına geldiğinde her şeyi berbat etmezse tabii, ama o zamana kadar yüz yaşını aşmış olur, yani aile testinden kurtulabilir. Yarı vampir ve temelde ölümsüz olduğu kısım hariç. Belki onun için de bir üniversite fonu oluşturmaliyim."

Emily eğlenerek homurdanıyor.

"Vampir çok şeyi açıklar," diyor Cam, benden çok kendi kendine. "Ayna olayının doğru olup olmadığını merak ediyorum. Bu bir test yapmak için basit bir yol olurdu."

"Annen bebek hakkında ne dedi?" Luna soruyor. Teredditle kabana kulübesine doğru bakıyor, sesi onu uyandırmaktan korkuyormuş gibi .

"Henüz bilmiyor. Yatımla ulaşamayacağım bir yerde." Bu üçünün de bana yan gözle bakmasını sağladı, ama baskı .

"Taşınmaya çalışacak mı?" Emily soruyor. "Mahalle kurallarını değiştirerek otuz yaşından büyüklerin aileleriyle birlikte yaşayamayacağını belirleyebiliriz. Bunun mahalledeki diğer aileleri etkileyeceğini sanmıyorum. Bebek için güvenliğin artırılmasıyla ilgili notunuz yayınlandığından beri başka bir topluluk forumu için şimdiden talepler alıyorum. Ama bu başka bir dernek toplantısı anlamına geliyor..."

"Oh, psh. Bizim için dublör tutacağım," diye onu temin ederim. "Bir dublörün benim için dublörlük yapmasına izin vermem.

müzakereler."

Hepimiz çıldırdık. Emily hariç. Her üç ayda bir, Bluewater sakinlerinin şikayetlerini dile getirmeleri ve iyileştirmeler için önerilerde bulunmaları için toplantılar yapıyoruz.

Topluluğun yönetim ekibi olarak nihai kararlar bizim elimizdedir ve Emily'yi her zaman iyileştirme koşullarını müzakere etmesi için göndeririz.

Sert ama adil olmasıyla haklı bir üne sahip ve ben de her zaman alkollü içecekleri getiriyorum çünkü bu sayede davayı izlemek çok daha eğlenceli hale geliyor.

Luna saçımı okşuyor. "Eviniz annenizle paylaşacak kadar büyük değil mi? Annen harika biri."

"Öyle," diye kabul ediyorum. "Ama yine de Cristoff'la konuşmasını istemiyorum."

Emily'nin gözleri kocaman oldu. Haftanın yarısında o, diğer yarısında ben alıyorum. Şefimiz tanıdığım en huysuz mutfak dehası. Ona son derece iyi para ödüyorum, çünkü seviyorum ve özellikle *Cristof*'un yemeklerini seviyorum ve alnındaki damarın zonklamasını sağlamanın ve sonra mükemmel bir zamanlamayla her şeyi daha iyi hale getirmenin ne kadar kolay olduğu gizlice *eğlendiriyor Bu arada Cristofi, hiç bu kadar iyi tarçınlı ananaslı risotto yememiştim. Bir gün Chef Hall of Fame'de bir heykelle ölümsüzleştirileceksin. Muhteşem!*

Bunu onun hayatına denge getirmenin bir yolu olarak görüyorum.

Çünkü önce taze haşlanmış bir ıstakozdan daha sıcak olmasaydı bu iltifatı takdir .

"Annenin Cristoff'la konuşmasının nesi var?" Cam soruyor.

"Onunla en son konuştuğunda, dört saniye içinde onu o kadar kızdırdı ki, önümüzdeki üç hafta boyunca bana sadece Kaliforniya ruloları ve avokadolu makarna hazırladı. Bu arada, Cristoff olduğu için çok lezzetliydi ama asıl mesele şu ki, menümden çeşitlilik istiyorsam aynı mutfakta bulunamazlar."

"Bekle, bana o muhteşem sarımsaklı-arpacık soğanlı-karnabaharlı ravioliyi krema soslu karideslerle yapmamış mıydı?" Emily soruyor.

"Hayır, o sana bir hafta boyunca fıstık ezme sandviç verdiği zamandı. Ravioli, konuklarımdan birinin şefinin ton balığı bifteğini daha iyi yaptığını, çünkü şefinin onları sonuna kadar pişirdiğini söylemesi üzerine oldu. Bu yüzden hakarete uğradı ama çoğunlukla kendi adına değil ton balığı adına."

"Oh. Tamam, evet, annen kesinlikle Cristoff'la konuşamaz."

"!" Luna birdenbire şöyle der. "Seyahate çıkmak zorunda kaldığında bebekle ne yapacaksın? Bir dadısı var mı? Onu da yanınızda götüreceksiniz? Peki ya..."

Sözünü kesiyor ve üç arkadaşım da bana bakıyor.

Çünkü *bir İtalyan aygırıyla ateşli bir hafta sonu kaçamağı yaşarken bir bebekle ne yapacağınız* muhtemelen üçünün de yüksek sesle söylemeyi uygun bulduğu şeylerin ötesindedir.

"Ne hakkında?" diye soruyor artık tanıdık gelen bir erkek sesi arkalarından.

Üç arkadaşım da aynı anda dönüyor.

"Vay canına," diye fısıldıyor Cam.

"Merhaba, kol pornosu," diye mırıldanıyor Emily.

Luna beni dürtüyor. "Yeniden Amerikalı erkeklerle çıkmaya mı başladın? Çünkü şuradaki adam senin yerinde olsaydım beni yeniden Amerikalı erkeklerle çıkmaya ikna ederdi. Ya da en azından bunu düşünmeye."

"Bebek nerede?" West soruyor.

"Havuz hayatını sallıyor," diye cevap veriyorum gülümseyerek ve bebek kabinine doğru bir hareketle. "Su mükemmel. Dalışa geçin."

Kot pantolon, çelik burunlu olduğuna bahse girebileceğim taba rengi iş botları ve kare çenesindeki çatık kaşlarla mükemmel uyum sağlayan bir Denizci tişörtü giymiş. Buraya taşınmayı kabul ettiğinden beri pek de iyi bir ruh halinde olmadığını söylemek hafif kalır. Kendime bunun bir hata olmadığını söylüyorum.

yukarı Yakında, ama Ben Ayrıca almak Gergin
o Ben Tamamen boku yemiş.

Çünkü O, çok, olabilir söyle ve mahkemeler
Ben bir uygun olmayan anne.

Ve sonra *her şeyi* kaybederim.

"Ona güneş kremi sürdün mü?" diye sorar.

"Organik, bebekler için güvenli güneş kremi, umarım," diye
söze giriyor Luna. "Sen de kimsin?" Emily nadiren lafını
esirgemez. Ayrıca, sakın

Eğer bir uzvunu kaybetmek istemiyorsan, onunla sevdiği
insanlar arasına girme.

"Sen kimsin?" West karşı çıkıyor.

Emily bana bir bakış atıyor, sarı saçları güneş ışığında
parıltıyor ve onu bir podyum modeli gibi gösterirken, keskin
mavi-gri gözleri sessizce ninja-jiujitsu becerilerini onun üzerinde
uygulamak için izin istiyor.

"Haberlerimin diğer kısmı da bu," diyorum arkadaşlarıma
gelişigüzel bir şekilde. "Westley Jaeger, Emily Stanton, Luna da
Rosa ve Cameron Whitbury ile tanış. Em timsahımızı erkeklerin
toplariyla oynaması için eğitti ve Luna ile Cam bir cesetten nasıl
kurtulacaklarını biliyorlar, ki timsahı düşündüğünüzde bu aslında
gereksiz."

"Bu bir tehdit miydi?"

"Hayır, Bluewater'ı ilk kez ziyaret eden herkesin aldığı
standart uyarı. Ailem için yaptığın onca şeyi düşününce seni
tehdit etmem mümkün değil." Şaka yaptığımı anlaması için ona
kolayca gülümsüyorum, sonra arkadaşlarıma dönüyorum.
"Julienne ve Rafe, West'i Remy'nin eş vasisi olarak atadı.
Anladığım kadarıyla bunun nedeni Julienne'in birkaç ay önce
bebeğin odasını yeniden düzenlerken kışının kot pantolonunu
doldurmasını beğenmesiydi."

"Bu bebekle ilgili niyetin nedir?" Emily soruyor.

West kaşlarını kaldırdı. "Imogen Carter'la da mı akrabasınız?"

Dördümüzün de nefesi kesildi, çünkü *kimse* en iyi
arkadaşlarıma, onların da Dame ile kan bağı olduğunu ima
ederek hakaret edemez.

"Biz arkadaş olmayacağız," diye mırıldanıyor Luna.

"Biraz huysuz. Gece vardiyasını aldı," diye fısıldıyorum, ki bu *burada olmak istememesinden* daha iyi bir hikâye. Ama burada olmak istememesi hoşuma gidiyor. Büyükannem geçen gece ikimize de bir bomba patlatmadan önce striptizciymiş gibi davranan adamla aramda bir koruma katmanı oluşturuyor.

Emily ve Luna'ya sarılırken ona "Buradaki üç arkadaşım Bluewater topluluğunun tasarlanmasına ve inşa edilmesine yardımcı oldu," diyorum. "Hepsi milyar dolarlık şirketleri yönetiyor ve bir gün dünyayı yönetecek olan güçlü, kuvvetli, seksi kadınlar. Remy'nin fiili teyzeleri olarak da biliniyorlar, muhtemelen beni sevdiğinden daha çok sevecek, bu da bir şey söylüyor, çünkü ben biraz harikayım, ama emeklemeye ve konuşmaya başladığında disiplinli olmayı öğrenmek zorunda kalacağım."

Bluewater hepimiz için bir hayalin gerçekleşmesiydi. Arkadaşlarım ev diyebilecekleri sıcak, samimi ve *özel* bir yer istiyorlardı ve ben de sırf sizi sokmak istedikleri kalıbın dışına çıktığınız için başarısız olduğunuzu görmek isteyen pek çok insanın ekstra baskısıyla dünyada yol almanın ne kadar zor olduğunu tamamen anlayan üç kadının yanında olmak istiyordum.

Havadan bakıldığında, yerleşim bölgesinin iki yumurtalığa açılan fallop tüpleriyle tamamlanmış gibi görünmesi bonusu. Emily, Luna, Cam ve ben birinde yaşıyoruz. Marina diğer yumurtalıkta, diğer fallop tüpünün üzerindeki özel havaalanının sonunda.

Bize Miami'nin serserileri dememin bir sebebi var.

Topluluğumuz sadece bizim için değil. Meraklı gözlerden ve moral bozucu komşulardan korunmaya ihtiyaç duyan ve sahilde yaşamın en güzel yanını kucaklamak isteyen diğer insanlar için güvenli bir sığınak istedik. Mülk veya daire satın almak ya da bir dükkan açmak isteyen her başvuru sahibini inceliyoruz,

ve uzun bir gizlilik anlaşmamız var, bu da artık sadece bizimle dirsek temasında bulunmak istemeyen, kendilerinden daha büyük bir şeyin parçası olmak isteyen gelmiş geçmiş en harika insanlarla dolu, sağlam, canlı ve çeşitli bir mahallemiz olduğu anlamına geliyor.

Remy burada büyüdüğü için çok şanslı.

Onu köyde gezdirip tüm küçük dükkan sahipleriyle tanıştırmak, tekneyle gezdirmek ve üç bacaklı timsah Steve'i beslemeye götürmek için ve *aman tanrım*, artık resmen *bir anneyim*.

West arkadaşlarımla her birine yukarıdan aşağıya tekrar baktı, sonra

Kız kardeşler hakkında bir şeyler mırıldanırken omuzları yenilgiyle çöküyor.

Kız kardeşleri var. Bana öyle söyledi. Google doğruladı.

Google bana onun mükemmel bir ağabey olduğunu söylemedi ama söylemesine de gerek yoktu. Bunu *görebiliyorum*.

Acaba hayatım nasıl farklı olurdu?

West gibi bir ağabeyin var mı?

Bana kardeş gibi hissettirdiğinden değil. Huysuz pantolonunun içinde bile fazlasıyla seksi. *Huysuz* olmasının sebebinin ben olduğumu düşünürsek, *huysuz* olmaması için ona yardım etmem gerektiğini hissediyorum.

Ve onun şansına, sanırım bunu nasıl yapacağımı biliyorum.

Bebek kabininden gelen bir ses hepimizin dönüp Remy'bakmasına neden oldu. Bu bir esneme -sanırım- ama gürültülü bir esneme ve muhtemelen Lucinda'nın hafta sonunun geri kalanı için ayrılmadan önce bana söylediği gibi biberon ısıtıcısının çalışıp çalışmadığını anlamam gerektiği anlamına geliyor.

"Bebek bu mu?"

"Bakabilir miyiz?"

"Onu kucağına aldın mı? *Hiç* bir bebeği kucağına aldın mı? Daha önce bir bebeği kucağıma aldığımı sanmıyorum."

"Köpek bakmak gibi bir şey mi? Serbestçe dolaşmalarına, bahçeye kaka yapmalarına ve sonra yere biraz yiyecek koymalarına izin vermek gibi mi?"

O Luna'ydı.

Sanırım bu soru West'in neredeyse felç geçirmesine yetecekti.

Kabine doğru ilerleyip tül perdeleri geri çekiyorum. Remy yumruklarını bana doğru sallıyor, yüzü sanki bağırmak, yemek ya da kaka yapmak istiyormuş gibi berbat.

"Ah şu gözler," diye iç geçiriyor cilt bakım uzmanı Emily.

"Şu küçük sakızlı gülümsemeye bakın!" Cam, havacılık mühendis dahi, haykırır. "Dişleri yok!"

"Neye ihtiyacı var?" Vegan yaşam tarzı gurusu Luna ona doğru yarı uzanıyor, sonra duruyor. "Çimlere falan mı çömelmesi gerekiyor?"

West de içeri bakıyor. "Neden yarı çıplak?"

"Hoşuna gitti." Kendime rağmen ben de aptal aptal sırtıyorum, çünkü sakızlı gülümsemesi, mükemmel siyah gözleri ve tüm dünyayı fethedecek kadar büyüyene kadar bekleyemeyeceğini söyleyen tüm o merakıyla çok sevimli. "Nüdist olmayı planlıyor olabilir. Bana sorarsanız bu harika bir şey. Kendi bedeninde kesinlikle rahat olmalı. Belki de sadece Remy için nüdist hafta sonları düzenlemeliyiz."

Hah. West'in gözleri bal-kahverengi rengine geri döndü.

Sihirli renk değiştiren gözleri olan adam bana, muhtemelen Deniz Kuvvetleri'nde işine yarayan, ama benim için kesinlikle korkutucu olmayan bir bakış atıyor.

Aksine, bu durum beni çıplaklar haftasonlarını *daha çok* destekler hale getirdi.

Bu adamla kesinlikle çıplak olabilirim. Çıplaklık ve stres atmanın *kötü* bir fikir olmasından nefret ediyorum.

Ama öyle mi?

Gerçekten öyle mi?

Evet Daisy, bu kötü bir fikir. İç sesimi büyükannem gibi çıkarıyorum ve bu azgın hormonları dizginlemek için neredeyse işe yarıyor. *Neredeyse bir kız arkadaşı var, hatırladın mı? O sınırların dışında.*

"Kalmamı istiyorsan taktiklerini değiştirmen gerekecek," diyor bana.

"Bu çocuk üzerinde tam olarak ne hakkınız var?" Emily soruyor.

"Her şey vasiyette yazıyor." Çok fazla ayrıntıya girmesini istemediğim için elimi sallıyorum. "Julienne ve Rafe yazarken ne yaptıklarını biliyorlardı, geri kalanımız anlamasa bile, bu yüzden bunu her seferinde bir gün çözüyoruz. West iyi bir aileden geliyor, bu yüzden bir kişinin daha -ya da seksen kişinin daha-bebeği sevmesine itiraz edemem. Komedyen May Ella Jaeger'i hatırlıyor musun?"

"Kim?" Luna sorar.

"Netflix'te özel bir programı var!" Cam haykırıyor. "Jude ve ben geçen gece onu izlemeye başladık."

Emily ona bakar. "Yeni mi başladın? Çok iyi değil miydi?"

Cam sırtıyor. "Hayır, çok iyiydi! Dikkatimiz dağıldı."

"Aferin size," diye alkışlıyor Luna. "Dikkatimin dağılmasına bayılırım."

"Kesinlikle berbat değil," diye katılıyor Emily aşk acısı çeken bir gülümsemeyle.

Hiçbiri West'in pembe giydiğini fark etmemiş gibi görünüyor. Belki annesi onu utandırıyor?

Ya da belki de arkadaşlarımla muhteşem aktif ve tatmin edici seks hayatları olduğunu duymaktan rahatsız oluyordur.

Netflix'te annesinin komedi özel programını izlerken. "Her neyse, May Ella Jaeger , West'in annesi," Ben diyorum

gelişigüzel. "Bu da onun çok komik olduğu anlamına geliyor tabii." Üç arkadaşım dönüp onu tekrar yakından inceliyor.

Denizci suratını asıyor ve ben aniden kendimi yelpazeleme ihtiyacı hissediyorum.

Huysuz genelde bana göre değildir, ama birçok nedenden dolayı burada olduğu için çok minnettarım ve dürüst olmak gerekirse, ne tür bir adam eve taşınmayı ve bir bebeğe bakmayı kabul eder?

Yaşayacak kendi hayatı varken, *çok* uzun sürebilecek bir süre için mi?

Nadir bulunan türden.

"Vasiyetnameye *nasıl* girdin yine?" Emily tekrarlıyor.

"Onlar sarhoş oldular ve bir şapkadan isimler çektiler," o

iyi komedyen çocuğu gibi mırıldanıyor. ", " diyor Cam yavaşça. "Mantıklı bir açıklama."

Remy yine ciyaklıyor ve ben de buz kovalarının üzerinden üfleyen vantilatörlerle güzel ve serin olan kabine giriyorum.

"Hey, seni yakışıklı şeytan. Biraz yum-yum sütlü süt için hazır mısın? Hazır mısın? Evet, hazır ? Kimmiş uslu çocuk? Remy iyi bir çocuk."

"Bir köpeğe sahip olmak gibi!" Luna

haykırır. West yine bir şeyler mırıldanır.

Ve bunu yapmaya karar verdim. Adama yardım etmek için elimden geleni yapıyorum.

ON İKİ

Batı

Dört kadının konuşmasını dinleyerek çok şey
ÖĞRENEBİLİRSİNİZ.

Ve bugün Daisy'nin, bir araya geldiklerinde en az kız kardeşlerim kadar korkunç olan üç sağlam arkadaşı olduğunu öğrendim.

Bu bir iltifat bu arada. *Arkadaşımızı ve bu çocuğu her ne pahasına olursa olsun korumak için Zeyna, Savaşçı Prenses moduna geçeceğiz* diyen kadınların gözlerini kamaştırdığını görmekten daha iç açıcı bir şey olamaz.

Benim için endişelenmelerine gerek yok. Ben burada sadece Bebek ile kötü kalpli büyükanne ve büyükbabası arasında geçici ekstra koruma katmanı.

Havuzun karşısındaki bir sandalyede oturmuş, Miami'nin bu muhteşem gününün tadını çıkarırken telefonumdan e-postalarımı kontrol ediyormuş gibi ama aslında hepsi bebeği incelerken ve dedikodu yaparken onları izliyorum.

Dudaklarını okuyamayacak kadar uzaktalar ama vücut dillerini okuyabiliyorum.

Eminim tüm konuşmaları *takviye kuvvetlerin geldiği ve oradaki mankafaya ihtiyacınız olmadığıdır*.

Her Google'da arattım ve şüphelerimi doğruladım.

Aslında kız kardeşlerimden daha tehlikeliler. Ve mahkemedeki ifadeleri benim varlığımdan çok daha fazla ağırlık taşımalı, ancak neredeyse hepsinin son zamanlarda bazı şüpheli tanıtımları oldu.

Para nereye giderse, skandal da onu takip eder.

Alessandro yanımdaki havuz sandalyesine çöküyor ve masmavi havuz suyunun üzerinden kadınlara bakıyor. "Gerçekten burada mı kalıyorsun? Gerçek evrak işleri olmadan mı?"

Tercümesi: Bu insanlar seni her an mahvedebilir. Sanki *biliyor*. Ne kadar bağlanmak istemediğimi biliyor ama çekip gidemiyor çünkü Daisy haklı.

Bu çocuk büyükanne ve büyükbabasına gidemez. Bir mücadele şansını hak ediyor.

Spor salonu tadilatı tamamlandıktan sonra başka bir işim yok ve sahil evim de daha uzun süre elimde kalmayacak. Becca'nın yanına ya da en azından ona daha yakın bir yere taşınmayı düşünüyordum ama belli ki bu .

Kısaca başımı salladım. "Evet."

Ayrıca, tüm bunlar sona erdiğinde haklarımın ne olup olmadığına dair yasal belgeleri imzalamadığım için aptal olduğumu da biliyorum. Ancak Daisy ve benim aramda imzalanan ve Remy'nin kendisine ait olduğu andan itibaren benim bu işin dışında olduğumu belirten herhangi bir yasal anlaşma, eğer birileri onları bulursa Daisy'nin onu almasına yardım etmek için burada olmamın faydasını ortadan kaldıracaktır.

Kısa bir homurtuyla başını sallıyor.

Patron hanıma yaptığın yardımı takdir ediyorsun ama ezik zırhının altında hala bir moronsun.

İkimiz de birkaç dakika daha orada oturduk.

sarışın -milyarder cilt bakım bilimcisi Emily Stanton- Remy'yi Daisy'ye geri verir. Kadınlar bir saatten fazla bir süredir fısıldaşmakta, sırayla bebeğin üzerine titremektedir, ancak onu kucağına alan tek kişi Emily'dir.

"Çocuğun babası sen misin?" Alessandro soruyor.

Bu soru bana bambaşka bir dünyada olduğumu hatırlatıyor. "Ne oluyor *lan*?"

O hiç çekinmiyor. "Rafe Roderick bir bir hile yapıyordu.

Göt herif. Julianne melek değildi. Aldattığı *bilinmiyor* diye yapmadığı anlamına gelmez. Yargılamıyorum. Sadece soruyorum."

"DNA testi mi istiyorsun?"

Bakışları Daisy'ye sarılan kadınlara kayıyorsonra tekrar bana dönüyor. "Anthony ve Margot Roderick'i bu işin içinden çıkarmak için gereken süreden daha uzun süre burada kalmanın tek nedeni DNA testi olacak."

"Sadece bunun için buradayım. Sonra giderim." Benim derdim aslında Daisy ile değil. Biraz vahşi ve öngörülemes olsa da yeterince iyi görünüyor ve büyük olasılıkla Remy'ye vereceği hayat onun için seçeceğim bir hayat olmasa da, *kötü* bir olmayacak ve onu bir pislik olarak yetiştireceğini sanmıyorum. Nihayetinde bunun beni ilgilendirdiğini de düşünmüyorum.

Dürüst olmak gerekirse, başka bir gün olsa ona çekici diyebilirdim. Ama o noktaya gelmeyeceğim.

Bağlanmamak. İkisine de.

Alessandro beni izliyor. "Yani Sierra'nın çocuklarını Remy ile değiştirmeye çalışmıyorsun. Baxter ve Nina, değil mi? Onlar onun çocukları mıydı?"

Ayağa kalktım, çünkü *lanet olsun*.

Ailem bu isimleri bana söylemiyor bile.

Birisi araştırmasını yapmış. sıkılıyor ve ona vurmak istiyorum ama *bu* da Remy'ye yardımcı olmayacak.

"Beyler, ben açım." diye Daisy. Üzerinde bikinisi var. pürüzsüz, yumuşak göbeği, kıvrımlı kalçaları ve bacaklarıyla göğüslerini zar zor tutuyor. Arkadaşları da gittiğine göre, ona bakmaktan başka bir şey gelmiyor elden. "Öğle yemeği için Balık Kuyrukları. Yirmi dakika sonra. Hadi gidelim."

Tekrar vücuduna bakıyorum. Yirmi dakika içinde *giyinip* bebeği hazırlayarak kapıdan çıkmasına imkân yok.

"Şimdiden yeteneklerimden ciddi olarak şüphe mi ediyorsunuz, Mr.

Jaeger?" diye şakacı bir şekilde sesleniyor, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi. "Sadece teslimatın daha kolay olacağını düşünüyordum."

"Asla olmaz. Bütün gün bu evde tıkılıp kalmayacağım."

"Bu ev kırk bin metre kare" diye . Belki o kadar büyük değil. Ama çok *büyük*. "Başka bir odaya git."

Alessandro sırtıyor.

Daisy göğsünü kaldırıp yumruklarını kalçalarına koyuyor ve tüm dikkatimi göbek deliğindeki ısıltıya çekiyor.

Evet! Taşaklarım neşeleniyor.

"Kalmak istiyorsan sen bilirsin," diyor. "Remy ve ben öğle yemeğine gidiyoruz. Ve onu tüm komşularla tanıştıtararak harika vakit geçireceğiz."

Siktir, çok ateşli, diye fısıldıyor sol taşığım. Sağ taşığım onun yumruğuna vuruyor.

Ve beynim *onu tüm komşularla tanıştırtmakla* meşgul. Ünlüler ve tanınmış kişilerle çıkma konusunda pek bir şey bilmiyorum -kendine bakabilecek ve korumaya ihtiyaç duymayacak kadar iri olan kardeşim hariç- ama içimden bir ses bebeğin mobbinge uğrayacağını söylüyor.

Alessandro'nun iç çekişi de bu şüpheyi pekiştiriyor.

"Sadece onu mu destekliyorsun?" Ona soruyorum.

Sanki aptalmışım gibi kafasını sallıyor.

Tabii ki bir maiyeti olacaktı.

Bana ihtiyacı yok. Ama

siktir et.

Neden öğle yemeğine çıkmıyoruz?

Ben buradayken bu Bluewater topluluğunun neler sunabileceğini görün. Kim bilir? Belki biraz stres atmaya ihtiyacı olan zengin ve bekar bir kadınla tanışırım.

Muhtemelen hayır, ama ciddi, sadece öğle yemeği. En kötü ne olabilir ki?

ON ÜÇ

Daisy

Bluewater'ın özel alışveriş köyündeki Karayip temalı deniz ürünleri restoranı Fish Tails'ten mahi-mahi sandviç almanın bu kadar destansı bir çile olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Ya da kandırılmış VW Bug'ımın arkasına bu kadar çok eşyanın sığabileceğini.

Ama işte , henüz Balık Kuyrukları'*nda* bile değiliz, bir bebek bezi çantası, bir bebek arabası, bir bebek askısı ve Alessandro ile Kaslı En Keskin Gözlemci Adam için yarışan çok sıkı dudaklı bir geçici yardımcı vasi ile, hepsi de Bayan Chu'nun resim vitrininde annemin penis resminin sergilendiği mücevher dükkanının önünden geçen tahta kaldırımlarda yürüyoruz. Chu'nun vitrininde annemin penis resminin sergilendiği kuyumcu dükkânının önünden geçiyor, golf arabalarındaki yerlilerden kaçıyor ve haberi *People*'da gören ya da komşularından duyan ve başsağlığı dilemek, Julianne'in tek yıldız verdiği her şeyi satın aldıklarını söylemek ya da bebeği görmek isteyen diğer sakinlerin sorularını yanıtlamak için duruyoruz.

Bazen üçü bir cümlede.

Komşularım harika. Özellikle de Zengin Dullar. Bir gün sahip olmak istediğim tüm yaşam deneyimine sahip, dedikoducu, mutlu yaşlı kadınların bir bebeğe en iyi nasıl bakılacağı konusunda önerilerde bulunması gibisi yok.

İçime

"Bugün yemek yiyecek miyiz, yoksa açlıktan ölmenin acısından kurtulmak için kendimizi Steve'in lagününe mi atalım?" Alessandro mırıldanıyor.

West, "Steve'in kim olduğunu bilmiyorum ama bahse girerim onunla gitmeliyiz," diye mırıldandı.

"İkiniz de çok tatlısınız," diyorum onlara.

Ayrıca, bilerek oyalanıyorum, çünkü Tiana son dakika öğle yemeği planlarımın uygulanması için biraz daha zaman gerektiğini mesaj attı.

West hoş geldi. Henüz bilmesene bile.

Kulaklarında on karatlık elmaslar ve her iki elinde tuttuğu ışıltılı el ağırlıkları ile yanımızda koşan Bayan Estebana gülümsüyorum. "Sonra görüşürüz," diyorum ona.

Başını sallıyor. "Ufaklığı bir ara spor salonuna getir. Ona nasıl ağırlık kaldırılacağını gösteririz."

"Doğru şekilde başlasın," diyorum, her ne kadar doğru şekilde çalıştığım pek bilinmese de.

Ayağımda topuklu ayakkabılarla eliptik bisiklete bindiğimde Emily her zaman ayaklarıma daha iyi bakmam gerektiğini söyler.

Ama stilettolarla spor bebek taşımaya dayanabilir miydim? sanmıyorum.

Tanımadığım bir çilek sarışını Fish Tails'in önünden el sallarken West birden yanımda donakalıyor.

"Oh! Becca mı o?" West bana "*Ne yaptın sen?*" der gibi bakarken ben de ona el *sallıyorum*.

Gülümsüyorum, çünkü yaptığım şey büyük bir iyilik.

Her geçici ortak ebeveynim Daisy Carter-Kincaid çöpçatanlık muamelesi görecektik kadar şanslı değil.

Ve bugün, kendisinden olmayan bir bebeği kabul edecek bir adamı kapacak kadar değerli ve akıllı olup olmadığını ya da onu hak edip etmediğini öğreneceğiz.

Onu alacağı fikriyle gözlerim seğirmeye başladı, ama gerçekten, bu en iyisi olurdu.

Onu götürmüyorum. Birincisi, gerçek adımı ve nerede yaşıadığımı biliyor. Ayrıca, buraya sadece kısa süreli bir iyilik için geldiğini açıkça belirtti. Ve Tanrı biliyor , biriyle yatmak ruha iyi gelir. Ve huysuzlara.

Belki de bu iyilik tamamen onun için değildir. Bunu daha sonra telafı edeceğim. Gerekirse.

"Kızma," diyorum ters ters bakan emekli denizciye. "Büyükanne min seninle ilgili geçmiş araştırması biraz titizdi. Tüm arkadaşlarınızı ve ailenizi konuk listesine ekledik ve asistanım Becca'yı aradığında bebek hediyesi olarak bebek bezi ve maması olduğundan bahsetti, biz de onu bize katılmaya davet ettik. Ailen de istediği zaman Miami'ye gelebilir. Cam annenle gerçekten tanışmak istiyor."

Bana cevap vermiyor, onun yerine sert adımlarla kadına doğru yürüyor ve eğilip yanağına garip bir öpücük konduruyor.

"Teşekkürler. Yardımın için," diye homurdanıyor mağara adamı gibi. "Tabii ki! Arkadaşlar bunun içindir!"

Gülümsemesi

Garip bir şekilde gergin ve bana doğru bakıp duruyor, sanki bana doğrudan bakmak onu kör edebilirmiş gibi.

Hızlı bir gardırop kontrolü yapıyorum.

Evet, bugün kesinlikle pantolon giyiyorum. Aslında etek.

-En sevdiğim mavi tropikal desenli şal eteğim. Antigua'da bir turist dükkanından almıştım, adaya giderken bavulum denize düşmüştü -sormayın- ve büyükanne min bunun beni moda anlayışı güneş çarpması yüzünden kavrulmuş bir turist gibi gösterdiğini söyleyince, bu eteğin bende kalacağına karar verdim.

Ayrıca beyaz bir atlet giyiyorum, bu yüzden harika görünsem ve biraz dekolte göstersem de, güneş gibi kalıcı göz hasarına neden olma ihtimalim yok.

"Becca?" Elimi sıkmak için uzatarak soruyorum. "Merhaba. Ben Daisy. West bana senin ne kadar harika bir arkadaş olduğundan çok bahsetti." Bu yalanı ona gülümseyerek söylüyorum ve o bana şaşkınlıkla bakmaya devam ediyor, ki bu biraz rahatsız edici, çünkü kanseri iyileştirmiş ya da kulak tırmalayan bir şarkı yazmış değilim, ki ikisi de benim kitabımda eşit derecede etkileyici başarılar.

Ayrıca, Gram-gram'ın geçmiş araştırmasında West'in Becca ile çıktığına dair notun yanlış olabileceği hissine kapılıyorum.

Çok yanlış. "Oh! Görünüşe göre masamız hazır. Bize katılmak ister misiniz?"

Kız *evet* gibi bir şeyler geveliyor ve West onu omuzlarından tutup palmiye yapraklı yelpazeleri ve arka planda çalan Jimmy Buffet müziğiyle rahat restorana yönlendiriyor, kız hostesin ardından doğru yönü gösterir göstermez ellerini tekrar ceplerine atıyor.

Birlikte *çok* yanlışlar.

Birincisi, jean şort ve düğmeli kolsuz bir bluz giyiyor ki bu son derece kabul edilebilir bir Miami kıyafeti, tabii West'in bu sabah Luna gibi birine ihtiyaç duyacak kadar düğmeli olduğu kısmı hariç.

Özgür ruhlu ve vahşi bir tarafı var. Luna'nın aynı zamanda kocaman bir kalbi var, ki West'in de muhtemelen buna ihtiyacı var. Çünkü hepimizin yok mu? Bir insanın kalp büyüklüğünü kıyafetlerinin kişiliği hakkında söylediklerine bakarak değerlendiremezsiniz.

Ama uyumluluğu kıyafetlere göre değerlendirebilirim. Genellikle.

Ve benim çöpçatanlık içgüdülerim -ki çöpçatanlık işine nadiren zaman ayırdığım için paslı olduklarını kabul ediyorum- bu ikisinin *çok* yanlış olduğunu ve bu geminin çoktan battığını söylüyor.

Lanet olsun.

Belki de her şey kaybolmamıştır. Belki bunu onlar için kurtarabilirim. Sonra West mutlu bir şekilde biriyle çıkmaya başlar ve ben de onu, bir insanın listeye girmesi için en sağlam sebep olan *sınırsızlar* listemde resmi olarak işaretleyebilirim.

"Sen kötüsün," diye mırıldanıyor Alessandro bana.

"Dağınık bir boşanmanın yan ürünü olmam ve bağlılığa ihtiyacım olmaması, *diğer* insanların aşka sahip olmaması gerektiğine inandığım anlamına gelmez."

"Aralarındaki şeyin aşk olduğunu sanmıyorum."

İç çekiyorum, çünkü o haklı ve şimdi kendime West'in çok seksi olmadığını söylemek için sağlam bir bahanem olmamasına geri döneceğim.

O ve Becca masanın etrafında korkak bir dans yapıyor, her biri diğerine dokunmamaya, hatta gözlerinin içine bakmamaya çalışarak balık şeklindeki pencere masasındaki yerlerini seçiyorlar.

Özellikle bir orfoz.

Sahibi Pixie'ye bir zamanlar hangi balık olduklarını sordum ve şimdi benzerliği tamamen görebiliyorum. Ayrıca, daha kutu gibi bir balık, bu da masa için iyi. Dizinizi ya da dirseğinizi yüzgeçlere çarpmadığınız sürece.

West kuyruğun altında, Becca da kuyruğun üstünde kalıyor, böylece baş bana kalıyor. Alessandro bebek arabasını benim karşıma ve Becca'nın yanına park ediyor, sonra da gizlice Becca'nın arkasındaki tüm restoranı görebildiği iki kişilik boş masaya oturuyor.

"Sus yavruları?" Yol arkadaşlarıma soruyorum. "Pixie evrendeki *en iyi* hush puppies'i yapar ve sonra onları çilekli tereyağı ile servis eder, bu da temelde ağzınızda orgazm olmak gibidir."

Becca kıpkırmızı oldu.

West iç çeker. "Evet. Sus yavruları."

Chipper Bergman, Alessandro'nun yanındaki koltuktan kederli bir şekilde, "Bitmişler," diyor. "Gerçekten hush puppies istiyordum ama

dışarıdalar."

Diş telleri olan şımarık bir genç kız parlak bir sırıtışla masamıza doğru zıplıyor. Ailesinin golf sahasının karşısında lüks bir apartman dairesi var ve o da kaçacak bir yer bulmak için bütün yaz burada çalışıyor.

"Haberler iyi," diye duyurdu. "Hamuru bulduk. İşe geri döndük. Herkese merhaba. Fish Tails'e hoş geldiniz! Ben Laney, bugün size ben hizmet edeceğim. Herkese sus payı? Ve sizin için de, Bay Bergman. Ben . Hepinizin menüye ihtiyacı var, yoksa Daisy size en iyisini söyledi mi? Onu dinlemelisiniz. Asla yanlış seçim yapmaz."

"Gurur verici ama aynı zamanda doğru. Sana deniz ürünleri kovanını öneririm Becca. Ve West, kesinlikle mango salsalı hindistan cevizi kabuklu kılıç balığını dene. Hayat değiştirir."

Bakışlarını odanın içinde dolaştırmaktan bana çevirdiğinde gözleri tehlikeli bir şekilde kısılıyor. Evet, evet, hayatı son iki günde bir kez değişti, ama daha da önemlisi, Becca'nın gözlerini kısarak ona bakması gerekiyor, çünkü kaslı, koruyucu, *huysuz* adamlar neredeyse bebekli adamlar kadar seksidir ve West *hem kaslı* hem de *bebekli, koruyucu, huysuz bir adam*.

Ama Becca onu izlemiyor. Göz atmak için eğiliyor. Remy'de.

Kendi hayal kırıklığını ve West'in bakışlarını görmezden geliyorum ve kendim için bir mahi-mahi sandviçi ve Pixie'nin ünlü mango tatlı çayından bir sürahi istiyorum.

Ne West ne de Becca onlara verdiğim siparişlere itiraz ediyor, Laney de Chipper'a son bir kez daha hayır, şaka yapmıyor, mutfakta daha fazla sus yavrusu hamuru *var* söz verdikten sonra çekip gidiyor.

"Tabii ki var," diyor Becca yarı gülerek, bakışları West'in çenesine kayıyor.

Ön iki ayağımı yerden kaldırarak sandalyemde geriye doğru tekmeliyorum. "Peki siz iki çılgın çocuk birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

"Liseye beraber gittik," diyor Becca sol kulağıma.

"Chicago'da mı?"

Kaşları çatılıyor ve sonunda göz teması kuruyor. "Sen... Batı hakkında gerçekten çok şey biliyorsun."

Ona göz kırpmıyorum. "Biriyle yatağa mesleki tehlikesi."

Batı havasızlıktan boğuluyor.

"Mecazi anlamda," diye bitiriyorum. "Benim doğduğum dünyada doğduğunuzda, insanlar hakkında bir şeyler öğrenmek zorundasınız. Üzgünüm. Sayılır. Ayrıca, kardeşi Thrusters'ta oynayan bir adamla ortak bir bebek sahibi olmak konusunda karmaşık duygular yaşıyorum. Hokey playofflarında ev sahibi takımımı o kadar kötü yendiler ki ertesi gün morarmış bir şekilde uyandım diye onlardan cidden nefret ettiğimi itiraf edersem başım belaya girer mi? *Kaba*. Tyler nasıl bu arada? Kendini buraya takas ettirirse ondan çok hoşlanacağımı görebiliyorum. Bunu yapmalı."

Becca hâlâ gözlerini dikmiş bana bakıyor ve West'in profesyonel hokey oyuncusu kardeşinden hiç etkilenmediğini, ama benden hâlâ çok etkilendiğini fark ediyorum.

Belki de nefes almadan çok fazla kelime tükürebildiğim içindir.

West bana "Eğleniyor," diyor.

"Oh, bebek olayında mı? Bu çok komik. Kuzenim tam bir isyancıydı."

Becca'nın yıldızlara vurulmuş dış görünüşü sonunda çatlar. "West'in çocuk odasındaki işinde *bir yıldızdı*. Hiç komik değildi."

"Annemin yeni sergisinin açılışına tek yıldız verdi.

Bir keresinde mücevher hattı. Annem ceza olarak çarşaflarına kaşınıtı tozu koymuştu. *İşte bu* komikti. Julianne'in o zamanlar gizlice seks kasetleri kaydetmeyi seven bir adamla çıktığı kısım değil - merhaba, insan ahlakı ve mahremiyet yasaları -

ama kesinlikle annemin eylemlerinin sonuçları olduğunu gösterdiği bölüm. Julianne'in yanlışlıkla bir seks kaseti çekmesi ve kaşındığı için boşalamaması şeklinde. Ya da ben öyle duydum. İnsanların özel seks kasetlerini izlemeyi sevmiyorum."

Becca ve West birbirlerine bakarlar, sonra Becca hızla başka tarafa bakar.

Bu işe yaramıyor. *Lanet* olsun. Şimdi West sırf bu iş ters gitti diye tüm iyiliklerimin berbat olduğunu düşünecek.

"Annen... büyükanne olmaktan keyif alacak gibi görünüyor," diyor Becca, sarılı gümüş çatal bıçak takımını masanın üzerine boyanmış balık pullarından biriyle aynı hizaya getirirken.

"Oh, yapacak. Eğer ona kalsaydı, on yedi çocuğum olurdu. Siz kaç tane istiyorsunuz?" Üç saniye duraklıyorum, çünkü aslında berbat bir eküri değilim ve ekliyorum, "Her biri yani. Özür dilerim. Yanlış ifade ettim."

"Sadece iki tane var." Becca gülmeye zorluyor ama bu gözlerindeki dehşeti tam olarak silemiyor ve şimdi West'in en sevdiği yemeğin ne olduğunu öğrenip günde en az yedi kez getirilmesini sağlamam gerekiyor. "Peki ya sen Daisy?"

"Hiç bu kadar düşünmemiştim. West mi? Sıra sende. Remy mi, yoksa bir gün daha fazlasını mı istiyorsun?"

Çenesinde bir kas kıpırdıyor ve gözlerimin içine bakıyor.

Evet.

Ona *çok* şey borçluyum.

"Altı," diyor. "Remy'yi kardeş sevincinden mahrum bırakmak çok kötü olur, değil mi?"

"Oh, bilmiyorum. Ben tek çocuktum ve iyi yetiştim. Ama sanırım büyük bir evimin olması iyi bir şey. Böylece velayeti paylaşmayı zorlaştırmak zorunda kalmayız. Hatta salonlarımdan birkaçını okul odasına çevirebilirim,

Böylece hepsi için özel öğretmenler tutabiliriz ve böylece asla ayrılmak zorunda kalmayız."

Gülümsüyorum.

Becca'nın zoraki gülümsemesi garip bir şekilde donuyor ve bana, sonra West'e, sonra tekrar bana bakıyor, sanki onu etrafımda isteyebileceğimi fark etmiş gibi.

Bu doğru, Becca. O bir av. Aç gözlerini.

"Dün gece Remy'yi uyutmak için şarkı söylerken görmeliydin," diye fısıldıyorum ona. "Tam bir baba pornosu malzemesi. Dövmesi var mı? Bana göstermiyor."

"Ben-evet," diye kekeliyor.

"Mango tatlı çayı ve hush puppies!" Laney anons ediyor.

"Oh, muhteşem. Bunu tadana kadar bekleyin. Ev yapımı ve olacak harabe sen için düzenli tatlı çay Sonsuza dek. Doğru,

Laney?"

"Evet, hanımefendi, olacak."

Gülümsüyor ve Chipper'ın masasına ikinci bir hush puppies sepeti koymak için dönüyor. Etrafa mangolu tatlı çaylar döküyorum ve tabakları dolaştırıyorum, sonra herkesin en az bir tane çilekli tereyağlı hush puppy yemesi için ısrar ediyorum.

Becca ısırdığında inliyor. Ben daha yüksek sesle inliyorum.

West başını tabağının üzerine eğmiş, tatlı çayını pipetinden emerken tabağına bakıyor. Kulakları pembeleşti ve şu anda beni eğlenmekten alıkoyan tek şey tamamen mutsuz görünmesi.

Bir erkeği ancak *başka bir* ona ilgi gösterdikten sonra isteyen bir kadın, West gibi bir erkeği hak eden bir kadın değildir.

İyi fikirlerimin yüzde altmış gibi, bu da aslında iyi bir fikir değildi. Bilgilendirici ama gerçekten yapmamalıydım.

Alessandro bana bir uyarı bakışı gönderiyor ve bu *bir pislik olmayı bırak* bakışı değil.

Daha fazla fikir edinme bakışı.

Sanki ona dünyada onu takdir edecek kadınlar olduğunu gösterirsem West'e iyilik yapmış olmayacağım.

"Bu hush puppies ile yaşayabilirim," diye ilan ediyorum ve bir başka inilti ile benimkinin geri kalanını ağzıma atıyorum.

Gözlerimi açtığımda, hem West hem de Becca bana bakıyor, ancak West kuduz timsahların istila edip hepimizi yemeye çalışmasından endişeleniyormuş gibi restoranı taramaya geri dönüyor.

Peçetemle dudaklarımı siliyorum ve onlara gülümsüyorum. "Deneyim olmayacaksa neden yemek yiyelim, değil mi? Evet. Becca. İki çocuğun mu var?"

"Evet!" Tarafsız bir zemine geri dönmek rahatlatıcıymış gibi gülümseyerek doğruldu. "İki kız. On bir ve dokuz. Mia yüzme takımında, Izzy ise Tae Kwon Do'ya bayılıyor. İkisi de çok okuyor ve Mia ileri matematikte. Tanrım, saatlerce anlatabilirim."

"Anladım. Annem başımın üzerinde kaç kitabı dengede tutabildiğim ve suyun altında nefesimi kaç dakika tutabildiğimle övünürdü. Gururlu anneler iyi annelerdir. Pes et, süperstar!" O hafifçe yıldızlara vurulmuş haline geri dönerken ben onu yumrukluyorum, bu üzücü çünkü insanlar annelere her zaman harika bir iş çıkardıklarını söylemeli. "Süper annelik yapmadığın zamanlarda ne yapıyorsun?"

"Şehir merkezinde bir şirkette mali müşavirim."

"Muhasebecileri seviyorum! de üç tane muhasebecim var ve işletmemin bir muhasebe departmanı var. Müthişler."

Hatta parti bile yaptım. Ama Becca bana gökkuşağı fotoğrafı çekecek tipte bir muhasebeci gibi gelmiyor.

Ve West'in *kesinlikle* gökkuşağı fotoğrafı çekecek bir kıza ihtiyacı var. Bu tür şeyleri hissederim.

Ama West orada oturmuş, kız arkadaşıyla oyun oynayıp oynamadığımı anlamaya çalışır gibi beni incelerken

Sanki Balık Kuyruğu Ülkesi'nin yeni kraliçesi olduğunu söyledim.

Ben de bir sus köpeği daha kaparken hemen karşılık veriyorum. "Bebeği kucağıma alabilir miyim?" diye soruyor.

"Özledim bebekler."

"Tabii ki. Kucağa alınmaya bayılır. Özellikle de bebekleri nasıl tutacağını bilen insanlar tarafından."

West hala beni izliyor.

Yemeğimiz gelene kadar yaptığı tek şey bu.

Bayan arkadaşını etkilememi izliyor. Mecazi anlamda yani.

Ne yazık ki.

Kıyafetlerin *gerçekten* her zaman daha eğlencelidir.

ON DÖRT

Batı

Daisy'nin yapmak istediği *şeyde* son derece yetkin olduğunu fark edene kadar YEMEKLERİMİZ GELMEMİŞTİ bile.

Bir emlak imparatorluğu yönetmekten, *çöpçatanlık* yapmaya ve bilmesi gereken her şeyi bilmediğini fark etmeyen birinden öğrenmeye kadar.

Oradan geçen herkes -ve Becca'nın kendisi- Daisy'nin Becca'yı tüm evrendeki en iyi anne gibi büyüttüğünü görecektir. *Onu çok iyi tutuyorsun. Kolyene mi bakıyor? Bebekler parlak şeylere bayılırlar, değil mi? Kızlarınız ilk kelimelerini ne zaman söyledi?*

Becca'nın tüm yılını mahvediyor. Ama aynı zamanda Becca annelik üzerine hızlandırılmış bir kurs veriyormuş gibi her kelimeyi içime çekiyorum.

Daisy Becca'nın yeni en iyi arkadaşı olması gerektiğine karar verirse bu felaket olur.

Sinirlerim çok fazla şeyi tolere edebilir.

Daisy'nin Becca'ya sosyal işaretleri kaçırان ve annelik tavsiyesine ihtiyaç duyan bir aptal gibi davranarak benimle konuşması?

Annemin çöpçatanlık yapmasından daha kötü.

Ve bir keresinde kapalı gişe oynayan bir tiyatrodaki bekâr asker oğluna talip olup sormuştu, çünkü torun istiyordu.

O kadar çok güldürdü ki kalıcı olarak yayınlandı ve artık Netflix hesabı olan dünyadaki herkes annemin bekarlık durumumla ilgili mizah anlayışının ihtişamını yaşayabilir.

Yemeğimiz geldi. Becca, Remy'yi kucağına alıp Daisy'ye kızlarını yetiştirme hikayeleri anlatırken bir yandan da yemek yemeyi Remy'nin her ses çıkışıyla onu sallamakla dengeliyor.

Komik bir çocuk.

Her zaman uyumuyor. Bazen bu tuhaf dünyaya nasıl geldiğinden ya da tüm bunların ne anlama geldiğinden emin değilmiş gibi etrafına bakıyor. Diğer zamanlarda ise yüzünde benim bilmediğim bir şey bildiğini düşündüren bir gülümseme oluyor.

Sadece iki aylık olabilir ama şimdiden bir kişiliği var.

Ve eğer kişilik genetikse -yemeğimiz geldiğinde Daisy'ye bir kez daha bakıyorum- o zaman dünyada bir yerlere gelecektir.

Bu yerler ister iyi ister kötü yerler olsun, şüphesiz iki ayağıyla birden atlayacaktır.

Ve midemi kemiren bir his, küçük adama aşık olmak için tek ihtiyacım olan şeyin bir gece olduğunu gösteriyor.

Onun görmek için burada olmayı istemek.

Sikeyim.

Sadece bebek bakıcılığı, kendime hatırlatıyorum. Burada geçici olarak bebek bakıcılığı yapıyorum. Umursayabilirim ama devam etmek için hazırlıklı .

Daisy Becca'ya "Ona kocaman bir kütüphane alacağım," diyor. "Tüm klasikler. Dr. Seuss. Baby Einstein. Phoebe Moon. Ayrıca kitapçının geri kalanı. Kitapçımızı gördünüz mü?"

Bluewater'da mı? *Çok* şirin. Pixie ne kadar tatlı, değil mi? Sana fazladan karides verdi."

Becca'nın büyük kırmızı deniz ürünleri kovası, iki denizcinin bir günde yiyebileceğinden daha fazla karides, kerevit ve yengeç bacağı ile dolup taşıyor, ki bu etkileyici bir şey ve üzeri erimiş tereyağı gibi lezzetli ve sihirli kokuyor.

Becca küçük bir kahkaha atarak, "Fazladan karidese gerek olduğunu sanmıyorum," diyor. "Vay canına. Bu... çok büyük."

Daisy göz kırpmıyor ve bana doğru bir bakış atıyor. "Bunu son zamanlarda bir iki kez söyledim. Mahi'yi denemek ister misin? Çok lezzetlidir. Birkaç karidese karşılık bir ısırık veririm."

Uzun zamandır görüşmeyen kız kardeşler gibi öğle yemeklerini değiş tokuş ediyorlar ve Becca, Daisy'nin bende kocaman ne gördüğünü merak ediyormuş gibi bana bir bakış atıyor.

Yeni erkek arkadaşından bir daha bahsetmedi.

Umurumda da değil.

Ne düşünüyordum ki ben? Becca benden hoşlanmıyor.

Ve dürüst olmak gerekirse?

Ondan pek hoşlanmıyordum.

"Kılıç balığın nasıl?" Daisy bana soruyor. "Oh, şanslıyım. Bugünün tatlı patates kızartması günü olduğunu bilmiyordum. Pixie'nin tatlı patates kızartması *en iyisidir*." Tabağımdan bir kızartma koparıyor ve yine inliyor.

Üçlü! Üçlü! Üçlü! diye bağıyor hayalarım. Onlara bir ağızlık almalıyım.

"West'in şansı çok garip," diyor Becca tek eliyle bir karidesin kabuğunu soymaya çalışırken. "Bir sabah işe gitmek için manzaralı yolu , ofise vardığında her zaman kullandığı otoyolda elli arabalık bir yığılma olduğunu öğrenen adam. Ya da her zaman cam kenarı masaları alır. *Her zaman*." Yemyeşil bitkiler ve kıvrımlı patikalarla dolu bir bahçeye bakan yanımızdaki pencereyi işaret ediyor. Virajın ardında ne olduğunu bilmiyorum ama daha çok milyon dolarlık evler ve golf arabası yolları olduğundan şüpheleniyorum.

Kız kardeşlerim buradaki hiçbir şeye aval aval bakmadan duramazlar. Tyler tam uyum sağlardı.

Bebeği , "Bırak onu ben alayım, sen de yemeğini ye," diyorum.

"Oh! Doğru. Teşekkür ."

Bana bir hikâye anlatıyormuş gibi kollarını sallayan Remy'yi kucağıma alıp kadınların konuşmaya devam etmesine izin verirken ben de etrafı izlemeye ve iki kilo tatlı bebeği zıplatmaya geri dönüyorum.

Ayrıca, kılıç balığı mükemmel.

Etrafımdaki konuşmalara katılmama gerek yok, özellikle de lezzetli bir yemeğin tadını çıkarırken ve dürüst olmak gerekirse, kelimeleri tek iyi kulağımın her şeyi yakalayamayacağı kadar hızlı akıyor. Neredeyse evde olmak gibi.

Kılıç balığından bir ısırık alıyorum, yüzümü Remy'ye çeviriyorum, o da bana gülümsüyor ya da gülümsemeye çalışıyor, restoranın etrafına bir göz atıyorum, sonra kadınları üstünkörü inceliyorum.

Ve tekrarla.

Daisy'nin dudaklarının şiştiğini fark edene kadar. Öyle mi?

Yoksa bu bir ışık oyunu mu?

Kaşlarını çatıyor ve iki parmağını alt dudağına götürüyor, sanki o da bir şeylerin ters gittiğinin farkındaymış gibi.

"Dudaklarıma ne oldu?" diye soruyor.

Kızarıklık boynuna doğru süzülüyor ve Fransız manikürlü tırnaklarıyla ona saldırıyor.

"Siktir," diye mırıldandım. "Deniz ürünlerine alerjin mi var?"

"Annem var ama ben yokum. Ben süper kadınıam." Boğazını temizlemeye çalışıyor.

Sonra tekrar dener.

Alessandro masasını bize doğru deviriyor. "Geri çekil," diye bağıyor.

Tüm içgüdülerim onu önce Benedryl'e, o da işe yaramazsa epinefrine götürmem gerektiğini söylüyor ama kucağımda bir bebek var ve Alessandro Daisy'ye atlarken Becca ılgık atıp saklanmaya çalışıyor.

Tüm yüzü benek benek durumda ve bir yandan derisini kaşıyor, bir yandan da konuşmaya çalışıyor.

"Hastane mi?" Ben de öyle dedim.

"Benedryl," diye bağıyor Alessandro bir sunucuya, o da çılgılık , elindeki balıklı sandviç tabağını düşürüyor ve mutfağa doğru koşmaya başlıyor.

Restorandaki herkes kıpırdanmaya, boyunlarını bükmeye, daha yakından bakmak için koltuklarından kalkmaya, koridorlarda yükselmeye başlarken ben elimde bebekle ayağa fırlıyorum.

"Tıp eğitimim var," diyorum Alessandro'ya.

"Benim de tıp eğitimim var," diye karşılık veriyor.

"Belki de yemeden önce ona bir şeye alerjisi olduğunu hatırlatmak yardımcı olabilirdi."

"Alerjik değil," diye Daisy. "Bir sürü saçmalık. Karım."

"Hiçbir şeye alerjisi yok." Şef mutfaktan çıktığında Alessandro nabzını ölçüyordu.

"Daisy," diye feryat ediyor saç filesinin altında mavi at kuyruğu şımarık kadın. "Güzel yüzün! Ben senin güzel yüzüne ne yaptım?"

"Büyüyecek ba-aaa-ath."

"Benedryl!" diye bağıyor şef, bir kutuyu Alessandro'ya doğru iterek.

Paketi ikiye bölüp hap paketlerini komşu masalara fırlatıyor, sonra bir tanesini çıkarıp Daisy'ye doğru itiyor. "Yut. Sonra hastaneye. Şimdi." Bana ters ters baktı. "Bebğim. Eve. Şimdi."

Mavi saçlı kadın gözyaşlarına boğulur.

Remy gözyaşlarına boğulur.

Alessandro Daisy'yi omzunun üzerinden atıyor ve artan kalabalığın arasından restorandan dışarı . Onu takip etmek istiyorum ama ne için?

Onları bir kişi daha olmak için mi?

Ben onun akrabası değilim. Onun için *hiçbir şey* olmamalıyım.

Yine de kalbim boğazımda ve sağlam kulağımı kapıya yeterince yaklaştıramıyorum ki dışarıda ne konuşulduğunu duyabileyim ve hangi yöne gittiklerini görebileyim.

"Bu... normal değildi," diyor Becca arkamdan. Bize ulaşmak için masaların üzerinden atlamış gibi oflayıp pufluyor. "Hesabı ödemeye gidelim mi?"

Daisy'nin gittiği yerden başka bir yere gitmek istemesem de başımı sallıyorum, çünkü Tanrı aşkına, Benedryl işe yaramazsa ve yeterince hızlı bir şekilde acil servise gitmezse - ürperiyorum.

Sonra sol elimin altında bir hareket hissettim.

Remy'nin poposunu tutan el.

Ve bu tüm dünyadaki en uygun şey değil mi?

ON BEŞ

Batı

BECCA, Remy'nin bezini değiştirdikten ve faturayı ödemeye çalıştıktan sonra beni Daisy'nin evine geri götürmeyi teklif .

Şef Pixie bana izin vermeyi reddediyor, ben de masaya güzel bir bahşış bırakıyorum ve Becca'nın arabasının beklediği küçük otoparka doğru sessizce arka taraftan çıkıyoruz. Yolda, üzerinde *Steve'in Evi* küçük, çitlerle çevrili bir lagünün yanından geçiyoruz. Durup timsaha bakıyorum.

"Bu şeyin protez bacağı var mı?" Yüksek sesle soruyorum.

"Sen kendi lanet işine bak!" papağan dan
Dün sabah bana ciyak ciyak bağıırıyor.

İsa.

Bu gerçekten dün sabah mıydı?

Becca zoraki bir neşeyle, "Sanırım bilmememiz gerekiyor," diyor. "Sence Daisy iyi olacak mı?"

"Evet. O iyi olacak."

İyi olsa iyi olur, çünkü duygusal iniş çıkışlardan bıkmak üzereyim.

Becca, "Tüm bebek eşyaları bende olduğu için bu iyi oldu," diye teklif ediyor. "Yani, seni kısmı kastediyorum. Daisy'nin alerjik reaksiyon gösterdiği kısmı değil."

"Evet," diye kabul ediyorum. Ona gülümsemeye çalışıyorum ama telefonu azı dişlerimde hissedebileceğim kadar sıkı tutarken gülümsemek zor oluyor. İkisinin de beni arayıp bilgi vermesini beklediğimden değil ama Daisy'nin iyi olduğunu duymayı çok isterim.

Becca park doğru bakar.

Çoğu şeyi Corolla'sının bagajına tıktırmayı başardık - ki bu Daisy'nin Daisy Wagon'una tıktırmaktan daha kolaydı - ve Remy'nin bebek taşıyıcısını arabanın mandal sistemine takılan yerleşik taban olmadan yeterince iyi bağlarken yanlışlıkla dokunmamak için elimizden geleni . Daisy'nin malikanesine giderken konuştuğumuz tek şey hangi sokağa sapacağımız.

Virajda önce porte-cochère, ardından da evin kendisi görüldüğünde Becca gizleyemediği bir şehvetle aval aval bakıyor. "Vay canına."

Bir *evi* cinsel açıdan daha çekici buluyor.

Ben.

Olmam gerektiği kadar alınmadım ama yine de kendimi garip hissediyorum.

Porte-cochère'in altında durduğumuzda, belli belirsiz tanıdığım bir kadın -Daisy'nin kişisel asistanı sanırım- ön kapıdan fırlıyor. "Daisy birkaç saat sürecek," dedi bana. "Yani Imogen'le sen ilgileneceksin. Tebrikler ve iyi şanslar."

"Kulağa uğursuz geliyordu," diyor Becca ama hâlâ şaşkın şaşkın eve bakıyor.

"Öyleydi. Bebek bezi ve mama için sana ne kadar borcum olduğunu söyle."

"Bebek hediyesi. Israr ediyorum. Hepsini içeri taşımana yardım edebilir miyim?" "Hayır." Sesimin bir pislik gibi çıktığını bildiğim için irkildim.

Ama kendimi aptal gibi hissediyorum.

Becca'nın Daisy'nin evini *öve öve* bitiremediğini görmek *istemiyorum*. Şeytan tarafından incelenmesini de *istemiyorum*.

Benim en iyi ihtimalle bir rahatsızlık, en kötü ihtimalle de bertaraf edilmesi gereken bir baş belası olduğumu düşünen bir kadın. "O iyi bir insan değil. Yani Imogen. Sana turu başka bir gün ayarlarım."

O gülümsüyor yine benim gözlerimle buluşmadan.
"Elbette.

Harika."

"Yardımanın için gerçekten minnettarım." Ben emekli bir denizciyim ve kendimi JC Penney kataloğundaki iç çamaşırı modellerine ağzının suyu akararak bakan on üç yaşındaki bir çocuğun kız kardeşlerinden saklandığı kadar rahat hissediyorum.

"Sorun değil. Yemek için teşekkürler. Eğlenceliydi. İlk kısmı yani."

Evet.

Benim konuşmadığım ve Daisy'nin yüzünün kırmızı bir balon gibi şişmediği kısım.

Sandığını işaret ediyorum. "Acaba..."

"Oh! Evet. Doğru. Elbette. Tabii ki. Emin olabilirsiniz."

On dakika sonra, evin güvenlik görevlilerinden biri ve ben nihayet her şeyi ön kapıdan içeri soktuk. Remy bir şişenin yarısında arabada uyuyakaldı, bu yüzden en kolay kısım o oldu.

Imogen Carter'ı fuayenin hemen ötesindeki oturma odasında volta atarken güvenlik görevlisinin hiçbir yardımı dokunmuyor. Adam kalkıyor ve kayboluyor.

Ve ben orada dikilmiş, bebek bezi, mama ve bebek eşyalarını taşımaya yardım etmek için kışını kapıdan otuz adım dışarı çıkaramayan, hesapçı mavi gözlü kurnaz yaşlı bir kadına bakıyordum.

Bu beni bugün olduğundan daha fazla sinirlendiriyor.

Kızgın olmayı sevmiyorum.

Mükemmel olmayan ama elinden gelenin en iyisini yapan bir dünyada yaşadığım için mutlu olmayı seviyorum.

Ancak Perşembe öğleden sonrasından bu yana çok az şey yolunda gidiyor.

Bebek hariç her şeyi bir yığın halinde mermer zemine bırakıyorum. Remy, taşıyıcısında uyuduğu için onu nazikçe yere bırakıyorum.

"Ne?" Şak diye söyledim.

Omuzlarını geriye çekiyor ve milyonlarca yıl önce dinozorların neslinin tükenmesini açıklayabilecek türden bir bakışla bana bakıyor, eğer o zamanlar buralarda olsaydı. "Remington'ı müzik derslerine yazdırdım ve-"

"Hayır."

"Bay Jaeger-"

"O *daha iki aylık*. Müzik dersleri bekleyebilir." "Türkiye'de çocukların nasıl yetiştirildiği hakkında öğrenmen gereken çok şey var.

bu aile."

"*Ben* onun ailesiyim. O ne yaparsa *ben* de onu söylerim."

"*Daisy* onun ailesi. Yerini öğrensen iyi olur."

Tanrım. Bu kadın bir insanı nasıl kızdıracağını biliyor. "Benim yerim *tam burası*. Bu çocuğu bir daha görmek istiyorsan, bana tepeden bakmayı bırakacaksın, emir vermeyi bırakacaksın ve *lütfe*n demeyi öğreneceksin. Hangi cehennemden geldiğini bilmiyorum ama benim geldiğim yerde bir insanın karakteri hareketleriyle belirlenir, banka hesaplarıyla değil. Ve *müzik derslerinin* bir çocuğun sevildiğinden ve güvende olduğundan emin olmaktan daha önemli olduğunu düşünen şüpheli karakterli insanların etrafında bir çocuk yetiştirmeyeceğim. Şimdi ya bir kutu çocuk bezi alıp Remy'nin odasına götürmeye yardım edersin ya da bu evden defolup gidersin."

Huh.

Boyu bir metre uzadı. Bu muhtemelen kötüye işaret.

Ayrıca kötüye işaret mi? Dört kelimeyle beni çileden çıkarabiliyor. Sırf kendi istediği için dünyanın ona boyun eğmesi konusundaki kibirli ısrarında tüm tetikleyicilerimi harekete geçiren bir şey var. O kim oluyor da tanrıyı oynayabileceğini düşünüyor?

"*Bay Jaeger*, burada emir veremezsiniz. Benimle bir daha böyle konuşursanız, bu çocuğu bir daha göremezsiniz. *Asla*. Ayrıca adı *Remington*."

Kollarımı kavuşturup ona dik dik bakıyorum. O da kollarını kavuşturup ters ters bakıyor.

Daisy'nin asistanı arkamızdaki kavisli cam merdivene tünemiş, telefonuyla daha iyi bir açu için öne doğru eğiliyor.

Hay sikeyim. Bunu kaydediyor.

"şimdi," diye homurdandım, "baştan başla. Kibarca."

"Sanırım bu evde kimin emir verdiğini daha önce konuşmuştuk."

"Daisy'nin var. Ve öğle yemeğinde evlendiğimize göre, *benim* de ."

Siktir. *Sikeyim. Bu* da çıktı bilmiyorum ama yüzündeki kanın akıp gittiğini görmek aptalca tatmin edici.

Belki de Daisy bu yüzden kaosu bu kadar çok seviyordur.

Büyükkannesiyle uğraşırken öngörülemezlikte güç vardır.

"," diye nefes alıyor. "Yapmadık mı?"

Bana inanması gerekip gerekmediğini bilmiyor.

Yalan söylemek bana çocukluğumda öğretilen ve denizci olarak öğrendiğim her şeye aykırıdır.

Ancak son birkaç hiçbir şey hayatın kurallarına uymadı.

"Yardım edin ya da " diye .

"Daisy ile konuşana kadar gitmiyorum."

Bu asistan o hala amaçlayan onu Telefonat hepsi . Biz.

Bunu kesinlikle YouTube için kaydediyorum.

Imogen'e "Bunu yapmak zor olacak, çünkü yeminimizi ettikten hemen sonra karidese karşı alerjik bir reaksiyon gösterdi," diyorum. "Eğer başaramazsa, bu bebeği bir daha görebilmen için *tek* umudun ben ."

"Tiana. Daisy nerede?" diye bağırıyor.

Asistan omuz silkiyor. "Son duyduğuma göre, acil odasına yatırılıyormuş. Cep telefonu çekmiyor içeride

hastaneler. Hangisi olduğunu yakalayamadım ama Alessandro bana gerçek doktorların çalıştığını söyledi."

"Daisy'nin hiçbir şeye alerjisi yok."

"Bir şeye alerjisi var ve şu anda hastanede." Onun boynu döner kadar o nişan o kıyamet-bana yine ters ters baktı. "Torunumu zehirledin."

Tanrım. Şimdi de pembe dizide miyim? "Gerçekten diğer torununun cesedini gördün mü, yoksa tüm bunlar onun çocuk odasına fiskiye koymadığım için hayatımı mahvetmek için bir komplo mu?"

Duyulabilir bir nefes çekiyor ve ben kız kardeşlerimin annemin hepsini bağımlısı yaptığı gündüz kuşağı programı *Pretty Is As Pretty Does'u* tartışmalarını dinleyerek geçirdiğim onca saat için pişman mıyım yoksa eğleniyor muyum karar veremiyorum.

Eğer bunu sorgulamak zorundaysam muhtemelen eğlenmiyorumdur.

Parmaklarını şıklatır ve köşede dev bir palmiyenin arkasına saklanmış olan uşak dikkat kesilir. "Evet, Bayan Carter?"

"Pierson. Gitme zamanı." Bana son bir bakış fırlattı. "Roderick'ler, Daisy'nin iddia ettiği kadar uygunsuz bir ebeveyn olduğunu gösteren başka yasal belgeler de sundular. Ben söyleyene kadar bu evden bir daha çıkma."

Kesinlikle . Bitirmem gereken işler var.

Kontrol bir ev.

Ve biraz akıl temasa geçmek için.

Ama en çok Daisy'nin iyi olduğundan emin olmalıyım. Ve ona evlendiğimiz haberini vermeliyim.

Tanrım.

Bugün kim olduğumu bilmiyorum ama dün uyandığımda olduğum kişi değilim.

ON ALTI

Daisy

YÜZÜM, olgunlaşmış çekirdeksiz bir karpuzun lapa gibi olan kısmıdır.

Sadece zengin olduğum için *güzel* biliyorum. Gözlerim çok geniş, ağzım çok büyük, burnum çok küçük ve yanaklarım çok yuvarlak. Bunu biliyorum. Bunu kabul ediyorum. Ve bunu telafi edecek bir kişiliğe sahip olduğum için, bu beni asla rahatsız etmiyor.

Ta ki bugünkü gibi, uyarı işaretlerini daha önce göremediğim için kendimi aptal gibi hissettiğim zamanlara kadar.

En son karides yediğimde altı saat süren bir soğuk algınlığına yakalandım ve teknemde içeceğime dikkat etmediğim için dudağımdan bir bal arısı tarafından sokulduğumu sandım.

Bundan önceki sefer yüzümde, güneş kreminin eşit dağılmamasına bağladığım bir kızarıklık oluşmuştu.

Ama şimdi tüm vücudum isyan ederek, tıpkı annem gibi benim de yetişkinlikte kabuklu deniz hayvanlarına alerji geliştirdiğimi kesin bir dille bana bildiriyor.

Bizi son köprüden mütevazı evime götürürken Alessandro'ya "Ben yetişkin değilim," diye mızızlanıyorum. "Ben iş yapabilecek zihinsel kapasiteye sahip on iki yaşında bir çocuğum.

ve alkolle başa çıkabilecek fiziksel kapasite ve Julianne'in bebeğinin iyi olduğunu bilmeye duyduğum umutsuz ihtiyaç. Ama yetişkin olarak nitelendirilmem için en az yetmiş üç yılım daha var. Bilgin olsun."

Homurdanarak beni onaylıyor. En azından ben buna anlaşıma diyorum.

Muhtemelen buna hayal kırıklığı derdi.

"Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim," diye ekliyorum. "Ve Pixie'ye *iyi* olduğumu göstermeme izin vermediğin için sana hâlâ kızgınlım."

"Tiana baktı."

Deniz kabuklu arabama doğru dönüyoruz ve kaşlarımı çatıyorum. Gözlerim şişlik ve yaşlardan dolayı hâlâ biraz bulanık, ama kesinlikle porte- cochère'immin altına park etmiş büyük siyah bir kamyon var. "Kim var burada? *Becca* mı o?"

"Bu Bay Jaeger'in kamyonu."

"Ah. Doğru." İhtiyacım olduğunu bilmediğim bir rahatlama uzuvlarımdan taşıtı.

O hala burada.

Muhtemelen Remy ile birlikte.

yavaşlamaz arabamdan atladım.

"Dur," diye emrediyor Alessandro. "Geri kalanıyla birlikte ezilmiş bir burun mu istiyorsun?"

"Ben *iyiyim*," diye veriyorum. "Ve bebeği kontrol etmem gerekiyor."

Bebeği kontrol etmem gerek.

Kimim ben?

Bu değil Hatta olmuştur kırk sekiz saatler,
ve Ben Hepsi.

Anaç.

Kapıyı açıyorum ve yedi kedi çığlık atıyor, miyavlıyor ve üzerime atlıyor.

"Aaahh!"

"Mrow!"

"Miyav!"

"Yaaaarrrrooooo!"

Kaplumbağa kabuğu kediye bakakalıyorum, çünkü merdivenlerden bungee jumping falan mı yapıyor?

Ama hayır.

Sadece garip bir miyavlaması var.

"Ne oluyor *lan*?" Alessandro arkamdan söylüyor.

"Kahretsin, bugün Cumartesi," diye fısıldıyorum.

"Cumartesi nedir? Buna kim izin verdi? Ne haltlar dönüyor?"

Cevap vermiyorum, bunun yerine gömme oturma odamın önünden geçip koridordan aşağıya, salonlarıma doğru koşuyorum.

Temalı salonlara sahip olmadan destansı bir parti düzenleyicisi olarak ününüzü koruyamazsınız.

Ayrıca, sıkılırim. Ve arkadaşlarıımı ağırlarken çeşitliliği .

Tanıdıklar. Aynı

şey.

Ayrıca, normalde evimde dolaşan yedi kedi için üzülmezdim - eninde sonunda hepsini yakalardık ve eğer biri dışarı çıkarsa, Bluewater'da *çok* iyi bakılırdı - ancak kedilerin bebeklerle nasıl olduğunu bilmiyorum.

Ya da bebeklerin kedilerle nasıl olduğunu.

Ve eğer bu programımdan çıkarılmadıysa, başka kim evime gizlice girebilir?

Kahretsin.

Daha sorumlu davranmalıyım. *Şimdi.*

"Bu egzotik kuş olayı gibi bir şey mi?" Ben kavisli salonun sonuna doğru koşarken Alessandro "Bu egzotik kuş şeyi gibi bir şey mi?" diye soruyor.

"Luna ve Beck'in kedi barınağı işleten arkadaşlarından birine bir fotoğraf çekimi yapabileceklerini söyledim. Bu zavallı tatlılara sonsuza dek yaşayacakları yuvalarını bulmak için kedilerin sevimli görüldüğü profesyonel fotoğraflardan daha iyi bir yol mi?" Son odaya giriyorum, şu anki favori parti odam, siyah duvarları kaplayan top çukurlarıyla birbirine bağlı trambolinlerden oluşan devasa bir oda ve trambolinlerde zıplayan düzinelerce kedi yerine tek bir tombul patiska miyavlıyor ağlamaklı bir şekilde merkezi trambolininden

Luna'nın erkek arkadaşı Beck ise onu almak için dikkatlice dışarı çıkmaya çalışıyor.

Ve büyük sarışın sakallı motorcu adam trampolinde kalan tek kediye korkutmamaya çalışırken mutlu bir şekilde fotoğraf çeken bir fotoğrafçı var.

Alessandro'yu durdurmak için elimi kaldırdım. Zavallı kedicik dehşete düşmüş görünüyor. Ona ulaşabilecek biri varsa o da Beck'tir, ama önce onu korkutmazsak.

Odanın geri çıkıyoruz, çünkü yüzüm bugün şekil değiştiren bir vampir antilobu korkutabilir.

"Bugün kaç kedi gelecekti?" diye soruyor korumam.

Omuz silkiyorum. "Sekiz ile otuz arasında bir yerde mi?" "On beş," diye cevaplıyor nefes nefese kalmış Tiana, telaşla içeri girerken

Avludan. Bugün geldiği için ona fazla mesai borçluyum. "Beck'le birlikte trampolin odasında kalanları sayarsak bir tane yakaladık. Güvenlikten izin için onları içeri aldım."

İkisinin de benden bıkip ayrılacağı günü bekliyorum ama şimdiye kadar onları içmeye ya da bırakmaya itmedim. Büyükannem bir güvenlik ekibi tutmam konusunda ısrar ettiğinde, onun söz sahibi olmasına izin vermek yerine kendi baş korumamı seçmiş olmam da yardımcı oluyor.

"Onları trampolin üzerinde fotoğraflamak çok hoş bir fikir," diye ekliyor. "Gerçekten çok sevimli kareler yakaladılar. İlk başta. Ta ki West evin etrafında nelerin bebek korumasına ihtiyacı olduğunu görmeye karar verene kadar. Kapıyı açtı ve kediler kaçtı."

"Batı nerede?"

Sonunda doğrudan bana bakıyor, nefesi ve yarım adım geriye sendeliyor. "Belki de gidip biraz kestirmelisin ve kedilerle biz ilgilenmeliyiz."

Yüzüme dokunuyorum. "kötü, değil mi? Yoksa bunun nedeni bana West'in nerede olduğunu söylemek istememen mi?"

"Buralarda bir yerde. Bebekle birlikte. Güvenlik bir şey yapmadığından emin olmak için onu takip ediyor.

aptalca bir şey. Ve eğer *National Enquirer*'da uzaylı olduğunuza dair bir kanıtla karşılaşmak istemiyorsanız muhtemelen fotoğrafçının yanına bir daha yaklaşmamalısınız. Güvenlikten izin almış olabilir ama o resim tonla para eder. Ayrıca, takviminde yarın boş. İstersen yüz bakımı için Mirabella'drandevu alabilirim."

"O kadar kötü mü?" "Evet."

Belli ki bana yalan söylemesi için ona para vermiyorum. Yüzümü buruşturuyorum, bu da cildimi acıtıyor. "Yarına kadar yeterince iyileşeceğini düşünüyor musun?"

"Eğer değilse, Mirabella ne yapacağını bilir. Bu sana birkaç gün daha izin almanı söylemek olsa bile. Ya da Emily ve Luna'ya. Birileri. Bir yerde. Pazartesiye kadar oyun yüzünü geri kazanmanı sağlayacağız."

Oyun yüzüme ihtiyacım yok.

West'i ve bebeği bulmalıyım.

Ama hiçbir salonda yoklar. Ne de oturma alanlarında.

Evimin D katının tüm kamburunu, üç katını da kaplıyorum.

Bir kedinin bir şamandıranın üzerine yerleştiği ve havuzumun ortasında güneşlendiği avlu.

Özel kanadıma gidiyorum çünkü hâlâ ince topuklu ayakkabılar giyiyorum ve yüzüm ağrırken, ellerim Benedryl ve adrenalin yüzünden titremeye başlamışken ve West'i bulamama korkusu içimi kemirirken kendimi ince topuklu ayakkabı giymiş gibi hissetmiyorum.

Neden hala onun numarasını telefonuma kaydetmedim?

Ayrıca, Julianne'in bebeğini ve yardımcı vasımı bulmak için bir arama ekibine liderlik zorunda kalacaksam, yüzümün kıyafetlerime uymasını istiyorum.

Başka bir deyişle, onu bulduğumda cehennem kadar korkunç olmak istiyorum, böylece o bebeği bana söylemeden bir daha *asla* hiçbir yere götürmemesi gerektiğini bilsin.

Ya bir tekneye atladıysa ve onlar da alabora olduysa, tıpkı Julianne ve Rafe gibi?

Ya yerleşim bölgesinde dolaşırken *Steve'in evinin* bir köpek için değil de bir timsah için olduğunu fark etmezlerse ve onu sevmek için lagünün çitlerinden içeri girmeye çalışırlarsa?

Steve'in, onu evlat edindiğimizden ve protez bacağını verdiğimizden beri tavuğa karşı geliştirdiği tat kadar insanı sevdiğini ama bundan *emin* değilim çünkü timsaha insan yedirmiyorum.

Sıcak pembe kaplan çizgili yoga pantolonumu ve tek boynuzlu at tişörtümü giyip sana *kapa* çeneni keki pişirmeyi teklif ederken paniğe kapılıyorum - *bu* bir savaş zırhı - ve sonra her ihtimale karşı yatak odamı, ev spamı, dolaplarımı, gizli kütüphanemi ve ofisimi arıyorum.

Ama öyle değil.

Özel kanadımın *hiçbir* yerinde yok, çatıdaki bahçelerde bile.

Evimin ötesindeki Bluewater manzarasını süsleyen palmiye ağaçlarına, köyün çatılarına, apartmanlara, Luna, Emily ve Cam'in evlerine giden yollardaki testere palmetto ve ebegümece çalılıklarına ve körfeze güneş ışığında gözlerimi kısarak bakarak yavaş bir daire çiziyorum ve dairemi bitirirken, testis havuzumdaki hareket duraksamama neden oluyor.

İşte .

Havuz evinin önünde volta atıyor, telefonu kulağında, umarım bu Remy'nin binada onunla birlikte olduğu anlamına geliyordur.

İkinci havuzuma giden kestirme yola çıkan arka merdivenden aşağı iniyorum. West'in sesi kısa patikadan geliyor ve donup kalıyorum.

"Evet. Daisy Carter-Kincaid. Evet. Mirasçı. Hayır, onu gözetlemeye çalışan bir sapık değilim, onun- *kahretsin*- olup olmadığını bilmem gerekiyor."

Bir sıçrama sesi duydum ve köşeden bakıp dalgalar havuzumun ortasında dalgalanıyor. "Az önce telefonunu oraya mı attın?"

Başını bana doğru salladı. Yüzünü bir rahatlama kaplıyor, omuzları gevşiyor ve kaşını ovuşturmaya başlıyor, sonra duruyor ve hırlıyor. "Telefon numaranı istiyorum. Hemen. Alessandro'nunkini de. Ve seni takip eden herkesin. Büyükkannen hariç. O kadın cehenneme gidip boynuzlarını ait olduğu yere gösterebilir." Kısa bir nefes verdi. "Sen iyi misin?"

Ben emir *almam*.

Emir *veririm*.

Ama tiradının içine serpiştirdiği endişe beni Telefonum. "Şaka mı yapıyorsun? Tüm bu muhteşemliği yıkmak için birkaç küçük deniz kestanesinden fazlası gerekir. Bana numaranı ver. Sana mesaj atarım."

Numarayı sıraladı ve ben de ona hem Alessandro'nun hem de Tiana'nın numaralarının ekli olduğu hızlı bir not gönderdim.

Telefonu çalıyor, demek ki havuza uçurduğu kendi telefonu değilmiş.

Remy'yi suya atmadığından emin olmak için şöyle bir bakıyorum.

Orada kesinlikle bir bebek yok.

Annemin kristal penislerinden biri olduğunu fark ettiğimde bir homurtuyu bastırıyorum. Muhtemelen sanat eserlerini verandadaki masaların etrafında bırakmamalıydı.

"Küçük boru orgu nasıl? Daisy Teyze hastaneye kaldırıldığı için çok sinirlenmedi, değil mi?"

"Saatlerce sempati çiğlıkları attı."

İğnelemenin en iyisi. Bu çekici olmamalı, ama beni biraz kızdırıyor.

Benedryl'in yan etkisi, şüphesiz.

"İçeride mi?"

"Evet. Bir yatak buldum. O mutlu."

"Gidip ona sarılmalı ve tamamen iyileşeceğime dair söz vermeliyim. Ama zavallı çocuğu korkutmak istemiyorum."

"Onu nasıl korkutacaksın?"

"Şeytani yara suratımla."

Beni incelerken gözleri tekrar kısılıyor.

Bir hafta sonu dışarıda eğlenirken milyonlarca kez fotoğrafım çekiliyor. Toplantı salonlarında düzenli olarak dik dik bakılıyorum. Ve hayatımın her dakikasında büyükannemin incelemesiyle uğraşmak zorundayım.

Buna alıştım.

Ama West şu anda yüzümde olan lekeli, sarkık karmaşayı inceliyor mu?

Bu beni, regl dönemimde tangayla çekilmiş bir fotoğrafımın internette dolaştığı zamandan daha fazla utandırıyor.

On yedi yaş, rüzgâra kapılan elbiseler giymek için korkunç bir yaşı.

Ve bana olduğum gibi güzel olduğumu söyleyecek ve ben de onu yumruklamak zorunda kalacağım, çünkü şu anda benim hakkımda güzel şeyler söyleyemez.

Bu da benim ondan çok fazla hoşlanmama neden olur, oysa sadece burada *olduğu* için bile ondan çok fazla hoşlanıyor olabilirim.

Ayrıca bana yalan söylediği için ona olan saygımı da kaybettim.

Ben karmaşık biriyim.

"Muhtemelen şu anda seni görmesine izin vermemek iyi bir fikir," diyor sonunda, "ama gece nöbetinden kurtulmak için alerjik reaksiyon göstereceğini düşünüyorsan, çocuğun velayetini kaybetmeye hazır olsan iyi edersin."

Oh, lanet olsun.

Gitti ve bana güzel olduğumu söylemekten daha *kötü bir* şey söyledi.

Ve ben düşüncesiz biri değilimdir.

Bu da teknik olarak bundan sonra yapacağım şey için
bahanem, zaten yapacak olsam bile.
düşüncesizimdir.

YEDİ

Batı

Bir dakika Daisy'nin görünüşünü aşağılıyordum, bir dakika sonra havaya sıçırıyor, kollarını ve bacaklarını etrafıma doluyor ve dudaklarıma sert bir öpücük konduruyordu.

Sersemlemiş göğsüme bastırılmış dolgun göğüsleri, sikime yaslanmış kıvrımlı kalçaları, ellerimin arasında tatlı bir popoyu kaydediyor - çünkü evet, *elbette* onu yakalayacağım

-Dudaklarının tatlı Kool-Aid tadı ve taşaklarım bağırıp çağırmak ve birinden birasını tutmasını istemek.

Onu geri öpmeyeceğim -ama aniden , çünkü Becca'dan alerjik reaksiyona kadar her şey için ona çok kızgın olsam da, iyi olduğu için çok minnettarım.

Ve şimdi dudaklarımı onunkilere değdirirken, onun hayatta, tekmeliyor ve nefes alıyor olması içimi rahatlatıyor ve aynı zamanda ev halkından *hiç kimsenin* bana onun nasıl olduğunu söylememesine çok kızıyorum.

Acil servise götürülürken beni bir daha *asla* asılı ve belirsiz bırakmayana kadar onu öpeceğim.

Taşaklarım söyleyince çok daha mantıklı .

Dudaklarını ayırıyor ve dili ağzımın içine dalıyor ve kutsal tatlı lanet, kendini tam gaz atmadığı *bir şey* var mı?

Bu annelik işine zerre kadar şikâyet etmeden atlamasının çok çekici olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Ve bu ortak velayet olayı dışında onu çok az tanıyorum - bu onu *hızlı* öğrenmemi sağlıyor.

İşte ben de bundan bahsediyorum! ötüyor. Vur ona! Onu çıplak becer!

İsa.

Daisy ile öpüşemiyorum.

Sadece Remington'ın velayetini almasına yardım etmek için buradayım. Ve görünüşe göre büyükannesini için. Geçen geceki striptiz olayı, bana genellikle pencere kenarı ve yeşil ışık veren evrenin bir şakasıydı ve yerimi hatırlamam gerekiyor.

Benim amacım.

Bu da bir çocuğun ailesiyle birlikte iyi bir yuva kurması içindir, aniden çok daha fazlası gibi görünen partici bir varisle hafta sonu kaçamağı yapmam için *değil*.

Kendimi öpücükten kurtarıyorum.

Geniş, kanlı gözleri nerede olduğunu unutmuş gibi bana göz kırpmıyor.

Ya da kimi öptüğünü.

İmkansız. Biz uzmanız ve unutulmazız, taşaklarım bana bunu söylüyor.

Şerefsizlerin *çenesini kapatması* lazım.

Bir kez daha göz kırpmıyor, sonra omzuma hafifçe vuruyor.

"*Sakın* bir daha benimle flört etmek için alaycı bir üslup kullanmaya kalkma," diye emrediyor, ama gözlerinde *D-0- 0-M* yazan bir pırıltı var.

Özellikle de benimkini.

Sanki ben direkmişim de o dansçıymış gibi kalçalarımı kavırıyor ve bu *benim* etkiliyor.

Mavi.

Gözleri mavi.

"Seninle flört etmiyorum," diyorum ona.

"Evet, ediyorsun."

Boğazımın içinde aniden vıraklayan kurbağadan kurtulmak için boğazımı temizlemem gerekiyor. "Hayır, evlenmiyorum. Bu arada, büyükannene evlendiğimizi söyledim."

"Felç geçirip öldü mü?" "Hayır."

"Bu muhtemelen iyi bir şey, çünkü bir felç ya da kalp krizi sadece içindeki karanlık güçleri daha da güçlendirir. Ayrıca, flört etmeyi planlamıyorsan birinin büyükannesine *evlendiğini* söylemezsin. Ve sen de benimle flört etmelisin. Bu Becca'yı çok kıskandırır."

Çenem kasılıyor, kığım kıvrılıyor ve Daisy'nin poposunun yanaklarına gömülmemiş olsalar parmaklarımı yumruk haline getireceğim. "Becca'yla flört etmek istemiyorum," diye homurdanıyorum.

Gülümsüyor. "Ve bunu anlamana yardımcı olduğum için rica ederim."

"Bana bir daha kimseyi ayarlama."

Gülümsemesi daha da büyür.

Kahretsin, gülümsediğinde çok güzel oluyor. Yüzü lekeli, parlak ve hala hafif şiş, gözleri kan çanağı ve parlak kızıl saçları at kuyruğunda orantısız ve kıvırcık olsa bile.

Uykusuzluğu suçlardım, ama orduda uykusuz geçirdiğim yirmi yıl boyunca ara sıra temas ettiğim kadın denizcilerin hiçbiri hakkında fantezi kurmadan gayet iyi idare ettim, bu da burada her ne oluyorsa kötü olduğu anlamına geliyor.

"Üzerimden kalkmalısın."

"Ama biz evliyiz." "Bu bir

hikayeydi."

"Bana pek *hikaye* biri gibi gelmedin."

"Sürprizlerle doluyumdur."

"Ya da *belki* büyükannem seni oraya götürdü, ya da *belki*

Seni etkiliyorum."

Kesinlikle bana *sürtünüyor*. "Bu geçici durum işe yarayacaksa, sınırlara ihtiyacımız var."

"Ah, işte denizci konuşuyor. Düşünüyordum da. Normalde yerlilerle ilişkiye girmem - annemle tanışınca anlayacaksın - ama bence insanların bebek sahibi olduklarında bu kadar çok seks yapmalarının bir nedeni var. Bu doğal bir rahatlama hapı. Eğer sen Becca ile seks yapmıyorsan ve ben de Miami'de başka biriyle seks yapmıyorsam, o zaman yasal işlemlerin tamamlanmasını beklerken biraz stres atmalıyız."

"Az önce *sakinleştirici hap* mı dedin?"

"Tüm mutlu kelimeleri kucaklıyorum, çekiç adam. Hangi on yılda popüler oldukları önemli değil."

Kız kardeşlerim ona bayılırdı.

Ben de çıktığım her kadın için aynı şeyi düşünmüşümdür.

Ve bu randevuların hiçbiri iyi bitmedi. Hatta bazıları diğerlerinden daha kötü bitti.

"Üzerimden kalkmalısın," diye tekrarlıyorum.

"Yani bu stres atmaya hayır mı demek?" Omuz silkiyor. "Yüz meselesi yüzünden, değil mi? Bana ve stilistime on dakika verin, size neyin çarptığını anlamayacaksınız."

"Benimle çıkarken alerjik reaksiyon gösteren ilk kadın sen değilsin. Sonuncusu da olmayacaksın. Kendini övme."

"Ah, yani bu bir randevuydu. Ve iki kadınla, sen oyuncu, sen. Eee. Bana randevuya çıktığın ve bir kadının alerjik reaksiyon gösterdiği diğer zamandan bahseder misin?"

"Hiç aşağı inmeyecek misin?"

"Güzel ellerin var. Onları yakın zamanda kıcımdan çıkarmanı istemem."

Poposunu bırakıyorum ve ellerimi kaldırıyorum. Hareket etmiyor.

"Batı mı?"

İç çekiyorum. Kız kardeşlerim onu *kesinlikle* sevecek. "Ne?"

"Burada olduğunuz için teşekkür ederim. Burada olduğunu bilmek

Ben hayatım için savaşıırken Remy'nin icabına bakıldı."

Sanki gerçekten tatlı bir duyguyu büyük bir abartı olduğunu umduğum bir şeyin arkasına saklamayan acayip bir gibi üzerimden atlıyor ve kıvrımlı kışını dönüp havuz evine doğru fırlatıyor. "Uluyan burada mı? Onun sevimli yüzünü görmem ve onu kucaklamam gerek. Kırk sekiz saat önce hayatımda neredeyse hiç yer almazken şimdi onu düşünmeden edememem ne kadar tuhaf, değil mi?"

Hayır.

Garip değil.

Ama bunu söylemesi, soğuk bir duşa ihtiyacım olduğu anlamına gelen türden bir tepkiye neden oluyor.

Remy'ye bağlandığımı zaten biliyordum.

Taşaklarımın Daisy'ye bağlanmamızı önermesine de ihtiyacım yok.

Bebeği kucağına alışını izlemek kalbime her halükarda çok geç olabileceğini fısıldasa bile.

SEKİZ

Daisy

WEST BENDEN KAÇIYOR. Bebek bakımı ve kedi avı yaptığını söylüyor ama ben benden kaçtığını biliyorum. Dün hastaneden döndüğümünden beri tam otuz dört kez konuştuk, ki bu genelde misafirlerimle konuştuğumdan çok daha az.

Özellikle de Remy'den başka bir şey hakkında konuşmak için yemi reddettiğinden beri.

Ama bebek hediyeleri gelmeye başladı ve Stölland Prensini gönderdiği kurbağa pisuvarını kesinlikle görmesi gerekiyor, bu yüzden Pazar akşamı Cristoff mutfakta kendi kendine artık yemeklerimde kabuklu deniz ürünleri kullanamayacağım diye mırıldanırken, ben yine eş koruyucumu aramaya çıkıyorum.

Ama önce, dağda altı haftalık yürüyüşler yapmayı seven eski bir erkek arkadaşımdan gelen yeni bebek sırt çantasıyla Remy'yi göğsüme bağlıyorum.

Sırtımda olması gerektiğinin farkındayım ama Remy'nin gözümün önünde olmaması hoşuma gitmiyor.

O kadar *tatlı* ki. Ve *sadece* West onu izlerken kaka yapıyor ya da ağlıyor, bu da onun dünyanın en iyi bebeği olduğu anlamına geliyor.

Merdivenlerden evin misafir kanadına çıkarken üç kedi yanımdan geçip gidiyor. Onlara Cotton Ball, Snickers ve Mr. Peabody isimlerini verdim ve havuzda yine tek boynuzlu at şamandırası üzerinde serinleyen Elvira ile birlikte buranın kalıcı demirbaşları olacaklarından oldukça eminim.

"Batı mı?" Evimin D kısmındaki tümseği çevreleyen mangrovlara bakan kemerli pencerelerin sıralandığı koridorda ilerlerken sesleniyorum. "Burada mısın?"

Bahama Mama süitinden boğuk bir küfür geliyor, ben de Bahamalar'daki yatımda çektiğim gün batımı fotoğraflarıyla süslü yumuşak şeftali ve sarı süite geri dönüyorum. Doğal olarak.

Mobilyalar, ananas desenli bir kumaşla yeniden kaplattığım eski bir Queen Anne takımı ve buradaki oturma odasındaki avize benim favorim - turuncudan sarıya, pembeden turuncuya dönen renk değiştiren LED'lerle kaplı üfleme camdan büyük boy bir içecek şemsiyesi.

Birkaç ay önce bir müzayedede bunu kazanmak için tonla para harcadım, ayrıca mücevherlerle kaplı bir zürafayı da salonlarımdan birinde saklıyorum. Arkadaşlarım deli olduğumu düşündüler ama bu yönümü seviyorlar.

İçeri girdiğimizde Remy bile durup ona bakıyor. "Aaaooooo," diye miyavlıyor sevimli, mükemmel küçük bir bebek gibi.

"Aaaooo," diye

katılıyorum. O

sırıttıyor.

Ben de sırtıttıyorum.

Sanki gerçekten iletişim kuruyormuşuz gibi.

"Lanet olası kedi," diye homurdanıyor West süitin derinliklerinde.

Sesini yatak odasına kadar takip ediyorum ve orada siyah file şortunun içinde eğilip yatağın altına uzanırken kıcının mükemmel görüntüsünü buluyorum.

"Gel buraya, seni uyuz canavar," diyor.

"Aaaooooo," diyor Remy yine.

Ona tekrar öterek karşılık veriyorum ve bizi yatağın üzerine çıkarıyor, sonra da zıplıyorum.

"Aaaah!" West bağılıyor.

Siyah-beyaz bir çizgi bir hırıltıyla odadan dışarı fırlıyor ve gardiyanım topuklarının üzerine oturup bana o çok iyi olduğu bakışlarından bir tane daha atıyor.

Bu yeşil gözlü bir bakış.

Gözleri beni *büyülüyor*. Benimkiler lenslerim yüzünden renk değiştiriyor -reçetesiz, sadece eğlence için- ama onunkilerin ruh halinin bir yansıması olduğundan eminim.

Başka bir erkekte olsa ela ve kişilikli derdim. Onda sihirli.

"Şu kedi koridorun her yerine tüy yumağı kusuyor," diye beni bilgilendiriyor.

"Huh. Onu geri göndermemiz gerekecek."

Yumruklarını göz çukurlarına sokuyor. "Bu kadar kusmuk *hasta* olduğu anlamına gelir. Bir veterinere görünmesi gerek."

Biliyorum ve çoktan zihnime not ettim.

Bazen Steve'i kontrol eden ve ev ziyareti isteyen veteriner. "Beni çok ciddiye alıyorsun."

"O sırt çantasını ters takıyorsun." "Böylesi daha iyi."

"Bu sabah sana bir program bıraktım. Saat beşe kadar meşgulüm, gece vardiyasını sen alacaksın."

"Neden benden kaçıyorsun?"

"Buna *yalnız zaman* deniyor ve bazılarımızın buna ihtiyacı var." "Deniz Kuvvetleri'nde çok yalnız kaldınız mı?" "Evet."

"Gerçekten de bir keresinde senden sadece kardeşini görüntülü aramanı isteyen bir kadınla mı çıktın? Yemin ederim Becca dün bundan bahsetti."

Şehit olmakla ilgili bir şeyler mırıldanıyor ve Julianne ile Rafe'in cehennemde çürümesini umuyor - en azından ben böyle düşünüyorum.

yorumlama- ayağa kalkıp kapıya doğru yürürken.

Remy ve ben de ona katılıyoruz.

Cam, Emily ve Luna bugün ya ruh eşleriyle seksi anlar yaşamakla ya da yardım etkinliklerinde dünyayı kurtarmakla meşguller. Hizmetçim ve kişisel asistanım Pazar günleri çalışmıyor. Aslında Pool Boy Maintenance'ı işleten bir kadın olan havuz görevlisi de çalışmıyor - çoğunlukla bölgedeki zengin piliçlere hizmet etmek için göz alıcı birini işe alıyor, ama onu şahsen alıyorum, çünkü harika biri ve dengesiz havuz pH'ından havuza düşen armadilloları kurtarmaya kadar her şeyi halledebiliyor, bu sadece bir kez dick havuzunda oldu, ama yine de minnettarım.

Alessandro'yu alıp köye gidebilirim ama yüzüm ıstakozla yaptığım teorik boks maçının etkisinden henüz kurtulamadı, o yüzden evdeyim.

West, kaldığı süre boyunca kendisine tahsis edilen yatak odalı süit olan Strawberry Daiquiri süitine döner. Dün getirdiği onca eşyaya rağmen *hiç* de yaşanmış gibi görünmüyor.

Belli ki denizci eğitimi hala onunla.

Ya da belki Alessandro'nun *duvarlarının Pepto Bismol renginde* olduğunu söylediği odadan kaçmayı planlıyordur.

Evet, evet, ona Piña Colada süitini vermeliydim. Bu kirli beyaz duvarları ve hindistan cevizi sandalyeleriyle çok daha erkeksi.

Ama bu onun düğmelerine basmak kadar eğlenceli olmazdı.

Bir insanı stres altındayken tanıyana kadar onu gerçekten tanıyamazsınız. Ve bir süre onunla birlikte yaşayacağım için, stresle nasıl başa çıktığını gerçekten bilmeliyim.

Bebeğin iyiliği için. Ciddiyim.

Ayrıca, büyükannemle geçirdiğim yıllardan sonra birini ne zaman fazla zorladığımı çok iyi anlıyorum. Ayrıca, bir insanı neyin strese soktuğunu bilmek, deniz ürünlerine alerjik reaksiyon gösterdiğim süper garip grup randevuları ayarlamaktan daha iyi bir şekilde onlara nasıl iyilik yapacağımı bulmama yardımcı oluyor.

Şu ana kadar West'in ihtiyacı olan tek iyiliğin yalnız kalmak olduğunu görebiliyorum ki bu da ona borcumu nasıl ödeyeceğimi bulmama hiç yardımcı olmuyor.

"Gidip kitap falan okuyamaz mısın?" diyor onu odaya kadar takip ettiğimizde.

"Okuyamıyorum."

Arkasını döndü ve gözlerimin içine baktı.

Cilveli bir şekilde
göz kırıyorum. Ve
dudakları seğiriyor.

Çok kısa bir süre, ama büyük kötü deniz inşaatçısını gülümsetebildim.

Çak bir beşlik.

Bu konuda daha sonra dans edeceğim. Şu anda Remy'nin bu sırt çantasında riske atabileceğim kadar güvende olduğundan emin değilim, ki bu çok talihsiz bir durum.

Dans etmeyi seviyorum.

"Bütün bu insanlar bebek hediyeleri gönderiyor," diyorum West'e. "Onları tek başıma açmamalıyım."

"O zaman büyükannenini ara."

Şut atıyor. Sayı yaptı. Ve onun da bana karşılık verdiğini fark edene kadar ürperiyorum.

"Roderick'lerin Julianne ve Rafe'in vasiyetlerini sarhoşken yaptıklarına dair video kanıtları olduğunu, bu yüzden önceki vasiyetlerinin öncelikli olması gerektiğini iddia ettiklerini söylüyor. Ayrıca benim uygun olmayan bir anne olduğumu iddia ediyorlar ve muhtemelen yarın ofis açılır açılmaz sosyal hizmetlerden bir ziyaret için alacağız. Haberin olsun diye söylüyorum."

Dün havuza yaptığım küçük geziden döndüğümde beni yine aynı şekilde inceliyor.

Hastane. "Önceki vasiyetlerinde ne yazıyor?"

"Büyükanneme göre, gelecekteki varsayımsal çocuklarının İtalyan dağ eteklerinde Benediktin rahipleri tarafından yetiştirilmesiyle ilgili bir şey."

Başını tavana kaldırmadan önce dudakları bir an için düzleşiyor. "Neden?" diye mırıldanıyor kendi kendine. "**Neden** buna kanmaya devam ediyorum?"

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum Westley, ama önceki vasiyetlerinde tam olarak böyle yazıyordu. Balayında sarhoşken yapmışlar, bunu biliyorum çünkü yatımda güvenlik kameraları var, eğer iki vasiyet de sarhoşken yapıldıysa bu Roderick'lerin yasal mücadelesini daha da zorlaştıracaktır. Ayrıca, balayı için yatımı çaldılar-ödünç aldılar. Google'dan bak. İşte Julianne böyle çöp blog yazarı oldu. Denizde kaymaya cüret ettiği için gemime tek yıldız atarak başladı."

Gömme dolaba yönelirken başını sallıyor ve tekrar mırıldanıyor.

Takip ediyorum, sadece tişörtünü çıkardığını görüyorum.

"Vay canına, bebeğim, bu *destansı*," diye nefes alıyorum.

Başlıyor ve arkasını dönüyor ve *merhaba*, daha da iyi.

"Hiç kişisel alan kavramın var mı?"

"Pek sayılmaz. Bu sanat eseri *harika*. Phuket mi? Ya da Bora- Bora?" Göğsündeki onca mürekkep arasında, omzunun üstündeki denizkızı direği ile kürek kemiğinin etrafında kıvrılan karmaşık bir diken ve gül dizisi gibi görünen şeyin arasındaki bir kumsal bungalov ve dağ manzarasına dokunmak için hareket ediyorum, ama elimi savuruyor.

"Git ."

"Bana söylersen sana benimkini gösteririm." "Kıçını görmek istemiyorum."

Kıkırdıyorum. "Aww, biliyorsun bir kıç var!

Westley Jaeger, beni Google'da mı arattın?"

"Pantolonumu değiştiriyorum."

"Senin de kıkında dövme var mı?"

"Bebeğin önünde *eşek deme*. Aslında bebeğin önünde hiç küfür etmemelisiniz. Çok kolay etkilenirler. Ve git buradan."

O haklı. Uzaklara gitmeliyim. Kendime Remy'nin vesayeti ortadan kalktıktan sonra da görüşmeye devam eden arkadaşlar söylersem yalan söylemiş olurum çünkü sert vücutlu, işinin ehli, yarı huysuz, yarı istifa etmiş, kıkımı kurtaran eski bir askerle arkadaş olamam çünkü o *sadece* arkadaş olamayacağım kadar çekici biri.

Onunla ilgili *duygulara* ihtiyacım olmadığını biliyorum.

Sadece *yardım* et. Birbirinden nefret eden ebeveynlere sahip olmanın garipliği hakkında ilk elden bir iki şey bildiğim için tercihen karşılıklı saygı ile birlikte, umarım tüm yasal saçmalıklar Remy bunlardan herhangi birini hatırlayamadan çok önce biter.

Ama West benden hoşlanmıyor, bu da onunla arkadaş olmamın önündeki diğer engel.

Ve bu muhtemelen benim hatam. "Becca ile aranızdaki hikaye nedir? hoşlanıyorsun ama dün yüzüne bile bakmadın. Birkaç küçük karidesin beni kör ettiğini sanma. Yani, otuz dakika kadar gözlerimi açamadım ama ondan önce."

Bana sırtını dönüyor ve pantolonunu indiriyor, beyaz külotunu ve her şeyini ve ağzım kuruyor.

Aslında kıkında hiç dövme yok.

Ama muhtemelen tüm evimi çömeltebilecek ağaç gövdesi kalçalarla biten iki katı mermer küresi var.

Hayatım boyunca çok sayıda kık gördüm. Atlet kıkıları. Film yıldızı kıkıları. Dünya üzerindeki her kıtadan, her şekil, boyut ve renkte kıkılar.

Gördüğüm tüm kıkılarla bir kık müzesi kurabilirim. Ama West Jaeger'ın kıkı hepsinin üstünde.

Kalın kaslı tipler genelde beni etkilemiyor -son zamanlarda daha çok ince, açlıktan ölmek üzere olan rock yıldızı tipleri tercih ediyorum- ama eğilip o yanaklardan bir ısırık almak, sonra da hem dilimle hem de parmaklarımla her santimini izlemek istiyorum.

Sırtındaki mürekkepten de öte, çıplak poposu tam bir erotik sanat eseri.

Şortla kapatıyor. Sızlanıyorum.

Koyu renk, dağınık saçlarının üzerine yeni bir beyaz tişört geçiriyor ve dövme de kayboluyor.

Ama orada olduğunu biliyorum.

Ve yakın zamanda da unutmayacağım.

Bu akıl sağlığım için iyi *değil*. Eğilip kirli kıyafetlerini alıyor ve dolaptaki tek çubuğun üzerinde asılı duran katlanmış ve ütülenmiş kot pantolon ve tişörtlerin altındaki çamaşır sepetine dikkatlice yerleştirirken başımı sallıyorum.

Pantolonunu ütülüyor.

Aynı anda hem tahrik oldum hem de dehşete ve her iki tepkiden de son derece rahatsızım.

"Yüzmeye mi gidiyorsun?" Neredeyse normal bir şekilde söylemeyi başarıyorum.

Oturma odasındaki sehpadan telefonunu aldı ve bana cevap vermeden dışarı çıktı.

Remy gurgles ve coos.

"Katılıyorum," diyorum ona. "West'le takılmayı seviyoruz, değil mi?"

Remy gülümsüyor.

Tanrım, çok sevimli.

Julienne ve Rafe'in ürünü olduğuna inanmak gerçekten zor.

"Bekle," diye sesleniyorum West'e. "Bebek müziği için yeni hoparlör sisteminin *bu* çocuk odasına mı yoksa yatak odama yakın olana mı takılması gerektiği konusunda fikrinize ihtiyacım var. Ya da ikinci bir tane mi almalıyım?"

"Dün gece sana neden bir program verdiğimi biliyor musun?"

Yaşasın! Yine benimle konuşuyor. "Orduda geçirdiğin zamanı unutamadığın için mi?"

"Çünkü bebeğin tam ve tartışmasız velayetini alabilmen için burada yeterince uzun süre kalacaksam *senden* uzaklaşmam gerekiyor."

"Dün için özür dilerim," diyorum sessizce. "Seni Becca konusunda rahatsız etmiyorum çünkü eşeklik etmek istiyorum. Sadece anlamak istiyorum. Bana büyük bir iyilik yapıyorsun ve seni ne tür iyiliklerden hoşlandığını bilecek kadar iyi tanımazsam ben de sana büyük iyilikler yapamam."

Bir an için beni inceledi. Koridora geri dönmeden önce huysuzca "Teşekkür ederim," diyor.

Ne kadar huysuz bir ayı. O kadar sevimli ki. "Julienne'in seni bu duruma sokması berbat bir şey, çünkü sen Remy için bulunması zor bir dünyada harika bir rol model olabilecek iyi adamlardan birine benziyorsun. Belki de evlenmeliyiz."

Bu onu koridorun ortasında, kemerli pencerelerden süzülen ve intikamcı bir sahil meleği gibi onu aydınlatan erken akşam ışığıyla durdurur.

Oh, Shi-shirt.

Beni bir kez ciddiye aldı, o da evlenmekle ilgili.

"*Şaka yapıyorum.*" Gülüyorum, ki bu çok kolay, çünkü bu gülüşü yeni tanıdıklarla parti yaparken saatte on yedi kez yapıyorum, ki bu da neredeyse her hafta sonu oluyor.

Yavaşça yüzünü bana dönüyor, hâlâ yanıyor ve parlıyor. "Bu bebeği neden istiyorsun?"

Beni sorgularken kaslı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturduğu o şeyi yapmak zorunda mı? Çünkü çok iyi bir klima sistemim var ama terlemeye başladım. "I-"

Durup boğazımı temizlemem gerekiyor. Bunu söylemek *özür dilemekten* daha zor.

Neden Remy'i istiyorum?

Çünkü o yalnız ve çaresiz. Çünkü harika bir hayatı hak ediyor. Çünkü o bir yetim. Çünkü o benim sorumluluğumda. Çünkü büyükannem beni mirastan mahrum edecek ve eğer ben de *bu* meydan okumayı üstlenmezsem, marjinal olarak iyi olduğum tek şeyi elimden alacak.

Ama bunu söyleyemem.

"Bir yargıca anlatmak zorunda kalacaksın," diye belirtiyor.

"Yani bana da söyleyebilirsin."

"güvenecek kadar iyi tanımıyorum," diyebildim, fısıltının biraz üzerinde.

"Sen güvenilir Ben ile senin kuzeninin bebek için son iki günün en iyi kısmı."

"Bu *benimle* sana güvenmekten tamamen farklı bir şey."

"Sana sorduğunda Remy'e söyleyeceğin şey bu mu?

Kişisel sorular mı? Seni *tanımaya* hakkı olmadığını mı? Anne figürü onu içeri almazken diğer insanlarla gerçek ilişkiler kurmayı nasıl öğrenecek?"

Sıcaklık kafa derimden boynuma doğru süzülüyor. Daha önce de çıplak kalmıştım ve kendimi şu ankinden daha az açıkta hissetmişim.

"Google size benim hakkımda ne söyledi bilmiyorum, ama size sadece benim söylemesini *istediğim* şeyleri söylüyor. O yüzden devam edin. Beni yargılayın. Varsayımlarda bulunun. Sonuçlar çıkarın. Herkes yapıyor. Neden siz de yapmayasınız?"

"Saldırıya geçmek ancak hücumunuz savunmanızdan daha iyiye işe yarar."

Gözlerimi iki kez çünkü ne demek istediğinden emin değilim ama sanırım soruyu geçiştirdiğim için bana çıkıştı.

Tekrar.

"Hiçbir zaman senden daha büyük bir banka hesabım, evim ya da hukuk ekibim olmayacak," diyor, "ama aynı zamanda tehditle ve zorbalıkla iş gelen bir ailem de yok. Yapma!"

Çocuk yetiştirme konusunda ilk elden bir bok bilmiyorum ama bok kafalı olmayacak şekilde büyümeleri için koşulsuz sevgiye ve çok fazla çalışmaya ihtiyaçları olduğunu biliyorum."

Kahretsin. Bayılıyor muyum? Sanırım yine bayılıyorum. "Para sahibi olmak insanı otomatik olarak bok kafalı yapmaz."

"Hayır, ama büyükannenle akraba olmak öyle görünüyor."

Aslında onunla tartışmam. Ayrıca, yemin ederim adam her geçen saniye daha da seksi oluyor.

Ve eğer dönüp giderken yüzünde beliren o sırıtış bir gösterge ise, o da bunun farkında.

NINETEEN

Batı

CONFUCIUS BİR KEZ DEDİ Kİ, *aptal bir kediği yüzme havuzundan kurtarmaya çalışan bir adamı cesaretlendirmek için bir pislik gibi hissetmek gibisi yoktur.*

Belki Konfüçyüs'ten alıntı ama Daisy'yi zor durumda bıraktığım için kendimi pislik gibi hissediyorum. Kahramanlık kompleksim olması onun suçu değil. Kuzeninin pislik bir aileyle evlenip vasiyetinde benim adımlı vermesi de onun suçu değil.

Ve geri dönmemi istediğinde *evet* demem onun suçu değil.

Hepsi benim suçum.

Bu yüzden tüm hıncımı ondan çıkarmayı bırakmalı ve burada olmanın tadını çıkarmalıyım.

Güzel.

Ayrıca, bu lanet kedinin havuzdan kurtarılması gerekiyor, çünkü dünden beri üzerinde serinlediği havuz şamandırasına bir pençe sapladı.

"Hadi, kedicik," diye mırıldandım. "Yüzebilecek gibi görünmüyorsun, o yüzden bırak da seni tutup kıyıya çıkarayım, tamam mı?"

Gri tekrar miyavlıyor ve sönmekte olan tek boynuzlu atın üzerinde zıplıyor, ki bu sadece solmakla kalmıyor, aynı zamanda kedinin korktuğu suyu da alıyor.

Görünüşe göre patilerinin ıslanmasından hoşlanmıyor.

Ya da belki de tek boynuzlu atın başına gelenlerin kendi başına da gelmesinden korkuyordur.

Ama avludaki D şeklindeki havuzun ortasındaki bir metre derinliğindeki suya yaklaştığımda sırtını kamburlaştırıp tıslıyor, kuyruğu yaz neminin en yüksek olduğu zamanlarda kız kardeşimin Pomeranian cinsi köpeğinden daha kabarık oluyor.

"Pekala, pekala, seni kenara çekeceğim ve sen de o küçük nazlı halinle inebilirsin."

Üç dakika sonra yüzmeye başlayacak ama bunun içinde yeterince iblis varmış gibi görünüyor, muhtemelen havalandırarak kıyıya ulaşabilir. Onu kendi haline , ama yüzemezse, bir kedinin sönen bir tek boynuzlu attan düşüp boğulmasına izin veren bir pislik olacağım.

"Kuku sorunları mı?" diye tanıdık bir ses.

Omuzlarım geriliyor ve onlara gevşemelerini emrediyorum. Ona karşı bir eşek gibi davranmam, önümüzdeki birkaç hafta ya da ayın hiçbir bölümünü kolaylaştırmayacak.

"Bebek nerede?" Sesimi rahat tutmaya çalışıyorum ama başarabiliyor bilmiyorum.

"Steve ona bakıcılık yapıyor."

Onu doğru duyup duymadığımdan emin olamadan arkamı döndüm. "Steve-

Timsah mı?"

Gülüyor ve *lanet olsun*.

Tek bir doğru cümle kurmaktan aciz ve ben burada hem onun hem de ona inanmaya yüzde altmış meyilli olduğum gerçeğine gerçekten gülmek istiyorum.

Benim neyim var böyle?

"Sakin ol, çekiç adam. Remy uyuyor. Bir ara sen de denemelisin. Huysuzlar için harikalar yaratıyor. Elvira'nın tek boynuzlu atı patladı. Bu gerçekten üzücü."

Daisy havuzun kenarına oturdu ve ayaklarını suya sarkıtarak beni ve kediyi izledi. Bebek sırt çantasını ters taktığı için tek yüzü, çıplak bacakları ve kaplan çizgili ayak tırnaklarıydı.

Şimdi onu dar pembe atleti ve kısa beyaz şortuyla tam olarak görebiliyorum.

Cildi dünkü reaksiyondan dolayı hala lekeli, ancak kişiliği geri geldi - uzun süredir kayıp değildi - bu yüzden kalan yan etkiler konusunda endişelenmiyorum.

"Bir kedinin nasıl yakalanacağını biliyor musun?" Ona sordum.

"Twinkle Toes'u yakaladım. Veteriner onu kontrol etmeye geliyor."

"Kediyi yakaladın mı?"

"Kendimi ölü bir ton balığıyla kapladım ve bana daha fazla dayanamayana kadar koridorda yürüdüm. Yatağına bıraktım bu arada. Ton balığı yatağında uyanmaktan daha iyi bir şey yok."

Sırıttıyor ve göz kırptıyor. Şu anda kendimi ne kadar evimde hissettiğim beni rahatsız ediyor, çünkü kız kardeşlerim ve Tyler da aynı şeyi söyleyecektir. Ve Daisy'nin bulamadığım hasta kediyle ilgilenmesine aslında ne kadar şaşırmadığımı.

Taşaklarım Barry Manilow söylemeye başlıyor, çünkü Daisy'nin göğüslerine umutsuzca aşık oluyorlar.

Taşaklarıma kadınların Barry White'ı daha çok sevdiğini hatırlatıyorum ve onlar da bana kiminle flört ettiğime daha çok dikkat etmem gerektiğini söylüyorlar. Ya da flört *çalışmamı*.

Haklı olabilirler.

Neredeyse sönmekte olan tek boynuzlu atı havuzun karşı tarafına geçiriyordum ki Şeytan Kedi - nam-ı diğer Elvira, görünüşe göre - tıslıyor ve ara sıra uzaktan bana vuruyordu. Tıslıyor ve şamandırayı dolduran suya da vuruyordu.

"Yatağında balık olmasına tepki vermiyor musun?"

Daisy öyle diyor. "Yatağına karides kabukları koyduğumdan beri bu adil."

Arkasına gülmeden önce yarım bir nefes çekiyor. "Westley Jaeger, espri anlayışın var."

Cevap vermiyorum, çünkü bu tehlikeli bir bölge gibi görünüyor.

Becca'ya karşı *rahat* olduğum yerde, görünüşe göre aynı anda güvenilmez hem de güvenilir olan Daisy ile bir tür testten geçiyorum.

Demek ki yapıyor ve ben sahteyi sevmem. Gerçeği severim.

Kuralları

severim.

Düzeni

severim.

Bu nedenle Daisy Carter-Kincaid'i sevmeyeceğim. Medeni ama onu sevmek zorunda değilim.

Ne istersen yap, ama biz onu seviyoruz, taşaklarım bana haber veriyor. Hainler.

Şamandırayı verandanın kenarına hizaladım, ama kedi daha da geriye sürünmeye devam ediyor, aktif olarak bir inç suyun altında olmayan tek parça olan tek boynuzlu at kafasına tırmanmaya çalışıyor.

"Devam et, sıçra." Havuzu çevreleyen süslü betonu işaret ediyorum.

Kedi tıslar ve tekrar saldırır, ama yanlış hesap yapar, çünkü o lanet bir kedidir ve pençesi tek boynuzlu atın boynuzuna saplanır.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Patisini sallayıp onu vinilden çekip çıkarmaya çalışırken mırıldanıyorum. Ama zıplayan tek boynuzlu at onu bırakmıyor, bu yüzden kedi şimdi sönen bir tek boynuzlu at kafasını boks ediyor gibi görünüyor.

Daisy başını geriye atıp gülerken bir yandan da telefonunu çıkarıp bana doğrultuyor.

"Ben eğlenmek için ne yapıyorsunuz?" Havuzdan atlayıp şamandırayı dışarı sürüklüyorum ama lanet kedi *hâlâ* havuzda kalmak ve tek boynuzlu atı ezmek *istercesine* mücadele ediyor. "Ne oluyor lan kedi? Bırak gitsin. Özgür ol. Sudan uzak dur."

Sonunda pençesini gevşetir, momentum onu suya fırlatır.

Geri , ama ona ulaşmadan dışarı fırlıyor, sırlıslıkla ıslak bir kedi çizgisi peyzaja doğru uçuyor, sanki biri onu palyaço topundan fırlatmış gibi, bir komedyen her gösteride kuklalar fırlatarak vantriloklardan korkan insanlardan intikam almak için onu kullandığı için popüler olduğunda annemin iki yıl boyunca dırdır ettiği top.

O dedi türünü hayran kitlesini bölerek aşağıladı. *Birbirimizle alay etmek yüzünden güzel şeylere sahip olamıyoruz. Kötü olmadan da komik olabilirsiniz.*

Anlamamıştım, ama sonunda topçu adam vergi kaçakçılığından tutuklanmış, bu da var.

Ama Daisy ve kediye geri dönelim.

"Yardıma için minnettarım," diye sesleniyorum ona.

Net duyamadığım bir şey söylüyor, ben de sağlam kulağımı ona doğru eğiyorum. "Bilmek istiyor muyum?"

İç geçiriyor ve suyu sıçratıyor. "Dedim ya, annemle babam ben yedi yaşındayken boşandılar."

"Islak bir kedi yüzünden mi?"

"Temel olarak. Birkaç ıslak kedi. Bir bakıma." Ağzımı açtım.

zaman kapat.

"Evet, babam da Rafe gibi zampara bir pislikti. Öyleydi. Babam öyle. Ölmedi. Rafe gibi değil. Ama yine de aldatan biriymi ve hikâyelerini paylaşmaktan mutluluk duyan üç eski üvey annem var, gerçi ilkinden sonra onları masal dinlemeye davet edecek kadar iyi tanıma zahmetine hiç girmedim. Bu garip olurdu."

Huh.

Telaşlandı.

Orada durup onu izliyorum, sessizlikten nefret ettiğine dair bir teoriyi test ediyorum ve sabrımın ödüllendirilmesi üç saniye sürmüyor.

"Asla çocuk sahibi olmayacağım, ama görünüşe göre Remy'ye olacağım, bu yüzden iyi geçineceğimizi ve onun önünde birbirimiz hakkında asla kötü şeyler söylemeyeceğimizi , bunu hatırlayacak kadar uzun süre yaşayıp yaşamayacağını bilmesem de, yoksa seni ezilebileceğini bilmediğin şekillerde ezeceğim, bu da beni çok üzecek, çünkü insanları ezmeyi *sevmiyorum*, ama Remy'nin zaten herkesin ona davrandığından daha fazla piyon gibi hissetmesini önlemek için yapacağım. Anlaşıldı mı?"

Bu mantıklı. İlk gecedan sonra bebeği büyütme konusunda neden tek bir şikayette bulunmadığının tam hikayesi olduğunu sanmıyorum, ama bu bir başlangıç.

Evet! Bir başlangıç!

ötüyor. Onlar aptal.

Ben de öyleyim, çünkü buradaki yerim *gerçek* değil. Göstermelik, avukatlar ve hakimler için. Yine de gözümü ondan ayırmıyorum. "Ona neden Remy diyorsun? Julianne ona böyle mi sesleniyordu?"

"Hayır, ona *Mington* dedi."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Neden seninle deniyorum ki?"

"Pinky yemin et. Al. Bak." Telefonunun üzerine eğiliyor ve bir dakika sonra havuzun karşısındaki ekranı bana gösteriyor. Boğuk sesler ve ekranda hiçbir şey göremiyorum, bu yüzden muhtemelen pişman olacağım bir şey yapıyorum ve havuzu geçmek için suya dalıyorum.

daha hızlı.

Ayrıca, sonsuza kadar karada kalmak istediğim için Deniz Kuvvetleri'ne girmedim.

Suya bayılıyorum.

Yüzeye çıkıyorum ve bana kaşlarını çatıyor. Kaşları hafifçe çatılmış, pembe dudakları aşağıya dönük olmaktan ziyade daha düz, ama kesinlikle kaşlarını .

Makyajsız çok farklı görünüyor. Gerçek bir kadın gibi.

Evi ziyaret ettiğimde kız kardeşlerimin sakladığı dergilerde her zaman yer alan kişi değil. Ve sadece cildi hala yer yer lekeli olduğu için değil.

Ama sadece birkaç yerde.

"İşte. Bak. Özel Instagram hesabından ev videoları."

"Özel mi? İnsanlar hakkında güzel şeyler söylediği yer gibi mi?" Daisy yüzünü buruşturur. "Tabii. Öyle devam edelim."

Telefonu tekrar kaldırıyor ve ben de küçük ekrandaki videoyu izlemek için yaklaşıyorum.

Daisy'nin koklama mesafesine girdiğimde hindistan cevizi kokusu burnuma doluyor ve aniden Sierra'nın ne yaptığını bilmek istiyorum. Baxter ve Nina'nın ne kadar büyüdüğünü. Eğer yeniden evlendiyse.

Daisy'nin telefonundan gelen ses bana nefes almam gerektiğini hatırlatıyor ve Julianne Carter-Roderick ekranda belirip Coconut Grove'daki malikanesinin mutfağında topuklu ayakkabıları ve bebek askısıyla kameraya konuşurken göğsümde bir gariplik daha beliriyor. "Mington bugün üç haftalık oldu ve doğal olarak çok zeki. Bu sabah onu uyandırdığımda Mandarin dilinde *Merhaba* dedi. Mington'a Mandarin dilini öğrettiği için İtalyanca bebek kursunun boktan bir şey olduğu ortada ama en azından emeklemeden önce dört dilli olmayı öğreniyor."

"Quatralingualistic?"

"Denedi, zavallı şey. Babası -amcam- o iki yaşındayken annesini terk etmiş, annesi de bunu asla atlatamamış, bu da Graminator'un sağlam bir anne rol modeline sahip olduğu en yakın şey olduğu anlamına geliyordu. Bu arada dün onunla iyi iş çıkardın. Tiana dün gece bana videoyu gösterdi. Otoriter ve koruyucu olduğunda seksi oluyorsun. Ve evlenebiliriz. Bu sosyal hizmet görevlilerine bebek için iyi olduğumuzu kanıtlar."

Dikkatimi videodan onun yüzüne çeviriyorum.

Masumca göz kırpmıyor.

"Eğer ben bir pislik olmayacaksam, sen de bir pislik olmamalısın."

"Ne? Mantık evlilikleri üzerine bir *sürü* aşk romanı okudum ve bu hiç de fena bir fikir değil."

Gerçekten üç saniye bile ciddi olamıyor. Ve ben bundan olması gerektiği kadar rahatsız değilim. Bilinçaltımda ona doğru eğildiğimi, neredeyse gülümsediğimi fark ettiğimde duruyorum. "Hareket eden her şeyle flört eder misin?"

"Kısaca. Arkadaşlarıma sürekli asılıyorum ama artık hepsinin erkek arkadaşı ya da nişanlısı var, bu yüzden üzerinde çalışacak başka bir nesne bulmam gerekiyor. Ve belli ki senin de çekici olduğunu hissetmeye ihtiyacın var ki daha yüksek kalibrede aşıklar bulabilesin."

Bana yine o bakıyor ve omuzlarını silkerek küçük bir *hata* yapıyor. "Özür dilerim. Bitirdim. Yemin ederim. Gerçekten daha iyisini yapabilirdin. Kendine bir baksana. Derek, Beck ve Jude'un Emily, Luna ve Cam'e taptığı gibi sana tapacak bir kadına sahip olmayı hak ediyorsun çünkü arkadaşlarımdan onları hak etmeyen insanlarla ilişki yaşamasına tahammül edemem."

"Tam ilerleme kaydettiğimizi düşündüğüm anda, gidip ayrılmak istememe neden olacak bir şey söyl."

"Batı." Kollarını boynuma doluyor, tıpkı dudaklarımdan silemediğim o öpücük için üzerime atladığı gibi ve sesini komplocu bir şekilde alçaltıyor. "Arkadaşlar arkadaşlarını kollar. Benim için korkunç derecede yanlış biriyle çıkıyor olsaydım bana söylerdin, değil mi?"

Mavi gözlerini inceliyorum, sonra yavaşça başımı sallıyorum. "Muhtemelen sana bu kadarını borçluyum."

Bir kez daha sırtıyor ve gözlerinin kenarlarında minik gülme çizgileri olduğunu fark ediyorum.

Gerçekten *sürekli* gülüyor. Mutlu olduğu için mi? Yoksa numara yaptığı için mi?

Ama dikkati ıslak tişörtüme kayıyor ve bakışlarına alışılmadık bir ciddiyet dokunuyor. "Dün acil servisteyken aklıma ne geldi biliyor musun?"

"Bu para alerjiden kurtulmanızı sağlayamaz mı?"

Başını sallıyor. "Carter genlerine sahip değilsin. Belki Julianne şapkadan isim çekmemiştir. Belki de sana baktı, o duvar ve çeşme konusunda sinir krizi geçirdiğinde onu nasıl azarladığına baktı ve oğlunun insanlara karşı durabilecek yürekli biri tarafından yetiştirilmesini istediğini fark etti. Dame gibi."

"Onu azarlamadım."

"Ama duvarı da , değil mi?"

"Fidanlığın yapılmasını istiyorsa beni kovamazdı. Başka kimse işi kabul etmezdi."

Daisy başını geriye atıp tekrar gülüyor, kolları hâlâ boynuma dolanmış durumda ve sikim ilgiyle seğiriyor.

Tekrar.

Değil. İyi

değil.

Bırak ve kötü baş başa kal, fındıklarım azarlıyor. Sen bir yetişkinsin. O da bir yetişkin. Onu yap ve sisteminden çıkar.

Taşaklarımla ilgili nerede yanlış yaptığımı gerçekten bilmiyorum.

Bana bakıyor, hâlâ gülümsüyor ve yemin ederim, şu anda makyajlı halinden bile daha güzel. "Anne tarafımdan ailemdeki herkes ya büyükannem ne derse onu yapıyor ya da tam tersini yapıp itaatsizlik ederek ona karşı geldiklerini sanıyorlar ama hiçbiri aslında yapmak istediklerini yapmıyor. *Hepsi* bir dereceye kadar onun tarafından kontrol ediliyor."

"Ya sen?"

Boynumda bir parmak izi bırakıyor. "Onun istediğini yapmakla onu kızdırmak arasındaki çizgide yürüyorum. Ama sadece onun sırrını bildiğim için. O aslında yaşayan son

Ölümsüz İskoçyalı, yani onu tam anlamıyla gömsem bile tekrar dirilirdi. Muhtemelen bu sefer daha güçlü. Yeni parlak bir kılıçla. Özür dilerim. Aile efsanesinin bu kısmının ağzımdan kaçmasına izin vermemem gerekiyordu."

"Sorulardan kaçmakta çok kötüsün." Bana dokunmayı bırakmazsa onu tekrar öpeceğim ve ikimiz de pişman olacağız.

Hayır, şuna bak.

Pişman *olacağım*. Kesinlikle pişman olacağım.

Hiçbir şeyden pişmanlık duymadığı fikrini pekiştirmek istercesine sırtıyor. "Şimdiye suçlandığım her şey arasında bu yeni bir tanesi."

"Herhangi bir şey olabilseydin ne olurdun?" "Ölümsüz büyükannem gibi, ama daha üzerinde kelebek tarafı ork tarafından daha iyidir."

Çok çok çok *sinir bozucu*.

Yardımlımı istiyor ama nedenini söylemiyor. Gülümsüyor ama tam olarak mutlu olduğuna inanmıyorum. İyi olmak istediğini söylüyor ama dünyanın en büyük emlak imparatorluklarından birini yönetiyor.

Hem imparatorluk yönetip hem *de iyi* davranamazsınız.

"Vay canına, boynunda gerçekten kalın damarlar var," diye fısıldıyor.

Boynuma tekrar dokunuyor ve lanet olsun. Onu öpeceğim.

Kaosu öpeceğim. Düzensizlik. Tahmin edilemezliği. Çünkü *siktir et*.

Eğer Bu o ne hayatın atma at Ben,
neden ve Cehennem

Onu almamalı mıyım?

YİRMİ

Daisy

BİR DAKİKA, havuzun kenarında oturmuş, hayatımda hiçbir erkeğin adım atmadığı bir şekilde adım atan bu *iri* kıyım adamı öpmeye hazırlanıyorum ve bir dakika sonra suyun üç metre altındayım.

Yüzeye çıkıyorum, saldırmaya hazırım ama West çoktan havuzun yarısını geçmiş.

"Demek böyle oynamak istiyorsun?" Ben ararım.

Kulağını bana doğru eğiyor. "Son oyununun ne olduğunu bilmiyorum ama kadınsı cazibeni bana karşı kullanamazsın. Ben işkenceye ve sorgulamaya en iyi şekilde karşı koyabilecek yüksek eğitilmiş bir askeri ajanım."

Çok komik biri.

Ve bu öğleden sonra beklenmedik bir şekilde eğlenceli.

Ve bana direnmeye niyetli, bu onu daha da karşı konulmaz yapıyor.

"Oh, , yapabilir misin?" Suyun altına uzanıyorum ve atletimin altından tutarak yavaşça başımın üzerinden sıyrıyorum.

Havuzun öbür ucundan bile gözlerinin büyüdüğünü görebiliyorum.

Bana karşı bağışıklığı yok.
Hem de hiç.
Yardımcı gardiyanımla flört etmek kötü bir fikir mi? Muhtemelen.
Ama kötü fikirleri sever miyim? Kesinlikle.
"Elinden gelenin en kötüsünü yap" diyor.
Su serin ama tenim sıcak ve rekabetçi yanımla su yüzüne çıkıyor. "Beni öpmek istemeni sağlayacağım," diyorum ona.
"Hayır, değilsin."
Gülümsüyorum ve tankımı bir yere fırlatıyorum.
Bir kedi miyavlıyor ve sonra gri tekir bir çizgi çalılarının arasından avlunun tepesindeki açık hava mutfağına doğru fırlıyor.
West yüzündeki suyu siler. "Az önce tişörtünle kediye vurdun."
"Bakmadan." Kaşlarımı oynatıyorum. "Şu anda o seviyede bir yetenekle öpüşüyor olabilirsin."
"Seni öpmeyeceğim."
"Henüz değil."
"Sen delisin."
"Westley. Benimle böyle kazanamazsın." Boynumun arkasına uzandım ve bikini üstümü çözdüm.
Suyun içinde donuyor. *Sert* donmalar. "Ne yapıyorsun?"
"Kirli oynamak."
"Dört kız kardeşim var. On sekiz yaşımdan önce çoğu erkeğin hayatı boyunca görmediği kadar çok kez teşhir edildim. Bağışıklığım var." "Yani hiç hoşuna giden göğüs görmedin mi? Seni zavallı adam. Geçen gün benimkine gerçekten iyi bakamadın." "*Hoşuma* giden bir sürü göğüs gördüm. Sadece benim *bak* - kahretsin, Daisy."
Suyun derinliklerinde saklandığı yere doğru süzülüyorum.
"Benim önümde değıştin. Bu sadece adil."

"*Odama çıplak girdin.* Ödeştik. Ve ben seni baştan çıkarmaya çalışmıyordum."

"Çıplak olduğumda suda daha iyi güreşiyorum ve beni suya batırdığın için sana borçluyum."

Zahmetsizce benden kaçarak suyu yarıyor. "Bu . Geri ödemeye gerek yok."

"Ben statüsünü kullanarak bir şeyleri bedavaya elde eden milyarderlerden değilim. Sana geri ödemem *gerek.*"

"Hayır. Ben bir vericiyim. Karmik bir düzeydeyiz bile."

"Gerçekten o kadar itici miyim?"

"Evet."

Gülüyorum, çünkü gülümsemeye başlıyor ve yalan söylediğini biliyorum.

"Ama fiziksel eksikliklerinizi telafi etmek vasat bir kişiliğiniz var" diye ekliyor ve hepsi bu kadar.

Michael Phelps ve Idris Elba'nın aşk çocuğu da olabilirdi - yani muhteşem hızlı bir yüzücü- ve ben yine de bu adamı kesinlikle yakalayıp smaç basardım.

Ona doğru hamle yapıyorum ve suyun altına dalıyor, ancak bir dakika sonra muhteşem D havuzumun sığ ucunda tekrar yüzeye çıkıyor.

"," diye .

"Kedicik," diye sesleniyor kelekleri, kertenkeleleri ve muhtemelen onu göremeyen timsah Steve'i bile bayıltan bok yiyici bir sırtışla.

Bayılmakla üzerine atlamak arasında kaldım.

Ama önce, daha aerodinamik olmalıyım.

Aquadynamic

mi? Evet.

Aquadynamic.

Ayaklarım dibe değdiğinde suyun altına uzanıyorum ve şortumu kıpırdatarak çıkarıyorum. "Muhtemelen sen de soyunmalısın. O zaman bir şansın olabilir."

"Sen-"

Durup başını sallıyor ve ben de şortumu omzumun üzerinden geri gönderiyorum.

Başka kedi havlaması yok, ama bir çarpma ve çatlama sesi geliyor ve West sırtışını eliyle örtüyor. "Az önce bir saksı orkideyi öldürdün."

"Hayır, onlara yeni bir bakış açısı verdim. Havuza her gün aynı açıdan bakmaktan yorulmuşlardı."

O bir balık gibi.

Bir dakika o içinde ve sığ Bitti, sonra sonraki havuzun yarısından bana doğru geliyor.

Kabadayılığımın rağmen, süt bidonlarımı akuadinamik hale getirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Ve gerçekten, West gibi seksi bir kadın beni kovalarken bunu ister miydim?

Yine de yüzerek uzaklaşmaya çalışıyorum.

Arkadaşlar sevişebilir, değil mi? Biraz stres atabiliriz, belki haftada bir ya da iki kez birlikte yemek yeriz ve sonra tüm yasal saçmalıklar çözülürken **çok** daha arkadaş canlısı oluruz.

Tam yanımda yüzeye çıkıyor ve ben çığlık atıyorum - tabii ki gösteriş için - ve çaresizce çırpınarak yarım ağızla ona su sıçratmaya çalışıyorum.

"Daisy?" Başını sallıyor, suya basıyor, gür saçlarından süzülen damlalar yüzünden aşağı süzülüyor, burnundan damlıyor, gözleri tepesindeki palmiye ağaçlarıyla mükemmel uyum sağlayan yosunlu bir yeşil.

"Evet, benim korkunç tutsağım? Beni kılıcınla kazığa oturtman mı gerekiyor? Lütfen?"

Bir kahkaha atıyor. "Pes , değil mi?"

"Pes edenler kazanamaz. Oh, yardım edin. Yardım edin. Beni yutmaya çalışan bu suyun içinde beni tutan sadece üç parmağım var."

Çırpınmıyorum ve boğuluyormuşum gibi davranmıyorum, çünkü bu benim diğer birkaç çizgimden biri. *Kurt gibi ağlama*

önemli.

Beni inceliyor ve yüzündeki gülümseme kayboluyor.
Bu olmaz.

"Oh, hayır. Külotumun ağırlığı beni aşağı çekiyor. Onları benden çıkarmalısın. Lütfen! Lütfen bana yardım et, asil esirci! Bebeğime geri dönmeliyim!"

Bu sefer gülümsemiyor.

Aklından ne geçti bilmiyorum ama her neyse, bir şeyleri değiştirdi. Birden gözlerini kaçırdı.

"West?" Uzanıp yüzüne dokunmak ve onu kendime çevirmek istiyorum ama kalkanın *arkası* yine yerine kalkıyor.

"En son bir kadınla ciddi bir ilişki kurduğumda çocukları vardı ve ilişkimizin bittiğine karar verdiğinde hiçbiri olmadan ortada kaldım. Bunu bir daha yapmayacağım."

Kalbim sıkışıyor ve bilmediğim bir duygu daha midemi bulandırıyor. "Sana kötü davranan bir kadınla tüm kadınları yargılayamazsın."

"Seni yargılayabileceğimden oldukça eminim."

Ouch.

Ayrıca, muhtemelen adil.

İtiyor ve tekrar suya dalıyor.

Remy uyurken havuzdan çıkıp onun biraz tur atmasına ve güneşin tadını çıkarmasına izin vermeliyim ama utanç yürüyüşü yapmıyorum.

Tek gecelik bir sonra olmaz.

Ve ayağımı ağzıma soktuktan sonra değil.

Ve kazara iyi adamları çok ileri ittikten sonra değil.

Ama normalde *hayatımın her dakikasından zevk alıyorum* yürüyüşü *yapacağım* yerde, bunun yerine havuzda kalıp, sırtı bana dönük bir şekilde yüzeye çıkana kadar izliyorum.

"Annelik içgüdülerini," diye
geveliyorum. Omuzları
bükülüyor.

Üzerinde hâlâ vücuduna yapışmış, sırtındaki destansı dövmeleri hiç saklamayan beyaz tişörtü var. Daha yakından bakmak, orada ne dövmeleri olduğunu görmek istiyorum ama şimdi zamanı değil.

"Ailemdeki herkes arasında Remy'nin gerçek bir anneye en yakın olma şansı benim ve onu mahvetmek istemiyorum. Hatalarımızı tekrarlamak zorunda hissetmeden nereden geldiğini bilmesini istiyorum. Olabileceği en iyi adam olarak büyümesi için bir şansı olsun istiyorum. Buna gizli annelik içgüdülerini demekten başka bir açıklama getiremiyorum. Bu yüzden onun hayatında olmak istiyorum. Bu yüzden onu yanımda tutmak istiyorum. Çünkü ona bakıyorum ve benden daha iyi bir şeye dönüşebilecek ve şekillendirilebilecek masum küçük bir yaratık görüyorum ve oraya ulaşmasına yardımcı olacak kişi olmak istiyorum. Ama aynı zamanda bir bebeği nasıl iyi bir insana dönüştüreceğim konusunda hiçbir şey bilmiyorum, oysa sen iyi bir insansın ve senin gibi bir yardımcı vasiye sahip olmayı hak etmediğimden eminim, ama bir nedenden dolayı Julianne sana isim verdi ve başka bir nedenden dolayı hala buradasın ve ben flörtöz bir pislik olmayı bırakacağım. Özür dilerim. Neler fark etmemiştim."

Başını öne eğdi ve şakaklarını ovuşturdu.
bana bakıyor ve ben onun ne düşündüğünü biliyorum.

Eğer onun bir şansı olmasını istiyorsanız, o zaman hayatından siktir olup gitmelisiniz, çünkü siz de ailenizin geri kalanı kadar berbat durumdasınız.

Belki utanç yürüyüşü yapabilirim.

Çırılçıplak havuzdan çıkıp arkama bakmadan evime dönerken hissettiğim şey bu.

YİRMİ BİR

Batı

HAVUZ OLAYINDAN SONRA, Daisy bana Remy'nin sorumluluğunun çoğunu kendisinin almasını içeren güncellenmiş bir program önerisiyle e-posta gönderdi. Hepsini üstlenebileceğini, ancak yasal mücadele için onun sorumluluğunu üstlendiğime dair kanıt göstermem gerektiğini söylüyor. Beni rahatsız ettiği için kısa bir özür dileyerek sözlerini bitiriyor.

Garip *bir şekilde insani*.

Daisy'nin insan olduğunu düşünmüyorum demek istemiyorum. Bence o en büyük insan türü - büyük kişilik, büyük banka hesabı, büyük seks hesabı.

Sikeyim.

Dişi Tyler gibi ama *daha büyük*. Ve garip bir şekilde daha profesyonel.

Bunun tahmin etmemiştim. Profesyonel olabileceğini mi kanıtlıyor, asistanına mı yazdırıyor, yoksa sadece kaotik bir azgın olmadığını mı kanıtlıyor bilmiyorum.

Ama pazartesi sabahı, bana tahsis edilen Pepto Bismol odasından çıkıp Remy'yi ona götürdüğümde

Ofiste, bana 1960'ları hatırlatan neon pembe okuma gözlükleriyle bilgisayarda bir şeyler yazıyor. Omuzları çıplak, çünkü üzerinde kolları koltuk altlarına takılan gömleklerden biri var. Pembe ve dar ama göğüs dekoltesi kapalı.

"Günaydın! Tam zamanında geldiniz." Küçük kristal bir kâseyi kaldırdı. "Dondurulmuş yoğurt?"

"Hayır. Teşekkür ."

Okuma gözlüklerini çıkarıyor, parlak, doğal olmayan kızıl saçlarını savuruyor ve gözleri kapanırken ve dudaklarında mutlu bir gülümseme kayarken bir ısırık alıyor. Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. "Eğer istersen burada." Ve sonra ince, gümüş parıltılı pantolonunu göstermek için ayağa kalkıyor. Masasının etrafından geçerken taşaklarını salyalanmaya başlıyor.

Onu dondurmaya batırıp sonra da o askılı topuklularını giyerken sikebilir miyiz? Bilmek istiyorlar.

Onlara *kapamalarını* söylüyorum, çünkü o herkes için böyle. Dilini donmuş yoğurt kaşığına bir kez değdirdiğinde binlerce bayrak direği kaldırabileceğinin farkında mı, yoksa bunu eğlenmek için mi yapıyor, hiçbir fikrim yok.

Ama bayrak direğimin rahat durması gerekiyor. "Bebek bezi çantasında altı şişe ve bir orduya yetecek kadar bebek bezi var."

"West! Bunu yapmana gerek yoktu. Teşekkür ederim. İyiliğinin karşılığını vereceğimden emin olabilirsiniz. Küçük yakışıklı adamımız bu sabah nasıl?"

Remy esniyor ve ona bir yumruk sallıyor.

"Saat birde ve dörtte tekrar kalkıyorum," diye rapor ediyorum.

"Ne kadar iyi bir çocuk." Eğiliyor ve bana hindistan cevizi kokulu Daisy'nin yanı sıra meyveli bir şey daha koklatıyor. O tropik bir kaos ve öngörülemezlik yumağı, ama aynı zamanda *daha fazlası*.

Bir boşanmanın yan ürünü olarak
Eğer dün öğleden sonra yüzünde beliren panik ve acı ifadesi bunun bir göstergesiye, bunu kabul etmek istiyor.

Bir insanın ne kadar parası olduğu önemli değildir. Bir kalbin acısını durduramazsın.

Doğruldu ve bana gülümsedi. "Akşam yemeğine kadar ben bakarım, sonra yatana kadar sende kalır, gece vardiyasını da ben hallederim. Bugün mülakat için üç dadı gelecek, bu da ikimizin de normal programa dönmesine yardımcı olacak."

Başımı sallıyorum. Ve onu teslim ederken tereddüt ediyorum, uzanmış kollarına doğru ilerlemek yerine onu yakınımnda tutuyorum, çünkü bugün yapmam gereken şeyi sevmiyorum.

Yani, *git*.

İyiye işaret değil. *Bağlanma. .*
Sakın bağlanma, seni aptal.

"Evet. Yapmam gerek..." Kapıya doğru işaret ederek ediyorum.

"Tabii ki. Devam et." Onun üzerine eğiliyor, onu tekrar almaya çalışıyor ama bir kez daha gitmesine izin veremiyorum. "Daisy Teyze'de bu var. Değil mi, seni sevimli küçük kalp kırıcı?"

Remy ona cıvıldıyor.

"Çok eğleneceğiz! Karnımızı doyuracağız, kitap okuyacağız, şekerleme yapacağız ve biberon yiyeceğiz! Belki köyde bir gezintiye bile çıkarız ama hiç karides yemeyiz. Değil mi? Evet, yiyeceğiz."

"Harika. Teşekkürler. Al bakalım." Nihayet bebeği teslim etmek üzereyken dudakları aralanıyor, sonra bükülüyor. Gözbebekleri kesişiyor ve bir an sonra poposunun altından, avucumun içinde net bir şekilde hissedebildiğim kusursuz bir ses patlıyor.

Kendini iyice kaptırmış gibi vites değiştiriyor ve elime bir popo patlaması daha çarpıyor.

Daisy donakalır ama aynı zamanda sırttır. " içindekileri dostum.

Böyle bir gaz iyi hissettiremez. Hepimiz anlıyoruz." "Gaz çıkarmıyor."

"Burada hepimiz insanız. Ben gaz çıkarıyorum. Sen gaz çıkarıyorsun. Bebek gaz çıkarmak isterse çıkarabilir. Yargılamak yok. Bu mu?" Elini ofisinin etrafında dolaştırıyor ve fark ediyorum ki

Masasındaki kağıt ağırlığı *da* kristal bir penis. "Burası yargılamadan uzak bir bölge."

Parmağımı burnumun ucuna koydum.

"Kesinlikle," diye belirtiyor. "Yargısız bölgeler önemlidir."

"O değil," diye cevap veriyorum.

"O değil mi?"

Kahretsin. Şimdi de bok kafalılık yapıyorum. Ama eğer ciddiye -eğer bu bebeği büyütmek istiyorsa- o zaman neyle karşı karşıya olduğunu gerçekten tatmasının zamanı gelmiş demektir. "O gaz çıkarmadı, ben de çıkarmadım."

"Sen ne-" Bir bebeğin en iyi yan ürününün kokusu nihayet ona ulaştığında dudağı kıvrılır ve burnu kırışır.

Parmağımı hâlâ burnumdan çekmedim, çünkü bu on üç yıl önce ilk yeğenim doğduğunda başlayan, çok eski bir Jaeger geleneğidir. "Dediğim gibi, *o değil*."

"Aman Tanrım, bu da *ne*?" Pencereye doğru uçuyor ve pencereyi açıyor, okyanustan gelen serin esinti odanın içine girerken elini sallıyor.

"Görünüşe göre henüz değiştirmek zorunda türden bir bebek bezi."

Hâlâ burnunu yelpazeliyor, bugün parlak bir yeşil olan gözleri geniş ve kenarları seğiriyor. Ya her şeyi kontrol altında tuttuğunu göstermek için onları zorluyor ya da Remy'nin bezinden yayılan koku onu öldürmek üzere.

"Bu her şeyi açıklıyor." Nefes alıyor, öksürüyor ve yüzünü tekrar yelpazeliyor. "O seçilmiş kişi. Gücü var. Poposu bir biyolojik silah ve büyükannem bunu kullanarak ölümsüz ordusuyla dünyayı ele geçirmek istiyor."

İstemesem de sırtıyorum. *Gülmemezlik* edemem. Çok komik. "Kız kardeşlerim bana anne sütü kakasının mama kakasından farklı olduğunu söylüyor."

"Bunu benden alma Westley. O seçilmiş kişi. Kıçı kendini öyle ilan etti. Büyüklüğün önünde eğiliyorum. Remington Nathaniel Roderick, ben sizin mütevazî hizmetkarınızım. Lütfen nazik ve merhametli olun, efendim."

Son derece çirkin. Bir kahkaha attım. "Tebrikler Daisy Teyze. Sıra sende."

Doğrulur ve çıplak omuzlarını dikleştirir. "Çok doğru. Onu teslim et."

O stiletolarla neredeyse göğsüm kadar yüksekte. Geçen gün deniz ürünlerine verdiği tepkiden kalan kızarıklıklara dair hiçbir iz yok, bu da ya çok iyi makyaj yaptığı ya da çok hızlı iyileşen sihirli bir cilde sahip olduğu anlamına geliyor.

Ayrıca savaşa girerken gerçekten çok ateşli.

Senin için katledeceğiz, kutsal seksiliğin için, taşaklarım karga.

Tekrar bana doğru eğiliyor, elleri kolumu ve göğsümü okşuyor. Sikim seğiriyor. Ağzım kuruyor. Ve dünyadaki hiçbir iğrenç bebek bezi, göründükleri kadar yumuşak olup olmadıklarını görmek için yanaklarına dokunma isteğimi engelleyemez.

Ama o yasak bölge. Ona söyledim ve bu sabah bana asılmaya çalışmıyor ve olmasının tek nedeni Remy'yi almak.

Taşan bezine rağmen yakınına çektiği kişi. "Teşekkür ederim. Onu buradan alıyorum. Altı gibi görüşürüz."

Sikeyim.

Ben kovuldum.

Magazin basınının Daisy Carter-Kincaid'inden bekleyeceğim son şey olan kıyamet bezine göğüs geren bir kadın tarafından.

Bu kadının kabul etmek istediğimden daha fazla katmanı var.

İtiraf etmeliyim ki.

Başparmağımı Remy'nin alına sürüyorum. "Görüşürüz, ufaklık. Daisy Teyze'ye iyi davran."

Ayrılmak hayatımda yaptığım en zor şey. Ama yapmak zorundayım.

Hayır, kamyonetime doğru giderken hayalarım feryat ediyor. Oraya gidip sahil evini kontrol etmem ve muhtemelen son haftam iş için spor salonuna gitmeden önce birkaç şey daha almam gerekiyor.

Motoru çalıştırırken telefonum çaldı. Aile grubunun mesajlarının çoğunu görmezden - ailemden hiçbirinin uçmaması gerektiğini, onlar gelmeden önce "alışmak için zamana" ihtiyacımız olduğunu yinelemek dışında - ama telefonları görmezden gelemiyorum.

Tylerla aramızda on yıldan fazla zaman olmasına rağmen, o hala sahip olduğum tek kardeşim.

Kamyonetin hoparlör sisteminden cevap veriyorum ve yola çıkıyorum. "Bu kadar erken ne yapıyorsun?"

"Henüz yatmadım," diye mutlu bir şekilde cevap veriyor. "Dün gece yaptığımız gibi kazan, bütün gece parti merkezi. Sabah pateni berbat olacak."

Gülümsüyorum. Küçük sikiği özledim. "Ne aldın?"

"Dostum. Bana karşı dürüst ol. İyi misin?"

"Gayet iyi."

"Becca tüm hakkında ne düşünüyor?"

Omuzlarım çöküyor ama onları rahatlatıyorum ve mükemmel peyzajlı Bluewater golf arabası yolunda koşuya çıkan bir kadına el sallıyorum. "Becca biriyle çıkıyor."

Bir sessizlik oldu. Küçük kardeşimin şaşkın bir kahkaha attığını hayal etmek çok zor değil.

Kız kardeşlerimiz bana aşk romanları için yem olduğumu söylemekten hoşlanırlar- *ama West, genellikle her türlü kötü randevusu olan KIZ'dır.*

"Ah, siktir et onu," diyor Ty sonunda. "Siktir. *Lanet* olsun. West. Ahbap. Bana Daisy'ye aşık olmadığını söyle. Oraya gitme, dostum. Sen daha iyi bilirsin. *Hay sikeyim.* Birkaç hafta daha Miami'de değiliz. Kışını tekmelemeye gelemem. *Siktir.*"

"Daisy'ye aşık olmayacağım." Bilerek.

Onu sevmemek çok zor. Herhangi bir şey yüzünden ona sinirlendiğimde bile, *çok - çok - eğlenceli*.

Eğer Orada değildi.

ve

KOMPLİKASYON .

Remy, I

olabilir

Dürüst olmak gerekirse kendimi onunla serbest bırakıp eğlenirken görüyorum.

Ama sonuçta, yuva kurmak istiyorum. O asla istemeyecek.

"Westley."

"Daisy'ye aşık olmayacağım," diye tekrarlıyorum. "Yasal durum

-O vasiyette hiç adım geçmemeliydi ve bunu herkes biliyor. Ama o çocuğun ailesi öldü. Baba tarafından büyükannesi ve büyükbabası onun bir insan değil, bir eşya olduğunu düşünen kaçıklar. Büyük büyükannesi ise - Daisy onun ölümsüz karanlık bir varlık olduğu şakasını yapıyor, ki bu gerçekten çok uzak değil. Söyleyebileceğim en iyi şey, onun en akli başında akrabası *olduğu*. Daisy Carter-Kincaid. Akli başında olan o."

"Siktir."

"Evet."

"Bağlanma West. Yapma bunu. Aslında, biliyor musun? Uzaklaş. Çekip git. Daisy gibi insanlar ihtiyacı olan tüm yardımı alabilir. Bu süreçte seni kırmak zorunda değil."

"Beni kıramayacak."

"Buraya benimle taşınmalıydın. Bir sürü kız kardeş var. Bir sürü tavşan. Sana *normal* bir kız bulurduk. Normal aslında abartılıyor, ama garip ilk buluşmayı atlatır, yuva kurar ve kendi çocuklarınıza . Seni Sierra'dan kurtarır-"

"Sierra'yı aştım." "Mara,"

diye atıldı.

"Çocuğu olduğunu bilmiyordum, onunla sadece iki kez çıktım."

"Becca."

"Kapa çeneni."

"Daisy."

"Daisy'ye aşık olmamak. Bu delilik olur."

"Dostum. Çocuğu terk et demiyorum ama artık dünyanın yükünü omuzlarında taşımak zorunda olmadığını söylüyorum. Emekli oldun. Bekarsın. Git biraz eğlen - Daisy *olmayan* biriyle, ki bu çok utanç verici, çünkü o go-kartlarla paraşütle atlamak dışında yasal olarak eğlenebileceğin en eğlenceli şey ve bunun için özür dileme."

Direksiyonu çok sıkı tutuyorum. Okyanus manzarası, palmiye ağaçları, Miami ufuk çizgisi - şu anda bunların hiçbirini yatıştırıcı, tropik ve rahatlatıcı değil. "Daisy'nin eğlenceli olduğunu nereden biliyorsun?"

"Dedikodu paçavralarını okudum. Berger beni onlara bağladı. Herif tam bir ünlü dedikodusu bağımlısı. Ayrıca annem uçak bileti ayırtıyor."

"*Hayır.*"

"Seni kendinden koruyacak *birine* ihtiyacın var."

"Bağlanmayacağım."

"Tabii. Sen öyle diyorsan."

Haklı olduğunu bilmesem bana yalancı dediği için çok kızardım. "Ve *annemin* bağlanması için bir neden yok. Bu yasal şeyler-"

"Devam edin ve kendinize bizi orada istememenizin nedeninin bu olduğunu söylemeye devam edin. Ama aile bunun için var. Başın sıkıştığında yanında olmak için."

"Hiçbir bok yok. Yemin ederim, hiçbir bok yok. Dersimi aldım."

"Senin için

endişeleniyorum,

kardeşim." "İyi olacağım."

Ama bütün gün çalışırken Remy'yi düşünüp duruyorum.

Geniş esnemesi. Bir şişenin üzerinde uyuyakalırken koyu renk gözlerinin birbirine geçiş şekli. Yumruğunu yüzünün önünde salladığında bağırma şekli, sanki bir yere gitmesini söylüyormuş ama nereye gideceğini bulamıyormuş gibi. O anlar

Sanki bana bir şey söylemeye çalışıyormuş ve haklı olduğunu onaylamamı istiyormuş gibi gözlerimin içine baktığında.

Sonra Daisy'yi düşündüm.

Bana sarılmış bacakları. Remy ile konuşurken ya da ona bakarken yüzündeki gülümseme. Nasıl yetiştirildiğine dair itirafı, ki bu itiraf ailesiyle ilgili olmaktan çok onu nasıl etkilediğiyle ilgiliydi.

Daisy'ninki kadar büyük bir kişiliğe sahip bir kadın aşka inansaydı ne yapardı?

Başımı sallıyorum, çünkü bir önemi yok.

Önemli olan, duygusal olarak müsait olmayan bir kadın için geçici bir bebek bakıcısı olmam.

Bundan daha fazlasına inanmama izin verirsem, yınarım.

YİRMİ İKİ

Daisy

Boyumdan büyük işlere kalkıştım.

Remy, West gittikten sonra iki saat boyunca ağlıyor. Biberon istemiyor. Karın zamanı istemiyor. Kitap okumak, , sallanmak, ana kucağına ya da bebek arabasına binmek ya da kucağıma oturmak istemiyor.

Bezini tekrar değiştirene ve küçük belindeki kırmızı izleri görene kadar bezini çok sıkı sardığımı fark etmedim ve onu incittiğimi bilerek gözyaşlarına boğuldum, bu da onun daha çok ağlamasına neden oldu.

İkimiz de bunu atlatıyoruz - o biberonla, ben donmuş yoğurtla, çünkü bebek kitapları bebekle yalnızken içmemeniz gerektiğini söylüyor - ve ben de biraz iş yapmayı ve hiçbirini sevmediğim üç dadı ile görüşmeyi başarıyorum.

Hepsi de çok hoş insanlar, ama görünüşe göre bazı kontrol sorunları yaşıyorum ve hemen uyum sağlayamazsam bebeğimi başkasına emanet etmeye hazır değilim.

Bu da kendimle yapmam gereken bir başka konuşma. Ya da belki bir terapistle.

Remy ve ben köyde dolaşmak, Timsah Steve'i ziyaret etmek ve insanları görmek için de dışarı çıkmıyoruz, çünkü bebek arabasını toplamayı ve herkesin içinde kaka yaparsa bununla nasıl başa çıkacağımı düşünemeyecek kadar yorgunum.

Ayrıca, akşamın *son* iki saatini biberonla savaşıyor, sonra uykuyla savaşıyor ve genel olarak ağlayarak geçiriyor. Lucinda bizi kontrol etmek için geliyor, biberonun emziğinin tıkalı olduğuna dikkat çekiyor, bana iyi bir iş çıkardığımı söylüyor ve sanki büyükannem bu annelik olayını kendi başıma öğrenmemi sağlamazsa onu benim adıma kovmakla tehdit etmiş gibi ortadan kayboluyor.

Kalbine tahta bir kazık saplayacağım ve bu ölümsüz hipnotize edici dünya olayını sona erdireceğim.

West akşamın erken saatlerinde döndüğünde, bir şekilde gülümsemeye zorlayıp ona birlikte en muhteşem günü geçirdiğimizi söylüyorum ve Remy'nin alışveriş çılgınlığımız sırasında seçtiklerini görene kadar bekliyorum.

Böyle bir şey olmadı ama Batı'nın duymayı beklediği şey bu, değil mi?

Ayrıca, beni hiçbir kurtarıcı özelliği olmayan boş bir alışverişkolik gibi gösteriyor, ki eminim bu onun çok işine yarıyordur çünkü konsantre olurken yaptığı gibi başını eğiyor ve bana bir insan olarak benimle ilgileniyormuş gibi bakıyor ve buna sahip olamayız. O ve ben yüzeysel şartlarda anlaşmalıyız.

İyi misin? şartlarında değil.

İyi misin? Terimler kalp için tehlikelidir. Ve bağlantılar için. Ve kalp bölgesinde istenmediğimi açıkça belirtti.

Bana uyar. Ben de kalp bölgemde kimseye izin vermem.

Bu işe karışmamamız gerektiğini söylerken tamamen haklıydı ve ona bu kadarını borçluyum.

Ayrıca, gereken daha büyük bir sorun var.

Yani, bu annelik işini gerçekten nasıl yapacağım.

West ve Remy ortadan kaybolur kaybolmaz, merdivenlerden odama uçuyorum ve vücut zırhımı giyiyorum.

Fildişi iş takımım olarak da bilinir.

Fildişi iş takımından *nefret ediyorum*. Dame'ın her gün giydiği şeylere çok benziyor.

Ama bu gerekli. İnciler de öyle. Baba tarafından büyük büyükannemin elmas broşu. Külotlu çorap. *Külotlu çorap*. Siktiğimin *külotlu çorabını* ve sıkıcı, lütfen beni asla sikme ayakkabısını giyiyorum.

Ciddiyim.

Bekaret kemerinden daha etkilidirler.

Ayrıca Emily'yi arayıp Derek'in saçımı yapması için yalvarıyorum. Kibarca reddediyor - ki bunu bekliyordum, çünkü Derek sadece onun saçını yapıyor - ama aynı zamanda bana diğer favori stilisti Maxim'den acil bir son dakika randevusu alıyor, Maxim aslında gerçek bir stilist ve yeteneklerini kadının baştan çıkarmak için kullanan eğitilmiş bir ev erkeği değil.

Arkadaşlarımdan sevgililerinin hepsi hiç beklemediğim kadar tuhaf şekillerde çok seksi ve hepsini seviyorum, ki bunu yapabilirim çünkü bu *aşk* değil arkadaş aşkı.

Bir selfie çekip Cam'e gönderiyorum - kıcıyla asla rekabet edemeyeceğim takım elbiseli kraliçe - ve bana saçımı yaptırdıktan sonra o kadar profesyonel görüneceğimi garanti ediyor ki en profesyonel profesyonel bile en sevdiğim eğlencenin beyzbol oyuncularının vücutlarını çekmek olduğunu fark etmeyecek.

Luna'ya mesaj atıyorum çünkü onda beni her zaman dünyayla bir hissettiren bir şey var ve onun saf, harika Luna enerjisinden biraz ödünç almam .

Ve Remy'i teslim ettikten iki saat sonra, kadife halı kaplama mermer zemin üzerinde yüksek geziniyorum.

Dame'ın kalesindeki pencereli galeriye -yani *evine*- doğu kanadındaki ofisine doğru. Flamingoların, maymunların, timsahların ve kanişlerin çerçeveli resimleri - sormayın - karşı duvarda sıralanıyor ve tam bir pozcu olduğumu biliyormuş gibi beni izliyorlar.

Paranız var çünkü arkanızda *soyadınız var*, diye alay ediyor flamingo.

Bu bebek testinde başarısız olacaksın, kaniş kokluyor.

Ben de dün gece çok uyuduğumu sanıyordum.

Belki de sorun budur. Belki de portrelerdeki hayvanların artık benimle konuşmaması için daha *az* uyumam gerekiyordur.

Büyük çift kapıyı kez çaldıktan sonra ferforje kolu çeviriyorum. "İyi akşamlar, Grammykins. Konuşmamız gerek."

Büyükannemin ofisinde olmaması dışında.

"Bayan Daisy?" Güvenlik ekibinden biri arkamdan odaya bakıyor ve yüz hatlarımı her şey yolundaymış gibi normal gülümsemelerimden birinin arkasına saklıyorum.

"Barry. Merhaba. Bebek nasıl?"

Esmer yüzü bir sırıtışla yarılıyor ve gezegendeki en sevimli ikinci bebeğin slayt gösterisini çevirmek için telefonunu çıkarıyor.

"Aww, şu buklelere bak! Mimi iyileşiyor mu?" "O harika."

"Bunu duyduğuma çok sevindim. Büyükannemin nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Japonya'ya gidiyor, Bayan Daisy." Oh,

lanet olsun. Japonya'yı

unutmuşum.

Ve midemde mini bir panik atak başladı. Bu Karaciğerim ve apandistim arasında bir mızrak dövüşü varmış gibi hissediyorum.

Japonya'ya giden o uçakta olmalıydım, çünkü bir bezi bile doğru dürüst değiştiremiyor ve biberonla besleyemiyorum.

Bir bebeği nasıl büyütebilirim ki?

Barry bilerek gülümsüyor. "Uykusuzluk her seferinde seni geçiriyor, değil mi? Yine de buna değer." Etli bir elini omzuma atıp sıkıyor ve bir an için iki bebek isteyip istemediğini sormak istiyorum.

Tabii ki yapmayacağım. Çünkü o sakızlı gülümsemeyi bir daha göremeyeceğim düşüncesiyle bambaşka bir panik dalgası yükseliyor.

durumdayım.

Ve insanlara ihtiyacım var. Ve işe. Ve başka birinin dadı tutmasına. Ve tercihen West'in etrafımda olup bu annelik işindeki tam ve mutlak başarısızlığıma tanıklık etmesine gerek kalmaması için.

Çünkü bugün bir şey fark ettim.

Büyükanmem, West ona evlendiğimizi söyledi diye beni azarlamak için aramadı.

O büyükanmemin casusu.

Güvenlik görevlisine gülümsedim. "Teşekkürler, Barry. Gramigenarian sana yeterince ödeme yapmazsa bana haber ver." Göz kırpıyorum, o da kıkırdıyor ve acele etmememi, ihtiyacım olursa eve gitmeden önce burada biraz kestirmemi söylüyor.

Buna gerçekten ihtiyacım olabilir ama daha çok büyükanmemle konuşmaya ihtiyacım var.

Evime uzun bir yolculukla döndüm. Normalde her şeyde soğukkanlılığını koruyan Alessandro, korkunç Miami trafiğinde üç sürücüye takla attırıyor ve altı sürücünün daha yolunu kesiyor, sanki benim ruh halimi yansıtıyor. Bana West'ten casus titreşimleri almadığını söylüyor ama yanılıyor da olabilir. Ama sonunda, Remy ile bir sonraki vardiyama yetişmeme çok az bir zaman kala -Tanrı yardımcım olsun- evime dönüyoruz.

Ofisime koşuyorum, oyun yüzümü iki kez kontrol ediyorum, sonra görüntülü sohbet için büyükanmemin numarasını çeviriyorum.

Yedinci zil sesinde cevap veriyor. Özel jetindeydi ve şansımı zorlamamam konusunda beni uyarması gereken, dudaklarını büzmüş bir kızgınlık ifadesi vardı.

"Remington nerede?"

"West ile. Bilirsin işte. En sevdiğin torununla."

"Torunlarımı *seçme* şansım olsaydı, Bay Jaeger ilk tercihim olmazdı."

"Hayır mı? Çünkü sana evlendiğimizi söylediği için kriz geçirmedi."

"Bende *nöbet yok*."

Onu yakından

inceliyorum.

O beni inceliyor.

Burada *yanlış* giden bir şeyler var. Büyükanmem aile dışından insanlara bağlanmıyor -en azından kendi seçmediği insanlara- ama alerjik reaksiyon gösterdiğim gün Tiana'nın bana gösterdiği West'in onunla yüzleştiği videoda Antarktika kadar soğuk olsa da, ona hayatımdan çıkmasını da emretmedi.

Büyükanmem benimle *oynuyor*.

Ve muhtemelen bir casus. "Tabii. Neyse, yarın işe döneceğimi haber vermek için aradım." Gitmek zorundayım. . Evden çalışıp işimi etkili bir şekilde yapamam ve dahası, sevimli, büyüleyici ve mükemmel ama yine de bir diktatör olan sözsüz bir diktatörle bütün gün burada tek başıma çalışamam.

"Hayır."

"Granerella. Kadınlar bebeklerle çalışamazsa nasıl bir örnek oluruz? Remington'ı yanımda götürebilirim. Ofisimin iki kat altında bir kreş var. Emziriyor ya da doğumdan sonra iyileşiyor da değilim. Hem işimi yapabilecek hem de bebek büyütebilecek durumdayım."

Aslında değilim ama bunu ona itiraf edecek değilim.

İşlerimi hallediyorum çünkü insanlar ne konuştuğumu bildüşünüyor.

Bilmiyorum.

Ben tam bir sahtekârım. Liseden zar zor mezun oldum. Sadece üniversiteden mezun oldum çünkü babam

Profesörlerimin yarısıyla arkadaş oldum ve onlara rüşvet verdim. Ve büyükannem beni aile şirketinde işe aldı çünkü her an dağılabilecek büyük bir risk aldım ama dağılmadı, çünkü büyük ölçüde onay damgasını vurdu, böylece herhangi birinin onları kandırdığımdan korkması için herhangi bir nedeni ortadan kaldırdı.

Ve şimdi, sanki gerçekten sağlam bir noktaya değinmişim gibi beni inceliyor.

Ben de her zaman yaptığım şeyi yapıp yoluma devam ediyorum. "Remington'a iyi bir anne olmakla kariyerimi dengelediğimi ne kadar çabuk gösterebilirsek, Roderick'lerin tüm yasal itirazları o kadar büyük olasılıkla boşa çıkacaktır. Ayrıca Carter International Properties, çalışan annelerin değişen dünyasında bir lider olarak görülecek. Yani, size tekrar *Time*'a kapak olma sözü veremem ama..."

Kollarını kavuşturup bana ters ters bakacakmış gibi arkasına yaslanıyor ama göz bebekleri büyüyor ve onu yakaladığımı anlıyorum.

Dergi kapaklarına çıkmaya *bayılıyor*.

"Yakın zamanda iş için yurtdışına seyahat etmeyeceksin," diye beni bilgilendirdi.

Lanet olsun. Özlediğim diğer şey de bu. Ama garip bir şekilde Bali'de artık yapamayacağım mini tatili düşünemeyecek kadar meşgulüm ki bu da hayatımın çığırından çıktığının bir işareti. "Bebekler seyahat edebilir."

"Remington'ın vasiliği söz konusuysen herhangi bir yargıcın ülkeden ayrılmasına onay vereceğinden şüpheliyim."

Oh. Lanet olsun.

Bunu düşünmemiştim.

"Roderick'leri geri adım attırmak için şantaj pisliğini ortaya çıkarmaya çalışan kaç tane özel dedektifiniz var? Bir hafta içinde işleri biter."

"*Asla* adım atmayacaklar."

Dilimi ısıtıyorum, çünkü *Oh. Doğru ya. Çünkü sen de yapmazdın*, muhtemelen şu anda söylenecek en iyi şey değil.

Ayrıca, West'e bu kısımdan bahsetmeyi atlamış olabilirim ve şükürler olsun ki şu anda kapımda dikilip bu konuşmaya kulak misafiri olmuyor.

"Bir ev ofisiniz var," diye ekliyor. "Onu kullanın."

"Personelimle kişisel bir bağım var ve beni gördüklerinde daha fazla motive oluyorlar."

Bunun doğru olduğunu biliyorum. Büyükanнемin emlak şirketinde birkaç yıldır alım satım yapmıyorum. Bunun yerine, benim için çalışan insanları onun adına iş yapmaları için yetkilendirdim ve onlara başarılı olmaları için gerekenleri verdim.

Bu ister moral için dinlenme odasında dondurulmuş yoğurttan duvar, ister bir iş arkadaşı ya da bir proje aksaklığı hakkında dert yanarken dinleyecek bir kulak ya da bir sonraki adımda gayrimenkul dünyasının hangi bölümünü fethetmemiz gerektiğine dair bir öneri olsun - sadece ofis binalarından otellere, kaplıcalara ve şarap imalathanelerine genişlemek benim fikrimdi, ancak Başkan Yardımcısı düzeyinde birinin imzalamasına ihtiyaç duyulana kadar personelim tarafından uygulandı - temelde hepsinin işlerini yapmak için ihtiyaç duydukları şeylere sahip olduklarından emin olan kişi oldum.

Kaşlarını daha da çatıyor. "Başlangıç olarak haftada iki gün ofiste. *Onun* dışında *evinde* olacaksın. Parti yok. Artık *hayvan fotoğrafı çekimi* ve *herhangi bir* şüpheli faaliyet yok. Roderick'lere ateş gücü verecek ya da annelik ve günlük işi dengelemenin ötesinde bir şey yaptığınıza dair herhangi bir *ipucu* verecek hiçbir şey yok. Ve Bay Jaeger'in evinizdeki konumunu tehlikeye *atmayın*. Şu anda sizi meşru gösteren tek şey o."

I. Am. Yani. Sikildim.

Bir yanım onu tersleyip kapıdan çıkıp gitmek istiyor.

Ama... Carter International Properties için çalışmak sadece bir iş değil.

Bu *gurur* duyduğum ilk şey.

Eğlenmeyi severim. Partileri severim. Yeni insanlarla tanışmayı seviyorum. Alışverişi, yatçılığı, paraşütle atlamayı ve kayak yapmayı seviyorum. Ama çalışanlarımın üzerinde çok çalıştıkları bir anlaşma gerçekleştiğinde tamamen aydınlanmalarını izlemeyi? İnşaat halindeki yeni bir oteli gezdiklerinde ve sıkı çalışmalarının nelere yol açtığını ilk elden gördüklerinde orada olmak?

Bu de hayatımın vazgeçemeyeceğim bir parçası.

Başka bir emlak ofisine girip başkan yardımcısı olmayı teklif edemem.

Beni kim ciddiye alır ki? Hiç kimse.

"Tamam," diye kabul ediyorum. "Haftada iki gün. Ama bil diye söylüyorum, bir ay içinde haftada beş güne *ve* seyahatlere geri döneceğim. Roderick'ler *batıyor*. Ve anneliği daha önce hiç olmadığı kadar sallayacağım."

"Remington'la da internette resim yok Daisy. O bu ailenin bir sonraki nesli. Bunu her zaman hatırla."

Annemin neden büyükanneme kuşu verdiğini, kendi mirasını bırakıp penis sanatına yöneldiğini nadiren merak ediyorum. Bu çok açık.

Şu anda, ona kendim kuşu çevirmek için cazip geliyorum.

Ama doğru dürüst bebek bezi bile değiştiremediğime göre, Remy'yi paketleyip, vahşi ve özgür bir şekilde büyüyüp istediği her şey olabileceği özel bir adaya uçuracak durumda değilim.

Tam West ofisimin kapısını çalarken Graminator'la konuşmayı sonlandırıyorum. "Hazır mısın? Banyoya ihtiyacı var."

Fuuuuuuck. "Sen büyükannemin casusu musun?"

Aklımı kaçırdığımı ve muhtemelen hakarete uğradığımı söyleyen bir bakışla beni iğneliyor. "Büyükannen Deccal."

"Senden hoşlanıyor."

"hoşlanmıyorum. Özellikle de ölümsüz olanlardan."

Gülmemeye çalıştığım pek sık olmuyor ama yaptığı şakayla ne kadar eğlendiğimi görmesine izin vermenin berbat bir fikir olduğuna dair korkunç bir his var içimde. Büyükannem için çalıştığını da düşünemiyorum, ama gerçekten ondan hoşlandığına inanıyorum, ki bu hayatım boyunca aklıma gelen en rahatsız edici düşünce.

"İyi misin?" West soruyor.

Remy'ye uzanıyorum, kıvranıyor ve bir şeyden mutlu olmadığını gösteren o kısıtırılmış yüz ifadesini takınıyor ve şimdi onu nasıl mutlu edeceğimi belirlemek benim işim.

Seni mutlu etmek istiyorum, bebeğim Remy. İstiyorum.

Sadece nasıl yapacağımı bilmiyorum.

West'e "Tamamen iyiyim," dedim. "Sadece bu küçük adamı özledim." Bu çok garip bir gerçek. Onu gerçekten özledim.

Ve ben nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Bütün gece ilgileneceğim ama ya başaracağım ya da numara yapacağım.

Benim işim bu.

YİRMİ ÜÇ

Batı

Haftanın geri kalanında Daisy'yi sadece belirlenen teslim saatlerinde görüyorum ki bu saatler genellikle sabah ilk iş ya da mesai saatinden hemen sonra oluyor.

Remy'yi herhangi bir personeli aracılığıyla göndermiyor, bunun yerine ne kadar mızımızlandığı, ne kadar mama yediği, en son ne zaman uyuduğu ve Roderick'lerin başlattığı yeni yasal işlemlerle ilgili güncellemelerle onu bana kendisi teslim ediyor.

Hafta ortasında, nasıl bu kadar başarılı olduğunu anlamaya başladım. Anlaşmanın iyi tarafını almadığımı hissetmediğim tek bir devir teslim yok - Cuma günü geç saatlerde sosyal hizmetlerin Remy için güvenli ve sağlıklı bir ortam sağladığımızdan emin olmak için bir randevu planlamak istediğini bildirdiği devir teslim bile - ve hepsini güneş tarafından kutsanmış gibi hissettiren bir gülümsemeyle yapıyor.

Spor salonunun tadilat işini bitirdim ve havuzda ıslak atletini çıkarırkenki görüntüsünü aklımdan çıkaramadığım gerçeğine takılmamaya kendime şunu hatırlattım

aramızdaki ilişkiyi platonik tutmanın bebek için en iyisi olduğunu söyledi.

Ve benim
için. Ve onun
için.

Oradayken beni takıntı haline getirip getirmediğini bilmiyorum, çünkü zihin okuyamıyorum ve okuyabilsem bile onu beyin okumayı deneyecek kadar görmüyorum.

Biz de bunu yapıyoruz.

Birlikte ama ayrı yaşıyoruz, çünkü annelik becerilerine güvenilirlik kazandırmak için burada olmamı istedi.

bir durum, ama kendime bağlanmamam gerektiğini hatırlatırken ve aynı zamanda onu bir şekilde özlerken bir rutine giriyoruz.

Ailem gelişmeler için her gün mesaj atıyor. Becca bize bırakabileceği başka bir şey olup olmadığını sormak için bir kez mesaj attı.

Graminator -evet, ona da öyle demeye başladım- Cuma günü geç saatlerde geliyor. Ya da hizmetçinin söylediğine göre öyle. Görünüşe göre Imogen Carter benim onu görmek istediğimden daha fazla beni görmek istemiyor ve bunu düşündükçe Daisy'nin Imogen'in benden hoşlandığı iddiası hakkında daha garip hissediyorum.

Ya da büyükannesi için çalıştığım suçlamasını.

Bunu görmezden geliyorum ve önce Remy için ne yapmam gerektiğine odaklanıyorum. Yemin ederim her gün değişiyor. Daha çok gülümsüyor. Daha çok ötüp duruyor. Daha çok kaka yapıyor.

Bacakları, kız kardeşlerimin bana doğumdan önce aylarca anne karnında katlanmanın bir yan etkisi olduğunu söylediği çarpık bacaklı görünümünü kaybediyor ve kalçaları çıkmaya başlıyor.

Günde on dört saat boyunca başının üzerinde yattığı saçları arkaya doğru seyreliyor.

Daisy, tıbbi kayıtlarını bulduktan ve iki aylık kontrolünün geciktiğini fark ettikten sonra onu doktora götürdü.

Ve atışlar.

Lanet olsun, uzun bir geceydi.

Kahretsin, uzun *bir hafta* ve ebeveynliğin çoğunu ben bile yapmıyorum.

Daisy.

Bu da tehlikeli derecede çekici.

Parti düşkününü bir mirasçının anlık anneliği bu kadar iyi karşılayacağı kimin aklına gelirdi?

Ama o seviyor. Ve ben sadece farklı bir sahil evinde eğlenen bir adamdan başka bir şey olmamaya çalışarak hayatıma devam ediyorum.

Pazar sabahı dışarıda gök gürültüsü ve kapının çalınmasıyla uyandım.

Kahretsin.

Uyuyakalmışım. Ve Daisy'ye bu sabah Remy'yi alacağımı söyledim çünkü bir *randevusu* var.

Bu düşünce beni daha fazla hırlatıyor.

Ayağa fırladığımda hemen yorganı düzeltiyorum çünkü eski alışkanlıklar zor ölür ve yetişkin hayatımın her günü yatağımı topladım. Temel eğitim bana bunu öğretti. Emekli olmam bunu bırakabileceğim anlamına gelmiyor.

Ama Daisy yerine, şöhretinden ve folklorundan tanıdığım üç adam yatak odama giriyor.

Üçlünün en kısası -ki neredeyse benim kadar uzun- Remy'yi taşıyor.

En azından, umarım bu Remy'dir ve bilmeden geçici olarak miras aldığım *başka bir* çocuk değildir.

"Ah, güzel. Uyanmışsın," diyor kırpılmış bir İngiliz aksanının ipuçlarıyla.

"Bu iyi mi?" diyor asker tıraşlı sarışın ağaç gövdesi.

"İyi *değil*," diyor kalın sakallı sarışın ağaç gövdesi. "Bu onura ben sahip olmak istedim."

"Beyler, şu an için ona şüpheyle yaklaşıyoruz. Ayrıca-" siyah saçlı olan bebeği bana uzattı.

Otomatik olarak ona uzanıyorum ve üç adam da parmaklarını burunlarına götürüyor.

"Lanet olası gömlek," diye mırıldandım, çünkü Remy'nin yanında daha az küfür etmeye çalışıyorum.

"Daisy'den kurtulduktan *sonra altına yaptı*," diyor elebaşı. "Onu suçlamak istersen diye söylüyorum. Derek Price. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Sonunda."

"El sıkıştırdım ama ellerim dolu," diyorum kuru bir sesle.

"Olmak üzere oldukları kadar dolu değiller," diyor Beard. "Beck Mason."

Beck, hayvanlarla çalışan kişi. "Kediler mi?" "Artık hepsi Daisy'nin."

"Fark ettim." Gri tekir -Elvira- çoğu gece yatağında uyuyor.

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Hiç de değil. Kedilerin beni duş alırken izlemesine ve işemeye giderken bana çelme takmasına bayılıyorum." Bu Twinkle Toes. Daisy'nin bakıcısının bana söylediğine göre daha önce kusan kedi şimdi özel bir hassas mide diyeti uyguluyor.

"Tuhaf ama madem öyle istiyorsun," diyor Gizemli Asker. "Jude Ellis. Beni kızdırma."

Remy'yi yan odadaki alt değiştirme masasına taşıyorum. *geçici* olsa da kalıcı gibi düzenlenmiş. Beşik, alt değiştirme masası, bebek salıncağı, oyun minderi - Daisy'nin odasında bulunan her şeyin ikizi.

Kendime dadının eninde sonunda oraya gideceğini söylüyorum, çünkü geçici olduğumu kendime hatırlatmam gerekiyor. Daisy birkaç ay diyor. Ne kadar harika bir bakıcı olduğu hakkında yeterince olumlu basın olursa belki daha kısa.

Adamların hepsi beni bebek odasına kadar takip etti.

"I var dört Kardeşlerim." I söyle Onlar.

"Git üzerinde. AlEngizisyon bitse de gidip bira içsek."

"Hayır engizisyon," Derek
güvence verir Ben. "Biz zaten geçmişinizi iyice kontrol ettim."

"Ve seni işe kadar takip etti," diye ekliyor Jude.

Beck, "Ve kedileri kimse izlemediğinde nasıl davrandığınız konusunda sorguya çektim," diye araya giriyor. Gözünü kırpmıyor.

Ya da sırtmak.

Ama bir eklemi kırıldı.

Bir an kedigillerle iletişim kurabildiğine inandım. Ve Twinkle Toes'un benim hakkımda yalan söylemeyeceğine güvenmiyorum.

Kahretsin.

Daha fazla uykuya ihtiyacım var. Gecelemelerin bile yapmadım ama yine de daha fazla uykuya ihtiyacım var.

"Bu sabah sizin için ne yapabilirim?" Bebek bezi görevine hazırlanırken soruyorum.

Derek, "Bir süre Daisy'nin hayatında olacakmışsınız gibi görüldüğü için sizi daha yakından tanımak istedik," diyor.

Belli ki grubun tatlı *dilli* kişisi ve *bir süre Daisy'nin hayatında olacağın* hikayesi omuzlarımı ağrıtıyor. Her gün biraz daha bağlanıyorum.

Her gün Daisy'ye biraz daha inanmaya başlıyorum.
yardım

istiyor

.

Benden.

Hatta o mükemmel neşeli ve Profesyonel - ilk gece, hatta ikinci gece ona yakıştırdığım bir kelime değil - gözlerinde bu *bakış* var.

Sanki doğru yaptığından tam olarak emin değilmiş gibi.

"Daisy'yi iyi tanıyor musun?" Ben soruyorum.

"Birkaç yıl önce bir beladan kurtulmasına yardım etti. Jude ve Beck yeni arkadaşlar ama Daisy'ye aşık olmaları uzun sürmüyor."

"Hanımlarınız arkadaşlarıyla ilgilendiğinizi biliyor mu?"

Beck, "Kız kardeşim gibidir," diyor.

Jude, "Bazen sinir bozucu, bazen harika, her zaman sevimli," diye katılıyor.

"Tabii çıplak yüzmüyorsa."

"Cam'in havuzunda."

"Onu Luna'nın evinde de yakaladım."

"Onu Emily'nin duşunda buldum," diyor Derek.

Üçümüz de ona bakıyoruz.

"Bir apartman kompleksindeki müteahhide ne tür armatürler istediğini göstermek için duş başlıklarının fotoğraflarını . Emily'nin duş konusunda mükemmel bir zevki var. Ve duş başlıkları. Ve duş arkadaşları."

"Kendinden mi bahsediyorsun, yoksa Emily'nin Daisy ile duş almasını izlemekten mi?" Bir haftalık bebek bezi görevi beni bir profesyonel haline getirdi, bu yüzden soruyu sorarken Remy'yi masadan kaldırmaya başladım bile.

Kendini koruma.

Hiçbiri kucağımda bebek olup olmadığını sorduğum için bana yumruk atmaz.

Ama üçü de düşünceli bir şekilde duraksıyor, sanki Daisy'yi kız arkadaşlarından biriyle duş alırken bulmak onları şaşırtmayacakmış ve izleme fikrine karşı değillermiş gibi.

"Hepinizin sorunları var," diyorum

onlara. Üçü de sırtıyor.

"İyi olabilirsin," diyor Beck.

Derek, "Bize Florida-Thrusters maçına bilet alırsan daha iyi olur," diye düşünüyor.

"Hokey biletleri mi? Fiyatınız bu mu?" "O

ve bir çizburger," diye kabul ediyor Beck.

Jude, "Ve Daisy'ye karşı niyetlerinizin tam bir dökümü," diye ekliyor.

"Remy'ye iyi bir yardımcı vasi olmak niyetindeyim. Bu kadar. Nokta. Hikayenin sonu." En azından hikaye hakkında söyleyebileceğim bu kadar. Üzerinde hak iddia edemeyeceğim bir çocuk için on sekiz yıl boyunca etrafta dolaşacak türden bir adam olduğuma inanmak istiyorlarsa, onu arkadaşlarına ispiyonlamak bana düşmez.

Ama ben yapacağımı düşünmeye başladım.

Derek bana kaşlarını çattı. "Oldukça sıkıcı bir hikaye." "Senin için yeterince güzel değil mi?" Beck soruyor.

Jude kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Onun ünü hakkındaki tüm o saçmalıklara inanıyor musun?"

Omuz silkiyorum. "Remy'yi etkilemediği sürece ne yaptığı umurumda değil."

En azından ideal bir dünyada umurumda olmazdı.

Gerçek daha karmaşıktır ve ona yanlış bakan herkesin ödünü kopiçin bu üçlüye gizli el sıkışmasını sormayı içerir.

Ben hımbıl değilim. Hâlâ spor yapıyorum çünkü Tyler beni alt edene kadar yaşlanmış sayılmam ve en az kırk yıl daha yaşlanmayı reddediyorum.

Ama aptal da değilim, odadaki en iri adam da değilim. Hem Beck hem de Jude'un benden birkaç santim ve biraz çevresi var.

Boy ve kas olarak.

Sikim burada kendi başına durabilir, eminim.

Mesele şu ki, Derek dahil hiçbirisiyle tek başıma bir bilek güreşi maçında kendimi utandırmazdım ve Daisy'nin potansiyel erkek arkadaşlarından herhangi biriyle onlar kadar iyi başa , ama dördümüz bir araya gelirsek gerçek ahmakları ayıklardık.

Ve kan basıncım şu anda tavana vuruyor.

Daisy'nin yanına yaklaşan her ahmağı.

Ahmak derken, onu herhangi bir nedenle yatağa atmaya niyetli olan herkesi kastediyorum.

Erkek.

Kadın.

Zengin.

Zavallı.

Gizlice bir seri katil.

Sınır Tanımayan Doktorlar ya da Barış Gönüllüleri.

Bütün ahmaklar ona elini bile sürmese iyi olur.

Kahretsin.

Bir sorunum var. Bir sorunum olmadığını çok iyi biliyorum ama kesinlikle bir sorunum var.

Sabahki üç misafirim de bana sırtıyor. "Bunu izlemek çok eğlenceli olacak," diyor Jude.

Beck başıyla onaylıyor.

"Beyler. Daisy'nin kimseyle çıkmadığını biliyorsunuz. Zavallı adama bir şansı olduğunu düşündürerek işkence etmeyin."

Remy bana "yedin," dedi. Tamam, pek sayılmaz.

Ama yüksek sesle ötüp, ölümüm için tezahürat yapan üç kaçık muhabbet kuşuna neredeyse tıpatıp benzeyen bir sırtışla son buluyor.

Dışarıda bir gök gürültüsü gümbürtüsü duyuluyor. "Bakın, olay ," diyor Derek. "Biz aslında buradayız Çünkü bu topluluğu kuran dört kadından en iyi üçünü çoktan aldık. Arta kalanları aldığınız için üzgünüz."

"Ne?"

"Daisy Luna değil," diyor Beck.

"Ya da Cam," diye onaylıyor Jude. "Ve sen Çılgın Daisy'yi çarşafların içinde bile , yani-"

Bebek ya da değil, bir elim devin boynuna dolanmışken onu en yakın duvara doğru itiyorum. ". *Asla*. Bunu bir daha söyleme," diye homurdanıyorum.

Yine sırtıyor.

Beck snort-chuckles.

Derek smooth-chuckles.

"Evet, o temiz," Jude. "Arkadaş olabiliriz. Ve o becerildi."

Elimi boynundan tutuyor ve bileğimi neredeyse kopana kadar büküyor.

"*Çatalı*," diye düzeltiyorum ve ayaklarını altından çekerek onu yere yatırıyorum. "Bebeğin önünde s.ktir deme ve *çatalın* seni tekrar yere sermeme neden olmasın. Ooh-rah."

Bu pisliklerin hepsi *hala* sırtıyor.

Jude ayağa ve Beck hepimize başını sallıyor.

Derek omzuma vurdu. "Bugün bebekle iyi şanslar. Emily'nin evinde olacağız. Cristoff Daisy'ye bırakamadığı için bütün hafta ona karides ve yengeç yemekleri bıraktı. Sıkılırsan ve yalnız kalırsan sana yetebilir."

Lanet olsun.

Aslında bu çok iyi bir teklif. "Poker mi?"

Ben soruyorum.

"Ve bira," diyor Beck. "Ve çizburger."

"Bunun için oynayabiliriz." Derek bir cüzdan uzatır ve-
Kahretsin.

Şerefsiz cüzdanımı çaldı.

Jude onu yakasından tutup kaldırır. "Geri ver onu." "Bunu tüm arkadaşlarıma yaptığımı biliyorsun."

Şimdi Bu Beck'in dön için alkış Ben üzerinde ve omuz. "Kulübe hoş geldin, dostum. Kulübe hoş geldin."

YİRMİ DÖRT

Daisy

MORDECAI'INKI BULANIK.

Belki de Emily, Cam ve Luna beni arkadaki her zamanki yerimize yönlendirirken gözlerim loş bistronun kenarlarını bulanık ve ışıltılı gösteriyordur. Normalde at nalı şeklindedir.

Kabini . Bütün bistro değil.

Bugün at nalı, hangi gözümle baktığıma bağlı olarak ya yarım bir kalbe ya da kıvrılıp Uyuyan Güzel'i mutlu bir çekebileceğim bir kozaya benzeyen büyük bir leke.

"Kıyafet giyiyor muyum?" Luna'ya , böylece yumuşak minderde tatlı tatlı sevişebiliyorum - uyku şeklinde.

Sanırım yine de fısıldıyorum ama Drag Queen Brunch'taki favori sunucumuz Lady Raquel dönüp bana bakıyor. Bugün üzerinde payetli beyaz bir tulum ve ona uygun beyaz platform çizmeler var, tıpkı Rock'n Roll'un Kralı gibi, saçları da ona son derece yakışan mavi bir Marge Simpson modeli. Kulaklarında ve burnunda yapay elmaslar parıldıyor ve birden ona sarılmak istiyorum ama ,

Çünkü benden en az 10 santim daha uzun ve bunu yaparsam kafam onun muhteşem göğüsleri için bir rafa dönüşecek.

Ayrıca, aramızda bir masa var.

"Kızım, çok dağınıksın," diyor. "Muhteşem bir dağınıklık - pullu atletine bayıldım, sevgilim- ama brunch'tan önce ucuz şeyler içmemen gerektiğini biliyorsun. Otur kışının üstüne, ben de o Fireball'un üstünü kanlı bir margamosa ile kapatıp tüm dünyanı düzelteyim."

"Margamosa'nın ne olduğunu bilmiyorum ama yedi tane istiyorum," diyorum ona.

"Krep yiyecek," diye araya giriyor Cam.

"Alkol," diye sızlanıyorum. "Yarım göz olmak istiyorum." "Yarı...göz?" Emily tekrarlıyor.

"*Part-ee* diyemeyecek kadar yorgunum."

"Oh, tatlım." Luna, taramış olabileceğim ya da olmayabileceğim saçlarımı okşuyor. Hatırlayamıyorum. Tek hatırladığım Remy'nin ağladığı, çünkü biberona toz mama koymayı unuttuğum için sadece su içtiği, bunun da bebekler için çok kötü olduğu, çünkü su içmeyi ne zaman bırakacaklarını bilmedikleri, ya da ebeveynlik kitaplarından birinin böyle söylediği, ama inandığım ebeveynlik kitabı mı yoksa saçmalıklarla dolu ebeveynlik kitabı mı olduğunu hatırlayamadığım.

Saçma bir ebeveyn olup olmadığımı hatırlayamıyorum. "O kadar kötü mü?" Emily soruyor.

"O kadar yorgunum ki bir telekonferans sırasında Lichtenstein ile Frankenstein'ı karıştırdım ve neden kurgusal bir canavarın içine bir şehir merkezi inşa etmekten bahsettiğimizi anlayamadım. O kadar yorgunum ki Tiana'yı aramam gerekirken Alessandro'yu arayıp doğum günü için çikolata kaplı çilek sepeti sipariş etmesini istedim. O kadar yorgunum ki *bu sabah dişlerimi bebek bezi kremiyle fırçalamaya çalıştım*. Hanımlar. Hanımlar. Sanırım TPE'm kuruyor."

"TPE'niz?" Emily soruyor.

"Sıkı kedi enerjisi."

Luna bana göz kırpmıyor. "Ya da belki TPE'niz bu tür bir büyük penis enerjisiyle hiç karşılaşmamıştır."

"Büyüleyici," diye mırıldanıyor

Cam. "Ne?" Ben soruyorum.

"TPE artı BDE bölü yaşamaya zorlanmış ebeveynlik gücü... Bu denklemin çözümünün bir patlama olduğundan oldukça eminim."

"Büyük bir patlama," diye katılıyor Luna.

"Bunun West'in boyutuyla *hiçbir* ilgisi yok. Bu tamamen *ebeveynlikle* ilgili. Yoruldum. *Çok* yoruldum."

"Üzerine yapmıyor mu?" Cam talep ediyor. "İhtiyacım var mı onunla konuşmak için? Onunla konuşmak için *Jude*'u mu aramalıyım? Jude istediği zaman çok korkutucu olabiliyor. West'in altına iştebilir. Seni bu kadar yorduğu için bu onu haklı çıkarır."

"Hayır, hayır, o da benim kadar boktan mesailer -gece vardiyaları- aldı ama... yani... bebek sahibi olmak *stresli* bir şey. Dünyaya hükmetmek gibi stresli bir şekilde değil. İletişim *kuramayan* ama *ihtiyaçları* olan bu küçük *şeyin*, *ihtiyaçlarının* ne olduğunu bilmesem bile *günün* her *saati* bu ihtiyaçlarının karşılanması gerekiyor ve o yanımda değilken onu düşünüyorum, yanımdayken de onu düşünüyorum ve her dakika onu düşünüyorum, Ayrıca Batı'nın beni korkunç bir ebeveyn olduğum için yargılayıp yargılamadığını ve bu ebeveynlik sınavında tamamen başarısız olup olmayacağımı ve büyükannemin beni evlatlıktan reddedip reddetmeyeceğini ve Everglades'te kartondan bir yarış teknesinde yaşayıp timsahlar ve pitonlarla dilencilik yapıp bir sonraki Everglade Orman Adamı Tarzan'ı yetiştirip yetiştirmeyeceğimi merak ediyorum. Bu bir peçete mi yoksa yastık mı? Bana yastık lazım. Ve Anthony ve Margot Roderick'in ortadan kaybolup bu saçma meydan okumayı bırakmaları için. Ve sosyal hizmet görevlisiyle görüşmemizin inanılmaz iyi geçmesi için. Ve bir krep.

Cam. "Şu anda krepin kulağa çok hoş geldiğini nereden biliyorsun?"

"Onu tekrar *tatlandırabilir* miyim, yoksa bu çok mu fazla olur?" Luna fısıldar.

"Şşşt!" Emily tıslıyor ve ben hemen doğrulup göz kapaklarımı açabildiğim kadar açıyorum, çünkü o *şşşt*'i biliyorum.

Bu şşş, Drag Queen Brunch'ın ikinci favori bölümünün, her ay burada gizlice takip ettiğimiz dört romantik yazar şeklinde geldiği anlamına geliyor.

İlgili: Tüm kitaplarıyla dolu gizli bir kütüphanem var, ancak sesli kitaptan dinlemeyi tercih ediyorum, çünkü bunu uçakta, arabada, duşta ya da büyükannem ofisime haftalık ziyaretlerini yaptığında konferans görüşmesindeymiş gibi davranırken .

Ayrıca konuyla ilgili: Büyükannem Monako'da Salvio adında kişisel sorunları olan bir adamla bir anlaşma üzerinde çalıştığını sanıyor, ama bu aslında bir yazarın uzun süredir *devam* eden ve *okumaya doyamadığım* serisinin bir parçası.

Ayrıca, Teddy Hamilton kitapları seslendiriyor ve onun sesi *uğruna ölünecek* bir şey.

"Teslim tarihine yetiştin mi?" diye soruyor taco tişörtlü olan, büyük mavi gözlüklü olana.

"Siktir et dedim, üç oral seks yazdım ve günü bitirdim," diye yanıtlıyor.

"Siktir et demekten bahsetmişken," diyor lekeli tek boynuzlu at tişörtlü ve yarım yamalak topuzlu olan, yanımızdaki kabine geçerken, "üçüncü sınıf öğrencim geçen gün bana amcığın vajinayla aynı şey olup olmadığını sordu."

Sonsuza dek Drag Queen Brunch'ında kulak misafiri olduğumuz diğer üç romantik yazar da şok olmuş bir şekilde nefeslerini emiyor.

Üç arkadaşım ve ben şok olmuş bir şekilde nefes aldık.

Ben bile.

Ve beni şok etmek zordur.

Ama birdenbire geleceğimi görmeye başladım.

Remy, akşam yemeğine otururken penisinin normal olmadığını ve altıncı sınıf fen bilgisi dersinde filler hakkında bir sunum yaparken penisi ayağa kalkarsa ne yapması gerektiğini soruyor.

Nedense *sahiplenmenin, büyük adamın* doğru cevap olacağını .

Cofiee'deki kadın *cevaptır* T-shirt öne doğru eğilir ve tek boynuzlu yazarın elini tutar. "Ona gerçeği söyledin mi?"

"Ona gidip babasına sormasını söyledim," diye feryat ediyor. "Aşk romanları yazıyorum ama çocuklarımla vajinalar hakkında konuşamıyorum!"

Mavi gözlüklü yazar, "*Vajina* sözcüğü gizemini yitirene kadar günde on kez *vajina* demelisiniz," diyor.

"Ve sonra onu talk-o için taco yemeye götürün," diye ekliyor dördüncü yazar.

"Penis," diye fısıldıyorum kendi kendime.

"Testis. Taşaklar." Bekle.

Benim böyle bir sorunum yok. Söylemeyeceğim çok az şey var. Hatta Drag Queen Brunch'ında benim için bile uygun olmayan bir şey söyleyebilirim.

"Şşşt," diye fısıldıyor Cam. "Not almam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Jude ve benim bebeklerimiz olursa diye."

"Beşinci kitaptaki Salvio artık umurumda değil," diye ilan ediyorum. "Hayat tavsiyesine ihtiyacım var. *Ebeveynlik* tavsiyesine ihtiyacım var."

Üç çift el beni yakaladı.
ve yazarlara saldırın.

"Daisy! Oraya gidersen onları korkutup kaçırırsın ve adamlarımız da teknik olarak yasadışı olduğu için nereye gittiklerini bulmak için ancak bu kadar hızlı takip edebilirler," diye tıslıyor Emily. "Biz bunu halledebiliriz. Bizler serseriyiz, unuttun mu? Remy'nin bebeklik yıllarını atlatmanızı sağlayacağız."

"Julienne vasiyetini yazarken ne düşünüyordu bilmiyorum. Ve *tanıklar vardı*. O ve Rafe en azından ayık *numarası* yapabilmeliydiler. Kimse bana

Bebek. Kendi dişlerini fırçalayabilen ve en büyük sorunu hangi çiçeği göndereceğine karar vermek olan on bir yaşında bir çocuk - hayır, muhtemelen on bir yaşında bir çocuk değil. Tamam. İnsanlar bana muhteşem hayat tavsiyelerine ihtiyacı olan gençler bırakabilir. Hayır. Muhtemelen o da değildir. Bekle. Buldum. İnsanlar bana flört tavsiyesine ve dışarı çıkmaları, biraz parti yapmaları, go-kartları denemeleri ve kesinlikle The Dame'ın havuzunda bir kadınla çıplak yüzmeleri için ikna edilmeye ihtiyaç duyan yirmi sekiz yaşındakileri bırakabilir."

Emily gülüyor. "İyi olacaksın Daisy. İnsanları seviyorsun. O da bir insan. Sadece küçük bir insan."

"sağlık dersinde yumurta bebeğimi kırmıştım. Ayrıca, yirmi beş yaş altı için biraz uygunsuzum, anlıyor musun? Ama onunla aramda bir bağ olduğunu hissediyorum. Sanki bana ihtiyacı varmış gibi, ama onu kıracağımdan korkuyorum ve bir bebeğin hayatı boyunca sarılmayla yaşayabileceğini sanmıyorum. Onu beslemem, yıkamam ve konuşmayı öğretmem gerekiyor."

Ve büyükannemin onu benden almasına, beni kovmasına ve beni evlatlıktan reddetmesine neden olacak kadar kötü batırmamalıyım.

Aslında şaka yapmıyorum, Remy'yi kaybetme düşüncesi benim için mirastan mahrum bırakılma düşüncesinden daha önemli.

Kendimi küçük adamdan *biri* gibi hissetmeye başladım, ama... hepsi geçebilir.

Bir anda.

"Yüksek hızlı yolculuğun insanlar üzerindeki etkilerini araştırırken bir yerde bebeklerin sandığımızdan daha dayanıklı olduğunu ," diyor Cam. "Ama yine de onları kafalarının üzerine düşürmemeniz gerekiyor."

"Bu mantıklı."

Luna, "Bu tıpkı bir köpeğe bakmak gibidir" diyor. "Yiyecek ve su koyun, onları biraz sevip okşayın, top atın, bahçede işlerini yapmaları için bolca zamanları olduğundan emin olun ve sizi koşulsuz sevmeye başlayacaklar."

"Demek ailem burada yapmış."

Oh, olsun.

Ve şimdi üç arkadaşım Köpek Adam Remy'yi yetiştirme fikrine gülmekten kırıılırken ben gülümsemeye karşı koyuyorum.

Çünkü haklılar.

Bunu atlatacağız. Arkamı kolluyorlar ve West gittikten sonra bile kollayacaklar.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, çünkü geçen hafta onu ne kadar az görmüş olsam da ondan *hoşlanıyorum*. Ve *Bermuda'da bir hafta sonu kaçamağı yapmalıyız* tarzında değil.

Ama *en yakın arkadaşlarımdan biri olabilirdi*, eğer bu üç kişi dışında biriyle nasıl gerçek arkadaş olunacağını bilseydim.

Emily Luna'ya, "Belki de Beck'le çocuk yapmadan önce birkaç yıl beklemelisiniz," diyor ve hepimiz yine kıkırdamaya başlıyoruz. "Oh! Oh, çocuklar! Elimde fotoğraflar var.

Fotoğrafları görmek ister misin?" Çantama dalıyorum, yorgunluğumu unutmuş bir şekilde

Ebeveynliğin en güzel yanını hatırlayın.

Bebek gülümser.

Ve Remy'nin *çok tatlı* bir bebek gülüşü var.

Leydi Raquel elinde margarita bardaklarında pembe içkilerle döndüğünde telefonumdaki fotoğrafları gösteriyorum. "Gıda boyası," diye fısıldıyor göz kırparak. "Bu isim ve kılık, sabahları tekilayı daha kabul edilebilir kılıyor. Oooh! Bebeğim! Bu *yakışıklı* iri yarı adam da kim?"

"Jude'u böyle bir bebek tutarken görmeye gerçekten ihtiyacım var," diye iç geçiriyor Cam.

"Tam bir yumurtalık eritici," diye katılıyor Emily. "Derek yeğenleriyle oynarken, kendimi onun kemiklerinin üzerine atlamamak için zor tutuyorum."

"Ben de Beck ve köpekler hakkında böyle hissediyorum." Luna'nın gülümsemesi o kadar içten ve tatlı ki Cam ve Emily'yi birlikte gölgede bırakmayı başarıyor ki bu etkileyici bir başarı.

Arkadaşlarımla yanında kendimi pek yalnız hissetmiyorum ama hepsinin birileri var.

Ve kendimi zar zor yetkin hissettiğim bir bebeğim, Roderick'ler hem beni hem de West'i uygun olmayan ebeveynler olarak adlandırdıkları için güvende olduğundan emin olmak için yakında gelecek bir sosyal hizmet görevlisi, Remy Julienneden geriye kalan tek şey olduğu için büyükannemin baskısı - evet, iğrenç, ama kendi tarzında önemsiyor - ve West Remy'yi teslim etmek için kapımı her çaldığında kukumda ve uçlarımda çok tanıdık bir karıncalanma var.

"West her sabah bez çantasını hazırlıyor," diye . "Kilometre taşları, Remy'nin ruh hali ve geceleri kaç kez uyandığı hakkında küçük notlar bırakıyor ve Remy'nin hayatının yarısını kaçırmışım gibi hissediyorum ve ona *birlikte* daha fazla şey yapıp yapamayacağımızı sormak istiyorum ama bir erkeği arkadaş olarak kabul eden normal bir insan nasıl olunur bilmiyorum." Geçici olduğuna dair anlaşmamızla ilgili kısmı atlıyorum.

"Böyle görünen erkeklerle *arkadaş* olunmaz. Yardım almadığın sürece olmaz," diyor Leydi Raquel bilgece.

Dört romantik yazar da bize doğru eğiliyor. "Plot twist," diye fısıldıyor kahveci kadın.

Mavi Gözlük yüksek sesle "Tam bir oral seks bekliyor," diyor. Taco yazar onu dürtüyor. "Şşşt!"

"Teşekkür ederim TANRI Ben değil yalnız," ve tek boynuzlu at diyor. "Leydi Raquel! Şu pembe içeceklerden biraz lazım."

Taco yazarı dizüstü bilgisayarını çıkarırken "İlham almak için," diye kabul ediyor.

"Belki de sakso çekmeyi ," diyor Luna bana. "Oral seks bir şeyi daha da kötüleştirebilir mi?"

"Daha önce hiç olmamıştı." Bardakları tokuşturuyoruz.

West'e ona asılmayı bırakacağıma dair söz verdiğimi ve buna değmeyeceğimize karar verirse hem Remy'nin hem de benim ne kadar kötü duruma düşeceğimizi hatırlıyorum.

Peki onu burada tutan ne?

Gerçekten mi?

Bunu hak etmeyen bir kadına verdiği bir söz.

şeyi ona borçluyum.

"Derek Julianne'in bilgisayarıyla nasıl gidiyor?" Emily'ye fısıldıyorum.

"Evde bulabildikleri her elektronik cihazı incelediler ve Julianne ile Rafe'in vasiyetlerini yazdıklarına dair hiçbir video kanıtı yok. Ama yaklaşık altı hafta önce avukatlarıyla yaptıkları yazışmalarda senin ve West Jaeger'in ortak vasi olmanızı istediklerini açıkça belirten e-postalar buldular. Dayan biraz. Roderick'lerin geçmişini de derinlemesine araştırıyor. Mahkeme için faydalı bir şeyler bulacaklarından emin."

"Teşekkürler."

"Hey. Başını dik tut. Her şey yoluna girecek." Elimi sıktı. "Birbirimizi bundan çok daha kötü durumlarda gördük. Sen ve Remy çok yakında iyi olacaksınız."

Umarım haklıdır.

Ama hayatımda ilk kez, gerçekten *önemli* bir konuda başarısız olacağımdan endişeleniyorum.

YİRMİ BEŞ

Batı

PERŞEMBE GECESİ, Coral Gables'daki küçük bir işten Bluewater'a dönerken Miami'deki tüm kırmızı ışıklara, trafik sıkışıklığına ve kaba sürücülere çarptım; Daisy'nin benim yerime eve bakan bakıcısı sahil evinin banyo lavabosunda bir sızıntı bulduğu için geç kaldım ve bu sabah ilk iş olarak onu tamir etmek zorunda kaldım. Hava durumu raporları Atlantik'te sezon sonu tropik bir fırtınanın oluşmakta olduğunu gösteriyor. Becca da kızlarla birlikte bu hafta sonu bebeğe hediye getirip getiremeyeceklerini soruyor, çünkü bebek bezi ve mama sayılmıyor.

Pitoresk Bluewater sokaklarında dolaşıyor, köpekleriyle yürüyüşe çıkmış ya da dükkanlarının önündeki kara tahta tabelaları değiştiren sakinlerle el sallıyorum. Burada her şey parlak, renkli ve mutlu ama ben o kadar bitkinim ki bunun kıymetini bilemiyorum.

Daisy'nin Zengin Dullar dediği kadınlardan, küfürbaz papağan Frank'e ve üç bacaklı timsah Steve'e, en yakın arkadaşlarının erkek arkadaşlarına ve nişanlısına kadar tüm yüzler ne kadar tanıdık gelse de, bu *benim* dünyam değil.

Orası *Daisy'nin* ve ben sadece o Remy'ye *sahip* olabilmek için yasal zorlukları aşana kadar geçici olarak izinsiz giriyorum.

Ve küçük adama her geçen gün daha da bağlanıyorum.

Bu hafta ellerini buldu. *Saatlerce* yumruklarını esnetmesini izledi, sonra birinin hediye olarak gönderdiği oyun minderinde asılı bir papağanı yakalamaya çalışarak daha fazla saat geçirdi.

Genel olarak mutlu bir çocuk. Ve onu çok özlüyorum.

Sonunda D malikânesine yanaştığımda, gökyüzü palmiye ağaçlarının üzerinde koyu gül renginden koyu mor renge dönüşüyor. Remy'yi otuz dakika önce almam gerekiyordu ve telefonum tüm yolculuk boyunca bardak tutucumda patlıyordu.

Zaten geç kaldım, bu yüzden kaçırdığım mesajları kontrol ediyorum.

ANNE: Westley, artık. Seni görmeye gelmek için bir uçak bileti ayırtıyorum.

TYLER: Anne, sen sadece Miami ışınlarını içine çekmek ve bir sonraki hafta sonu beni orada çalarken görecektense kadar uzun süre kalmak için bir bahanen olsun istiyorsun, değil mi?

ALLIE: Evet, sana sarılmak ve kaybettiğinde sorun olmadığını söylemek için orada olmak istiyor.

Sağlam yanık!

Güzel ama verimli değil. West, annem haklı. Buna Sierra Part Two'ymuş gibi davranamazsın ve bağlanmamaya çalışıyorsun. Sana yasal olarak bir bebek miras kaldı. Emeklisin ve taşınmıyorsun. Ve Tanrı korusun kötü bir şey bile, BİZ SENİN AİLENİZİZ ve bizi korumak zorunda değilsin. Bizim işimiz sizi korumak.

Vay canına. Bu çok derindi.

Anne: Daisy Carter-Kincaid'in geçen gün bir brunch'ta ortalığı dağıtırken yakalandığını da okudum.

Aminı yalamak istiyorum.

Tyler benim en sevdiğim çocuğum.

Seni BANANA-RAMA-JAM-JAM'a götüreceğim Tyler.
benim en sevdiğim çocuk.

Mesaj değiştirme şakası güzeldi anne.

Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Tyler her zaman babanın telefonunu yeniden programlıyor, ben değil. Westley, neredesin? Aramam gerekiyor mu?

Muhtemelen Miami trafiğinde sıkışıp kalmıştır. Ya da ölmüştür. Şoförleri Chicago şoförlerinden daha kötü.

*ANNE: *öfkeli bağırان çizgi film annesi**

*BABA: *Tyler'ın ayağı takılıp buzda kayarak Ares Berger'in kıcına girdiği gif**

*BRITNEY: *içkiye tüküren kadın gif'i**

*ALLIE: *Gülmekten düşen bebek gif'i**

*KEELY: *göz devirme emoji* Arıyorum *ejderha emoji* ve bilet ayırtıyoruz, çünkü siz eğlenirken, BATI CİDDİ BİR BEBEK SORUNUYLA UĞRAŞIYOR ve Birinin onun yanında olması gerekiyor.*

*ANNE: *azarlanmış bir kadın gif'i**

*BRITNEY: *başılanmak isteyen sevimli kedi gif'i**

*ALLIE: *özür dileyen utanmış köpek gif'i**

*BABA: *kuvette osuran bir iguana resmi**

Whoops. Bunun "BÜYÜK MAYIS ELLA JAEGER'İN AYAKLARINI YALAMAYA DEĞMEM" olması gerekiyordu.

BÜYÜK MAY ELLA JAEGER'İN AYAKLARINI YALAMAYA LAYIK DEĞİLİM.

*BABA: *orta parmak emoji**

MESAJLAR DURDU ve ben burada oturmuş, ne Sierra'yı ne de hayatımda uzun süre olmayacak bir bebekle tanışmalarını istemediğim halde çılgın aileme yarı gülümsediğimi fark ettim. Ama Keely'nin Ejderha'yı, yani mesajlaşmayan kız kardeşimiz Staci'yi aramakla tehdit etmesi işlerin ciddi olduğu anlamına geliyor.

Onlara Miami trafiğinde ölmediğimi ve gelecek hafta sosyal hizmet görevlisi gelip bizi kontrol edene kadar plan yapmamalarını söyleyen kısa bir mesaj gönderdim. Daisy'nin bundan sonra da bana ihtiyacı olup olmayacağını kim bilebilir? Büyük ihtimalle harika geçecek, çünkü Daisy bu ebeveynlik şeyini sallıyor, ve sosyal görevlisi söyleyecek. vasiyetin olduğu gibi kalması gerektiğine karar verdi.

Ve sonra gideceğim.

Midem bulanıyor.

Daisy'ye trafiğe takıldığımı ve yolda olduğumu bildiren bir mesaj daha attıktan sonra kamyonetimden inip artık tanıdık gelen büyük meşe çift kapıya doğru ilerliyorum. Kavisli cam merdiveni, arduvaz zemini, beni kontrol etmek için dışarı fırlayan dört kediyi ve yatak odama giderken önünden geçtiğim kemerli pencereleri zar zor fark ediyorum.

Ama oturma odasında beni neyin beklediğini fark ettim.

Daisy, çileği andıran yuvarlak, sıcak pembe koltuğunda arkasına yaslanmış, ayaklarını telefonunun yanındaki cam sehpaye dayamış, Remy kalçalarına yaslanmış, başparmaklarını tutuyor ve yüzünü yumruklarıyla kapatıyor, sonra onları çekip "*Peekaboo!*" diye fısıldıyor ve onu kıkırdatıyor, o da onu kıkırdatıyor.

Bitti. Ve bitti. Ve bitti.

Saçları artık açık mor. Ve daha kısa. Ve sadece hafif bir makyajla kaplı olan yüzünün etrafında gevşek bir şekilde sarkıyor. Maskara ve ruj, başka bir şey yok.

Kırmızı stilettolar, leopar desenli taytlar ve Remy'nin küçük denizci kıyafetiyle hiç uyuşmayan siyah bir atlet giymiş ve bu resimle ilgili her şey o kadar *doğal* ki, göğsümde hapsettiğim lanet olası kaslar büyük, yüksek, güçlü bir gümbürtü çıkarıyor.

Mor saçlara ve leopar desenli taytlara *doğal* diyeceğim günü göreceğimi hiç düşünmezdim, ama Daisy için öyle.

O böyle biri.

Parlak. Tahmin

edilemez. Çılgın.

Ve sadece *Daisy*.

Sertçe yutkunuyorum, çünkü artık inkar edemiyorum.

O boş bir parti kızı değil.

O çok çalışan, çok oynayan ve çok *seven* akıllı bir iş kadınıdır, dünyaya karşı ne kadar vahşi bir tavır takınırsa takınsın. Remy kıkırdadığında gözlerindeki parıltıyı taklit etmek mümkün değil. Biyolojik ve evlatlık tüm bebeklerini eve getirdiklerinde kız kardeşlerimin yüzlerinde defalarca gördüğüm parıltının aynısı.

Aşk kanla ilgili değildir.

Ve kan her zaman aşkla ilgili değildir.

Ama Daisy o bebeği seviyor. Mecbur olduğu için değil.
Ama nasıl yapmasın ki?

Kimi kandırıyorum ki?

Parıltıyı *kız kardeşlerimden* dolayı fark etmiyorum.
Parıltıyı *kendimden* dolayı tanıyorum. Sadece ikisini izlerken
bile parlıyorum. Burada durmuş aptal gibi sırtıyorum.
Yumruklarını dudaklarına götürüp öptüğünde biraz tıkanıyorum.

Evet.

Biraz bağlandım.

"Tüm dünyadaki en mükemmel bebek kim?" diye
mırıldanıyor.

Remy kocaman bir "*Aaaaooooooooaa!*" diye bağıırır.

"Bu doğru. Benim Remy'm dünyadaki en mükemmel bebek."

Gözlerim yanıyor.

Bana ihtiyacı yok. Bu onda var.

Sikeyim.

"Oh, hey, West. Üçlü peekaboo denemek ister misin?
Kaybedeceksin, bilesin diye söylüyorum, çünkü Remy peekaboo
şampiyonu. Onun kupasını da çoktan sipariş ettim, yani
aslında kaybetmek zorundasın, çünkü senin adını koymak için
yeniden yapmayacağım."

Boğazımı temizliyorum. "Üzgünüm geciktim. Trafik
yüzünden."

"Ha! Demek Miami sürücülerinin melek olmadığını kabul
ediyorsun. *Sonunda* ışığı gördü. Miami sürücülerini gömlek kafalı,
değil mi küçük adam? Evet, öyleler. Evet, öyleler. *Peekaboo!*"

Remy ciyaklıyor.

Daisy gülüyor.

Ve kalbim aynı hem çarpıyor hem de yükseliyor.

Bu tehlikeli, çok tehlikeli bir yol. Ama karşı koyabileceğim
bir yol değil.

Şimdiye kadar karşı koyabildiğim bir şey değil. "Ben duş
alırken burada birkaç dakika daha oturabilir misin?"

"Dünyadaki en mükemmel bebekle birkaç dakika daha geçirmek mi? İşkence. Tam bir işkence."

Remy'nin burnuna vurur, Remy miyavlar ve Remy tekrar güler. "Devam et, kokuşmuş popo. Havayı kirletiyorsun."

Oturma odasından önce gördüğüm son şey onun gülümsemesi ve bu beni inşaat demiri gibi sertleştiriyor.

Kendime bunun sadece bebekli bir kadın görmenin yan etkisi olduğunu söylüyorum -açıkçası, onlar benim kriptonitim- ama duşa girdiğimde Daisy'yi Remy ile hayal etmiyorum.

Daisy'yi havuzda hayal ediyorum. Mayosunun üstünü kedinin üzerine atıyor. Kollarını bana doluyor. Kalçalarımı kalçalarıyla kavırıyor.

İsa.

Beynime sızdı ve onu nasıl çıkaracağımı bilmiyorum.

Karışamayız, çünkü bittiğinde -ve bitecek, çünkü ben kurallar ve düz çizgilerim, o ise kaos ve gökyüzünde süzülen kalp şeklindeki baloncuklar- daha önce çok acı bir şekilde yürüdüğüm aynı yolla yüzleşeceğim.

Bir kadından uzaklaşabilirim.

Bir çocuğu bırakıp gidemem. Bir daha olmaz. Yetişkinlerin işleri yoluna koyamamasının bedelini çocuklar ödemeyi hak etmiyor.

Bu yüzden Becca'ya çıkabilir miyiz diye sormadan önce çocuklardan kaçındım. Böylece hiçbirimiz bağlanmayacaktık.

Sierra'yı özlemiyorum. Zaman yaraları iyileştiriyor ve geriye dönüp baktığımda ilişkimizdeki çatlakların nerede olduğunu görmek kolay. Ama onun çocukları?

hala bir delik var.

Nina geçtiğimiz Mayıs ayında sekizinci sınıftan mezun olacaktı.

Baxter muhtemelen ACT ve SAT sınavlarına giriyor ve üniversiteye nereye gideceğini konuşuyordur.

Ve bu artık beni hiç ilgilendirmiyor, çünkü ben sadece iki yıl boyunca anneleriyle çıkan bir adamdım. Onları kaç kere kucağıma aldığımın bir önemi yoktu.

okuldan. Kaç tane bando konserine gittiğimi. Okul oyunu için kaç replik provasına yardım ettim.

Ben onların babası değildim.

Ülkenin dört bir yanından sipariş alan ve benimle gelmek için herkesi yerinden etmeyi haklı çıkaracak kadar annelerine değer vermeyen adam bendim.

Ya da beni bekleyecek kadar bile.

Giden bendim.

Ereksiyonum kendiliğinden kayboluyor, ki bu iyi bir şey, çünkü Daisy burada duşa girecek türden biri ve ihtiyacım olan son şey beni bir tanesini ovarken yakalaması.

Onu düşündüğümü sanacaktı. Haklı da olurdu.

Ve felakete doğru gideriz.

Ama mutlu bir orta yol olmalı. Daha fazlası olmadan *arkadaş* olabileceğimiz bir yer.

Ve ona geri çekilmesini söylediğimden beri bizi oraya götürecek sahneyi hazırladı.

Zararı olmaz.

Özellikle de haftaya iyi bir ebeveyn olduğumuzdan emin olmak için gelecek sosyal hizmet uzmanı varken.

Evet. Arkadaş olabiliriz.

Arkadaş .

Bu cazibe mi? Bu bir şans çünkü stres ve Daisy'nin çekici bir kadın *olduğu* gerçeği. Geçer.

Eğer geçmezse, ben hala bir denizciyim.

Geçmesini *sağlayacağım*.

YİRMİ ALTI

Daisy

West banyodan gri eşofman altı ve göğsünü doğru yerlerden saran siyah Marines tişörtüyle çıktığında REMY kitap okuyor ve uykulu görünüyordu.

Benimle hiçbir şey yapmamaya bu kadar kararlı olduğu için içimi çekiyorum, çünkü ikimizin de biraz hayal kırıklığı gidermeye ihtiyacı var ve o günün yirmi dört saati çok seksi.

"Yemek yedin mi?" diye soruyor huysuzca.

Ruh halim bir üzgün pandadan sıçrayan lamaya dönüşüyor. "Sadece pamuk şeker ve daha yeterince uyuyamayacağıma dair yıkılmış hayaller." Ve Carbs 'n Coffee'den bir çörek, çünkü bugün benim aylık herkese kahve ve çörek alma günümdü, bu da yeterli gelmedi, bu yüzden Miami'nin tüm ilkokullarına öğretmen salonları için sandviç tabağı gönderdim.

Dudakları, buraya taşındığından beri görmediğim bir gülümsemeyle yeniden kıvrılıyor. "Yol egzozum ve bir paket yer fıstığım vardı."

"Cristoff sol yumurta rulolar ve tavuk
pastırma avokado panini buzdolabında."

Burnu kırışıyor. "Ekmeğin var mı?"

"Muhtemelen. Alessandro tam bir ekmek manyağı ve güvende kalmak istiyorsam onu beslemek zorundayım."

"Fıstık ezmesi mi?"

"Merhaba, ayın fıstık ezmesi kulübü aboneliği." "Patates cipsi?"

"Westley Jaeger, eğer ilgilenmiyorsan benimle edepsizce konuşmayı bırakmalısın."

Alaycı bir sırıtışla başını öne eğiyor. "Yeterince makul. Ben gidip bir şeyler tamir edeceğim. İstersen bana katılabilirsin."

"Açlıktan ölmek üzere olan zavallı bir mirasçıyı düşünüp geçici olarak başınızı sokacak bir ev vermeniz çok nazik bir davranış. Kabul ediyorum." Remy'yi kaldırıp yanağına bir öpücük konduruyorum. "Hadi, küçük adam. Gidip henüz yiyemediğin yemeklerle sana işkence edelim."

Kitabı elimden aldığımda mızızlanıyor ama ağzına bir emzik tıkıyorum ve ben ayağa kalkarken bir elini göğsüme koyup alnını boynuma dayayarak . West'in gözleri acı çekiyormuş gibi kısılıyor ama dönüp kapıyı açıyor ve bize dışarı çıkmamızı işaret ediyor.
bir dakika önce gitti. " buyurun. Kedilere dikkat et."

Önden gidiyorum.

Kalçalarımda fazladan bir salınımla, ona işlerin nasıl gittiğine, Bluewater'ı keşfedip keşfetmediğine ve Derek, Jude ve Beck'in Pazar günü ben brunch yaparken ve yıkılırken onu ne kadar kötü sorguladıklarına dair sorular soruyorum.

Bu arada eklemiyorum, çünkü bunu bilmesine gerek yok. Ayrıca, ayaklarımın üzerinde durabildiğimi, bunu yapabileceğimi hissediyorum.

Bana kısa cevaplar verdiğinde şaşırmıyorum ve soruları bana geri çeviriyor. "İş yerinde dünyayı ele geçirdin mi?" diye soruyor parlak, neşeli mutfağımdaki fıstık ezmesi koleksiyonumu karıştırırken. O

Beyaz mermer adanın üzerinde tavandan sarkan bakır tencere ve tavaların altında duruyor, daha basit organik çıtır versiyonlar için hazırladığım daha süslü fıstık ezmelerini hızlı bir şekilde reddediyor.

Aynı şeyi ekmek için de yapıyor, biberiyeli focaccia yerine bulgur tercih ediyor -ki bunun mantıklı olduğunu ben bile kabul ediyorum- ama bir paket Lays açıp sade patates cipsini ekmeğın üzerindeki fıstık ezmesi tabakasının üzerine ufaladığında gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Evrendeki en iyi fıstık ezmeli sandviçi yapmak."

"Bu, bu, bu *saygısızlık*."

"Teşekkür ederim. Bu arada, Lays aldığınız için size büyük puan. Nadir bulunan egzotik patateslerden yapılmış altın kabuklu organik patates cipsleriniz olduğunu sanıyordum."

"Orişinali en iyisidir." Remy omzumda kıpırdanıyor, ben de kalkıp uykuya dalana kadar onu zıplatıyorum. "Ve ben ciddiylim. Fıstık ezmeli ve jöleli sandvie bunu yapamazsın."

"Fıstık ezmesi ve bal." Bir kavanoz yerel balı da kaldırıyor. "Yapabilirim, yaptım ve yine yaparım. Kural çiğneyen, kural çiğnemeye itiraz mı ediyor? Burada neler oluyor, Bayan Carter-Kincaid? *Gizliden gizliye düzen mi istiyorsunuz?* Öyle olmadığını söyleyin."

Şimdi bana *gülüyor*, buna izin vereceğim, çünkü o gülüşü serbest bıraktığında muhteşem oluyor.

Gözler kırışıyor. Bu gece bal-kahverengiler ve eğer gözbebeklerini yalamak bir şey olsaydı, cezbederdi. Tüm koyu renkli kirli sakalları düz beyaz dişlerini ortaya çıkarmak için ayrılıyor. Nemli saçları bile mutlu görünüyor. Ve gülümsediğinde omuzları gevşiyor, fıstık ezmesi bıçağını tutuşu ve beklenmedik olanın güzelliğini kucaklamasını engelleyen her neyse onu bırakırsa nasıl bir adam olabileceğine bir göz atıyorum.

"Peki," dedim. "Senin canavarlığını deneyeceğim, ama beğenmeyeceğim."

"Bir gece vardiyasında bir daha asla içinde cips olmayan fıstık ezmeli sandviç yemeyeceğine bahse girerim."

" sende."

Boştaki elimi uzatıyorum ve sıkmak için tuttuğunda, parmaklarımdan dirseklerime sıcak bir zonklama kayıyor.

Zingler kötü haberdır.

Yurtdışındayken değil yani. Zing'ler, evden en az iki bin mil uzaktayken, annemin fikir edinme veya flörtümün bağlanma şansı olmadan sahte bir isimle çalışırken eğlenceli bir kaçamak için sağlam bir potansiyel anlamına gelir.

Ama West ile kaçamak yapamam. Ya hep ya hiççi bir adam olduğundan eminim ve gelecek hafta sosyal hizmet görevlisi için iyi geçinmemiz gerekiyor. Ya da en azından birlikte olduğumuzda işlevsiz olmamamızın yanı sıra bağımsız olarak bir bebeğe bakabileceğimizi kanıtlamalıyız.

Özellikle de bu geçici bir durum olduğu için.

Elini bıraktım ve fıstık ezmesi iğrençliklerinden birini aldım.

Biliyorum, *. Daisy, her şeyi yaparsın! Fıstık ezmeli-patates parçacıklı sandviçin nesi var?*

Yemeğime dokunulmasını istemiyorum. Tamam mı?

Sos patateslere ve porterhouse'a gider ama yeşil fasulyeye gitmez.

Fıstık ezmesine karşı işlenen suçu, yani sandviçi, nefret etme niyetiyle çiğniyorum, ama...

Huh.

Tuz ve bal birlikte iyi gider.

Ve ve çıtırtı o-o gibi çıtır çıtır yer fıstığı

Tereyağı, ama... Kahretsin.

Ama *daha iyi*.

Gözlerimi kısıyorum.

Daha geniş gülümsüyor. Kalbim biraz daha hızlı çarpıyor. Ve karar veriyorum, eğer surat asmak onu daha da gülümsetecekse, o zaman bunu yapacağım.

"Sanırım yenilebilir," diye burnumu çektim. "Ama tereyağlı, pastırmalı ve Nutellalı sandviç değil."

Daha fazla gülümserse yanaklarını kıracak.

Telefonumu dekoltemden çıkarıp kaybolmadan önce bir fotoğrafını çekiyorum. "Ha! Mutlu olmanı sağladım."

"Zaferler her zaman kutlanmaya değerdir."

Fotoğrafı silmek için telefonumu elimden almaya çalışmıyor, bunun yerine kendi sandviğine dalıyor.

Gözleri kayarak kapanıyor ve yüzünde farklı bir gülümseme .

Acaba çarşaflarda terli bir boğuşmadan sonra uykuya dalarken böyle mi görünüyor? Mutlu. Parlıyor. Doymuş.

Telefonu kenara bırakıyorum ve buzdolabında bulduğumuz sebze tepsisinden bir havuç çubuğu alıyorum, ısıriyorum ve çok hızlı bir şekilde nefes alıp boğuluyorum.

Ve sahte şok gibi değil.

Boğazıma takılan havuçtan bahsediyorum, bebeğe çarpmadan göğüs kemiğime vurmaya çalışırken ciğerlerime damlayan havuç parçalanıyor.

Oh, Tanrım.

Ben öleceğim.

Remy'nin büyüdüğünü göremeden bir havuçla boğulup öleceğim. Onu sevmeye çalışan her kadının çok erken öldüğünü bilmenin kalp yaşamak zorunda kalacak.

Biri azgın yunuslar tarafından

öldürüldü. Diğeri bir sebze

tarafından. Öksürmeye

çalışıyorum ama yapamıyorum.

Başım ısınıyor. Yüzüm

şişiyor.

Karides gibi ama daha kötüsü. Altmış zilyon kat daha kötü.

Bir havuç sopasıyla yere serilen serseri mirasçı olacağım.
Ciğerlerim yanıyor. Dizlerim titriyor. *Kahretsin*, bebeği
düşürecekim.

Öyleyim.

Bebeği bırakıyorum.

West'e onu söylemeye çalışıyorum ama panik sisinin ardını
göremiyorum, konuşamıyorum ve ben-

Sert bir şey kaburgalarımı bir, iki kez sarsıyor ve üçüncü
hamlede yarısı yenmiş bir havuç ağızımdan fırlıyor.

Nefes nefese kalıyorum ve adanın tezgahı tekrar netleşirken
öne doğru eğiliyorum.

Gözlerim ıslak, uzuvlarım titriyor ve hala belime sarılmış
sağlam bir kol var.

"Daisy? Siktir. *Çatal*. Söyle bir şey." A
Büyük, Ben hırıldarken sert, sıcak bir el sırtımı
okşuyor. "İyi misin?"

"Remy," nefes
nefese kaldım. El
durdu.

Kol geriliyor.

Oh, *Tanrım*.

Bebeği düşürdüm ve onu öldürdüm.

Bir havuç boğazıma kaçtı ve o tatlı, masum küçük
gülümseme ve bebek kakası demeti nihai bedeli ödeyen kişi
oldu.

Onu kafasının üstüne düşürdüm. Onu sonsuza dek susturdum.
Ellerimde kan var.

Hırıltım hıçkırığa dönüşüyor ve bana dokunmaması gereken
West'ten uzaklaşıyorum, çünkü ben bir katilim.

Nabzım o kadar sıcak ve sert atıyor ki başım dönüyor ve
kafamın içinde bir çığlık oluşuyor, tıpkı Remy gibi, bir daha
asla çığlık atamayacak o değerli küçük ocuk gibi
bağırıyorum, çünkü o-o-o-o-o

Önümdeki adada kıvranıyor. Feryat
ediyor.

Ellerini sağa sola savuruyor, yüzü kıpkırmızı, bacakları minik çoraplarından birini tekmeliyor.

"Sen lmedin," diye nefes nefese kaldım. Onu tutup yanaklarından öpüyorum ve o kıvranıp feryat ederken ve gözlerim ateşlenip taşarken ona tekrar bakmak için kaldırıyorum. "Seni dşrmedim. Aman Tanrım, seni dşrdğm sandım. Çok zr dilerim, bebeğim. Bir daha asla bir Şey yerken boğulmayacağım. Yemeyi bırakacağım ve bir daha asla ama *asla* hiçbir Şeyde boğulmayacağım ve seni bırakmayacağım ve kötü bir Şey olmasına asla izin vermeyeceğim."

Ağlamadan duramıyorum.

Gözyaşlarım başladı ve durmak bilmiyorlar ve ben mutfağında durmuş küçük yetim oğluma *tutamayacağım* sözler *veriyorum*.

Ona hiçbir zaman kötü bir Şey olmayacağına dair söz veremem. Her zaman güvende olacağına. Her zaman burada olacağıma.

"zr dilerim," diye . "ok zgnm, tatlı oğlum."

İki devasa kol ikimizi de çevreliyor ve ben onları hak etmiyorum.

West'in sıcaklığını hak etmiyorum. Remy'nin gülümsemesini hak etmiyorum. Fıstık ezmeli ve patates cipsli sandviçleri hak etmiyorum.

Çok sıkı parti yapan ve iş hayatında korkunç Şeyler yapmıyormuş gibi davranan bencil pisliğim çünkü bunu gülümseyerek yapıyorum ve insanlara binalarını ve arazilerini bana devrettikten sonra daha iyi durumda dair söz veriyorum, her zaman olmasını istediğim kadar doğru olmasa bile.

Ve tüm bunları büyükannemi mutlu etmek için yapıyorum, oysa gerçek Şu ki, yapamam.

Kimse onu mutlu edemez.

Çünkü başka insanı mutlu edemezsiniz, tıpkı Remy'ye gelecekte hepimizin sorunsuz, acısız ve çatıŐmasız büyük ve mutlu bir aile olacağımızı grebileceğime dair söz verebileceğim gibi.

"ŞŞŞt," diyor West . "Sen iyisin, Daisy. Remy iyi. İkiniz de iyisiniz."

"Lütfen beni bırakma," diye sızlanıyorum. "Bunu tek başıma yapamam. Yapamam. Eğer burada, evimde bizimle yaşamak istemiyorsan havuzlu evimi yıkar ve sana istediğin her şeyi yaparım ama lütfen, lütfen bu ebeveynlik işini tek başıma yapmam için beni bırakma. Yapamam. Yapamam. *Söyleyemem*. Büyükanne de söyleyemem, yoksa Remy'yi de benden alır ve ben-"

"Daisy-"

"*Lütfen*."

Sıcak dudaklar saçlarımı okşuyor. "Tamam," diye fısıldıyor.

Ona güvenmemeliyim. Çok daha iyi, çok daha sert tanıdığım insanlar tarafından yakıldım.

Ama yaptığı tek şey, kendisinden asla istenmemesi gereken şeylerdi.

Bunu telafi edeceğim.

Telafi edeceğim.

Ben Daisy Imogen lanet olsun Carter-
Kincaid.I olabilir bir şey yap.

Görünüşe göre hariç ebeveyn a bebek
tarafından kendim kendini yok etmeye
çalışmadan.

YİRMİ YEDİ

Batı

Yemeğin geri kalanı aynı anda Becca'yla başarısız randevumdan daha garip ve neredeyse Chicago'daki aile pikniği kadar rahat geçerken, kafamın içinde Daisy Carter-Kincaid'in belki onun bile bildiğinden daha fazlası olduğunu fısıldayan sesi duymazdan gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Ve gerçekten boyumdan büyük işlere kalkıştığımı. "Sinema randevusu mu yoksa plaj randevusu mu?" diye soruyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum, da onun öksürmesi, benim gerilmem ve ardından ekmeği işaret etmesiyle biten bir kıkırdama nöbetine girmesine neden oluyor.

"Daha fazla iğrenç sandviç!" diye emrediyor.

"Belki de onun yerine biraz su içmelisin." Şaka yapmak, bebeği düşürdüğünü sandığında sesindeki paniği düşünmeme izin vermekten çok daha kolay.

Onu yakaladı.

Yakaladı.

Sadece buna inanmak için kendine güvenmesi gerekiyor ki Daisy gibi birinin buna inanabileceğini hiç düşünmezdim.

İhtiyacım var.

Ama her şey mantıklı. İçerideki korkuyu korumak için büyük.

"Patronluk taslamayı bırak ve sorulara cevap ver," emrediyor. "Havuz evini nasıl yeniden inşa edeceğimi bilmek için senin profilini çıkarıyorum."

"Havuz evinizi yeniden inşa etmek zorunda değilsiniz."

"Havuz evim benim *sığınağım*. İnsanlardan bıktığımda oraya giderim, ki tahmin edebileceğiniz gibi bu çok *nadiren* olur, ama olduğunda da oraya *ihtiyacım* olur. Bu yüzden, siz Bay Pokey ile özel zaman geçirirken alanınızı işgal etmemek için onu yeniden inşa etmek zorundayım."

Gördün mü?

Garip ve rahat. Hepsi aynı anda.

"İnsanlardan bıkıyor musun?" Ona bir sandviç daha hazırlarken sordum. İkincisinde, yediği tüm yiyecekleri nereye koyduğunu sorma hatasını yaptım ve göğüslerini tuttu, ben de ereksiyon oldum, bu da ona sandviç yapmaya devam etmekten mutlu olmamın bir başka nedeni.

Aramızdaki adayı ereksiyon caydırıcı olarak tutuyor. Ayrıca sırf ihtiyacı olduğunu düşündüğüm için ona sarılmak için uzanmamı da engelliyor.

Ama o yokmuş gibi davranıyor, ben de yokmuş gibi davranacağım.

Aklından geçenleri söylemesi gerektiğinden emin değilmiş gibi bana şüpheyile bakıyor ve sonra hepsini ağzından geçiriyor. "Çikolatalı sütü *çok severim* ama ben bile haftada on dört gün, günde otuz altı saat içemem. Farklı markalarda çikolatalı sütler var ve bazılarını diğerlerinden daha fazla içebiliyorum."

"Seni sütlü çikolata tipinden çok tekila tipine benzetirdim."

"Çikolatalı sütümü tekilayla içiyorum." "Bu iğrenç. Havuç?"

Bir havuç çubuğu tutuyorum, o da elindeki metal su şişesini bana fırlatıyor.

Kapak .

Berbat bir nişancı olduğu için kolayca eğiliyorum, ama şişe arkamdaki fayans zemine çarptığında yine de uçan bir sıvı yayıyla . "*Delirdin* mi sen?"

Sırıtıyor. "Kaçırmak zorunda değildim. Belki yarın Akşam yemeğinde beyaz bir tişört giymelisin." "Daisy..."

"Senin için *on gündür* kendimi boğuyorum. Sanırım bunu hak ettim."

Gerçekten tartışamam.

"Aslında, günde en az bir kez sana uygunsuz bir yorum yapmam gerektiğini düşünüyorum," diye şakacı bir şekilde devam ediyor. "Eğer bu kadar tutucu olmasaydın, *tamamen* kendim olabilirdim. Burada büyük bir sansür uyguluyorum. Yani evet, bana yirmi dört saatlık bir süre içinde kendim olduğum *bir anı* borçlusun."

"Bu... taliksiz bir şekilde mantıklı," diye kabul ediyorum, ancak bu bir taviz gibi hissettirmiyor ve aslında aklına gelebilecek her şeyi düşünerek kendi kendime gülümsüyorum.

"O çocuklu kadınla ne zaman birlikte oldun? Becca'nın çocuğu yok mu? Senin tipin mi?"

Omuzlarım öktü. "Kendini sansürleyen sen değildin. Tekrar."

"Sen bana neden sadece bekar annelerle çıktığını söylersen ben de sana neden sadece yabancı erkeklerle çıktığımı anlatırım. Yüzücülerin yüzünden mi? Hepsi battı mı? Deniz Kuvvetleri'nde kaza falan mı geçirdin? Çocukken hasta mıydın?"

Kollarımı tişörtümdeki ıslak noktanın üzerinde kavuşturup ona ters ters bakmaya çalışıyorum ama bu, boğulmadan önce olduğundan daha zor oluyor.

İ eker ve gözlerini devirir. "Peki. Sadece yabancı erkeklerle çıkıyorum çünkü babam uçmaktan çok korkuyor."

"Ne?"

"Ayrıca beni genellikle tanımıyorlar ve romantik ADD'mi çok daha iyi tolere ediyorlar."

"Şu anda insanlar hakkında korkunç genellemeler yapıyorsun."

"Hafta sonunu bir Yunan tanrısıyla söylemek *kulağa* Iowa'da bir çiftçiyle geçirdiğimi söylemekten çok daha egzotik geliyor."

Tam bir saçmalık. "Bağıllık sorunları yaşadığını itiraf edecek kadar büyük bir insan değilsen, söyle gitsin."

Yanakları pembeleşiyor ve ona tekrar sarılmak için dayanılmaz bir istek duyuyor. Ama buna Google'da onun için bir terapist arama ihtiyacı da eşlik ediyor.

"Tamam." Ellerini havaya kaldırdı. "Bağıllık sorunları yaşadığını itiraf edecek kadar büyük bir insan değilim."

Bir havucu ısııyorum ve yavaşça çiğniyorum, kızarıklığın büyüyen bir kaş çatmanın ardında kaybolmasını izliyorum, sanki ona kasıtlı olarak boğulmadan nasıl havuç yeneceğini gösteriyorum ve o bunu takdir etmiyor.

Bu evde olmak gibi bir şey. Ayrıca utancının azalması beni rahatlattı. Hoş geldi, gerçi muhtemelen bunu ona asla söylemeyeceğim.

Yutkunuyorum ve sandviçini hazırlamaya devam ediyorum. "Bekâr anneler, ilk randevuda hayatta kalabildiğim tek insanlardır."

"Oh, lütfen."

"Lise balosu. Küçük kız kardeşimin en iyi arkadaşına sordum. Benden bir yaş küçüktü. Sevimli. Güzel kalçalı. Başka bir arkadaşıyla çifte randevu yapıp yapamayacağımızı sordu. Meğer *arkadaş1*, partimizdeki dördüncü kişi olan erkek arkadaşını çalan kızmış ve *bütün geceyi* onu benimle kışkırtmaya çalışarak geçirirken *arkadaş1* da beni arka kapıdan kaçıp ayaküstü sevişmeye ikna etmeye çalıştı."

"Lise sayılmaz."

"Deniz kuvvetlerinde iki yıl. Spor salonunda bir kadınla tanıştım. Ona çıkma teklif ettim. Sadece onu geçebilirim evet diyeceğini söyledi. Bench yapmaya başladık ve o da tekrar tekrar devam ediyordu, bir elli kadar."

"Söylemek istemezdim ama bu onun aslında seninle çıkmak istiyorum."

"Evet. Ben iki buçukta yattığımda ve o iki buçuğa kadar devam ettiğinde bunu anladım, sonra bana bir çift büyüdüğümde tekrar denememi söyledi. önce üç yıl kadar birlikte antrenman yaptığı, vücut geliştirme uğraşan bir adam tarafından terk edilmişti. Profesyonel güreşçi oldu ve Noel Baba'ya benzeyen bir adamla evlendi."

"Hayır."

"Evet."

"Zıt kutuplar birbirini çeker."

Kök birası bardağımlı çalıp dudaklarına götürürken başımı sallıyorum.

"Güreşçi adı Bayan Clausinator'dı," diye ekliyorum gelişigüzel.

Daisy burnundan kök birası kusuyor.

Anneme bana zamanlama sanatını öğrettiği için zihinsel olarak teşekkür ediyorum.

"Bir süre sonra," diye devam ediyorum, utanmayı reddederek, çünkü ailem zaten bu anları benim için yardımsever bir şekilde yeniden yaşadı, artık umurumda değil, "arkadaşlarım bana bir drag queen ayarladı."

Yüzünü sildiği peçetenin arkasından kaşlarını çatıyor. "Bu hiç komik değil."

"Birkaç dakika garipti ama ilçe panayırını kapattık, yüzümüze huni kek sürdük ve halka atma yarışında bu dev pelüş tembel hayvanı kazandık. Harika zaman geçirdik. İyi bir kadındı. Hâlâ görüşüyoruz - şu anda Los Angeles'ta bir insan hakları avukatının asistanı, hafta sonları hâlâ drag gösterileri yapıyor ve ben de

Onu utandırdığım için buradan Saskatchewan'a kadar arkadaşlarımın kışını tekmeleyeceğim."

Bunun yeterli bir ceza olduğundan emin değilmiş gibi bana bakıyor ve sorun da tam olarak bu.

Kendinden çok daha fazlasını önemsiyor. Ama eğlence düşkününü bir oksijen israfından başka bir şey değilmiş gibi gösteriliyor.

"Birini dinlerken neden başını hep böyle eğiyorsun?" diye soruyor.

Hah. Tekrar yaptığımı fark etmemiştim.

Sağ kulağıma dokunuyorum. "Çoğunlukla sağır. Bir keresinde Kabil'de el yapımı bir patlayıcıya çok yakındım."

Kaşlarını çatması . "En kötü yaran bu mu?

Deniz Piyadelerinden

mi?" "Hemen
hemen."

"Kabus mu görüyorsun?"

"Eskiden görürdüm. Artık
daha nadir." "Terapi mi?"

"Evet."

"Hiç işitme cihazı kullanmayı düşündünüz mü?"

"bir sorun olduğunu kabul etmek olurdu ama değil." Ona bir sandviç daha uzattım. "Neden büyükannen için çalışıyorsun?"

Ve işte savaş zırhı gidiyor. Belli belirsiz ama mavi gözleri gökyüzü renginden alev rengine dönüyor ve her zamanki gülümsemesi kenarlarından kırılmanlaşıyor. "Neden yapmayayım ki?"

Havuzun yanındaki açık mutfağa açılan gurme mutfağı ve dolayısıyla içinde bulunduğumuz devasa malikaneyi işaret ediyorum. "İstifa etmeyi göze alabilirsin. İşini seviyor olmalısın."

"Beni eğlendiriyor."

"Rio'da parti gibi değil."

"Yaşam tarzımı bir şekilde karşılamalıyım. Gramalicious için çalışmak, küçük bir iş için büyük bir ödeme anlamına geliyor."

Homurdanıyorum, çünkü onun çok çalışmadığına bir an bile inanmıyorum.

Imogen Carter, aslında ofiste hiçbir şey yapmayan, sıkı partici torununa iyilik yapmak için çok fazla insanı mirasından mahrum bıraktı.

Sandviçinin arkasından sırtıyor. "Güzel. İşimi seviyorum. Eğlenceli, her gün farklı ve dünyanın her yerinden insanlarla tanışıp muhteşem yerlere seyahat edebiliyorum. İlk başladığımda anlaşmalar yapardım çünkü kıyafetlerim ve iyi zamanlanmış bir ruj uygulamamla onları ne kadar kolay manipüle edebileceğimi asla fark etmeyen erkeklerle toplantılar yapardım."

Kırmızı bir pus görüşüme giriyor.

Bıçağı o kadar sıkı sıkı yumruğumu okşuyor ki muhtemelen metali eritebilirim. "Sakin ol, Süper Batı. Bir ya da iki yıl sonra bundan sıkıldım ve gerçek iş taktiklerini kullanmaya başladım, büyükannemin dehşetine rağmen, çünkü bir süre için satın alma hızını yavaşlattı. Psikoloji alanında üniversite diplomam var. Bluzumu aşağı çekmek ve bacak bacak üstüne atmak dışında birkaç numara biliyorum."

Tanrım, şimdi onu iş anlaşmaları için sakso çekerken hayal ediyorum. "Yardımcı olmuyorum."

"Kız kardeşlerin senden nefret ediyor olmalı."

Bir hafta önce olsa, bu konuşma onun herhangi bir şeyi ciddiye alıp almadığını öğrenmek istememle sona ererdi.

Bunu aştığımıza eminim ve Remy'yi kalp krizi geçirecek kadar ciddiye aldığına dair en ufak bir şüphem yok. Ve onun için her şeyi yapacağından, sadece dünyayı karşılayacak parası olduğu için değil, onu *sevdiği* için. Hafifçe aydınlatılmış avluya bakan kemerli pencerelerin yanındaki bebek salıncağında mutlu bir şekilde uyuyor ve bir saat önce ne kadar korkmuş olduğundan tamamen habersiz.

"Sana bir sır vereyim mi?" diyor usulca.

Sağ kulağıma dokunuyorum. "Bunu söyle. Ben duymayacağım." O gülümseme. *Hay sikeyim.*

Evet! Ooh-rah! Sikmeye başlayın! Taşaklarım tezahürat yapıyor.

ederim, onlarla bir akrabalığım yok.

" zaman ailemden biri yirmi bir yaşına girse, Dame bize bir milyon dolar verir. Bununla iyi bir şey yaparsan, sana bir iş verir. Çuvallarsan seni mirasından mahrum eder."

"Bu delilik."

"Aynı zamanda soyundan gelenlerin yüzde seksenini mirastan mahrum bırakmasının nedeni de bu. Kuzenim William Vegas'ta slot oyunlarında milyonunu üçe *katladı* ve o da onu *sert* bir şekilde kapattı. Aile şirketinin bir sonraki nesle kalmasını sağlamanın yolu kumar oynamak değildir."

"Ne yaptın sen?" Belli

ki hayatta kalmış.

Ve eğer koltuğunda kıpırdanma şekli bir gösterge ise, aslında bu konuda konuşmak istemiyor. "Çeyreğini Sandbar Club'a giriş ücretlerine harcadım ve-"

", *ne* dedin?"

Gülümsüyor ve gülümsemesi muziplik dolu. "Miami'nin en zengin işadamları için özel bir kulüp."

"İş... adamları mı?"

"Eskiden hepsi erkekti, evet. Bir hafta boyunca söylentilere göre bazı üyelerine casusluk yaptım, çeşitli yerlerde Carter International Properties'in otellere doğru genişlediğini ve bu girişim için ortaklar aradığını ima ettim ve sonra da kulübe başvurdum. Üyelik başkanının sekreteriyle yattığını bilmeyen ama benim bildiğimi bilen karısıyla da yakınlaşmış olabilirim, yani..."

"Özel bir şerefsizler kulübüne hile yaparak girdin."

"Temel olarak. Evet, öyle. Sonra da on üyeyi Mermaid Grand Resort için bana birer milyon dolar vermeye ikna ettim."

"Bu ismi biliyorum."

"Karayipler'de her şey dahil tatil köyleri."

"Ah. Allie. Kız kardeşim. Onuncu yıldönümü için bir tanesine gitmişti."

"Himayesi için ona teşekkür etmeliyim." Bana göz kırpmıyor. "Ben 21 yaşındayken böyle bir şey yoktu. Ama The Dame'ın ofisine gidip masasına on çek bıraktım ve ona Dominik Cumhuriyeti'nde okyanus kıyısında bir mülk satın alıp her şey dahil bir tatil köyü açacağımı söyledim, o da ya benimle birlikteydi ya da bana karşıydı. Şimdi on altı mülkümüz var ve önümüzdeki yıl dört tane daha eklemek için genişliyoruz. Dame'ın testini geçtim. Ve her yıl, ilk yatırımcılardan birini daha satın alıyor, çünkü onlar yirmi bir yaşındaki bir parti kızına bir milyon dolarlık bir çek vermenin iyi bir fikir olduğunu düşünen aptallar."

"Neden kendin açmıyorsun? Bütün işi sen yaptın."

Gözlerini deviriyor. "O adamların her biri, yetkili olduğumu öğrendikleri anda paralarını geri almak için beni dava ederlerdi. *Ben* para kazanmıyorum. Büyükanne'nin adı para kazandırıyor."

"Alessandro senin büyükanne'nin parasını kazandığını söylüyor." "O önyargılı. Carter ailesinin adı olmadan Ben..." Omuz silkerek devam ediyor.

Sanki gerçekten kendi başına yapamayacağını düşünüyor.

Bir imparatorluğu yönetme işinden pek anlamam ama Remy'yi takas etmek için ne zaman ofisine gitsem ya telefonda ya da bilgisayar başında olduğunu biliyorum. Gecenin bir yarısı Japonya'yla telefon görüşmeleri yapıyor - *evet, üçte kalkmıştı ama ben Tokyo'konuşmak için zaten* - ve ofisine gittiği günlerde sabah yediden akşam dokuza kadar çalıştığı için öncesinde *ve* sonrasında gece nöbeti *tutuyor*.

Daisy tembel biri
değildir. Çok çalışıyor.

Ve sinsi bir sırıtışla bana doğru dönüyor. "Arkanda Jaeger ismi olmasa bu kadar seksi olamayacağın gibi. Dürüst ol. Kaç kadın seni Tyler ve hemen orada külotunu indiriyor?"

Ve bir de dikkat dağıtıcı var. "Büyükannen gelecek hafta sosyal hizmet görevlisinin ziyaretine gelecek mi?"

"Deneyecektir. Yine de Alessandro'nun, onun Bluewater kapısında olduğu haberini aldığımız sırada evi kilitlemeyi içeren periyodik bir güvenlik tatbikatı yapacağından şüpheleniyorum."

"Ya da ona uzak durmasını söyleyebilirsin."

"Hayatımın sefil olmasını istemiyorum ve mirastan mahrum bırakılmamayı gerçekten çok isterim. *Parti kızı* dünyanın başka hiçbir yerinde resmi bir unvan değildir."

Başımı sallıyorum ve fıstık ezmesi kavanozunun kapağını kapatıyorum. Aileler karmaşıktır. Benimkilerin hepsi nispeten normal - evet, annem turneye çıkıyor ve hepimizi stand-up için yem olarak kullanıyor, kız kardeşlerimin hepsinin tuhaflıkları var ve Tyler da başlı başına özel bir vaka - ama hiçbirimiz diğerlerimizden o kadar korkmuyoruz ki ne pahasına olursa olsun çatışmadan kaçınıyoruz.

Daisy'nin büyükannesiyile çatışmaktan kaçınmaması dışında.

Her zaman değil.

Sadece seçici
olarak.

"Neden bekâr annelerle çıktığınla ilgili sorumu tamamen geçiştirdin," diyor fıstık ezmeli ve cipsli sandviçini yerken.

"sanmıyorum."

"Saptırdın."

"Bunu ana saptırıcı söylüyor."

"Şimdi teknik olarak bekâr bir anne mi
oldum?" "Karmaşıksın."

Kıs kıs gülüyor ve kalbim yarım saniyeliğine duruyor.
Bu gece ikinci boğulma bölümüne ihtiyacımız yok.

Ya da hiç.

Kök biramdan bir yudum daha çaldıktan sonra bana "Bu," dedi, "şimdiye kadar söylediğin en doğru şeydi. Çak bir beşlik, koca adam. Başardın."

Çak bir beşlik.

Yirmi dakika sonra esneyip gerindiğinde onu gönülsüzce mutfaktan kovuyor ve Remy'nin görevlerini devralıyorum.

Berbat biri. Genelde etkilendiğim kadınlara hiç benzemiyor. Ama kişiliğinde keşfettiğim her küçük nüans, daha fazlasını öğrenmek istememe neden oluyor.

Ve istediğim kadar *arkadaş olarak* söyleyebilirim, ama kendime yalan söylemekte hiçbir zaman iyi olmadım.

YİRMİ SEKİZ

Daisy

YÜKSEK DÜZENLİ VAGİLYONER BENZEMEDEN, çoğu Sabahları erteleme düğmesine daha fazla basamayana kadar basıyorum, bu da kaçınılmaz olarak aceleyle duş almamla, Tiana'nın bir gece önce benim için hazırladığı kıyafetleri görmezden gelmemle ve ruh halime bağlı olarak daha parlak veya daha koyu veya daha kısa veya daha uzun bir şeyler almamla sonuçlanıyor. Saç ve makyaj için otuz dakika fazla zaman harcıyorum, bu da Alessandro, Tiana ve benim ofise giderken Carbs 'n Coffee'ye uğrayıp dünyayı kasıp kavurmadan önce kızarmış lezzetleri ve kafeini mideye indirmemiz anlamına geliyor.

En azından, ideal olarak, bu benim her zamanki sabahım olurdu. Çok daha az tahribat ve çok daha fazla yangın var-artık sorumlu bir iş insanı olduğum için - mecazi anlamda - söndürüyorum. Aslında *yıllardır* düzenli bir tahribat ve şimdi Remy'nin birincil bakıcısı olarak, sıçrayıp dünyayı ateşe vermeye daha da az eğilimliyim.

İyi türden bir ateş, doğal olarak.

Ama bu sabah alarmım çalmadan kalktım, çünkü orada bir topu endişe bu uyutuyor

İmkansız. Sosyal hizmet görevlisi için en iyi oyunumu oynamalıyım.

-Özellikle de Roderick'ler kuduz hayvanları sahada tuttuğumu ve Remy'nin tehlikede olduğunu iddia ettikleri için.

-Bu yüzden birkaç milyon dolar bağışlamak için internette rastgele Go Fund Mes'i araştırıyorum, sonra da güne başlamadan önce kendimi biraz şımartıyorum.

Yerçekimsiz ortamdaki su odamda uzanıyorum. yatak odamın dışındaki ev spa'sında, ağrıyan gözlerimin üzerinde salatalıklar, yanan okaliptüs mumları, hafifçe çalan sesli kitap. Teknik olarak meditasyon yapıyor ya da duyuşal yoksunluk odasında olmanın verdiği huzur ve dinginliği yaşıyor olmalıydım ama aslında Drag Queen Brunch'ın kahve yazarının yazdığı bu harika romantik komedi *Fake Royal* Bride'in her kelimesine sınıksıkı sarılmış durumdayım. Sesli kitabın Teddy Hamilton tarafından seslendirildiğini duyar duymaz hemen aldım çünkü belli ki bir sorunum var.

Aslında iki, çünkü birden yalnız olmadığımı fark ettim.

Teddy, Rock Ludlow'un sahte düğün gecelerinde masum prensesle edepsizce konuşmasını anlatırken kapağı kaldırıp dikleşiyorum, salatalıkları bir kenara fırlatıp tuzlu suyu yere döküyorum. "Kim var orada?"

Rock prensesin amını yalayıp yalayamayacağını sorarken yatak odasından tanıdık bir ses geliyor: "*Bunu* sana söylemeyi planlayan kimse yok." "Şunu kapatabilir misin? Bir sorunumuz var."

Teddy'nin sesini kesmek için bir dakika uğraşmam gerekti ve prenses Rock'ın onu yerken sert aletini okşamasını önerdi, normalde sorun olmazdı ama West ve ben bir hafta önceki boğulma olayından beri *inanılmaz* iyi geçiniyoruz, çoğu gün kahvaltı ve akşam yemeğini paylaşıyoruz ve hatta hafta sonu havuzda birlikte takıldık, onunla *açıkça* flört etmeden onunla flört ettim ve sanırım o da gerçekten flört *etti*. Bu yüzden tek şeyin seks olduğunu düşünmesini istemiyorum.

Ayrıca, *problem* kelimesini söyledi.

"Ne var? Ne oldu?" Onun hatırı için parlak bir tek boynuzlu at bornozu giydim ve yatak odama daldım. "Remy hasta mı? Sosyal hizmet görevlisi erken mi geldi? Aman Tanrım, kediler yüzünü yedi. *Yüzünü kediler mi yedi?*"

West tek bir kaşını kaldırdı ve açıkça aklımı kaçırdım ve telefonunu bana uzattı.

Başlıklar gözbebeklerime saldırıyor.

Playgirl Varisi Bebeğini Kafasına

Düşürdü! Daisy Carter-Kincaid'in Dadısı

Her Şeyi Anlatıyor!

DICK'in Yeni Denizci Erkek Oyuncağı Aslında Bir

Kadın! "Sorun *bu* mu?" Ben soruyorum. "Magazin

haberleri mi?" "Ailemin resimleri var."

Burnundan ateş püskürtmüyor ya da kızgın bir boğa gibi ayağını yere vurmuyor ama bu sakın görüntünün tam olarak bir görüntü olduğunu fark ediyorum.

Sihirli gözleri, tüm koruyucu içgüdüleri harekete geçmiş, öfkeli ve dik başlı bir alfa erkeğinin rengine ve bu sabah alt bölgelerimdeki o her yerde var olan çekimi daha da güçlendiriyor.

Ona annesinin ünlü biri *olduğunu* hatırlatmak arasında gidip geliyorum - Netflix dizisi olan herkes benim kitabımda ünlü sayılır

-Ve devam ettiğinde hukuk ekibimi kullanmasını teklif ediyorum. "*Kötü* resimler."

Ve şimdi ilgimi çekti. "Uyuşturucu ile kokain çekmek gibi Lordlar mı kötü, yoksa bu tür bir kötü mü?" Bir gözümü yarı kapatıp başımı eğiyorum ve dilimi çıkarıp burnumu yalamaya çalışırken bir yanağımı sıkıp bir parmağımı kulağıma sokuyorum.

Gözlerimi kırıştıırıp normale döndüğümde gözlerini kapatmış, uzun ve derin bir nefes alıyor.

Huh.

Gömlek giymiyor.

Bu çok *hoş*. Şimdiye kadar fark etmemiş olmam da ne kadar iyi bir arkadaş ve anne olduğumun bir kanıtı.

Tamam, yalan
söylüyorum. Fark
ettim.

I sadece yapmadı olsun a Şans
için bak yakından at hepsi gözlerini kapayana
kadar karmaşık mürekkep işleriyle uğraştı.

"İkincisi," diye
homurdanıyor. O-oh. Benim.
Öyle.

Gri eşofmanlarının içinde sabah odununu sergilerken bir
yandan da magazin haberlerine öfkeleniyor.

En iyi kötü fotoğraf yüzüme
rağmen. Yoksa bu yüzden mi?

Westley Jaeger'in birçok yönü *büyüleyici*.

Gözlerini açmadan önce dikkatimi tekrar yüzüne veriyorum
ve bunun bugün ona asılmak için tek şansım olduğunu iddia
ediyorum. "Remy nerede?"

"Alessandro ile kahvaltı yapıyorum."

Balkonumun kapısını açıp dışarı çıkıyorum ve Biscayne
Körfezi'ne bakan geniş pencerenin yanındaki kabarık, tereyağı
sarısı aşk koltuğuna uzanıp bacaklarımı altına sokuyorum,
ardından normalde bacaklarımı uzattığım yanımdaki yastığı
okşuyorum. Dalgaların her zamanki sesi beni eski bir dost gibi
selamlıyor, tuzlu su ve çiçek kokusu da öyle. Bu gece kötü bir
fırtınaya yakalanacağız - tropikal güç sınırında - ve rüzgar daha
şiddetli, gökyüzü normalden daha karanlık. "Otur. Rahatla. Bunu
çözebilirim."

Beni dışarı kadar takip etti. "Remy'nin resimlerinin çöp
üzerine yapıştırılarak büyümesine izin vermeyeceğim."

Eğer o konuşmayı kesmezse, ben de bayılmayı . "*Otur*."

Ters ters bakar ama oturur. Etrafına hızlıca bakar. Gözleri
Kapının hemen içindeki yatağında, tüllü yatak perdelerinin
arkasındaki örtüler ister istemez etrafa savrulmuş bir şekilde
yatıyorum çünkü yatağını kendi yapan biri değilim.

Bu da muhtemelen onu çok sinirlendiriyordur.
yüzünü tekrar körfeze çeviriyor, daha fazlası var

Adem elmasının sallanışındaki sinirlilikten daha ilginç.

Tam yanına gelene kadar koltukta kayıyorum, sonra dizlerimin üzerine çöküp ellerimi omuzlarına yerleştiriyorum. "*Sakin ol*. Kızgın olmak hiçbir şeyi çözmez." Başparmaklarımla sıkı kaslarını yoğuruyorum, o pes edip omuzlarının çökmesine izin vermeden önce daha da geriliyorlar.

"Bunu yapmamalısın," diyor hışımla.

"Sosyal hizmet görevlisi gelmeden önce rahatlamana yardımcı olmamalı mıyım? Çünkü porselen dükkanındaki kızgın boğa *tam* onun görmesini istediğin bir tavır, değil mi?"

"Acil serviste karides reaksiyonu sırasında çekilmiş bir fotoğrafınız da var."

"Sanki dünyadaki herkes beni kötü bir fotoğrafta görmemiş gibi. Lütfen. Bektan fotoğraflar benimdir. Onlar benim dünyada berbat bir gün geçiren insanlara hediyem."

Cevap vermiyor.

Muhtemelen başparmaklarımı sağ kürek kemiğinin arkasındaki devasa gerilim topuna soktuğum içindir.

"Haklı olduğumu ve her şeyin yoluna gireceğini kabul ettiğin anda seni arayıp Tiny'den bir randevu alacağım," diye bilgilendiriyorum onu.

"Minik mi?"

"Masaj terapistim. İş karışıklıkları çözmeye geldiğinde bir metre boyunda saf bir sihirdir."

"Senin masaj terapistini kullanmayacağım."

"Şşş. Güven bana. Hayatını değiştirecek."

"Hayatım son zamanlarda yeterince değişti. Ve acil servisteki o fotoğrafların, ne kadar ayık olduğunu ve Remy'yi tehlikeye atıp atmadığını sorgulamak için kullanılacak."

"Westley. Olman gerekenden daha zor olmayı bırak. Acil serviste kan alındı. Alerjik bir reaksiyon olduğunu kanıtlayabilirim, ki bu her ebeveynin başına gelebilir." Oh, Tanrım. Olabilir, değil mi? Kabuklu deniz ürünlerine alerjim var diye Remy'yi kaybedecek miyiz?

Bekle. Hayır. Bu hiç mantıklı değil. Eğer alerjik olmak sizi ebeveyn olmaktan çıkarıyorsa, o zaman annem de ebeveyn olamazdı.

Alerjisinin bir yetişkin olarak gelişmesi dışında.

Siktir. *Sikik sopalar.*

Tamam. Bunun için endişelenmeyeceğim.

Daha derin yoğuruyorum, çünkü başı bir tarafa kayıyor ve birkaç saat içinde ikimizden birinin rahatlaması gerekiyor.

Belli ki ben olmayacağım. "Ve bu gece bebek görevindeyim. Tiny zaman istersem burada olabilir. İşten sonra bir planın *da* yok, o yüzden *şu lanet masajı yaptıır ve teşekkür et.*"

"Bunun beni rahatlatması mı gerekiyor?"

"İşe yaramıyormuş gibi davranma. Kaya kaslarının sadece zıplayan top kaslarına dönüştüğünü hissedebiliyorum. Tiny kadar güçlü olmayabilirim ama sihirli parmaklarım var ve bunu inkâr edemezsin. Daha fazlasını istiyorsun. İsteddiğini biliyorsun."

"Daha sabahın yedisi bile olmadı ve sen gün içindeki tek çıkışını yaptın."

Lanet olsun. "Bu bir teklif *değildi*. Bu hayatımın fırsatydı. Tiny'nin bir günde kaç kişiyi görebileceğini biliyor musun? Altı. Egzersiz rutinini atlayıp duble Red Bull içerse belki sekiz. Bu da demek oluyor ki, bugün Tiny'i görebilecek 300 milyon insandan 8'i sensin. Sen kutsanmışsın, Westley. Hâlâ o teşekkürü bekliyorum."

"*Hiç* odaklanabiliyor musun?"

"Hayır." İşte tam da bu yüzden kimse başarılı olacağımı düşünmedi.

Onlara , değil mi?

İşte buradayım. Başarıyorum. Büyükannemin adının arkasındayım. Kuzenimin bebeğini büyötmek için panikliyorum. Her gün ofise gidiyorum çünkü iş taklidi yapmakta annelik taklidi yapmaktan daha .

Hashtag başarısı.

Sosyal hizmet görevlisi kadın içimi görecek ve *mahvolacağız*.

Aslında karton bir kutuda yaşamak konusunda şaka yapmıyordum.

Everglades'teki evim bana ait olmadığı için değil -evim var- ve sözleşmeme büyükannemin geliştirmesine yardım ettiğim her mülkte bana yüzde yirmi beş pay veren bir madde koymadığım için de değil - koydum.

Çünkü insanlar benimle ilgili gerçeği öğrendiklerinde çok utanacağım.

West bana bakmak için başını arkaya yatırıyor ve ben de başparmağımı omzundaki o sıkı kasın içine sokuyorum.

Homurdanıyor ve gözleri kayarak kapanıyor. "Sosyal... çalışan... konuşmaya... ihtiyacım var..."

"Birinci adım: Rahatla. İkinci adım: Dünyayı fethet. Ya da sosyal hizmet görevlisini. Her neyse."

Bu bana bir gülümseme kazandırıyor. Gülümsemek istemediğim ama elimde olmayan o gülümsemelerden biri, kalbimin kocaman bir yumruk atmasına neden oluyor. Taşıdığı tüm gerginliğe saldırırken tekrar öne düşmesine izin veriyor ve kendi kendime gülümsüyorum.

Onu kazanacağım. Er ya da geç. Muhtemelen daha erken, çünkü istediğim zaman karşı konulmaz oluyorum.

Onun etrafta olması *hoşuma* gidiyor. Ve sadece Remy ile iyi olduğu için değil.

Benimle arası iyi.

Çok garip.

Daha da tuhafı, bundan hoşlanıyorum. Aslında gitmesini *istemiyorum*.

Hiç.

Birlikte yatmadığımızı düşündüğümde bu çok garip bir duygu.

değil. Vibratörüm ve parmaklarım son zamanlarda West'in yüzü ve vücudundan ilham alarak epey egzersiz yaptı. Bunu ona söyleyeceğimden değil, çünkü

Her gün yaptığım bir uygunsuz yorumu, onu eğlendireceğinden şüphelendiğim şeylere saklıyorum.

Adamın biraz daha rahatlaması lazım.

"İster inanın ister inanmayın, sosyal hizmet uzmanlarıyla tanışmak için uygun bir gardırobum var," diyorum ona, bu da beni sakinleştirmeye yardımcı oluyor. "Ayrıca Emily'nin Derek'inin Emily'nin Derek'i olmadan önce benim için yazdığı bir senaryom var, o zamanlar sadece hırsızlıktan suçlandıktan sonra beni iyi göstermek için tuttuğum bir adamdı - ki bu arada aklandım, bu yüzden bugün bir sorun olmamalı. Paparazzileri nasıl kötü adam olarak göstereceğimi de biliyorum. Artı, kusursuz referanslarınla sen varsın. Bugün kimse Remy'yi bizden alamayacak."

Bugün kimse Remy'*i benden* almayacak. Başka bir gün, belki, ama bugün değil.

West mi? Onu asla Batı'dan alamazlar.

O sağlam, güvenilir bir hayalperest ve dürüst olmak gerekirse büyükannemin planının Remy'yi büyütmesi için *ona* para ödemek olup olmadığını merak etmeye başladım, çünkü bebeğe kendi başıma bakma konusunda yarı yetkin olmamın tek nedeni o.

Ya başarısız olmak istememem için bana ilham veriyor ya da istemeden bana bir şeyler öğretiyor.

"Daisy?" diyor iç çekerek.

Daha derine yoğuruyorum ve keşke çıplak tenine dokunmak beni erekte etmeseydi diyorum. "Evet?"

"Bu harika hissettiriyor. Teşekkür

." "Benim için zevkti."

Bana tekrar bakmak için başını arkaya yatırıyor. "Olacağını düşündüğüm kişi değilsin."

"Aha! Beni düşündüğünü itiraf ediyor."

"Seninle tanıştıktan *sonra*."

"Bir bebeği miras olarak almak sıkıcı olmaz mıydı? başka kimse var mı?"

Gözleri yumuşak şafak ışığında parıldıyor, saf yeşil yaramazlık ve *aman tanrım*, yaramaz West *her şeydir*.

"Bilemiyorum. Bir Kardashian'dan bebek sahibi olmayı tercih ederdim." Bana gülümsüyor, başını arkaya yatırıyor, böylece ona baş aşağı bakıyorum.

Alaycı bir nefes aldım. "Senin için yeterince çirkin ve açık sözlü olmadığımı mı söylüyorsun? İşte bu kadar. Bu akşam mahalle havuz partisi var. Mücevherleri ve parçaları örten elmaslar dışında çıplak gel."

Buraya geldiğinden beri tıraş , sakalları kalın ve koyu renkliydi ve ben kaba sakallarını okşamaktan kendimi alamıyordum. Başını göğüslerime yaslayacak şekilde tutuyorum.

HİÇ erkek arkadaşım oldu mu?

Yaptığımı sanmıyorum. Ve hoşuma gidiyor. Ve sevmiyorum.

Onun *arkadaş*ı olmak istemiyorum. Onu öpmek istiyorum. Vücudunun her santimini keşfetmek, dövmelelerinin izini sürmek ve kaslarının çıkıntılarını okşamak istiyorum. Eşofmanlarını çıkarıp üzerine binmek ve ikimiz de uçurumdan düşüp tatmin oluncaya kadar ona binmek istiyorum.

Ellerimi bırakıyorum ve hareket etmeye başlıyorum çünkü onun sınırlarına saygı duyacağıma söz vermiştim.

Sınırlardan *nefret ediyorum*.

Ama bunu onun için yapacağım, çünkü benim ve ailem için çok şey yaptı ve zorlamamayı ona borçluyum.

Ben uzaklaşmaya başladığımda, uzanıp ellerini başıma koyuyor, sonra yüzünü eğiyor ve aniden dudakları dudaklarıma değiyor, kahve ve baştan çıkarıcı bir tadı var, sert sakalı ağzımın etrafındaki hassas deriyi gıdıklıyor ve sinir uçlarımı aşırı hızla harekete geçiriyor ve tüm iyi niyetlerim pencereden uçup gidiyor.

Bu.

Bu öpücük istememem ve sahip olamamam gereken *her şey*, ama kendimi durdurabilirsem lanet olsun.

Bir elimi göğsünden aşağı kaydırıyorum ve parmaklarımın altında alçak bir homurtu yükseliyor, sonra da elimi daha derine itiyor.

Öpücük.

Dudaklar

ayrılıyor. Dilin

tadına bakıyor.

Ağzı, tadına bakılması gereken altın tozlu karamelli fıstıklı bir trüfmüşüm gibi beni sahipleniyor.

Öpücüklerle süzülmem.

Aslında derin uç olduğunu doğrulamadan derin uca balıklama atlıyorum, çünkü öpüşmeyi sevdiğim için öpüşüyorum, ama daha çok büyük finali istediğim için.

Kıyafetlerimi balkondan aşağı atıp terlemek ve büyük O'nun ülkesine kaç farklı yoldan gidebileceğimi görmek istiyorum.

Ama normalde, an bitmeden önce anı yakalıyorum. Hafta sonum bitmeden, parti dağılmadan, normal hayatıma geri dönmek zorunda kalmadan önce.

West benim yeni normalim. O

benim *her* anım.

Ve bu öpücük, farklı ama *mükemmel*. Bu bir

merhaba, yani sen busun.

Sizinle tanıştığımıza memnun oldum.

Evet, aslında senden hoşlanıyorum ve neyi sevip neyi sevmediğini öğrenmek için bütün sabahı seni her açıdan öperek geçirebilirim.

Ve şu anda, beni kucağına çekmeyi seviyor gibi görünüyor, böylece bu öpücüğün üstesinden gelebiliriz.

Bana sorarsanız bir sorunun üstesinden gelmenin en iyi yolu. Ve henüz bu şişkin pazuların nasıl hissettirdiğini kendim için test edememiş olmam kesinlikle bir sorun.

"Biz- biz-" diye başlıyor.

Dur diyecek ve ben durmasını istemiyorum, bu yüzden kalçama baskı yapan sert çıkıntıya karşı kucağında sallanıyorum.

Cidden, şu an ne kadar iyi anlaştığımıza bir bak. Her zaman öpüşmeliyiz.

Kalçamı sıkıca kavırıyor ve ben dilimi ağzına sokup onunkine karşı kayarken o inliyor ve benimle eşleşiyor.

Bir martı *uyarı*, *uyarı* gibi bir çığlık atarak yanımdan geçip gidiyor, ama onu görmezden geliyorum, çünkü neredeyse çıplakken ve o sabah selamını gösterip geçen hafta o havucu yerken boğulup ölseydim ölecekmiş gibi beni öperken kim bir martının uyarmasını ister ki?

Geri çekiliyor. "*Daisy*."

Sikeyim.

İç çekiyorum ve alnımı omzuna koyuyorum.

Onun güzel, yuvarlak, sağlam, güvenilir, son derece yalamaya müsait omzunu şu anda ısıramam, çünkü o tonu biliyorum.

Bunu yapamayız tonu.

"Gördün mü?" Nefesim kesilmiyormuş ve göğsümdeki o küçük kas gibi hayal kırıklığına uğramadığım yerlerde fena halde hayal kırıklığına uğramamışım gibi davranarak söylüyorum. "İyi anlaştığımızda her sabah daha güzel oluyor. Hadi bakalım. Giyin hadi. O sosyal hizmet görevlisinin ağzının payını vereceğiz, böylece Roderick'lere kuma gömülmelerini ve mahkeme sisteminden siktir olup gitmelerini söyleyecek."

Geç de olsa, mahkeme sisteminden çıkmanın *onun gitmesi* anlamına geldiğini hatırlıyorum. Kucağından kayarken boynuna bir öpücük konduruyorum, çünkü kendime engel olamıyorum ve onun gittiğini düşünmek istemiyorum. "Yirmi dakika içinde salonda buluşalım!"

Akıl sağlığını bulmak *istediğim* nadirdir. Onsuz yaşamayı tercih ederim.

Eğlence olmadan hayatın ne anlamı var?

Ama artık yaşamak zorunda olduğum tek şey *eğlence* değil. Sorumluluk sahibi, güvenilir bir insan olmak ve Remy'ye tek başıma ebeveynlik yapamayacağımdan bile değil.

Büyükannem yarın benimle ilişkisini kesebilir ve ben banka hesabımın yüzde doksanını verip yine de zengin bir kadın olarak ölebilirim. Dünyadaki tüm yardımları karşılayabilirim.

Ama para West'ten istediklerimi her geçen gün daha fazla satın alamıyor.

Sırlarımı zyor. Boğulduğumu, alerjik reaksiyonlar geçirdiğimi ve bir bebeğ'e aşık olduğumu gördü.

Benimle

görüşüyor. Ve kalıyor.

Remy'nin hayatında bu tür güvenilir, aile ne yaparsan odur, insanlar başarılarından ve banka dengesinden daha önemlidir örneklerine sahip olma fırsatını reddedemem.

Hayat basit değildir. Karmaşık ve dağınık. Bunun sadece büyük bir parti olduğuna ve partiyi mümkün kılmak için çok çalışmak gerektiğine ne kadar inanmaya çalışırsam çalışayım, yine de kalp kırıklığı, zor zamanlar ve yalnızlık var.

Tüm evrendeki en iyi  arkadaşım da bu yıl cehennemi yaşadı. Ve üçü de zirveye çıktı ve erkeklere aşık oldular.

Ama ben aşk yapmıyorum.

Yalan söyler. Hile yapar. Ve acıtır. Peki West ve ben?

Arkadaş olacağız. Umarım tüm yasal zorluklar bittikten sonra da Remy'nin hayatının bir parçası olmayı kabul edecek kadar yakın arkadaşlar.

Hayatımın bir parçası.

Ama sadece arkadaş olarak. Ve içimdeki daha fazlasını isteyen o küçük ses çenesini kapatabilir.

YİRMİ DOKUZ

Batı

Bu sabah Daisy'nin odasında o öpücükle ne olduğunu bilmiyorum ama bunun son olmayacağını biliyorum.

Geçen hafta Remy'ye zarar vereceği endişesiyle paniklemesini izledim.

-Numara yapmıyordu.

Onu seviyor.

Ve bu her şeyi değiştirdi.

Geçtiğimiz hafta, onun evinde uyanmak, onu her gün görmek, onunla her gün *konuşmak*, onunla şakalaşmak, sadece onunla takılmak - daha fazla tanımayı çok istediğim bir kadına bir bakış oldu.

Şimdi ona aşık olmak, aynı tuzağa tekrar düşmek gibi olurdu. Bekar anne. Başka sağlam bir baba figürü olmayan çocuk. Doğru gibi görünen koşullar.

Ve sonra her şey cehenneme dönüyor.

Bunun nasıl biteceğini bilmek bile beni içeri girmekten alıkoyamaz. Bana ihtiyacı var mı bilmiyorum ama beni istediğine inanıyorum ve *istemek, ihtiyaç duymaktan* daha güçlüdür. Ben hiç kimsenin *tercihi* olmadım. Onların kolaylığı oldum.

Ve böyle başladığımızı biliyorum. O da söyledi.
Onu iyi göstermem için bana ihtiyacı var.

Ama öyle değil ve geçen haftanın *hiçbiri* şov yapmakla ilgili değildi.

Sadece iki insan birbirlerinin tuhaflıklarını, güçlü yanlarını ve eksikliklerini takdir etmeye başladı.

Özlemine çektiğim türden bir rahatlık.

Ve eksik olan tek şey daha fazla öpüşmek, ki bunu yapmamalıyım, ama kendime engel olamıyorum.

Onu istiyorum. Sade ve basit.

Ama önce sosyal hizmet görevlisini Daisy'nin Remy'ye iyi bir ebeveyn olduğuna ikna etmeliyim. Çünkü bana *ihtiyacı* kalmadığında, ikimiz de gerçekte ne *istediğimizi* kabul edebiliriz.

Saat ona beş kala salonda volta atıyorum, arkamda iki kedi volta atıyor ama henüz Daisy ya da Remy görünmüyor. Oda, D'deki kavisin tam ortasında, iki yanında parti odaları ve avludaki havuza bakan bir pencere duvarı var. Odanın ortasında yuvarlak bir gazlı şömine bulunuyor ve tropik bitkiler süslü mobilyaların etrafındaki her köşeyi süslüyor.

Kısacası, hareketli bir bebek için tam bir kabus.

Ateş. Zehirli bitkiler. Duvarlara vidalanmamış ve kafa travmasına neden olabilecek cam ve taş sanat eserleri ile dekore edilmiş kitap rafları.

Evde hala kaç kedimiz olduğunu tam olarak bilmememe rağmen, her sabah kalktığımda mutfaktaki mama kapları her zaman boş oluyor ve bir devlet yetkilisini iyi ebeveynler olabileceğimize ikna edeceğimiz yer.

Sorun değil, diyorum kendime. Ben lanet bir *tamirciyim*. Bunu tamir edebilirim.

Gömme koltuklara ve gömme gazlı şömineye tekrar göz gezdiriyorum.

Muhtemelen. *Muhtemelen* bunu düzeltebilirim.

"Vay canına, sağdıç gibi görünüyorsun," diyor Daisy aniden.

Onun sesine döndüm ve o *da ne?*

birEllili yıllardan kalmaev kadını elbisesi içinde ,
sağa aşağıya

Arkası dikişli külotlu çorap ve alçak topuklu ayakkabılar. Mor saçları gitmiş, onun yerine kahverengi ve sade bir topuzla arkadan bağlanmış. Makyajı hafif ve zevkli; bir kolunda Remy, diğerinin altına sıkıştırdığı bir yığın kitapla odaya dalıyor.

Elimi gözlerime götürüyorum ve iki kat yukarıdaki tavana bakıyorum, görünüşündeki bu çılgınca bir-sekizliğe bir cevap bulmayı umuyorum, ama bunun yerine, tepedeki avizenin bir dick şeklinde olduğunu fark ediyorum.

Üzerinde penis kolyeleri olan bir penis. Ve...

ucundan sanatsal bir fişkırmaya geliyor.

Çenem çözülüyor ve hayalarım .

Kaç haftadır buradayım ve bunu daha önce hiç fark etmedim?

Daisy neşeyle, "Umarım sosyal hizmet görevlisi hanımın espri anlayışı vardır," diyor. "Vücut parçaları hakkında daha sık konuşursak, damgalanmalarını kaybedeceklerini iddia edemezsin, öyle değil mi?"

Ayakkabılarının İtalyan mermeri zeminde çıkardığı tıkırtılar yanımda duruyor. "Gerçi parıltı fişkırması muhtemelen gereksiz. Tiana, avizeyi güncellemem için bana bir not gönderebilir misin?"

"Tam zamanında," diye mırıldanıyor Daisy'nin asistanı.

Derin bir nefes daha alıp ona bakıyorum. "Ne yaptın sen?"

Sırıttıyor. "Bu bir peruk. Ve Luna'nın YouTube'daki iş yüzü takınma eğitimlerinden birini izledim. Senin gibi

konusabilir. Merhaba, takım elbiseli yakışıklı. Kollarını sıvayabilir misin? Çok güzel ön kollarınız var. Onları örtmek utanç verici."

Göğüs dekoltesi, boynuna kadar uzanan ve dizlerinin altından aşağıya doğru genişleyen pembe pötikareli elbise tarafından tamamen kapatılmış. Tüm takımın üzerine açık beyaz bir hırka giymiş ve ben bundan hoşlanmadım.

Daisy değil.

Kraliyet meclisi bir çizgi filmdeki kralın gelişini duyuruyormuş gibi çalıyor ve Daisy kapıya doğru dönüyor. "Oh, güzel. O burada."

"Neydi o?" diye sordum.

Alessandro homurdanarak "Kapı zili," diyor. "Kal," emrediyor Daisy'ye.

Gözlerini deviriyor - artık yumuşak bir kahverengi olan gözleri saçlarına uyuyor ve onu bir kır faresi kadar uysal ve zararsız gösteriyor.

"Öğle yemeğini Cristoff'a hazırlatırdım ama ona rüşvet veriyordum gibi görünmek istemedim," diye mırıldanıyor bana. "Mimoza da teklif etmiyorum. Bir şey değil."

"Saçından nefret ediyorum," diyorum ona. "Ve gözlerinden."

"Ama külotlu çorabı seviyorsun, değil mi?" Sırıttıyor, ki bu onun tek özgün yanı ve dikiş yerini göstermek için bacağını çeviriyor. "İtiraf et. Şu anda ev kadını fantezileri kuruyorsun."

"Remy'nin o şöminenin kontrolörlerini bulması fikri kalp krizi geçirmeme neden oluyor."

Zemine gömülü yuvarlak bir kanepeyle çevrili gömme şömineye bakıyor ve kaşlarını çatıyor, sonra yüzünü buruşturan ve poposundaki kapı zilini bile bastırabilecek trompetin bastırdığı bir homurtuyla bezinin içinde gevşeyen bebeğe bakıyor.

"Bayan Louise Anacosta," diye anons ediyor Alessandro.

Daisy ve ben, Daisy'nin elbisesinin düğmelerini ilikleyecek kadar düğmeli bir takım elbise giymiş olan sert kadına bakıyoruz.

Playboy Tavşanı kıyafetine benziyor.

Daisy gülümseyerek, "Ah, çatallı gömlek," diye fısıldıyor.

"Bayan Carter-Kincaid?" Uzun, Sıska ve Korkunç diyor iki basamak inerek gömme oturma odasına geçiyor. "Peki ya Bay Jaeger?"

Birden Daisy'nin gözlerini daha çok sevdim, çünkü onunkiler çikolata gibi görünüyor, oysa Bayan Anacosta'nın kahverengi gözleri cehennem ağzına açılan yargılayıcı delikler gibi görünüyor.

Bu eğlenceli olacak.

Bir adım öne çıkıyorum. "Westley Jaeger. Tanıştığımıza oldum." "Çocukla ilgisi olmayan atanmış vasi siz misiniz?"

"Evet, ."

"Peki merhumun vasiyetinde adınız nasıl yer aldı?"

"Çocuk odalarını onlar için yeniden düzenlediğimde iyi bir izlenim bıraktım sanırım."

Daisy yanıma kaydı. "Merhaba Louise. Ben Daisy. Remy'nin annesi benim kuzenimdi."

"Merhumla ilişkinizin farkındayım," diye cevap veriyor Louise, Julianne tarafından herhangi bir şey için yıldızlanıp yıldızlanmadığını merak ettiren bir şekilde.

Ama Daisy soğuk cevabın onu yıldırmasına izin vermez. "Hoş geldiniz ve geldiğiniz için teşekkür ederim."

Remy yüzünü tekrar yukarı kaldırır ve bezindeki pisliğe ekleme yaparken homurdanır.

Louise yarım ay gözlüklerinin üzerinden ona bakıyor ve gülümsüyor. "*Sesiniz* kesinlikle sağlıklı *geliyor*."

Gülümsediğinde bambaşka bir kadın oluyor, ve tuttuğumu bilmediğim bir nefes verdim. Daisy'ye "Ben onu yakalarım," dedim.

"Oh, gerek yok. Köşeye bir alt değiştirme istasyonu kurduk." Louise'e daha parlak gülümsüyor. "Su? Soda? Limonata?"

Ve sert, yargılayıcı devlet memuru geri gelir. Elindeki panoya bir kalemle vuruyor. "Hayır, teşekkür ederim."

sen."

Daisy kolayca odanın kenarında, pencerelerin yanındaki büfeye doğru yürüyor ve gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi oluyor.

Mobilya benim güçlü olduğum bir alan değil - duvarları yıkyeniden yapmayı dekorasyona tercih ederim - ama bu şeyin bebek alt değiştirme istasyonu olarak yapıldığını sanmıyorum. Çok oymalı, çok cilalı ve çok *milyarder*ce.

Daisy üst çekmecedan bir alt değiştirme minderi çıkardı, sonra mendil ve bir sonraki çekmecedan yeni bir bebek bezi.

"Bezleri kendin mi değiştiriyorsun?" Louise soruyor.

Daisy neşeyle, "İş günlerinde günde birkaç kez, hafta sonları birkaç kez daha," diye yanıtlıyor. "Son birkaç haftadır bu işte iyiyiz, değil mi Remy? Evet, öyle. Evet, öyle." Daisy onun burnuna vuruyor ve Remy sanki gözüne dürtmüş gibi kanlı bir çığlık atıyor.

"Kirlenmekten nefret eder," diyorum hemen.

Daisy, yanaklarında pembelik ve bunu gizleyecek kadar makyaj yapmamasına rağmen, "Bundan nefret ediyorum," diye onaylıyor.

"Onu sık sık kayışsız antika mobilyaların üzerinde mi değiştiriyorsunuz?" Louise soruyor.

"Neleri alt değiştirme masasına dönüştürebileceğinize şaşıracaksınız. Odasına çok uzak ve kim kendi kakasının içinde gereğinden fazla kalmak ister ki?"

Remy çığlık atıyor.

Daisy, dinozor temalı tulumunun düğmelerini hızla açıyor; en azından modern bir bebek gibi giyinmiş. Louise denetlemek için yaklaşırken, Daisy elindeki mendille bezini çıkarıyor ve-

Ve Remy'nin işi bitmemişti.

Bir sıvı fişkırıyor ve hem Daisy'ye hem de Louise'e sıçırıyor.

Daisy çığlık atıyor ve onu kirli bezle tekrar örtüyor.

Louise öksürür ve geri adım atar, tam Elvira'nın üzerine gelir, Elvira miyavlar ve odanın bir ucundan diğerine uçarcasına sıçrar, gömme koltukların üzerinden geçer, şöminenin ortasına iner -ki çok şükür kapalı- ve sonra koridordan aşağı uçar.

Diğer altı kedi mobilyaların altından ve köşelerden fırlıyor ve Elvira'yı takip ederken havlayıp tıslıyorlar.

Louise koridora doğru bakıyor, bebek çiş i gri iş ceketini ıslatmış, dudakları aralanmış. "Bu evde kaç hayvan yaşıyor?"

Daisy, "Her beş bin metre kare için yaklaşık bir tane" diye yanıtlıyor, ancak bu o kadar hızlı ve kolay değil.

"yakaladım," diyorum onu kenara iterek.

Paketten fazladan iki mendil çıkarır ve birini Louise'e vermek için döner, bir elini Remy'nin üzerinde tutar. "Sağlıklı böbrekler. Bahse girerim bu bir çocuğun seni ilk kez iş e alış ı değil, değil mi?"

Louise kuru bir sesle, " de değil," diyor.

"Bunu daha önce hiç yapmamıştı," diye tıslıyor Daisy bana. Nabzı boğazında çılgınca çırpınıyor, öpüp sakinleştirmek istediğim o çukurda kelebek kanatları var.

"Yeğenlerimin her biri bana en az altı kez çaktı," diye mırıldanıyorum.

"Ve sen bana söylemeyecek miydin?"

Sırıttıyorum.

Çünkü hayır, ona söylemeyecektim.

Sıkıcı olabilirim ve onu tekrar öpmek isteyebilirim, ama bu komik olamayacağım anlamına gelmez. Ve ben çok eğleniyorum.

"Şu anda sana çok kızgıyım," diyor Daisy nefesinin altında.

Ama dudakları tanıdık bir kıvrımla yukarı kalkıyor ve hem etkilendiğinden hem de intikam planları yaptığ ından hiç şüphem yok.

Sabırsızlanıyorum.

"Git hadi. Temizlen." Bu sefer onu iterek yoldan çekmeme izin verdi ve omzundan karnına doğru uzanan çizgiyi ıslak mendille sildi.

Bezini çıkarıyor, çevresel görüş alanımın hemen içinde duruyor ve göğüslerini okşuyor.

Lanet olsun. Bu *hiç* de sikimi fark ettirmiyor. Ya da taşaklarım bazı azgın öneriler sunuyor. Ve onu kucağımda düşün. Dilini benimkine karşı okşuyor.

İyi bir ebeveyn rolü oynamam gerekirken.

Mirasçının üstüne atlamak isteyen azgın bir pislik değil.

"Sana evi gösterebilir miyim, Louise?" Daisy parlak bir şekilde söylüyor. "Bu-"

"Daisy! *Daisy!* Zavallı bebeğim, ben buradayım! Her şey yolunda! Annen burada!"

Başımı . Remy
çığlık atıyor.

Daisy kötü kulağımla yakalayamadığım bir şeyler mırıldanıyor ama belli ki karmaşık bir küfür.

Louise, Daisy'nin beklenmedik konuğuna döndüğünde gözleri faltaşı gibi açılır; uzun boylu, iri , neon yeşili bir elbise giymiş ve normal bir kadının dizlerine kadar topuklu ayakkabılar giymiş bir sarışındır. Gözleri tanıdıktı. Dudakları da öyle. Ve burnu.

"Neden yata telsizle haber vermedin? *Hemen* gelirdim." Daisy'den en az sekiz santim uzun, ki ikisi de çıplak ayaklıyken bunun dört ya da beş santim olduğunu varsayıyorum, ve Daisy'yi yakalayıp yüzünü göğüslerine bastırıyor. "Seni anneliğe hiç hazırlamadım. Ben bir başarısızım ve şimdi *seni* de başarısızlığa hazırladım."

"Anne. Dur. Sen başarısız değilsin."

"Daisy başarısız olmuyor," diye ekliyorum.

"Umarım bu doğrudur," diyor Louise.

Daisy'nin annesi başını kaldırıp kaşlarını çatıyor. "Daisy. Tiana'nın yerine mi geçtin? Ve bu yakışıklı su içen de kim?"

Louise kaşlarını daha da çatır. "Ben Louise Anacosta, Çocuk ve Aile Hizmetleri Departmanı'ndanım ve bana yakışıklı bir su içeceği demediğiniz için teşekkür ederim."

Louise'in hınzır bir mizah anlayışı olduğunu düşünürdüm, ama repliği söylerken hiç gülmüyor.

Daisy'nin bakışları benimkilere yöneliyor ve gözlerimi kaçırmak zorunda *kalıyorum*, çünkü kaçırmazsam gülmekten kırılaacağım, ama bu sırada annesiyle göz göze geliyorum.

"Oh! Yabancı. Sen Juliette'in vasiyetinde adını verdiği yabancısın. Oh, zavallı bebek. Onu çimdikliyor musun? Bu yüzden mi ağlıyor?"

Ve artık gülümseme yok. "Karnı aç." Ya da muhtemelen hayatındaki tüm değişikliklerden ve Daisy'nin stresli olmasından, benim stresli olmamdan ve iki yabancı'nın daha kapıdan içeri girmesinden dolayı stresliydi. "Daisy-"

"Helene," diye araya giriyor Louise. "Helene Carter-Kincaid, değil mi? Kızınız ve bu adamın bu çocuğa bakıcı olması konusunda endişeleriniz mi var?"

Sonunda kapatması gerektiğini anlamış gibi görünüyor. En azından yarım saniyeliğine.

"Biyolojik ebeveynlerinden daha kötü olamayacakları kesin. Babanız mahallenin yarısıyla yatarken, çocukluğunuzun anneniz tarafından tek yıldızla oynandığını hayal edebiliyor musunuz? Daisy hakkında haberlerde gördüğünüz tüm o hikayelere inanmayın. O dünyadaki en sadık, sevgi dolu, harika kadın ve ona bir görev verildiğinde başarısız olduğunu hiç görmedim. Ebeveynlik becerileriyle ilgili tüm güvensizliklerim kendi güvensizliklerimin ve başarısızlıklarımın bir yansıması, ama o iyi olacak. *Onun* hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama sanırım geçmiş kontrolleriniz bunun içindir. O vasiyete nasıl girdin yine?"

"Bu başka bir günün sorusu." Eğer Daisy daha da neşelense, devrilecek ve yüz üstü bir gerçeklik yığınının içine düşecek. "Anne, Louise'e evi gezdirmem gerekiyor. Lütfen gidip Tiana'yı bulur ve saat ikide durum odasında benimle buluşup buluşamayacağını sorar mısınız?"

Helene'in dudakları, bunun "*git*" anlamına geldiğinden şüpheleniyormuş gibi büzülür. Sonra geri çekilir ve hapsirir.

"Oh, ve bir kedim var..." Daisy ekliyor.

Helene tekrar hapşırır.

"Ya da yedi..." Daisy mırıldanıyor.

"Hayır! Kötü köpek!" Alessandro

bağırır.

Bir elim Remy'nin üzerinde, başımı bağırışa doğru savuruyorum ve sonra onu Daisy'ye doğru itip Daisy ile *yeni* misafirimizin arasına atlıyorum.

Bir köpek.

Bay Peabody'nin peşinden son sürat koşan bir St. Bernard.

"Brütüs! Hayır!" Daisy ağlıyor.

"Oh aman tanrım, şu bebek!" Helene bağırıyor.

Brutus -görünüşe göre- kanepenin üzerinden atlar, Mr.

Peabody'nin topukluları. Mobilyaları kaydırıyorlar. Büyük bir gürültüyle şöminenin üzerinden atlıyorlar. Alessandro peşlerinde olduğu halde koridordan aşağı , bu sırada her yerden kediler odaya akın ediyor, miyavlıyor ve tıslıyor, kuyrukları kabarıyor, sırtları dikleşiyor ve onlar da koridordan salonlara doğru çılgınca koşuyorlar.

"Bayan Carter-Kincaid, *burada neler oluyor?*" Louise talep ediyor.

"Komşunun köpeği-" diye

başladı. Ama bitiremedi.

Çünkü Elvira-şeytani, tek boynuzlu at şamandırasından nefret eden, banyoya giderken trip atan adam büyük bir giriş yapmaya karar verdi.

Merdivenlerin üstündeki balkondan.

Doğruca penis avizesine.

"Sanatım!" Helene çığlık atıyor.

"Elvira, *hayır!*" Daisy bağırıyor.

"*WWAAAAAAAAHHHHH*," diye ekliyor Remy.

Ama faydası

yok. Elvira

sıçrıyor.

Ve ıskalıyor.

Ve paniklemiş Louise'in bir santimetre yakınına iner.

Bu .

Tamamen boku yedik.

Ve bu, on yedi altın zincir, düşük askılı pantolon ve yanlara doğru uzanan bir şapka takan bir adam içeri girmeden önceydi.

"Yo. D. Çocuklarımın senin serseri odanı boyaması için hala anlaştık mı?"

"*Kim o?*" Louise çığlık atıyor.

"Lil Nutt Sacc," diye fısıldıyor Daisy, bir grup genç hip hop kralının arkasından süzülürken. "*Anne. Ne yaptın sen?*"

Helene'in omuzları irkildiği kadar yükseliyor. "Ben yapmadım

Bugünün sanat dersi için kötü bir gün olduğunu biliyorum." Louise donakalır.

Her tarafı kedi tüyüyle kaplı. Muhtemelen üzerine de kedi sidiği bulaşmış, bebek sidiğine ek olarak.

"Lil Nutt Sacc?" diye tekrarlıyor.

"Kim soruyor?" diyor hip hop kralı çenesini .

Üç kedi içeri girmek için yarışıyor ama Louise fark etmemiş gibi görünüyor.

Ağzı açık kaldı.

Gözlerini kısarak ona bakıyor. "Ah, dostum, *Lou Lou-licious?* Köpek, *çık dışarı*. Ne yapıyorsun burada? D'yi nereden tanıyorsun? Vazgeç kızım."

Çenem yere çarptı. Daisy'nin ağzı mükemmel bir O.

Ve Helene'in gözleri, göğüs tokuşturmak için birbirlerine yaklaştıklarında tenis izler gibi sosyal hizmet görevlisi ile Lil Nutt arasında gidip geliyor.

"Daisy'yi tanıyor musun?" Louise ona sorar.

"Hells, yeah. Çocuklarımın gelip onun süslü parti salonlarında sanat yapmasına izin veriyor. Onlara pizza yediriyor. İyi insanlar. Annesi de çok seksi."

Daisy en yakındaki kanepeye çöküyor, Remy göğsüne yapışıyor.

Sözsüzce onun yanına oturuyorum.

"Tüm kontrolü kaybettik," diye
mırıldanıyorum.

"Bu kötü bir şey olmayabilir," mırıldanıyor. Kötü bir
şey.

Her zaman kötüdür.

Soru şu ki, bu kadının bugün bebeğimizi alıp gitmesini
izlemek bizim için yeterince kötü olacak mı?

OTUZ

Daisy

DÖRT SAAT İÇİNDE İKİNCİ KEZ, salonumun ortasındaki alçak kanepeye yığılıyorum ve başımı arkaya atıp annemin artık üzerine yapışmış bir kedi tüyü tabakası olan avizesine bakıyorum. "Demek iyi gitti."

West yerleşiyor ve ilk kez ona ne teklif etmem gerektiğini tam olarak bilmiyorum.

Eğer bir kulüpte ya da barda olsaydık, onun için hesabıma bir duble viski yazdırırdım. Ya da bardaki herkes için bir duble viski.

Ama dertlerini içerek unutacak bir tip olduğunu sanmıyorum.

Ülke dışındaysam, en yakın plaja, şaraphaneye ya da kulübe gider, farklı bir peruk takar, korumama bana Liza demesini söyler ve en eğlenceli görünen kişiyle takılırdım.

Ama şu anda bu bile cazip görünmüyor.

Sanırım tek gecelik ilişkiler ve hafta sonu kaçamakları beni mahvetti.

Ve bu konuda üzgün olduğumu söyleyemem.

West sessizce, "Mükemmellik aramıyorlar Daisy," dedi. "Harika iş çıkardın."

"Tabii ki yaptım. Ben her zaman harikayımdır." Bir çocuk için nükleer atık tesisinden daha fazla potansiyel tehlikesi olan bir evim var. Dünya benim havai bir parti kızı olduğumu düşünüyor. Kedilerim Luna'nın gönderdiği organik kedi nanesiyle sarhoş oldular ve mahallenin serbest dolaşan St. Bernard'ı - ki kendisi çok tatlı olmadığı zamanlarda *gezegendeki en tembel köpektir* - biraz kedi istediğine karar verince ortalığı *kattılar*.

Ve ailemi hayal kırıklığına uğratiyorum.

Remy. Annem. Büyükanнем. Ölen kuzenim, korkunç biri olabilirdi ama bu kadar genç ve trajik bir şekilde ölmeyi hak etmemişti.

"Sen yaptın." West nazik bir el hareketiyle saçlarımı geriye doğru tarıyor ve peruğum düşüp arkamdan yere devriliyor.

Homurdanıyo

r. Çok
sevimli.

"Gülmeyi bırakın, Bay Takım Elbise. Bunun için de giyinmişsin." "Bu bir Cadılar Bayramı kostümü mü, yoksa etrafta

Miami gibi a elliler ev hanımı sadece için Eğlence bazı günlerinde tüm komşulara çikolatalı kurabiye dağıtmak gibi mi?"

Donup kaldım.

Gerçekten de Lil Nutt Sacc ve onun geleceğin sanatçıları sınıfına öğle yemeği için pizza sağladım. Ancak Miami Beach'in tüm öğle yemeklerini Beach Burgers'dan satın aldığımdan, Ocean Drive boyunca ve tüm ara sokaklardaki parkmetreleri kimsenin para ödememesi için doldurduğumdan ya da Carbs 'n Coffee'nin ayda bir kez tüm yerel hastanelerin personeline rastgele ve isimsiz olarak çörek dağıttığından bahsetmiyorum.

Aslında bu elbiseyi Cadılar Bayramı için almıştım ve bir keresinde kurabiye dağıtmak için de kullanmıştım.

Bir barda, mahallede değil ama yeterince yakın.

"Daisy?" West diyor.

"Denizci olmak istediğınızı her zaman biliyor muydunuz, yoksa liseden sonra başka ne olacağınızı mı buna karar verdiniz?"

Bir kolunu kanepenin arkasına yerleştiriyor, kendime bir kolunu omuzlarıma doladığını söyleyebileceğim kadar yakın.

Yani, eğer inanmak istediğim buysa.

"Ben...bilmiyorum." Şömineye bakıyor. Ben de ona bakıyorum.

"Altı kardeşin en büyüğüyüm. Her zaman çok sorumluluk aldım. Babam emekli bir marangoz. Annem uzun ve tuhaf saatler çalışırdı ve stand-up kariyeri ben liseye gelene kadar başlamadı, bu yüzden her zaman ordu ya da üniversite için öğrenci kredileri olacağını biliyordum. Benimle ilgilenmek. Kız kardeşlerime ve Ty'a bakmak. Hep yaptığım şey buydu. Denizci işe alım görevlisi gelip konuştuğunda... Sanırım her şey yerine oturdu. Doğru olduğunu hissettim. Ondan sonra pek düşünmedim."

"Bu yüzden mi bekar annelerle çıkıyorsun? Onlara bakılması gerektiği için mi?"

"Hayır."

Yalan söylüyor. Ya da belki de doğruyu söylediğini sanıyor. Muhtemelen bana bekar annelerin güçlü ve kendisinin asla olamayacağı kadar yetenekli olduğunu söyleyecektir ama bu, farkında olsa da olmasa da onlara bakmak istemediği anlamına gelmez.

Koltuğun üzerinde kayıyorum, dizlerimi onun kalçalarına dayanana kadar yukarı çekiyorum. "Sana kim bakıyor?"

Dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. "Ben basit bir adamım.

Fazla ihtiyacı yok."

"*Herkesin bir ara* bakıma ihtiyacı olur. Hiç kimse bir balon değildir."

"Bir ada mı demek istiyorsun?"

"Hayır. Adalar harikadır. Kum. Palmiye ağaçları. Kumsal. Keşfetmeye başladığınızda bulduğunuz gizli sığınakta ömür boyu yetecek kadar çikolata, fıstık ezmesi ve kitaplar..."

Bir kahkaha atıyor ve başını sallıyor. "Ve bir baloncuk, sabunlu sudan oluşan bir kafesin içine hapsolmuş yalnız bir hava cebi mi?"

"Aynen öyle. Sen akıllı bir kurabiyesin, Westley Jaeger."

Beni incelemek için başını eğiyor ve kesiliyor. Ela. Sihirli, renk değiştiren *ela* gözleri var ve dünyayı benden daha fazla görmüş.

Belki o kadar çok yere gitmemiştir.

Ama o *daha fazlasını* gördü. Beni çaresizlikten buruşturup atacak kadar kötü şeyler. Bu çağda denizci olup da kötü şeyler yaşamamış olmak mümkün değil.

Ve onunla ilgilenen kimse yok. Her şeyi kendisi yapıyor, çünkü kimseye ihtiyacı olduğunu düşünmüyor.

Ailesi onu düzenli olarak boğazlamak istiyor olmalı. Ama bugün onların şanslı günü.

Çünkü ben, Daisy Imogen Carter-Kincaid, bu adamla ilgileneceğim.

"Bir gün Remy'yi benden alacaksın, değil mi?" diyor sessizce.

Bir yumru, Indiana Jones'u kovalıyormuş gibi boynumun altından boğazımın üstüne doğru yuvarlanıyor ve onu geri indirmek için sertçe yutkunmam gerekiyor.

Westley Jaeger'ın vücudu ve zihni çelikten yapılmış olabilir ama kalbi pamuk şeker gibidir.

Her ne olursa olsun, asla onun olmaması gereken, ama şimdi kalbinde sağlam bir şekilde yerleşmiş olan bir bebeğe özgürce verdiği pamuk şeker.

Başımı sallıyorum ve kendi kalbimin üzerine bir X işareti çiziyorum. "Hayır.

Asla."

Gözleri hafifçe kısılıyor, dudakları aralanıyor ve dile getirmediği soruyu duyuyorum.

Aramızdaki her neyse bile mi?

Bu yasal bir soru.

Ben çıkmıyorum.

Ama hayatımda hiç Westley kullanmadım.

Yine de şu anda onsuz bir hayat düşünemiyorum. "Uzun vadede, büyükannenin planlarında ben yokum." bana hatırlatıyor.

Haksız değil ve bunu ikimiz de biliyoruz. Onu kısa süreli seviyor çünkü bana güvenilirlik sağlıyor. Bugün yaptığı gibi, hizmette geçirdiğı zamandan, kız kardeşleri, erkek kardeşi, yeğenleri ve yeğenleriyle olan deneyimlerinden bahsediyor, çok fazla pratik yapmamama rağmen bebekle ne kadar iyi olduğunu anlatıyor.

Hangi anne ilk çocuğundan önce ne yapar? diye sormuştu.

Büyükannem onu şu anda burada tutmak için mücadele etmekte haklıydı. Ama West'in Remy'nin hayatında *gereken* bir gün geleceğini düşünüyorsa *yanılıyor*.

"Onunla dişe diş mücadele edeceğim," diye fısıldıyorum. "Ve o ölümsüz olabilirim ama çok daha büyük bir ordum var."

Hiç sırtıtmıyor. Ciddi olduğunu biliyormuş gibi.

Büyükannem seksen iki yaşındaki bir kadına göre formunun zirvesinde. Zihni keskin. Vücudu güçlü. Hiçbir şeyi umursamıyor ve korkudan besleniyor ki bu korku o etraftayken nispeten bol oluyor. Sonsuz bir enerji kaynağı.

Gerçekten yüz yaşından fazla yaşayabilirdi.

Ama benim arkadaşlarımla sayısı bin kat fazla.

Arkadaşlara sahip olmanın tüm etkisi sinirlerimi zıplatırken karnımda bir güç .

Büyükanneme karşı durabilirim. Ve ben de Ayaklar.

Hayır, şuna bak.

Uçabilirim.

Batı o hala çalışma Ben, ama o değilinde aşırı korumacı denizci modu.

Hayır, bu başka bir şey.

Gururla karışık cazibe mi?

"Sen var mı ve daha büyük ordu," o mırıldanıyor. "Ama Deniz Piyadeleri'nin olması daha iyi."

Bir elimi karnının üzerinde gezdiriyorum ve daha da yaklaşıyorum. "Belki de ikisini de almalıyım."

Dudakları sadece birkaç santim ötede. Annem önümüzdeki 14 yıl boyunca Remy ile üst katta kalacak. Tüm kapılar kilitli ve korunuyor.

İstersem günün geri kalanında bu adamı öpebilirim ve kimse bizi rahatsız etmez.

Doğal olarak gelen şeyi yaparken yakalanmakta utanılacak bir şey yok, ama bu sadece çiğ, cinsel bir zevk değil.

Bu *daha fazla*.

Sadece bedenimi istemiyor. *Beni* istiyor. Ve ben sadece *onun* vücudunu istemiyorum.

Güçlü, yetenekli, güvenilir bir adam istiyorum.

Bu dünyada *onu* ilk sıraya koyacak birinin olduğunu bilmek kendisi için çok az şey ifade eder.

"Ne yapıyoruz, Daisy?"

"Şşş. Sende küçük bir şey var..." Başparmağımı alt dudağına götürüyorum. "Tam burası."

İşte yine o yarım sırıtış. "Hayır, bilmiyorum."

"Yapmak üzeresin."

Beni durdurmuyor.

Muhtemelen yapmalı. Bu benim, her zaman yaptığım gibi iki ayağımla derinlere dalıyorum.

Ancak dudaklarım dudaklarına değdiğinde, parmakları başımın arkasına dolandığında ve kalbi elimin altında sıçradığında, *bunun* hayatım boyunca aradığım derin son olduğunu anlıyorum.

Kısa sakalı ağzımın etrafındaki narin deriyi çiziyor, sinir uçlarımı aydınlatıyor. Dudakları ayrılıyor, açık ağızlı öpücüklerini benim ayrılmış dudaklarıma fırçalıyor ve ben erimiyorum.

Marşmelov gibi kızarıyorum. Sıcak, yapışkan ve esnek.

Alevler içinde kalma tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu bilmek ve bunu hiç umursamamak, çünkü *aman Tanrım*, onun ağzı.

Ve elleri.

Ve onun-"Şey. *Birileri* seni gördüğüne çok sevinmiş Daisy."

Ayrı uçuyoruz. West koltuktan fırladı. Kollarımı sallıyorum, ne yapacağımı bilemiyorum. "*Anne*. Remy nerede?"

"Uyuyor. Büyükannen yolda." O döner

Volta atmayan ama odanın karanlık köşelerine doğru kaymak ister gibi görünen West'e. Dışarıda şimşekler çakıyor.

Aptal tropik fırtına.

"Kızıma karşı niyetiniz nedir?" Annem talep ediyor.

"*Anne*."

West elini omzuma atarak beni susturuyor. "Ah, bilirsin işte. Her zamanki gibi. Ondan hoşlanıyordum gibi davranmak. Çıplak fotoğraflarını çek. İnternette yayınla. İnsanlar bana internette pislik dediğinde ona duygusal sıkıntı için dava aç. Elde ettiğim gelirle bir sıcak hava balonu ve bir eğlence parkı satın alacağım. Sonra da porno yıldızı kariyerimi sürdürürüm."

Ona bakakaldım.

Annem gözlerini kırpmadan duramıyor. Çenesi çözüldü. "*bu* yüzden kimseyle çıkmıyorum," diye mırıldanıyorum.

"Merak etme bebeğim. Bütçede yer bırakacağım

Remy kahvaltıda bol bol kek yesin. Ve küçük evler büyüklüğünde memeleri olan dadılar." Omzumu okşayıp tekrar doğruldu ve suskun anneme, muhatabı olmak istemeyeceğim bir bakış fırlattı. "Başka sorunuz var mı?"

Hassas bir değil.

Tam anlamıyla, *buna* .

Ama bu hırçın sese rağmen West'in gerçekten alındığını sanmıyorum. "*Evet, ben de eğlenebilirim*."

gözlerinde ona saldırma isteği uyandırıyor.

O *sadece* sorumluluk sahibi bir asker değil. Dış görünüşünün altında biraz *eğlence* saklıyor.

Gök gürültüsü evin içinde yuvarlanıyor.

West, "Büyükanneniz fırtına sırasında burada mahsur kalırsa, Remy'yi güvenli bir yere götürmek için askeri eğitimden yararlanacağım," diye ekliyor.

Merhaba, Chacha'da sıcak basması. "Beni de yanında götürecek misin?"

"Leopar desenli tanga bikini dışında her şeyi geride bırakırsan."

Oh, lanet olsun.

Annemi biraz daha korkutmak için şaka yaptığını biliyorum ama aslında leopar desenli bir tanga bikinim *yok*. Ve sanırım bunu düzeltmem gerekiyor. Stat.

"Aman Tanrım, Daisy. O adam sensin," diye nefes nefese kalıyor annem.

"Gördün mü?" diye . "İşler *her zaman* daha kötüye gidebilir."

Topuklarının üzerinde askeri bir hassasiyetle dönüyor -ki bu da çok seksi bir şey- ve annem onun arkasından gözlerini kocaman açmış bakarken merdivenlere doğru yürüyor.

"Anne," diye tısladım. "*Özür dile*."

"Sadece bana *sataştı*."

"Çünkü sözümüzü *kestiniz* ve sonra da onun onurunu sorguladınız."

Gözleri parlıyor, ellerini neşeyle birbirine sürtüyor ve ben çok büyük, çok kötü, çok ölümcül bir hata yaptığımı anlıyorum.

Ve şimdi annem evleneceğimizi düşünüyor. *Şimdi* değil.

Ama sonunda. Hayatımı göremeyecek kadar sert düştüğümde West olmadan.

Ve ne düşündüğünü bilmediğimi sanıyor. Ama ben biliyorum.

Ve bir kağıdına ihtiyacım var.

Çünkü bir kez olsun, gerçekten medyum olabilir.

Medyum.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım ve telefonuma sarıldım. Her şey bir anda kristal berraklığında.

Bunu kanıtlamak için sadece birkaç saate ihtiyacım var.

OTUZ BİR

Batı

FIRTINA bu gece sert ve şiddetli bir şekilde geliyor ve ben de bir arkadaşıma yardım ettiğim apartman tadilatını zihinsel olarak gözden geçiriyorum. Tüm pencereleri kapatmayı unutmadığıma eminim ama fırtına geçtikten sonra sabah gidip kontrol etmem gerekecek.

Kendimi ve Remy'yi Pepto Bismol odasına - Daisy'nin *Çilekli Daiquiri* süiti dediği odaya - kapattım ve ona mesaj atıp kötü hava sirenleri olup olmadığını ve bir kasırgada en güvenli odanın hangisi olduğunu sormayı düşünüyorum
-Kapı çalındığında.

İzliyorum ve kilit açılıyor, kapı aralanıyor ve mavi bir göz ve sallanan mor saçlar görüyorum. "Çabuk gel. Büyükannem duşta ve annem Atlanta'daki bir galeriyle görüntülü görüşme yapıyor."

Lanet olsun. Büyükannesi burada sıkışmış.

Bazı acil durum planları hazırlamam gerekiyor. "Nereye gideceksin?" "Benim kanadıma. Orada güvenlik daha iyi."

"Kasırga sığınağı mı?"

"Bende dört tane var. Eğer daha kötü bir şey personelim bizi annemden ve Graminator'dan ayrı tutacak.

hava raporları fırtınanın hızla zayıfladığını söylüyor."

Aslında Daisy'nin hava durumunu kontrol etmesine şaşırmadım. Ama onunla gitmeyi ne kadar istediğim konusunda endişeliyim.

Remy *olmadan*. Ve uyku şortlarımda nasıl hissettiğimi saklayacak pek bir şey yok.

Ama uyuyan bebeği ve bir kitabı alıp onu koridorda takip ediyorum, pembe kadife pantolonunun içinde kalçalarının salınışını ve kısa siyah tişörtünün altında sırtının alt kısmındaki deri şeridinin parlamışlığını izliyorum. Buradan gizlice kaçma şansımız çok az.

Ve sikimi kontrol altına almalıyım.

"Annem için üzgünüm," diye fısıldıyor. "Sen harikaydın. Büyükanne onun zayıf noktasının ne olduğunu bildiğini, bu yüzden onu bir toz ve kül yığına çevirmemen için seni rahat bırakması gerektiğini söyledim. Ayrıca bir şey buldum. Muhtemelen görmelisin."

Remy uykusunda yarı uyur.

Daisy hızını artırıyor ve çok geçmeden D'nin tepesini dönüp koridorun sonundaki duvarda duruyoruz.

Mantıken, yatak odasının o duvarın diğer tarafında olduğunu biliyorum.

Pratikte çıkmaz .

O da bana sırtarak karşılık veriyor. "Havalı bir şey görmek ister misin?"

Cevap beklemeden köşeye doğru eğilir. Hafif bir tıkırtı duyulur ve gizli bir kapı açılır.

"Tamam, evet, sorun değil." Onu içeri kadar takip ettim ama yatak odasında değildik. Büyük bir kütüphanedeyiz.

Ancak Daisy'nin kütüphanesinde karanlık raflar, deri ciltli kitaplar ve paha biçilmez sanat eserleriyle dolu tipik bir milyarder ev kütüphanesinden ziyade, tanımadığım suluboyalar ve yıpranmış kağıt kitaplarla dolu beyaz raflar var. Bu kitaplar *okunmuş*. Ve sevilmiş. Yaklaşıp başlıklara bakıyorum.

Aşk romanları.

Kız kardeşlerim ona bayılacak.

Eğer ciddiye. Remy'nin hayatında kalmama izin

verirse. Hissettiğim bu *şey* karşılıklıysa.

Bağlandım ve bağımı *koparmak* istemiyorum. Ve yasal olarak, *mecbur değilim*.

Remy'nin hayatının bir parçası . Sonsuza

kadar. "Bunların hepsini okudun mu?" diye sordum.

"Bunlar hariç hepsi." Beyaz mermer şöminenin etrafındaki rafları işaret ediyor. "Uçaklarda çok zaman geçiriyorum ve bazen gecenin bir yarısı dünyanın dört bir yanından gelen iş telefonlarından sonra uyuyamıyorum, bu yüzden... her neyse. Bu benim küçük sırrım."

"Aşk romanları okuduğunu mu?"

"*Okuduğumu*." Sırıttıyor ve göz kırptıyor ama insanların onun hakkındaki düşüncelerinden etkilenmediğine bir an bile inanmıyorum.

Raflardan uzaklaşıp odanın geri kalanını gözden geçiriyorum, çünkü Daisy'nin burada saatlerini geçiren, okuyan ve Beyaz Atlı Prens'ini bulmayı hayal eden gizli bir romantik olduğu fikri bu gece için çok fazla.

Daha önce de umut etmiştim.

Umut ettim, sevdim ve kaybettim.

Daisy Imogen Carter-Kincaid gibi büyüleyici, karmaşık bir bulmaca olmayan kadınlarla.

Kütüphanesinin geri kalanı mükemmel. Çam ahşap döşeme. Okyanus renginde şişirilmiş sandalyeler. Tek boynuzlu atlarla dans eden genç bir kızın resmedildiği bir fresk tavan. Tavan boyunca ve kapı girişlerinin etrafındaki geniş alçı süslemelere işlenmiş papatyalar. Alçı duvardaki kalp şeklindeki apliklerden beyaz mermer şömine şöminesinin üzerindeki narin pembe cam çiçeklere kadar her yerde kadınsılığın küçük dokunuşları.

Burada pencere yok ve acaba dışarıya açılan gizli bir kapı daha var mı diye merak ediyorum.

"Güney Florida'daki insanlar neden şömineye ihtiyaç duyar?" diye sordum. "Bazen altmışın altına düşüyor." Parmak uçlarında yanıma geliyor.

çıplak ayakla. "Al bakalım. Bu küçük adamı bana ver. Sarılmaya ihtiyacım var."

Ona sarılabilirim.

Ona sarılmak isterdim. Şöminenin önündeki tüylü beyaz halının üzerinde çıplak sarılmalar. Sikim amına sürtünürken.

Boğazımı temizliyorum ve göğsüne mutlu bir şekilde iç geçiren bebeği ona uzatıyorum, o da ona yumuşak bir şekilde gülümsüyor.

Ciddiyim.

Şimdiye kadarki en kolay bebek. Tüm bu hareketlere rağmen uykuya daldı.

Bir iki saat içinde tekrar ayağa kalkacak ve acıkacak ama şimdilik keyifsiz ve mutlu.

"Otur." Daisy şöminenin önündeki sandalyelerden birine el sallıyor.

Mecburen kabul ediyorum ve o içinde göğüslerinin ve kalçalarının kıvrımını takdir etmemek için kendimi zor tutuyorum.

Kapının yanındaki dekoratif masadan telefonunu alıyor, sonra bana doğru geliyor. Diğer koltuğa oturmak yerine, dışarıda gök gürültüsü yuvarlanırken kucağıma yerleşiyor.

Kollarım ona sarılıyor, taşaklarım neşeleniyor ve bana baktığında onu öpmek istiyorum.

"Merhaba," diyorum usulca.

Remy'yi göğüslerinin üzerinde kaydırıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "İyi akşamlar, benim cesur koltuğum. Sana bir şey göstermem gerekiyor."

"Eğer kucağında bir bebek olmasaydı, bu duygu beni çok daha mutlu ederdi."

"Westley Jaeger, benim hakkımda kötü şeyler mi düşünüyorsun?"

"Sadece bazıları kirli."

Gülümsüyor ve bu okyanusta çakan şimşekten parlak, daha göz kamaştırıcı ve bir kat daha tehlikeli. "İşte. Bunu izlemen gerek."

Kucağımda kayıyor, başparmağını telefonun üzerinde gezdiriyor ve kısa mesajlarındaki bir videoda durup videoyu tam ekrana büyütüyor. Oynat tuşuna basıyor, sonra ikimiz de izlerken tutmam için telefonu bana uzatıyor.

Loş, sanki gece çekilmiş gibi, ekranda küçük ışık lekeleri uçuşuyor.

"Nedir bu?" diye sordum.

"Şşş."

Bir gölge kadrāja giriyor ve bakmakta olduğumu fark ediyorum.

Siktir. Ciddi

misin?

Bu bir kristal küre.

"Ah, evet. Julianne. Geleceğini biliyordum. Kocan yine sadakatsizlik etti." İlk ses alçak ve hırıltılı ve tüylerimi diken diken ediyor.

"Dedikodu sayfalarını okumak için medyum olmaya gerek yok Becky. *Ben bebeğimizi büyütürken* onun neler yaptığının gayet iyi farkındayım."

Julianne'in sesini duymak omuzlarıma bir yük bindiriyor.

Daisy titriyor, ben de onu daha yakına çekiyorum. Yumuşak, kıvrımlı ve mükemmel uyuyor ve ben hareket etmek istemiyorum. Bu videonun geri kalanını da izlemek istemiyorum, çünkü omurgamda dans eden ürpertici sürüngenler, her ne ise, her şeyi değiştireceği konusunda beni uyarıyor.

Medyum Becky, "Güvenliğiniz konusunda endişelisiniz," diyor.

Julianne'in olduğunu varsaydığım gölge başını sallıyor. "Sanırım kayınvalidem beni öldürmeye çalışıyor."

Ne?

Daisy elini göğsüme koyuyor. "Şşşt," diyor yine.

Medyum Becky topun üzerine eğiliyor. "Oğluna çok bağlı."

"Benden nefret ediyor. Çok kıskanıyor. Her zaman ünlü olmak isterdi ve şimdi öyleyim *ve* Rafe'in beni aldattığını kanıtlarsam onun güven fonunun yarısını alacağım ve o hala *bir hiç*. Ama dün akşam onun evine yemeğe gittiğimizde, *garip* davranıyordu. Genelde en azından benden hoşlanıyormuş gibi davranır ama "*Artık benim sorunum olmayacaksın*." dedi. Bu da ne *demek* oluyor?"

"Geleceğinde karanlık görüyorum, çocuğum."

"Yok artık, karanlık var. Boşanma ve skandal ve telefonunu dışarıda bıraktığında, son mesajlarını kontrol ettim çünkü o bir *moron* ve mesaj uyarılarını silmeyi bilmiyor ve *Bob* adında biriyle yer fıstığı ve hastaneler hakkında konuşuyordu. *İki hafta içinde bebek sahibi olmak için hastaneye gideceğim*. Ve *Bob* diye birini tanımıyor. *Belli ki* bir kod adı. Tetikçi olduğunu bilmeyelim. Sanırım doğumdan sonra yemeğime fıstık tozu karıştıracak. *Beni bayıltacak*."

"Aklını ," diye fısıldıyorum.

Becky, "Tehlikedesiniz," diyor. "*Ciddi* bir tehlike. Ama şüphelendiğiniz köşelerden değil."

Julienne çığlık atıyor. "Ne? Ne? *Ne?* Kayınlarımın ikisi *de* beni öldürmek mi istiyor?"

"Düşmanların var, çocuğum. Bildiğinden daha fazla düşmanın. Ve yakında gelecekler. Evini düzene sokmalısın. Kocanla uzlaş. Sonsuz huzura giden tek yol bu."

Şu anda ürperen tek kişi Daisy değil. Hem Julienne'in de Rafe'in *öldüğünü* düşünürsek *ebedi barış* çok daha kaygı verici.

"Bu delilik," diye mırıldandım.

"Tuhaf demek istiyorsun," diye fısıldıyor Daisy. "Şşşt!"

Julienne, "Evim düzen içinde," diyor. "Aman Tanrım. Becky. *Ölürsem evimi kayınvalidemler alacak*. Yani, önce Rafe alır, ve sonra- aman tanrım. Aman Tanrım. Ya *onu* öldüreceklerse? Ya onun büyük bir

hayal kırıklığı ve bebeği almak ve daha iyi bir oğul için denemek için *ikimizi* de öldürmek mi istiyorlar?"

"Evini düzene ," diye tekrarlıyor Becky. "Evet. Evet. Anthony ve Margot'dan

Ben. Saçımın *berbat* göründüğünü söyledi. Onun cesaretine inanabiliyor musun?"

"Bu aptalca komik olmalı," diye fısıldıyor Daisy. "Saçı için bir yıldız."

"Yıldızlar senin kaderini yazdı, Julianne. *Yapmalısın* yanlışlarınızı düzeltin."

"Bugün ölmeyeceğim, sürük. Unut bunu. Ama vasiyetimi düzelteceğim. Rafe'e de düzelttireceğim ve sonra onları ve kiralık katillerini yakaladığımda bunu yüzlerine vuracağım. Ama- ama *kim*? Lanet olsun. Büyükanneme hiçbir şey bırakmayacağım. O çok kibirli bir pislik."

"Bu delilik," diye mırıldanıyorum. Bunu söylemeden duramıyorum, çünkü her şey gittikçe .

Becky aniden, "Bir adam görüyorum," diye soluk soluğa kalıyor. Normal insanların yapmayacağı türden aşırı dramatik bir soluk alma, bu saçmalığa kim inanıyor diye sormama neden olan türden bir soluk alma ve neredeyse telefonu kapatacaktım, ama Daisy denediğimde parmağımı uzaklaştırıyor.

"Bir erkek mi? Benim için mi?" Julianne sorar. "Rafe'i bırakmalı mıyım?" "Bir adam... Güvenebileceğin... Uzun boylu. Karanlık. Yakışıklı.

Son zamanlarda yeni biriyle tanıştın mı, Julianne? Hayatına uzun boylu, esmer ve yakışıklı biri girdi mi?"

"*Aman Tanrım*, genel müteahhidim. Bebek odası için. *Tamamen* uzun, esmer ve yakışıklı."

Oh, lanet . Hayır.

Hayır.

"Evet. Evet!" Medyum Becky diyor ki. "Ve onun adı... Onun adı... bir... bir B ile mi başlıyor? Hayır, T ile mi? Hayır, anlıyorum... J?"

Julianne'in nefesi kesildi.

"Evet! Bir J görüyorum!" Becky diyor ki.

"mı?" Julianne fısıldar.

"Bu çılgınlık," diyorum daha güçlü bir şekilde.

Julienne adımı haykırırken Daisy, "Bu her şeyi açıklıyor," diye cevap veriyor.

"Westley için Rafe'i bırakmalı mıyım?" Julienne nefes alır.

Taşaklarım, tadı olmayan azgın emiciler, karnımın içine doğru o kadar geri çekiliyorlar ki, ciğerlerimin arkasına saklanmaya giderken midemi . O öldü. Peşlerinden gelmiyor. Ve hala saklanıyorlar.

Madam Becky, "Hayır, hayatta kalmak için kocanızın yanında *olmalısınız*," diyor.

"Anthony ve Margot ikimizi de dışarı çıkarırsa Westley'i bebeğimin vasisi olarak atayın." Julienne öne doğru eğiliyor, sanki söylediği her deliliğe inanıyormuş gibi. "Oğlumu götürebilir. Onu onlardan uzak tutabilir."

"Ve... Bir kadın görüyorum..."

"Muhtemelen birçoğu, görünüşüne bakılırsa," diye fısıldıyor Julienne.

"O... sarışın. Hayır, esmer. Hayır... *mor*. Mor mu? Kesinlikle değil-"

"Daisy!" Julienne çığlık atıyor.

Tüm vücudumu ürperti daha *kaplıyor*, çünkü bu gerçek . "Beni gömlekliyor olmalısın."

"Kuzenim Daisy!" Julienne yine çığlık atıyor. "Asla iki hafta üst üste aynı saçı takmaz!"

Panik damarlarımda kabarıırken Daisy'ye "O bir dolandırıcı," diyorum. İhtiyaçları olan şey bu. Bu video, bir gün Remy'nin hayatında olmamam gerektiğini kanıtlamak için ihtiyaç duyacakları tek şey. Julienne bir medyumun vasiyetine kimi yazacağını söylemesine izin verdi. Ben de bu yüzden buradayım. "*Müşterilerinin* kendi sonuçlarına varmalarına yeterince yaklaşıp kadar tahmin ediyor."

Videoyu öldürüyor. "Julienne psişik bir okuma sırasında kayınvalidesinin kendisini yer fıstığıyla öldürmeyi planladığını düşündüğünde aklına siz geldiniz."

"Alerjisi mi vardı?"

"Hem de *çok*. Ama West senin bebeği için iyi olacağını *biliyordu*. olan herkesten daha iyi."

Yine de bir dolandırıcıdan ebeveynlik tavsiyesi aldı.

"Bunu nereden buldun?"

Telefonunu diğer sandalyeye atıyor ve kollarıma daha da gömölüyor. Remy'nin küçük gözleri kapandı. Ağzından nefes alıyor ve göğsüne salyalarını akıtıyor. "Julienne, Remy'nin doğduğu hafta Madam Becky'ye bir yıldız verdi."

"Blogunu mu okudun?"

"Bilerek yapmadım. Ben-" Sözüünü keser ve parçalar yerine oturur.

"Hangi mamaya ve beze alışık olduğuna baktın." Tabii ki baktı. Daisy aptal değil. Hiçbir zaman da olmadı. Ve bir bebeğe nasıl öğrenmesi gerektiğini biliyordu.

"Bu öğleden sonra aklıma geldi ve bir hevesle Madam Becky'ye ulaşp bir şey bilip bilmediğini sordum -geleceğim hakkında değil, sadece Julienne'in son haftaları hakkında- ve o da bana videoyu gönderdi."

"Okumalarını videoya mı çekiyor?"

"Sadece biraz. Yakında nasıl fal bakılacağına dair bir kurs açacak."

"Sizce Margot Roderick, eğer yunuslar onu daha önce ele geçirmemiş olsaydı, onu zehirler miydi?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama videoyu avukatlarımıza gönderdim. Julienne'in aklı başında olduğunu kanıtlamayabilir ama sarhoş olmadığını ve kesinlikle oğlunu Roderick'lerin büyütmesini istemediğini kanıtlayacak. Ayrıca, Rafe'i ikna etmesi gerekiyordu, yani vasiyet fevri değildi. İkimizin de adını bilerek verdi. Ve şimdi nedenini biliyoruz."

"Buradayım çünkü o paranoyak bir kaçıktı."

"Hayır, fındık onu öldürürdü. O daha çok paranoyak bir muz işiydi."

Gülümsüyorum ama hissetmiyorum. İşte bu kadar. Beni buraya veda etmem için getirdi. "Mesele şu ki... Ben onun ailesi değilim ve o vasiyette yer almamalıyım."

"Westley, sen tanıdığım herkesten daha *ailemsin*."

"Beni benimkiyle hiç görmedin bile."

"Evet, gördüm."

"Hayır, sen-"

"*Aile*, onu ne *yaptıgınızdır*. Denizci ailen olmadığını söyle bana. Hadi söyle. Kolordu'da kardeşlerin olmadığını söyle."

Ağzımı açıyorum.

Sonra da

kapatıyorum.

Çünkü tabii ki ona söylemeyeceğim-

Hala orduda ailem yok.

"Kalmak zorunda değildin. Bunu sen *seçtin*. Bu seni Remy'nin benden bile daha fazla ailesi yapıyor," diye fısıldıyor.

"Ben öne çıkmak zorundaydım. Sen yapmadın. Ve eğer o ilk gece orada olmasaydın -belki de o medyum neden bahsettiğini biliyordu."

"Medyumlara inanır mısın?"

"Ben sana inanıyorum."

Dünyadaki kadın arasında beni tamamen dize getirecek olanın *bu* kadın olmasını hiç beklemiyordum. Ama işte . Beni lüks hayatından çıkarıp ait olduğum yere geri göndermek için ihtiyacı olan tek kanıtı elinde tutuyor.

Ve bunun yerine, kapıyı daha geniş açıyor.

Beni içeri davet ediyor.

"Daisy-"

"Hâlâ kalmak istiyor musun? Seni suçlamam-" Onu bir öpücükle susturuyorum.

Bana Remy kadar kendini de sunuyor mu bilmiyorum. Ona sarılan ve onu öpen adam olmama daha ne kadar izin verecek bilmiyorum. *Beni* öpmek istiyor mu, yoksa sadece öpüşmeyi mi seviyor, *onu* bile bilmiyorum.

Ama boşta kalan eli gömleğimin kumaşını kıvırıyor ve dudaklarını ayırıp dilini benimkine sürtüyor ve boğazının arkasından yumuşak, muhtaç iniltieler çıkartıyor, bu da beni ona ihtiyaı olanı verebilecek dünyadaki tek erkek gibi hissettiriyor.

Ve ben hazırım. İstekliyim.

Yapabilirim. O ne isterse.

Neye ihtiyaı varsa.

Beni istediği sürece.

İşte benim oğlum! Taşaklarım bağırıyor.

Ve birdenbire hayatım boyunca aldığım en iyi pcğe doğru kıkırdıyorum.

"Tekniğime mi gülüyorsunuz Bay Jaeger?" diye fısıldıyor.

"Hayır. Sen beni . Bu hoşuma gidiyor."

Gözleri dans ediyor, alay ediyor, ama gizlenen bir kırılğanlık da var.

Gibi o bilir Biz yapamam sadece olmak a tek gecelik dur.

gereken Remy var. Geleceğimizi. İ içe geçmiş.

Tabii ki bu çocuğu bırakıp gitmeyeceğim.

Kalbime gizlice girdi.

Daisy olabilir ver onu a iyi hayat. A katı

Hayat, Hayal bile edemeyeceğim fırsatlarla.

Ama I olabilir ver onu a gürültülü,

Yüksek sesle, neşeli*Aile*.

Kuzenler. Teyzeler. Amcalar.

Kâr ve zarar bilançosunda ölçülemeyen tüm bu şeyler.

Daisy parmaklarını sakalımda gezdiriyor. "Beni sadece bekar bir anne olduğum için pmyorsun, değil mi?"

"Seni öpüyorum çünkü sen çok daha fazlasısın."

Kaşları atılır ve bakışları düşer. "Ben . Her şeyde numara yapıyorum," diye fısıldıyor.

Taşaklarım diyor ki. *Numara mı yapıyor? Sikeyim! Kadına gerçek bir orgazm yaşat, denizci!*

"Yani, o değil." Kıvranıyor ve kucağımdan iniyor. "Demek istediğim, insanlar beni sevdiği için işimde başarılıyım."

Yeniden toplanın! Toplanın! Hayalarım feryat ediyor. Toparlanın ve o nooky'nin peşinden gidin!

Duygusuz herifler.

Ama bu durumda, düşünmüyorum.

Daisy'nin biraz bakıma ihtiyacı var. Ve bunu ona vermemin zamanı geldi.

OTUZ İKİ

Daisy

İŞTE ORADAYDIM. West'in kucığında oturuyordum. Onu ölesiye öpüyordum. altındaki o kalın çıkıntıyı hissediyordum. Bu gece biraz alacağımı biliyordum.

Ve şimdi tamamen ve tamamen havayı öldürdüm.

Çünkü olmadığım bir şey olduğumu düşünüyor.

Bir ay önce olsa umurumda olmazdı. Onu alt kattaki ofisime çeker, ikimizi de dondurmaya boğar ve bütün gece eski moda maymun seksiyile bu fırtınayı atlatırdım.

Ama olmadığım bir şey olduğumu düşünmesine izin veremem. Uzun vadede bu işin içinde ve ona karşı dürüst olmazsam Remy'ye birlikte ebeveynlik *yapamayız*.

"Daisy." Omuzlarımı nazikçe kavırıyor ve yatak odama çekilmemi engelliyor. "İnsanlarla iyi geçinmek beceridir. Ve sen Remy'ye bakarken numara yapmıyorsun."

Tanrım, hiçbir fikri yok. Küçük adamı seviyor muyum? Tüm kalbimle. Ama bunu yapabilir miyim? Gerçekten bilmiyorum. Onu çok fena mahvedeceğim. "Yapıyorum. Tamamen numara yapıyorum."

"O çocuk sana *tapıyor*. Bebekler sahteliği anlar."

"Ama o çok *kolay*. Sorun *bende* değil. Sorun *onda*. Burada merhamet aramıyorum. İyi bir hayatım var. Dünyada yedi buçuk milyar insan var ve ben bin tanesi hariç hepsinden daha fazlasına sahibim. Ama ben *iyi* bir *insan* değilim. Arkadaşım Emily mi? İhtiyacı olan insanlarda yara dokusunun görünümünü en aza indirmeye yardımcı oluyor. Cam çocuklar için burslar ve daha pek çok şey sağlayan bir vakıf yönetiyor. Luna tam bir hayırseverlik tanrıçası *ve* bir dünya kurtarıcısı. Erkek arkadaşı Big Dick Beck masum köpekleri kurtarıyor. Peki ben ne yapıyorum? Carbs 'n Coffee'ye rastgele bir gün herkesin hesabını benim hesabıma yazmasını söylerim. Bu- bu-"

"İnanılmaz derecede düşünceli."

"Benim yapabileceklerime kıyasla çok *küçük*." Kafamı en yakın kitaplığa vurmamak için kendimi zor tutarken bile göğsüm ısınıyor, çünkü bu *yeterli değil*.

"Birinin gününü güzelleştirmek küçük bir şey değil. Bir hamburger siparişi vermek için tezgâha gitmek ve bunu öğrenmek-"

Bir nefes çektim ve o dondu kaldı.

Hamburger demedim. *Donut* dedim.

"Bunu Beach Burgers'da yapmıştın," diyor sessizce. "O zaman

Remy'yi devraldığımız gün."

"Belki," diye mırıldanıyorum ve umarım kötü kulağına konuşuyorumdur. Ama öyle bir şansım yok.

"O gece olduğu kadar dolu bir bahşiş kavanozu görmedim." Sesi sessiz, yatıştırıcı bir gümbürtü. "Bir dalgalanma etkisi var. Biri için iyi bir şey yaparsın, o da başkası için iyi bir şey yapmak için ilham alır. Sen sadece birkaç yüz hamburger almadın Daisy. Birkaç yüz kişiye *neşenin* gücünü hatırlattın."

"Daha mutlu duygular satın alıyordum," diye geveledim. "Cenaze töreni berbattı. *Kimse* öldüklerine üzülmeydi. Bunu bedava hamburger alan insanlar için yapmadım. Kendimi daha iyi hissetmek için yaptım."

"İkisi için de yaptın."

"Ben yokken birileri beni özlesin diye yapıyorsam bu gerçekten rastgele bir iyilik sayılır mı?"

"Sen olduğunu kim bilebilirdi?"

Bu sefer daha alçak sesle bir cevap mırıldanıyorum.

"İyi kulak için biraz daha yüksek sesle, Daisy." Omuzlarımı daha sıkı kavırıyor ve beni döndürüyor. Başımı Remy'nin üzerine gömmek istiyorum ama kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya zorluyorum.

"*Kimse yok* dedim. Yani, Tiana ve Alessandro biliyor, Beach Burgers'ın müdürü de biliyor, ama o da benim yaptığımı ağzından kaçırırsa daha yapmayacağımı biliyor ve çalışanları da o günlerde *çok* iyi para kazanıyor, yani ben de bedava hamburger aldım ve-"

"Dünyadaki etkinizi neden en aza indiriyorsunuz?" "Çünkü bu *onlarla* ilgili değil. Bu *beni* hissettirmekle ilgili güzel. Ve bu sadece olarak bencil ve aptal olarak benim

büyükannesi, kalesindeki yetişkin top havuzu odasında bir yığın paranın içine dalıyor. Ben sadece eğlenmek isteyen korkunç, berbat, bencil bir pisliğim."

Sanki kulaklarımdan annemin sanat eserleri fışkırmış gibi bana bakıyor. Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi.

Sanki şimdi her şey mantıklı geliyor.

Ben bir uzaylı içinde bir insan bedeniyim, aciz bu *aşk*
insanların şey.

"Hayatınızda ne kadar değerli olduğunuzu bilmeyecek kadar az sevgi mi ? Banka hesabından bahsetmiyorum Daisy. *Bundan* bahsediyorum."

Eli göğsümün üstüne, Remy'nin küçük elinin yanına yerleşti. Kafama, kalbime yaklaşabildiği kadar yaklaştı.

"Bende *onlardan* yok," diyorum ona. "Olmaz. Ben bir Carter'ım. Doğduğumuzda mekanik bankalarla takas ediliyoruz."

Gözlerini devirmiyor ya da dişlerini gıcırdatmıyor, ki bu neredeyse daha kötü.

Onun yerine başımı tutuyor. Saçımı düzeltiyor. Yaklaşıyor. "Kendini iyi hissetmek için başka birçok yol bulabilirsin. Uyuşturucu. Alkol. Seks. Ama sen bunu rastgele iyiliklerle yapmayı seçiyorsun. Ve senin olmayan bir bebeğe bakarak. Ve dünyayı daha iyi bir yer haline getirerek. Ne sıklıkla sarhoş oluyorsun? *Gerçekten* sarhoş? Çünkü bir aya yakındır buradayım ve hiç görmedim. Kaşınmak için Avrupa'dan ya da Avustralya'dan adam da getirmedim. Sen de kuzenin gibi her şeyi ve herkesi alenen yerden yere vurabilirdin ama yapmadın. Üç düzine çocuğun evinize girip duvarlarınızı dünyanın çoğunun grafiti olarak adlandıracağı sanat eserleriyle boyamasına izin verdiniz. Başkaları için kahve ve çörek almayı düşünüyorsun. Sen bencil bir pislik değilsin. Kocaman bir kalbi olan iyi bir insansınız ve size ne kadar harika olduğunuzu hiç söylememişlerse boktan bir aileniz var."

"Beni bir kaideye koymamalısın. Sana izin vereceğim aşağı."

"İnsanlar hata yapar Daisy. Bizi insan yapan şey bu. Ben de seni hayal kırıklığına uğratacağım. Ama ne var biliyor musun? *Seni affedeceğim*. Öğreneceğiz. Hayatımıza devam edeceğiz. Ve *iyi* olacağız."

Oh, lanet olsun.

Oh, hız treninde sikişmek. Aslında treninde sikişmek eğlenceli olabilir. Tabii kalbim kendini tamamen serbest bırakıp hayatının en eğlenceli yolculuğuna çıkmak üzereyken değil.

İzlemediğiniz halde bir adama aşık olmak mümkün mü? Çünkü burada durup bana *önemli olduğumu* söyleyen bu adama sırlıslıkla aşık *olduğumdan* oldukça eminim.

Adım için değil.

Banka hesabım için değil.

Ama hayatımda yaptığım her *küçük* şey için.

Bu adam, beş parasız olsam ve Everglades'teki o kutuda yaşasam bile bana bir kraliçe gibi davranırdı. Tam velayet için bana dava açabilirdi ama bana inanıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve duvara dönüp gizli kola basıyorum ve yatak odama geçiyorum.

West arkamdan ağır ağır iç çekerken pencere ve kapı alarmlarını kurun.

Bu iç çekişi biliyorum.

Daisy Carter-Kincaid ile son anını yaşadığını bilen bir adamın iç çekişi.

West'in durumunda, o .

Çok yanlış.

Remy'yi usulca başından öpüyorum ve odamın köşesinde duran, çok çabuk büyüyen beşiğine yavaşça koyuyorum, sonra kütüphanemin hâlâ açık olan gizli kapısına dönüyorum.

"Batı mı?"

Elini gür saçlarında gezdirirken başını kaldırıp bakıyor.

"Hm?"

"Kemiklerinin üstüne atlayacağım."

Gözleri ve ben ona doğru yaklaşırken yüzünde yavaş bir gülümseme . "Sen mi?"

"Öyleyim." "Bu

gece mi?"

"Hemen şimdi."

Vücudumu işaret ediyor. "Bunu giyerken mi?"

Gömlek bir anda sıyrıldı ve sandalyede kucağındayken altımda hissettiğim o kalın çıkıntı dikkatimi çekerek siyah şortunu sıyırdı. "Daha iyi misin?"

"Siktir Daisy," diye fısıldıyor kısık sesle. Bakışları gözlerimden çıplak göğüslerime atlıyor ve tekrar geri dönüyor.

"İlk bakışınız değil Bay Jaeger," diye ona, kollarımı omuzlarına dolayıp sırtımı kamburlaştırarak göbeğimi sertleşmiş aletine yaslarken. "Ama eğer geri koymamı isterseniz-"

Boğazından bir inilti yükseliyor ve ağzımı yakalamak için eğilirken, elleri göğüslerimi avuçlamak için yanlarımdan yukarı kayıyor.

Ürperiyorum ve kendimi onun dokunuşuna bırakıyorum, çünkü *Tanrım*, elleri o kadar mükemmel ki.

Pürüzlü deri. Sert dokunuş. Becerikli başparmaklar.

Meme uçlarımda daireler çiziyor ve uzun zamandır kendim için yapmak zorunda kaldığım şeyi başka bir insanın benim için yapması hissi, kalçalarımın arasında bir şehvet sarsıntısı gönderiyor ve aniden bir maymun gibi ona tırmanıyorum. "Daha fazla," diyorum ona. "Bana *daha* çok dokun."

Dönüyor, ben öpücüğün derinliklerine dalarken beni taşıyor, kalçalarımı onun etrafında sıkıyor ve sert ereksiyonuna karşı sallanıyor, elleri kıcıma gidiyor, parmak uçları hamstringlerimi *çok* yakın kavriyor, iç uyluklarımın üst kısımlarını kazıyor ve neredeyse kendiliğinden yanıyorum çünkü dokunulmayı seviyorum.

Bayıldım.

Bağlanmayı seviyorum. Hissetmeyi seviyorum.

Mutluluğu seviyorum. Ama *bu* dokunuşun bir sorumluluğu var.

Kendimi West'e vermek, bir süreliğine iyi hissetmek değildir. bir saat. Bu onu içeri almakla ilgili.

O burada.

Cam, Luna ve Emily'nin bile bulunmadığı bir odada içi

nd Mükemmel olmadığımı biliyor.

e. Birçok sırrımı biliyor. Ben de onunkilerin hepsini bilmek istiyorum.

Ve benimle güvende olduklarını bilmesini istiyorum.

Tek dizinin üstüne çöktü ve vücutlarımız birbirine değdiğinde inledim.

Bağlantıyı kes. "Ne-" Başlıyorum ve sonra beni şöminemin önündeki tüylü halının üzerine yatırıyor.

Dışarıda gök gürültüsü derin, alçak ve uzun bir şekilde gürleyip duvarlarda yankılanırken, West vücudumdan aşağı kayıyor ve çakıllı bir meme ucunu ağzına alıyor.

"Oh, *evet*." Ruhumda havai fişekler patlıyor. Nefesim kesiliyor ve saçlarını kavriyorum, o önce bir göğsümü, sonra diğerini yalayıp ve ısırırken onu tutuyorum. Sırılsıklam olmuşum.

Pantolonum ve klitorisim sıcak ve çaresiz. "Evet, evet, *evet*," diye bağıryorum, o göğüslerimle ziyafet çekerken ve elleriyle kaburgalarımı ve karnımı keşfederken. Ayak bileklerimi sırtına doluyorum ve aniden kıkırdıyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum Daisy." Elini kalçamda gezdiriyor ve vücudumdaki tüm sinir uçlarının ayağa kalkıp onun dokunuşu için yalvarmasına neden oluyor. "Yıllardır sana dokunmanın hayalini kuruyorum."

"Gitmene izin veremem," diye itiraf ediyorum usulca. Bırakamam.

Bu hızlı bir boom-bang-bye değil.

Burası *Batı*.

O benim kayam oldu.

Ve onun dayanağı olmak istiyorum. Bir sorunu olduğunda aradığı kişi olmak istiyorum. Geceleri uyumadan önce duymak *istediği* ses olmak *istiyorum*. Hayatının geri kalanında görmek isteyeceği son çıplak beden olmak istiyorum.

Oh, Tanrım.

Benim onu sevdiğim kadar onun da beni sevmesini istiyorum.

Bu farkındalık dışarı taşıyor ve kollarımla bacaklarımın karıncalanmasına neden oluyor.

Çok büyük.

Çok fazla.

Ve yine de çok *doğru*.

Zümrütle çevrili kara gözleriyle beni inceliyor. "Beni istiyorsun."

"Bir kadın nasıl *yapamaz* anlamıyorum." Alaycı bir gülümseme yüzünü karartıyor. "Ben çok sıkıcıyım."

"*Değilsin*." Üzerimden yuvarlanana kadar omzunu itiyorum ve onu takip ederek üstte kalıyorum, tişörtünü çekiştirerek çıkarıyorum.

Kollarını itaatkâr bir şekilde kaldırır. "Öyleyim."

Kollarını gömleğinin içine sokup başının üzerinde dolaştırır dolaştırmaz, tekrar aşağı kayıyorum, böylece o muhteşem ereksiyona biniyorum ve dövmelelerinin ana hatlarının etrafında bir izi yalarken onu kalçalarımın arasında kucaklıyorum.

"*Siktir*, Daisy," diye nefes nefese kalıyor.

"Sıkıcı *değilsin*. Çok komiksin."

"Sen Hristiyanısın, bu çok iyi hissettiriyor-ah, *siktir et-* böyle *düşünen* tek kişi."

"Huh. Bir kez olsun akıllı olan benim."

"Sen her zaman-" diye boğuk bir iniltiyle sözünü kesti.

Muhtemelen meme uçlarını sıkıttığım, ereksiyonuna karşı sallandığım ve muhteşem sanat eserleriyle sıcak, düz karnını yaladığım içindir. Pantolonlarımızı çıkarmalıyız. Ve sonra kendi adını hatırlayamayana kadar sikini emmem gerekiyor ve sonra ona iki dakika içinde onu tekrar sertleştirecek tam bir striptiz yapacağım.

Bütün gece bu adamla sevişeceğim. "Westley?" Boğazını yalarken fısıldıyorum. "Evet?"

"Bana yaşadığımı hissettiriyorsun."

Ben tekrar ağzına saldırımadan yüzümü yakalıyor. "Serçe parmağında çoğu insanın tüm ailesinde daha fazla *hayat* var."

"Ama *kalbimi* canlı hissettiriyorsun."

Ben durduramadan kelimeler dökülüveriyor.

Elimde olsa bile onları sanmıyorum.

Burnunu benimkine sürtmek için başını kaldırırken dudaklarında o yumuşak gülümseme belirdiğinde değil. "Bana sıkıcı olmadığımı hissettiriyorsun."

"Seni delirtiyorum."

Kalçalarını benimkilere doğru pompalıyor. "Yaparsın."

Ağzını tekrar talep ettiğimde ikimiz de gülüyoruz, çünkü onu çıldırtmaya devam edeceğim ve o da bana metanetle tahammül etmeye devam edecek, ama hayatında çok uzun zamandır *eğlenmediğini* hissediyorum.

En büyük çocuk. Denizci. Bekar annelerle çıkıyor.

Onun bana *ihtiyacı var*. Çünkü benim ona *ihtiyacım* yok. Evde ikinci bir yetişkin olmak için değil. Gece tutmak için değil. Gıcırdayan bir menteşeyi tamir etmek ya da kedileri havuzdan kovalamak için değil.

Sadece onu *istiyorum*.

O kadar kötü ki, neredeyse nefes *alamıyorum*.
burada olmak.

Dili ağzımın derinliklerine iniyor, ben sakalını, sonra boynunu ve daha aşağısını okşarken elleri dolaşıyor.

Şortunu çıkarmasını istiyorum.

Dışarıda, yağmurda.

Okyanusta dans etmek.

Havuzumda tek boynuzlu at mızrak dövüşü oynuyorum.

Bana fıstık ezmeli ve patates cipsli sandviç hazırlıyor.

Tanrım, bu adama *çok* aşığım.

Elleri pantolonumun altına kayıyor ve yarım saat donup kalıyor.

İkincisi.

Öpücüğüne gülümsedim. "Tüh. Çamaşır yıkamayı unuttum."

"Unutmadın."

"Tamam, . Dehşete mi düştün?"

Parmakları aşağıya, çatlağımdan aşağıya kayıyor, bir parmağını dikiş yerimde gezdirene kadar kıcıımı ortaya çıkarıyor.
"Çok tahrik oldum," diye homurdanıyor.

Parmağı kanalıma girerken inliyorum, çünkü
Evet.

"Çok ıslaksın," diye mırıldanıyor, bakışlarımı esir alıyor ve parmağıyla beni beceriyor. "Tanrım, cennet gibi hissediyorsun. Tadın da o kadar güzel mi?"

Eline karşı sarsılıyorum, nefesim kesiliyor, kalbim tamamen yerinden çıkıyor. "Belki iyi olursan, daha sonra öğrenebilirsin."

Sırıttıyor. "İyi olabilirim."

"Bekle. Belki kötüysen, daha sonra öğrenebilirsin."

Tanrım, durma.

"Bu mu?" diye soruyor, parmağını sonuna kadar çekerek. Sızlanıyorum. *"Evet."*

"Şimdi mi?" Ben utanmadan kendimi hâlâ kat kat kumaşın ardında duran çelik çubuğa sürterken o iki eliyle kıcımda geziniyor. "Belki de sana daha fazlasını vermeden önce beni okşamanı istiyorum."

"dağıttın."

"Bununla mı?" Bir parmağını tekrar içime sokuyor ve ben inliyorum.

"*Evet.*"

"Kendime engel olamıyorum. Ne kadar tatlı, ateşli bir amcık."

Westley Jaeger. Pis konuşmacı. Bunun tahmin *etmemiştim*, ama muhtemelen yapmalıyım.

Ve bu kahramanca bir güç gerektiriyor, ama utanmadan üç kez daha dokunuşuna sokulduktan sonra, şortunu geri soymak için onun erişiminden ve vücudundan aşağıya doğru kıpırdandım.

"Sen-" diye başlıyor, ama ben eğilip muhteşem aletinin ucunu yalıyorum ve söyleyeceği her şey ya onun iniltisi ya da dışarıdaki fırtına olan bir gök gürültüsü arasında kayboluyor ve ben hangisi olduğundan emin olamıyorum.

Bu yüzden tekrar yalıyorum, dudaklarımı başının etrafında kaydırırken iki yumruğumla uzunluğunu kavriyorum.

Ve o guruldama seslerini çıkaran *kesinlikle* Batı. Ucunu emiyorum ve saçlarımı elleriyle yumrukluyor, homurdanıyor ve küfrediyor, ben kafasını kızdırırken, sonra boğazımın arkasına kadar.

O büyük. Ve kalın. Ve çok sert.

Tadının güzelliği beni daha da azdırıyor.

"Daisy," diye mırıldanıyor.

Aletine karşı mırıldanıyorum ve o yine küfrediyor.

Ve aniden beni üzerinden kaldırdı. O yuvarlanıyor ve ben onun altında sıkışıp kalıyorum.

"İşim bitmemişti," diyorum

ona. "Neredeyse bitiriyordum."

"Ve bununla ilgili sorun...?"

Başını omzuma doğru eğiyor ve o gülümsemelerinden daha saklıyor. "Senin için iyi olmak istiyorum. Ve bu... uzun zaman oldu."

"Eğer önümüzdeki sonsuza dek seni sadece bu sefer soyacağımı sanıyorsan, *çok* yanılıyorsun."

Gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor ve işte yine aynı şey.

O fısıltı. O

söz.

Bu seferki farklı.

"Üstte kim var diye kavga mı edeceğiz?" diye sordum. "Çünkü *her zaman* benim kazanacağımı bilmelisin."

Boynuma bir öpücük kondurdu ve elini boynumun üzerinde gezdirdi.

göğsüme, sonra aşağıya, bel kemerime daldırdı. "mi?"

Parmakları tekrar amımı buluyor ve dilim nasıl kelimeler üreteceğini unutuyor.

"Prezervatif?" diye soruyor.

Şöminenin yanındaki köpek heykelini gösteriyorum.

Düşünüyorum.

Beni yine parmaklıyor ve gözlerim şaşı olduğunda ve tüm kan klitorisime akarken nereye işaret ettiğimden sorumlu tutulamam.

Kulağımı ısıırıyor ve aniden parmaklarının üzerine boşalıyorum, kaşları kalkıp gözleri gece yarısı gibi kararırken vücudum sıkıca kenetleniyor.

"Tanrım, Daisy, sen-"

"Aman Tanrım, *geliyorum!*" Bağırıyorum.

Ve kendimi durduramıyorum, çünkü *tam oraya*, amımın içindeki o sihirli noktaya bastırıyor ve beni hiç olmadığım kadar sert ve yüksek kasılmaya zorluyor.

Kör edici bir sıcak var ve ayak parmaklarımı hissedemiyorum ama dizlerimi göğsüme çekip West'in beni kemiksiz kalana kadar ikna etmesiyle her şeyin üzerimden akıp gitmesine izin verirken kıvrıldıklarını biliyorum.

Ben de onun hakkında böyle

hissediyorum. Kemiksiz. Ona karşı

koyamıyorum.

Ve tamamen tatmin olmuş ama hala *daha fazlasını* isteyen.

Ona doyabilecek bilmiyorum.
Ama önümüzdeki sonsuza kadar denemekten memnun
olacağım.

OTUZ ÜÇ

Batı

Bir kadının orgazm sırasında dönüşümünü izlemekten daha muhteşem bir şey yoktur, ama Daisy - o *daha fazlası*.

Kendini tamamen her şeyin içine atıyor.

Şimdi bile, doruk sonrası parıltının ortasında, o tuhaf köpek heykeline uzanıyor.

"Parmakların konusunda çok yetenekli olduğun için," diyor köpeği bir tarafa kaydırıp arkasından bir şerit prezervatif çıkarırken, "seçme hakkın var. Oral seks mi? Yoksa çok etkileyici aletini amıma sokmak mı?"

Her iki durumda da, uzun süre dayanabileceğimi sanmıyorum. Bu ağızla değil.

Bir çılgılık aniden bir gök gürültüsüne eşlik eder ve ışıklar titrer.

Daisy donuyor.

Ben

donuyorum.

Ve Remy yine feryat ediyor.

"Hayır, ," diye fısıldıyor.

İç çekiyorum ve alnımı omzuna koyuyorum. "Ben onu yakalarım."

"Hayır, yapmayacaksın. İkimiz de beş dakika boyunca nefesimizi tutacağız ve eğer bu işe yaramazsa, o zaman onu ben yakalayacağım."

Hayır, taşaklarım feryat ediyor.

"Beş dakika boyunca nefesini tutamazsın," diyorum ona.

"Beni test etme."

Kalkarken gülümsüyorum. "Beş dakika sonra onu tekrar uyutacağım."

İki saat sonra Remy hâlâ ayakta ve mutlu bir şekilde miyavlıyordu.

"Uyu hadi," diye fısıldıyorum ona.

Bana sırtlıyor ve ciyaklıyor.

Sanki küçük bir engelleyici olduğunu biliyor.

Daisy's geçti dışarı üzerinde onu Yatak,
Çünkü benim Remy için bir saat önce
anlattığım masal yaradı.

Bir daha asla ama asla sevişmeyeceğiz, taşaklarım iç çekiyor.

Haklı olabilirler.

Gecenin geri kalanını uyanık geçirdiğimizi düşünürsek, sabah olduğunda, vücudumun çalışması için gereken enerjiden inlemeden onu kaldırmayı düşünemiyorum bile.

Şafak sökmek üzereyken fırtına yavaş yavaş diniyor ve Daisy yatakta kıpırdandığında Remy *nihayet* uykuya dalmış oluyor. Hala üstsüz, yumuşak pantolonuyla yan yatıyor ve uykulu bakışları üzerime düşmeden önce iki kez göz kırıyor.

Ve dudaklarının kenarındaki o küçük gülümseme beni eritiyor.

Tamamen.

Ve

tamamen.

Benden bu

kadar.

Hiç hissetmediğim bir şekilde gitti.

"Tanrım, *neden uykuya dalmama izin verdin?*" En ufak bir mahcubiyet belirtisi göstermeden yataktan fırlıyor.

Parmağımı dudaklarıma götürüyorum, sonra Remy'yi işaret ediyorum, hareket ettirilmesi gerekiyor, ama *lanet olsun*, onu hareket ettirirsem, yemin ederim .

"Batı." Başını sallıyor, sonra bir kolunu kulaklarıma doluyor ve başımı çıplak göğsüne doğru çekiyor. "Seni çılgın adam. Beni uyandırmalıydın."

"Birimizin uykuya ihtiyacı var." "Senin sıran. Yatağa. Git." "Zor bir gece."

"Beni için *başın büyük belada*. Bebeği bana ver. Ve uyu. Şimdi. Annemi ve büyükannemi ziyarete çağırmadan önce."

Görünüşe göre içimde hala var olan yarı sertlik geri çekiliyor.

"Hadi, Bay Her Şeyi Yapabilirim. *Yatağa gidebilirsin*."

Remy'yi kollarımdan çekip çıkarıyor ve o da telaşlanıyor ama uzun sürmüyor.

Dondu kaldı. "Oh, Tanrım. Bu tamamen uygunsuz, değil mi?"

Onu inceliyorum, çıplak göğüslü, tenine yapışmış bir bebekle, sonra kendi çıplak göğsümü işaret ediyorum. "Bebekler teni sever. Bağ kurmalarına yardımcı olur."

Kahretsin, o muhteşem.

Tekrar yatağı işaret ederek görüşümü kesti.

Kalkıyorum ama elini tutup onu da kendimle birlikte çekiyorum. Çünkü uyumak zorunda kalırsam, bir yastık istiyorum.

Papatya yastık.

Sözsüz bir şekilde benimle birlikte yatağa tırmanıyor, tek eliyle bir yastığı kabartıyor ve sonra Remy ile otururken kollarımı bacaklarına dolamama izin veriyor.

Sonra Daisy -parti varisi Daisy- ben uyuyana kadar bana pop şarkıları söylüyor.

OTUZ DÖRT

Daisy

REMY'NİN KEYFİ YERİNDE.

Fırtınadan sonra atmosfer basıncının değişmesinden mi, büyükannemin evde olmasından mı, yoksa annemin kolayca manipüle edilebildiğinin farkına varmasından mı bilmiyorum ama on beş dakikadan fazla uyumuyor.

Büyükanne Helene onu mutlu etme görevine hazır olduğunu iddia ediyor ve Avustralya'daki olası yeni bir gelişme hakkında Dame ile tartıştığım ofisime girmeden önce tam iki saat geçiriyor.

"Yemek istemiyor. Bezi temiz. Ona banyo yaptırdım ama nefret etti. Ona kitap okumak, alnından bir iblisin çıkıp her yere dehşet saçması gibi bir şey. O kadar yüksek sesle çığlık attı ki kediye korkuttu. Hangisi olduğunu sorma. Hepsini. korkuttuğunu farz et. *Bebeklerle olan iletişimimi kaybettim.* Daisy. *Bu nasıl* oldu? Daha dün bebektin ama şimdi bunu sakinleştiremiyorum."

Ofisimin kapısı açılıyor ve sadece Netflix'te gördüğüm siyah saçlı yaşlı bir kadın içeri giriyor. "Bu çünkü o

diğer büyükannesine ihtiyacı var," diye duyuruyor.

Oh.

Beni

m.

Tanrı

m.

Daha birkaç saat önce bu kadının oğlunun siki ağzımdaydı.

"Buraya gelmek için tropik bir fırtınanın içinden kimin uçacağını biliyor, değil mi?" diye mırıldanıyor, Remy bir an için çığlık atmayı bırakıp ona bakıyor.

"Sen de kimsin?" Gramalicious, ölümsüz olması onu yerçekiminin etkilerinden muaf tutmadığından, tam bir metre bir inçlik boyuna yükselerek talepte bulunur.

"Oh. *Oh!* Siz Westley'in annesi misiniz?" Annemin bütün yüzü aydınlandı. "Konuşacak çok şeyimiz var. Oğlunuzun ne kadar harika olduğu gibi. Daisy'yi ne kadar çok seveceğin gibi. Ve seni annemden ne kadar çabuk uzaklaştıracığımız, çünkü bu herkesin yararına. Aç mısın? Susadın mı? Donmuş yoğurt ister misin?" Duvarımı işaret ediyor. "Daisy. Bu hafta hangi tatlar var? Hindistan cevizi *en iyisi*, özellikle de çikolatayla karıştırırsan."

May Ella Jaeger sonunda Remy'ye asmaktan başını kaldırıp dondurma duvarıma bakıyor.

"Ben çikolata alacağım," diyor arkasından bir ses. "Hindistan cevizi benim için," diyor başka bir ses.

"Çekil önümden, seni Amazonlu. Sen ve koca kafan görüşümü engelliyorsunuz."

Üç, hayır, *dört* kadın daha ofisime yuvarlandı, Alessandro da peşlerindeydi.

"Listedeydiler," diyor genellikle The Dame ayrıldıktan sonra içini dökmek için ayrılmış aynı öfke seviyesiyle.

Jaeger kadınlarının beşi de aynı anda konuşuyor.

Ve ben sıırtmaya başladım.

Çünkü *Tanrım*, evimde insanların olmasını özledim.

"Avustralya bekleyebilir, Grammykins,"
diyorum. "*Bekleyemez* - "

"Bu kötü bir yatırım. Olabilir." Koltuğumdan kalkıp
dönüyorum-

Masamda değilim, çünkü büyükannem bu sabah masama el
koydu ve West'in ailesinin karşısına geçti. "Merhaba. Ben Daisy.
Ve hepinizle tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Aman Tanrım, o *gerçek*," diyor en kısa boylu olan. Göz
hizasındayız.

"Tabii ki gerçek," diye yanıtlıyor sarışın olanı.

West'in ela gözlerine sahip olan, "Onunla henüz yatıp
yatmadığını söyleyemem," diyor.

"*West* 'le yatmıyor," diye yanıtlıyor en koyu renk saçlı ve
sade çikolata gözlü olan. "O her şeyden önce iş yapıyor.
Muhtemelen bu küçük sevimli tüy yumağıyla yarıştığı için onu
fark etmemiştir bile. Merhaba, seni küçük huysuz huysuz. Allie
Teyze'nin kucaklamasına ihtiyacın var, değil mi?"

"Dikkat et, Allie. Bulaşıcıdırlar," diyor ela gözler. "Son kez
söylüyorum, Oscar iyileşti."

"Kim bu insanlar?" diye soruyor büyükannem.

"Aile." Hepsini ofisten kovarken sırtıyorum. "Mutfakta biraz
daha froyo var. Fıstık ezmeli ve patates cipsli sandviç isteyen var
mı?"

"Daisy Imogen-" diye yeniden başlıyor
büyükannem. Alessandro iç çekerek, "Onu
yakaladım," diyor. "Benim favorim olduğunu
biliyorsun."

"Gelecek hafta yıldönümüm."

"Ve onunla uğraşmasan bile iyi bir zam alacağını
biliyorsun." Yanağına bir öpücük konduruyorum ve West'in
ailesine beni takip etmeleri için mutfaka gitmelerini işaret
ediyorum; orada adamın kendisini kocaman bir tabak peynirli
çırpılmış yumurtanın üzerine eğilmiş buluyoruz.

Koyu renk saçları garip açılarla yukarı kalkıyor. Gözlerinin altında koyu halkalar var. Omuzları bile yorgun görünüyor.

Ama yine de biz içeri girer girmez tamamen uyanık bir şekilde ayağa fırlıyor. "Oh, lanet olsun," diye mırıldanıyor.

"Yatağına dön." Parmak uçlarımda yükseliyorum ve onun da yanağını öpüyorum. "Aldım onları."

"Ama-sikiyorlar," diye tekrar bitiriyor.

"Westley. Anneni böyle karşılayamazsın." Annesinin gözleri, oğlunun *benimle* birlikte bir bebek dünyaya getirdiği Miami'ye uçmak hayatında sıradan bir günmüş gibi parıldıyor ve bebeklik fotoğraflarını çıkarıp annemle utanç verici hikâyelerini paylaşmak için sabırsızlanıyor.

"Ben de *onlardan* bahsediyordum." Çatalıyla, annemin kucağındaki bebekle konuşuyormuş gibi yapıp hepimize gözlerini diken kız kardeşlerini işaret ediyor.

"Senin için endişelendiler."

Bir kaşını kaldırıyor. "Daisy ile tanışmak istediler." "O da var," diyor kısa boylu olan. "İlk belirtiler ama şu ana kadar sadece bana *söz verildi*. donmuş yoğurt."

"Büyükannem ofisimde," diye mırıldandım ona. "Ama her şey kaybolmuş değil. Dondurucuda yedek küvetlerim var."

"Şu dondurucu mu?" diye ankastre Subzero'yu işaret ediyor.

"Hayır. Bu." Adanın altındaki, yarısı önceden karıştırılmış dondurulmuş margaritalarla, yarısı da froyo ile dolu olan dolabı açıyorum.

Remy tekrar ağlamaya başlar.

Ve West'in kız kardeşleri meydan okumaya

başladı. "Gazı var mı?"

"Kakası mı geldi?"

"Bir keresinde Mia ayak parmağına saç dolandığı için altı saat boyunca çığlık attı."

"The İKİZLER kullanılmış için al
döner Çığlık atarak gibi Bu.

Birbirlerinden beslenirler. Sadece bir tane olduğuna şükret."

"En büyük çocuğum onu ne zaman dışa dönük tutsak çığlık atardı."

"En büyük çocuğum onu ne zaman kucağımıza alsak çığlık atardı."

İçeride doğru."

"Bebekler çok karmaşıktır. "Ve farklı."

"Muhtemelen burada on yedi milyon yeni insan olduğu için çıldırıyor."

"Nasıl çok o o yemek her gün mü? Öyle mi o sahip olmak bir büyüme atağı mı?"

"İki aylıkken dişleri çıkan çocuk hangisiydi?"

"Bakın, kafasını kaldırıyor!" West onlara bakıyor.

Bana bakıyor.

Yarım bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Bunu seviyorsun." "Onlar. Çok. Müthişler."

Eğilir, bir kap dondurma alır ve bir kaşık bulur. "Hepsi senin. Sonra gel beni bul."

Kaşımını kaldırıyorum.

Sadece kıkırdıyor ve devam ediyor.

Her birine sarılmak için duraklıyor, her birini başlarının üstünden öpüyor. Ama kapıya yöneldiğinde ailesinden hiçbiri onu durdurmaz.

Gittiğini fark ettiler.

Ama kız kardeşleri sırtarak anladıklarını söylüyorlar.

"Uzun bir gece ?" diye sordu annesi. Bir şekilde Remy'nin uyumamasından daha fazlasından bahsettiğini düşünmemeye neden olan soruyu ifade ediyor.

"En uzun" diye yanıtlıyorum. Ve sanırım yanaklarım kızarmaya başladı.

Bu da annemin yanaklarını çatlatacak kadar büyük sırtmasına neden oluyor.

Garip olan şu ki, evlilik çanlarını duymasını umursadığımı sanmıyorum.

Hiç de .

OTUZ BEŞ

Batı

Mutfaktan gelen gürültü koridorda daha yeni azalmıştı ki, ailemi hiç tahmin edemeyeceğim kadar takdir etmemi sağlayan biriyle karşılaştım.

"Bay Jaeger," diye burnunu çekiyor Imogen Carter.

"Bayan Carter." Eğer benim büyükannem olsaydı, ona Şeytan der ve yoluma devam ederdim. Ama bence o gerçekten dünyanın ona boyun eğmesini bekliyor ve benim de kavga edecek halim yok.

Ayrıca Daisy'nin hayatını cehenneme çevirebilir. Bundan kaçınmak istiyorum.

Alessandro onun arkasında ve bana aynı anda hem tavuk olduğumu söyleyen hem de pislik olmadığım için teşekkür eden bir bakış fırlatıyor.

Sakin adımlarla etrafımda dolanırken kavga etmeye hazırlanıyorum. "İyi günler, Bay Jaeger."

Bu... garipti.

Alessandro'ya bir bakış atıyorum ama o da Remy'yi balo salonu dans derslerine yazdığını söyleme fırsatını değerlendirmedeği için benim kadar şaşkın görünüyor.

İçimi bir ürperti kapladı.

Burada uzun süre kalacağımı düşünmüyor. Ben artık onun değilim.

Sorun.

Sikeyim.

Daisy büyükannesine karşı geleceğini söylediğinde ona inanıyorum ama Imogen'in güçsüz olduğu söylenemez.

Nefes alışım hızlı ve dalgalı, kendime her seferinde bir gün yaşamak için burada olduğumu hatırlatıyorum. Gerekirse her seferinde bir *dakika*.

İyi olacağız.

Daisy ve ben iyi olacağız, Remy de iyi olacak ve şu anda, şu anda her şey yolunda.

Bu yeterince iyi.

İş yerime gerekiyor ama gitmek istemiyorum. Gidip havuz kenarında oturmak istiyorum.

Top güllesi.

Kız kardeşlerimle tek boynuzlu at sallarında yarış.

Ve *eğlenin*. Kim en çok puştluk yapar tarzında değil. Ama *bu benim ailem ve harikalar* tarzında.

Anneme bir margarita içirirsem, sanki sahnedeymiş gibi şakalar yapmaya başlar. Allie'ye bir margarita ve Keely'nin lisede suçu üstlenmesine neden olduğu her şeyi itiraf etmeye başlayacak.

Ve onlara gülünç ve çocukça davrandıklarını söylemek yerine gülebiliyorum, çünkü hayat kurallara uymaktan daha fazlasıdır.

Kurallara uymak kalbime ne kazandırdı ki?

Neredeyse dönüp Daisy'yi omzuma atacak ve ikimiz birlikte havuza atlayacaktım ama gerek kalmadı.

Merdivenlerin dibinde durakladığımda arkamdan sinsice yaklaşıyor ve elimi tutuyor. "Buraya gel," diye fısıldıyor.

Nereye gittiğimizi bilmiyorum.

Umurumda değil.

Beş dakika önce, ailemi cennetteymiş gibi izliyordu ve herkesi tanımak için sabırsızlanıyordu ve havuzu ve barı açıp sipariş verecekti.

herkesin en sevdiği yiyecekler ve altı düzine onu diğer *Miami'ye hoşgeldin* partisi için arkadaşlarıyla buluşacak.

Ve şimdi o burada.

Benimle gel.

Sadece ikimiz.

Büyükanneleleri ikiye, büyükbabaları dörde ve Teyz
katlarken eler

Remy ve Imogen Carter arasında durmak.

"Seni şimdiden yıprattılar mı?" Beni koridordan salonlarına doğru sürüklerken ona soruyorum.

"Şaka mı yapıyorsun? *Asla*. Her zaman ayakta kalan son partici olmak kişisel bir hedeftir. Daha başlamadım bile. Bu arada onları uyarma. Ailenin *gerçekte* nelerden bilmem gerekiyor ki ne zaman sakın olmam gerektiğini bileyim."

"Daisy-"

"Ve bunu *kardeşçe* . *Asla kaybetmem* değil. Ama *sen*, benim seksi, yakışıklı ortak ebeveynim, sopanın kısa ucunu aldın ve bunu *derhal* düzeltmeye kararlıyım."

Cehenneme kadar yolun *var!*

Hayalarım kükrüyor. Onlara fazla heyecanlanmamalarını söyledim.

Ama o *burada*. Yarım düzine insanla birlikte olup, dışa dönük kişiliğinin ihtiyaç duyduğu tüm o titreşimleri içine çekebilecekken.

Trambolin odasına dönüyor, beni de kendisiyle birlikte içeri sürüklüyor, kapıları kapatıyor ve sonra elimi bırakarak kapı kolunun altına bir sandalye itiyor.

Kaşlarını çatıyor. "Sence bu onları dışarıda tutar mı?" "Kilit tutabilir."

"*Oh!* Doğru."

Sandalyeyi uzaklaştırıyor, kapı kolunun kilidini çeviriyor ve sonra dönüyor.

Ve sıçrar. Bu

Daisy.

Onu yakaladığımda gülüyorum.

Yanaklarımı öpücüklerle boğarken "Top çukurlarına!" diye emrediyor.

Burası salonlarının en tuhafı. Dört basamakla birbirine bağlı trambolinlerden oluşan devasa bir zemine , iki gün önce siyah olan duvarlar top çukurlarıyla kaplı, ancak şimdi yetmişler tarzı çiçekler ve sözlerden ışıltılı mücevherlere ve penislere kadar her şeyle boyanmış.

Bir kahkahaya boğuluyorum, tramboline çıkıyorum ve neredeyse onu düşürüyorum.

Etrafında dönüyor, sık duvarına sırtlıyor ve sonra aşağı kayıyor. "Biliyor musun? Daha iyi bir fikir. Top havuzuna kadar yarışalım!"

Deli bir kadın gibi zıplayarak havalanıyor, ben de peşinden gidiyorum.

Kahretsin, bu çok eğlenceli. "Top çukurlarında ne var?" "Senin özel sürprizin."

"Hangi top havuzu?"

"Bu, hayır! Şu!"

Kendimi ergen gibi hissediyorum. Kısa, dar, zürafa derisi desenli bir etek ve bronz, pahalı görünümlü bir parlak, mutlu, komik bir güneş ışığını yakalamak için trambolinde yarışıyorum. Açık mor saçları dağınık, makyajı hafif ve ayakları çıplak.

Ve kalbim bir doğum günü balonu kadar kaygısız.

"Peki ya *bu*?" Onu belinden yakalarken soruyorum.

Kahkahalarla çığlık atıyor, kaçmaya çalışıyor ve bunun yerine ikimizi de yere seriyor.

Zıplıyoruz, kalçalarımız çarpışıyor ve çok geçmeden o bana sarılacak şekilde yuvarlanıyor, altımızdaki esnek malzeme her şeyi dengesiz, çılgın ve mükemmel hale getiriyor.

"*Buna* ne dersin?" diyor, dudaklarını dudaklarıma değdirmek için eğilerek.

"Yanılıldım, madam. Bir top havuzu talep ediyorum." Yine gülüyor.

Ve onu öpmek için o andan yararlandım.

Yüzünü yüzüme tutuyorum, o kahkahayı içime *çekiyorum*, dilimi alt dudağının üzerinde gezdiriyorum, usulca ısırıyorum, keşfediyorum, iz sürüyorum, sadece *yaşıyorum*.

Yarın önemli değil.

Dünün bir önemi yok.

Sadece bu, Daisy'i öpmek. Trambolinin üzerinde. O da dolgun dudakları, hızlı dili ve göğsümü okşayıp tişörtümü yukarı iten hevesli elleriyle beni öpmeye dalıyor.

Kalçaları benimkilerin üzerinde yuvarlanıyor, ağrıyan sikimi okşuyor ve ben onun ağzına doğru inliyorum.

Buraya geldiğimden beri sürekli tahrik oluyorum ve lanet bir prezervatifim yok.

"Surat asmak yok," diyor öpüşmeyi kesip tişörtünü çıkarmak için ayağa kalkarken.

Ufacık, siyah dantelli bir sütyen giyiyor ve bu da sikimin kalçalarının arasında daha da sertleşmesine neden oluyor. Kuplarını göğüslerinin kabarıklığı üzerinde izliyorum ve ince kumaştan meme uçlarını emmek için oturuyorum.

"Oh, Tanrım, West," diye soluk soluğa kalıyor. "Bu çok iyi hissettiriyor. Ama hayır.

Kötü çocuk. Bu *senin* için."

"O zaman böyle nefis ikramlar sunmamalısınız."

Ulaşamayacağı bir yere doğru kayarak ikimizi de tekrar zıplatıyor ve ben de kafalarımızın birbirine çarpıp beyin sarsıntısı önlemek için elimi kafasına koyuyorum.

Yine de gözlerinde sinsi bir parıltı var. "İşte böyle. Sen sadece orada bekle."

"Bekle-"

Zıplayan bedenimden aşağıya doğru , bir elini eşofmanımın içine sokuyor ve ereksiyonumu serbest bırakıyor. Serin hava vuruyor, sonra yumruğunun sıcaklığı ve sonra-oh, *kahretsin*, evet.

Sonra da ağzı.

Ucumu öpüyor, dilini başımın etrafında döndürüyor ve sikimi boğazının arkasına kadar emiyor, ıslak, sıcak ağzı *cenneti* sikiyor.

"Daisy," diye nefes nefese kaldım.

Trambolinde kalçalarımın iki yanına bastırıyor ve ben zıplarken o da benimle birlikte zıplıyor.

İtiraz etmeye başlıyorum, ama sonra sikimi çekerken sıkı taşaklarımı avuçluyor, dilini tekrar başımın etrafında döndürüyor ve sonra beni tekrar emiyor ve ben konuşamıyorum.

Sadece hissedebiliyorum. kalın, ağır his beni dayanamayacağım konusunda uyarıyor. Beynimin bulanık girintilerinde uğuldayan *uyarı, buranın sakso çekmek için güvenli bir yer olmadığı* ilan ediyor, ama o mavi, *mavi* gözlerin benimkine sıkıcı *bir* şekilde bakmasıyla boğuluyor.

Arkana yaslan ve bunun tadını çıkar, Denizci.

Daisy mi yoksa taşaklarım mı konuşuyor bilmiyorum ama Tanrım, onun ağzı -ve sikimin altını emen dili- ve *neşesi*, ruhu, *beni* iyi hissettirmek için gösterdiği kararlılık -sikeyim.

Sikeyim.

"Daisy- yapamam- yapacağım-"

Gözlerinde bir parıltı var ve beni daha sert emiyor ve aniden el ve ayak parmaklarımın karıncalanmasına, bacaklarımın ve midemin gerilmesine ve kalbimin şişmesine neden olan beyaz-sıcak bir his parıltısıyla boğazından aşağı boşalıyorum.

Yani *çok-çok* fazla his. Fiziksel. Duygusal. Ruhani.

Doruk noktamı emerken bacaklarımı okşuyor ve kalbim beyaz bir bayrak sallıyor.

İşimiz bitti.

Teslim

oluyoruz.

Daisy Carter-Kincaid'den önce beni bedenen, kalben ve ruhen tamamen ele geçiren hiçbir kadın olmadı ve *bundan* sonra da olmayacak.

Vücudum gevşiyor ve yumuşak bir *patlamayla* sikimden kayıyor, sonra ucumu öpüyor ve beni pantolonuma geri sokuyor.

"*Çok* ateşlisin," diye tekrar üstüme çıkarken, trambolin altımızda ayarlanırken dünya eğiliyor ve yuvarlanıyor.

"Konuşabileceğini sanmıyorum," diye .

Sırıttırıyor, göğüs dekoltesini daha belirgin hale getirmek için kollarını birbirine kenetliyor ve *lanet* olsun, yine sertleşiyorum.

Bunu nasıl yapıyor?

Göğüslerinin arasındaki çizgiyi takip ediyorum. "Seksi ve muhteşem olmak için bunları sergilemene gerek olmadığını biliyorsun. Hepsi *burada*." Başparmağımı önce kalbinin, sonra da şakağının üzerinde gezdiriyorum.

Gözleri parlıyor ve hızla kırışttırıyor. "*Kahretsin*, West. Seks tanrıçası mahvediyorsun."

Yuvarlanıyorum ve onu trambolinde altıma sabitliyorum. "Seks tanrıçaları da kalpleri ve zihinleriyle hissedebilir."

Kıpırdanıyor ve ben de üzerinden kalkmaya başlıyorum ama beni kaburgalarımın yakalıyor ve sıkıca tutuyor. "Lanet eteğim bacaklarımı sana sarmak için çok dar," diye homurdanıyor.

"Bu konuda yardımcı olabilirim."

Kaşlardan biri kalkıyor. "Westley Jaeger, eteğimi yırtmayı mı teklif ediyorsun?"

"Olabilir. Tabii önce hanımefendi kendisi hakkında güzel bir şey söylerse."

"Çok güzel göğüslerim var *ve çok iyi* çekerim. Senin sıran. Bu lanet eteği mağara adamı gibi giy."

"Kişiliğinle ilgili güzel bir şey," diye düzeltiyorum.

Abartılı bir iç geçiriyor. "Bu çok anlamsız."

Kulağını ısırtıyorum ve o da mutlu bir şekilde mırıldanıyor. "Kendin hakkında güzel bir şey söylersen daha fazlasını yaparım," diye fısıldıyorum.

"Ama *neden*?"

"Çünkü sen harikasin ve bunu bildiğini sanmıyorum."

Bana ihtiyatla bakıyor. Sanki kişisel bir alana girmemizden hoşlanmamış gibi.

Ama sadece vücudunu istemiyorum. Aklını da istiyorum. Ve kalbini. Ve bana her şeyiyle güvenebileceğini bilmesini istiyorum. Güvende olduğumu.

Ona zarar vermeyeceğim.

O mavi gözlerde bir şeyler parlıyor ve sonra irade ve kararlılık devreye giriyor. Sanki bu bir meydan okuma daha.

Ve o da buna hazır.

"Bazen isimsiz olarak barınaklara köpek maması bağışlıyorum," diyor yumuşak bir sesle.

"İnsan barınakları mı?"

Gözleri yarım saniyeliğine parlıyor.

Sırıtiyorum.

. "Sen-sen-"

Beni bırakana kadar sallanıyorum, sonra üzerinden atlayıp trambolinde havalanıyorum. "Havuçtan boğulduktan sonra ilk önce bebeği düşünen birinin büyük bir kalbi biliyorsun, değil mi?" O peşimden koşarken sesleniyorum.

"Vampir büyükanneimin, içine girmeyi planladığı bir sonraki konukçu bedenle ilgili planlarını bozarsam bana uygulayacağı işkencenin dehşeti."

"Sizi kontrol etmeye çalışıyor çünkü sizin ondan daha büyük ve daha iyi olduğunuzu biliyor."

"Meme kıskançlığı. *Orada nasılsın?* Gel buraya! Prezervatifim var ve onu kullanmaya niyetliyim!"

"Kişiliğin hakkında üç güzel şey söyleyene kadar sikimi yalamak yok."

Kahretsin, bu çok eğlenceli.

Trambolinden top çukurlarından birine atlıyorum ve Daisy çılgılık atıp peşimden zıplayarak geliyor, göğüsleri o küçük siyah sutyenin içinde zar zor duruyor, bacakları eteği tarafından daraltılmış, ama yanakları kızarmış ve

Sarhoş gibi zıplarken gülüyor ve sonunda benimle birlikte devasa top havuzuna düşüyor.

"Berbat bir sesim var ama yine de şarkı söylüyorum çünkü bu bana keyif veriyor ve sesi kötü olan diğer insanların bunun sorun olmadığını bilmelerini istiyorum" diyor.

Topların arasından geçiyorum, havuzdaymışım gibi dalıyorum, ondan kaçtıymışım gibi yapıyorum. "Peki. Bunu sayabiliriz," diye kabul ediyorum sırtarak.

"Bunun için tişörtünü çıkarmalısın, çünkü bunu itiraf etmek benim için *çok* büyük bir şeydi. Çoğu insan stüdyoya girmek için zaman ayırırsam bir sonraki Taylor Swift olabileceğimi düşünüyor."

"Bir sonraki Taylor Swift olmak için çok yaşlısın."

Gözleri tekrar parlıyor ve sonra gülmekten taşaklarının üzerine düşüyor. "Aman Tanrım, West. Tam da senin bal damlası ve pudra şekeri olduğunu düşündüğümde, naneli tuzlu su şekeri tarafını gösteriyorsun."

"Ben sadece yüzde doksan sekiz azizim. Ama sanırım sana bunu verebilirim." Dik duruyorum, kalçalarımı bir porno filmdeki kötü müzikle dans gibi sallıyorum ve gömleğimi kaldırarak bir gösteri yapıyorum, ta ki gömleğimin geri kalanını çıkarana kadar, başımın üzerinde bir kement gibi sallıyorum ve ona fırlatıyorum.

Tıpkı tanıştığımız gece istediğim gibi.

Onu yakalıyor ve burnuna doğru çekiyor ve *lanet olsun*, yine tam mast oluyorum.

Beni izlerken gözleri kararıyor. "Altı dil biliyorum," diyor. "Ama kendi kendime öğrendim ve dün gece yanlışlıkla birine annesiyle yattığımı söylememek için kendime güvenmiyorum, bu yüzden sadece benim için çevirilerimi yapmaları için ara sıra yarı zamanlı işler için işe aldığım personel üzerinde pratik yapıyorum."

Aynı anda hem tahrik oldum hem de özgüven eksikliği yüzünden kalbim kırıldı. "Hangi altı?"

"İngilizce, domuz Latincesi, korsan-"

Onun için çukura doğru bir sıçrayış yapıyorum, çığlık atıyor ama hareket etmiyor.

"Hangi altı?" Tekrarlıyorum, etrafımızda kaymaya devam eden ve ikimizi de içinde daha derine batıran top havuzunda onu tutmaya çalışıyorum.

"İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca ve Japonca." Mavi, sarı ve kırmızı toplar yüzünü yutmaya başlarken kaşlarını çatıyor ve ardından hızlıca birkaç farklı aksana geçiyor. "İngiliz gibi davranmakta da ustalaştım, bazen Kanadalı, eh, ve iyi günler dostum, Avustralyalı benim favorim. Şuna bir bak. Mavi taşaklarını ellerimde tutuyorum, ha?"

"İnanılmazsın. Ve ayrıca kayboluyorsun."

Gülüyor ve top havuzunun serin, karanlık derinliklerine gittikçe daha derine batarken onu tutmaya çalışıyorum.

Kolu benimkine dolanıyor ve dibe vurduğumuzu fark ediyorum.

"Cam, Emily ve Ay'ım için kelimenin tam anlamıyla *her şeyi* yaparım" diye fısıldıyor. "Bluewater, ailemin mülkleri dışında geliştirdiğim tek topluluk ve çok eğlenceliydi. Onlar olmadan bunu yapamazdım. Yani bu benimle ilgili güzel bir şey değil. Onlarla ilgili güzel bir şey."

"Diğer insanları mutlu etmek ve onların kendilerini iyi hissetmelerini sağlamak için elinizden geleni yapıyorsunuz."

"Tamamen kendine hizmet ediyor." "Yalancı."

"Tamam, *İyi*. Ben telafi edici için ve Çirkin. Çünkü insanlar yaşadıkları birlikte neşeyi de hak ederler. Şimdi mutlu musun?"

"Neredeyse."

Onu net olarak göremiyorum - bir top çukurunun dibinde ışık loş, ama burnunu benimkiyle buluyorum ve sonra bir öpücük için aç yapıyorum.

O da bana izin veriyor.

Elbiselerini yırtmak istiyorum öpücüğü değil.

Seni seviyorum öpücüğü.

Bu kelimeler beni korkutuyor. Gençlik yıllarımda onları bolca kullandım ve hep yandım. Ama Daisy'yi sevmek o kadar kolay ki.

Büyük parçaları ve gizli parçaları. "Batı mı?" diye fısıldıyor.

"Hmm?"

"Burada çok çıplağım."

Bir elimi vücudunda gezdiriyorum, taşaklar etrafımızı sarıyor ve kutsal lanet, o öyle.

Kıçı çıplak.

Çenesine doğru bir öpücük izi bırakıyorum. "O etek nereye gitti?"

"Oh, bir dahaki sefere parti verdiğimde eninde sonunda biri onu bulacak. Ona hatıra deriz."

"halt ederlerse etsinler. O *benim*."

Bir eliyle boynumu okşuyor. Sonra sırtıma. Ve daha aşağıya, pantolonumu tekrar indirene kadar. "Senin olmayı seviyorum."

"Beni yok edeceksin. Bunu biliyor musun?"

"Asla. Sen çok özelsin." Eli sikimi buluyor ve bir kez sıkıp okşuyor, ben de onun ellerinin üzerimde olmasından duyduğum zevkle inliyorum. "Seninle ilgileneceğim, Westley Jaeger. Bekle ve gör."

Beni tekrar okşuyor ve başım karnının alt kısmındaki yumuşak teni okşuyor, o lanet plastik toplar aramızda süzülüyor ve sonra diğer eli de katılıyor, ama-

"Kahretsin, evet," diye inliyorum o prezervatifi boyumdan aşağı kaydırırken.

"Önemli kısmı kaybetmedim," diyor, beni güldüren ukala bir özgüvenle.

Ve sonra onun sıcak, kaygan amına kayıyorum ve o nefes nefese *evet, daha fazla, orada diye bağırlıyor* ve hiçbir şey - hiçbir şey - Daisy ile bir top havuzunun ortasında sevişmek kadar doğru hissettirmede.

Ben gülmeye başlarken ben ona pompalıyorum, çünkü *lanet bir top havuzunda bir kadınla sevişiyorum*.

"Batı," diye fısıldıyor, ben iterken içime doğru eğiliyor.

"Biz deliyiz, bunu biliyor musun?"

"Top baştan çıkardığım tek erkek sensin," diyor bana. "Ya da trambolinimde. Ya da... evimde."

Düşük ışıktaki, yanaklarımızın arasında sarı bir top varken göz göze geliyoruz ve onun da bunu hissettiğini anlıyorum.

İkimizin de söylemeye korktuğu "*Seni*

Seviyorum"Taşaklarım ve ben büyük onur duyuyoruz," diyorum ona.

Ve sonra ikimiz de tekrar gülüyoruz ve artık gülmeyene kadar, karşılıklı zevk peşinde koşan iki insan olana kadar onun içinde daha derine itiyorum, ancak altımda nefes nefese kalan ve kıvranan bu muhteşem, harika kadının önce *ben* boşalana kadar beklediğinden *eminim*.

"Daisy-"

"Aman Tanrım, *şuraya bakın!*" diye bağılıyor kız kardeşim Allie aniden bir yerlerde.

Staci kuru bir sesle, "Duvarları seviyorum," diyor. Donup kalıyorum.

Daisy dondu.

Ve sonra iç duvarlarıyla sikimi sıkıyor ve *Siktir*, geleceğim.

Tekrar.

Yavaşça geri çekiliyorum, sonra kız kardeşlerim üstümüzde ciyak ciyak bağırırken içine giriyorum.

Eğer bu çukura atarlarsa, her birini parçalara ayıracağım.

Kendimi tamamen içine gömdüğümde Daisy kanalını tekrar etrafımda esnetiyor ve *oh, lanet* olası *zafer*, o kadar sıkı, sıcak ve mükemmel.

"Bir tane daha," diye fısıldar umutsuzca. "Sadece bir tane daha, West. Bir tane daha."

Çekerken aramıza uzanıyorum, klitorisini buluyorum ve içeri girerken fiske atıyorum ve sıkarken omzumu ısıtıyor.

sıkı, sıcak ve sert, ve aniden ben de boşalıyorum, birlikte doruğa ulaşırken iniltilerimi boynunun kıvrımında bastırıyorum, kat kat taşakların altında saklanıyorum, sonunda, *sonunda evdeymişim* gibi hissediyorum.

Kalbimin ait olduğu yere.

Ailem üstümüzde daha fazla tahribat yaratmak için ellerinden geleni yaparken, tüm katmanlarının altında tanıdığım herkesten daha fazla sevgi saklayan bu komik, eğlenceli, öngörülemmez, kaotik kadınla.

Daisy omzuma doğru kıs kıs gülüyor.

Ve şu anda aletimin etrafında çok fazla olan tüm ezici hislere rağmen ben de çatlıyorum.

Dostum, bize bir sigara getir. Taşaklarım öyle diyor. Sonra da şu Costco'daki prezervatif kutularından bir tane. Ya da belki dört tane. Bilirsin işte. Bir haftalık.

"Bekle," diye fısıldadım Daisy'ye. "Onlardan kurtulacağım."

"Kımıldama," diye fısıldıyor. "Daha ıslatmam bitmedi. seni hissetmek."

Omzunu öperim. Çenesinden.

Yanağına ulaşmaya çalıştığımda serseri bir top. "Lanet olsun." Kıkırdıyor.

Bir kahkaha homurtusunu daha bastırıyorum.

"Bu toplar neden hareket ediyor?" Keely aniden söylüyor.

"Oh, Lanet olsun, I var için işlemek," Allie cevaplar. "Is Orada Burada tuvalet mi var? Lanet olası doğum."

"Bekle. Bu toplar neden hareket ediyor?" Staci diyor.

"Bu timsah," diye . "Çık dışarı."

"West top havuzuna giriyor!" Keely çığlık atıyor. "Oraya girmeyeceğim," diyor Brit. *"İğrenç."*

"O değil almak nooky," Staci söyler onlar Hepsi. "O

Muhtemelen biraz uyumak için saklanacak bir yer bulmaya çalışıyordur." "Kız kardeşlerini seviyorum," diye fısıldıyor Daisy.

"Çıplak onları dehşete düşürmeyi sevmek üzereyim," diye mırıldanıyorum.

"West? Ürküyor musun?" Allie soruyor.

"Atlayıp kendiniz de öğrenebilirsiniz," diye . Bir süre sessizlik oldu.

Ve sonra hareket eden bedenlerin hışırtısı.

Geriliyorum, çünkü kız kardeşlerimin buraya atlamayacağına gerçekten güvenmiyorum. Ama kapı kapanıyor ve Daisy'nin ellerini göğsümde, omuzlarımda, yüzümde gezdirdiği tam bir dakika boyunca her şey sessiz kaldığında nihayet rahat bir nefes alıyorum.

Ve öpüşmeye geri dön.

Çünkü Daisy'i öpmeye *asla* doyamayacağım.

OTUZ ALTI

Daisy

WEST'S FAMILY *gelmiş geçmiş en iyisi*.

İki gün boyunca takıldık, birbirimizi tanıdık, kedilerle uğraştık ve havuzda oynadık. Annelerimiz ve kız kardeşleri Remy'yi çok şımartırken, West ve ben de biraz işlerimizi hallettik.

Ve ayrıca her fırsatta sevişmek için gizlice kaçıyoruz. Çok meşgulüz, ama en iyi şekilde.

Evimdeki her bir odayı nasıl vaftiz edeceğimize dair ona ayrıntılı olarak e-posta gönderdiğim bir hedef belirledim.

Ve bir planı uygulamakta çok iyi olduğu ortaya çıktı. Bu da beni şaşırtmadı.

Bu *ilişki olayı* yeni *bir* şey. Ve *harika*.

West'i gülümsetmek için yeni yollar bulmak en iyisi. O Her zaman huysuz, bağnaz bir denizci *değil*. Rahatlama konusunda harika olduğu ortaya çıktı. Ve kız kardeşlerinin ona verdiği tüm bokları tolere ediyor. Ve hemen geri veriyor.

Ve her zaman bir şeye ne zaman ihtiyacım olduğunun farkında.

Bu, üzerinde çok çalıştığım bir beceri, böylece onu nasıl kullanacağımı bulabilirim.

Cuma günü geç saatlerde büyükannem arıyor -ki bu onun uğramasından sekiz milyon kat daha iyi- ve bana Margot Roderick'in tutuklandığını söylüyor.

Hâlâ ofisimdeki masamda oturmuş, şaşkınlıkla telefonuma bakarken, Elvira sık halımın üzerinde kendini evinde hissediyordu ki West kafasını içeri uzattı. Saçlarını kestirmiş ama askeri kısalıkta değil, sadece kırpılmış ve koyu kahverenginin arasında giderek daha fazla fark etmeye başladığım gümüş telleri ortaya çıkarmış.

Onları seviyorum.

Bunlar daha çok, benimle neye bulaştığını bilecek kadar hayat gördüğünün kanıtı.

"Daisy?"

Tek söylediği bu, sadece ismim. Ama her şey bu.

İyi misin? Neye ihtiyacın var? Ne ?

Onun bir şey yapmasına *gerek yok* - bu benim kendi başıma halledebileceğim türden bir haber, çünkü ben bağımsız bir kadını, ancak bunu kendi başıma halletmek *istemiyorum*.

Biriyle bu konuda dertleşmek *istiyorum*.

"Froyo koşusu?" Ben soruyorum.

Yüzü o *saçmalama* surat ifadelerinden birine büründü ama yine de donmuş yoğurt duvarıma doğru yürüdü, iki bardak aldı ve masama geçip ikisini de önüme koymadan önce ikisini de doldurdu.

Pencerelerim açık ve içeri okyanus esintisi giriyor. Güneş öğleden sonra gökyüzünde yavaşça alçalmaya başlıyor.

Ve dünyada her şey yolunda.

Yani, şu anda olabileceği kadar doğru.

Masamın karşısındaki koltuğa çöküyor, iri, erkeksi gövdesinin içinde gülünç görünmesi gereken zarif, yuvarlak, fildişi rengi bir sandalye, ama havuzdan yatağıma ve annemin sik sanatının altında oturmaya kadar her yere uyum sağlıyor, bu yüzden burada doğru görünmesine şaşırمامalıyım.

Karamelli froyodan yavaşça bir ısırık alıyorum - yemin ederim, her zaman tam olarak ne istediğimi biliyor - ve sonra gözyaşlarına boğuluyorum, bu da kediyi o kadar kötü korkutuyor ki odadan fırlıyor.

"Margot, Julianne'i öldürmesi için bir kiralık katil tuttu," diye .

West'in gözleri irileşiyor ve sonra büyük bir hareket bulanıklığına dönüşüyor, masamın üzerinden atlıyor, froyoyu uçurma tehlikesi olmadan temizliyor, beni sandalyemden kaldırıyor ve beni kendine çekiyor, kulağımı kalbine dayıyor, dudakları tacıma öpücükler konduruyor.

"Ah, Daisy," diye fısıldıyor.

"O hapiste ve ben-" Duruyorum, hıçkırıyorum ve devam etmeye bile çalışmıyorum.

Büyükannemin söylediği daha çok şey vardı. Uzaklaştırma emri başvuruları.

Davalar.

Anthony Roderick hakkında özel dedektif raporları.

Ama her şey tek bir şeye bağlı: Remy güvende.

Margot hapiste.

Anthony vergi kaçakçılığından soruşturuluyor ve görünüşe göre ülkeden kaçmış.

Büyükannemin aile avukatları Roderick'lerin vasiyetnameye itirazının reddedilmesi için başvuruda bulundu, ancak bu sadece teknik bir konu.

Remy güvende ve o *bizim*.

Ve duygularım tek başıma başa çıkamayacağım kadar büyük. Rahatlama. Sevinç. Sevgi.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum West'in göğsüne.

"Hepsi bu-" "Çok fazla," diye bitiriyor.

Başımı sallayıp telefonuma uzanıyorum ve e-postamı açıyorum. The Dame'dan gelen mesajın tamamı en üstteydi, ben de tıklayıp açtım ve ona ilettim.

düşünmek istemiyorum.

Gidip Remy'ye sarılmak istiyorum. Ve anneme. West'in kız kardeşlerine ve annesine. Sonra gidip Luna'ya, Cam'e ve Emily'e söylemek. Ve bir parti vermek. Ve Remy'e sarılıp öpmek.

Ama daha çok, burada kalmak istiyorum.

West'e sokulmak.

Belki çıplak olmak

dışında. Sahilde.

Evet.

"Bunu okudun ?" diye soruyor bana usulca.

Donup kaldım. "Oh, lanet olsun. Senden şimdi kurtulmamız gerektiğini mi söyledi? Tam bir pislik. Boş ver onu. Ben hallederim. Annemden ve Jethro Amcamdan da yılda en az üç kez kurtulmaya çalışıyor."

Kıkırdıyor. "Benden hoşlanmaması umurumda değil. *Sen* sürece."

"Seni *seviyorum*." Nefes nefese kaldım ve elimi ağzıma kapattım, çünkü ona böyle söylememem gerekiyordu.

Mumlar olması gerekiyordu. Çiçekler. Fıstık ezmeli ve patates cipsli sandviçler. En sevdiği vanilyalı dondurma, bazen hafif bir gökkuşağı serpintisiyle.

Ben de pembe bir oyuncakla.

Kolları beni sıkıca sarıyor. "Ben de seni seviyorum Daisy," diye fısıldıyor. "Ve bu beni çok korkutuyor, çünkü aşk hiçbir zaman nazik olmadı, ama kendime engel olamıyorum. Seni sevmek çok kolay."

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum ve Remy konusunda bana yardım etmesini istediğim gecedan beri gördüğüm en ciddi ifadeyle beni izliyor.

Bana tüm kalbini sunuyor.

Bu Bütün olarak, Mükemmel, Çürük ama
hala dayak, nazik dev kalp.

Yanağına dokunuyorum. Alnını yumuşatıyorum.
Parmaklarımın dudaklarında iz bırakmasına izin veriyorum. "Seni
hak etmiyorum."

"Evet, biliyorsun."

"Seni seviyorum," diye tekrar fısıldıyorum. "Seni hak
etmiyorum ama seni seviyorum."

Gülümsemesi her şeydir.

Her şeyi.

Nefesim kesilene ve acıkana kadar o gülümsemeyi öpmekten
kendimi alamıyorum ve onu hak ettiği şekilde sevmek için
masamın altına çekiyorum.

Sonsuza kadar.

Her zaman içindi.

Ama sadece Batı'mla henüz tanışmadığım için.

OTUZ YEDİ

Batı

Cumartesi gecesi küçük kardeşimi buzda öldürürken daha iyi olan TEK ŞEY?

Ailemin -ve Daisy'milyarder kankaları ve onların erkek arkadaşlarından oluşan seçilmiş ailesinin- benimle birlikte tezahürat yapması, bağırması ve o bunu yaparken arenada lanet olası çatıyı yükseltmesi.

Seyircilerimizin Miami'de yaşayan yarısı da ev sahibi takım için tezahürat yapıyor ama üçüncü periyotta Ty'ın golünü kutlarken onlar da bize katılıyor.

Remy bağırış çağırıştan pek hoşlanmıyor ama kız kardeşlerimden Daisy'nin arkadaşlarının erkek arkadaşlarına kadar onu kucağına alacak herkese kutunun etrafında dolaştırılmanın getirdiği ilgiye bayılıyor.

Bu kadar popüler biri olmasına rağmen Daisy telefonunu pek sık kullanmıyor. Annesi ya da en iyi üç arkadaşı mesaj atmadıkça, genellikle gecede sadece bir saat, yatmadan önce arayı ve hemen cevap veriyor.

Ya da , iş sahamdayken, keşfettim. Ama oyun sırasında gizlice çıkarmaya devam ediyor. "Ne yapıyorsun?"
Sonunda sordum.

Sırıttıyor. "En iyi yaptığım şey, Westley. Sen sadece bekle ve gör."

Ve .

Maçtan sonra eve döndüğümüzde, dolabında kayboluyor ve bir dakika sonra bu haftaki ışıltılı altın rengi saçlarına uyan küçük parıltılı bir bikini ile geri dönüyor.

Sörf şortumu bana doğru itti.

"Bunlara *gerçekten* ihtiyacım var mı?" Kaşlarımı oynatarak soruyorum.

"Tüm aileni göstermek istemiyorsan yaparsın." Göz kırıyor.

"Parti beş dakika içinde."

"*Bekle*, tüm aile mi?"

"*Bütün* aile. Ve birkaç arkadaş daha." Trou'yu bıraktım ve gömleğimi çıkardım.

Daisy'nin gözleri kararıyor.

Ve partiye on beş dakika geç kaldık.

El ele havuza girdik, Daisy Remy'yi taşıyordu ve ikimizin de yüzünde *neden geç kaldığım için suçlu hissetmeyi reddettiğim* sırıtişlar vardı.

Ama bu sadece aile değil.

Tam bir *parti*.

"Westley!" Tyler havuzun kenarından bağıyor.

Takım arkadaşlarından üçü ona saldırır - iki iri yarı canavar olan Zeus ve Ares Berger ile takımın kalecisi Nick Murphy - ve onu içeri atarlar.

Sonra bakışıyorlar ve en gürültülü Berger ikizi "Gülle!" diye bağıyor ve üçü de havuza uçuyor, peşlerinden de mahallede gördüğüm bir adam geliyor.

Kız kardeşlerim çılgık atıp saklanmaya çalıştılar.

Kocaları ve çocukları da -uyanık yaşta olanlar- gülüyor ve katılıyorlar. Bu sabah bize katılmak için uçakla gelen babam da öyle.

Altı kedi uluyarak havuzun etrafındaki çalılıklarda saklandıkları yerlerden dışarı fırlıyor.

Tropik ada müziği çalıyor. Derek'in izniyle hamburgerler kızarıyor.

Beck ve Jude onunla birlikte açık hava mutfağında, ellerinde biralarla takılıyorlar.

Daisy'nin güvenlik elemanlarından biri barda çalışıyor.

Annem, Daisy'nin şaka yaptığını mekanik tek boynuzlu ata binerken, Cam kenarda telefonundaki tuşlara basarak tek boynuzlu atın daha yavaş ya da daha hızlı *gitmesini* sağlarken, annem Allie'ye *her şeyi filme alması* için bağılıyor!

Kedilerin hepsi etrafta dolaşıyor, merakla kokluyor ve Sonra Daisy'nin tüm komplekse kurdurduğu kedi kapılarından içeri kaçtım.

"Westley!" Tyler yine ötüyor. Sırılsıklam bir halde havuzdan çıkıyor ve beni kucaklıyor, sonunda sırtıma vurarak spor salonuna geri dönmem gerektiğini fark etmemi sağlıyor.

Küçük pislik yanında beni bilek güreşinde yenebilecek.

"Babalık sana yakışıyor, dostum," diyor. "Islak sana yakışıyor," diye cevap veriyorum.

Bir savaş çılgılığı attı, eğildi, beni itfaiyeci tutuşuyla yakaladı ve bildiğim sonraki şey, ben de havuza giriyorum.

Sorun değil.

Bunu almasına izin vereceğim.

"Tyler Jaeger!" Ben hava almaya çıkarken Daisy haykırıyor. Remy'yi kız kardeşlerimden birine teslim etti ve çocuğun bütün gece boyunca elden ele dolaşacağından hiç şüphem yok. "Benim takımımı yendin."

Sırıttıyor. "Daisy Carter-Kincaid. Ben yaptım. Ve bunu bir-*aaah!*"

Onu kulağından tutup çeviriyor ve havuza itiyor. Sonra ellerinin tozunu alıyor. "Onu senin için aldım bebeğim," diye seslendi bana.

"Dağılın, Berger çocukları! *Cannonball!*"

Zeus Berger arkasından "O kadar harika ki," diyor.

Daisy olimpiyatlara yakışır bir sıçrama yaparken.

İkizi kadar iri olan Ares Berger sırtlıyor ve başını sallıyor.

"Senin KarısıBiliyorum sen bakıyor at başka bir kadın mı?" Nick Murphy, Thrusters'ın kalecisi, diyor.

"Şaka mı yapıyorsun? Daisy'nin de harika olduğunu düşünüyor. Ayakkabı konusunda iyi tavsiyeler veriyor."

Ares onu smaçlıyor.

Sonra Nick'i

smaçlıyor. Sonra

Tyler'a.

Sonra çenesi parlıyor gibi görünen siyah saçlı, tanıdık bir adam.

Bir yumruk uzattım.

"Güzel." O da bana

vuruyor.

Kekeleyerek gülerek yüzeye çıkıyorum.

Kalabalık büyüyor, mahalleden daha fazla insan geliyor. Ben herkesi tanımıyorum ama Daisy'nin tanıdığına eminim. Remy'ye bir göz atıyorum, şu anda Beck tarafından tutuluyor, Luna ise onun yanında şehvet ve hayranlık yığınınna dönüşüyor.

"*Tek boynuzlu at mızrak dövüşü!*" Zeus aniden bağırır. "Takımındaki en kısa çocuk benim. Ares. Diğer kısa olanı al. Onlara ikizlerin nasıl yaptığını göster."

Yumruklarını tokuşturuyorlar ve minyatür tek boynuzlu atların içinde yüzen ikiz yeğenlerime doğru havalanıyorlar.

Daisy yanıma geliyor ve kollarını belime doluyor. "Hadi gel. Beni şu erkek kardeşinle resmen tanıştır. Kız kardeşlerin kadar havalı olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Ne kadar havalı?" Ty elini kalbine götürür. "Ben çok *daha havalıyım*."

"Mekanik tek boynuzlu ata binebildiğiniz kadar Anne, asla daha havalı olamazsın," diye sesleniyor Staci havuzun kenarındaki yerinden, en küçük çocuğunu da bir şamandıranın içinde döndürüyor. "West, bir dadıya mı ihtiyacın var? Piña Colada süitine kalıcı olarak taşınabiliriz."

Daisy ona "Bu altı kazara hamileliğe neden oldu," diyor.

"*Kahretsin*," diye mırıldanıyor.

Keely kıkırdıyor.

Tyler yumruğunu sıkıyor. "*Aferin*, Javi, adamım!"

Kayınbiraderim havuzun karşısından bir başparmak işareti yapıyor, havuzda ikinci çocukları var ve ona yüzmeyi öğretiyor.

"Daha çok torun!" Annem tek boynuzlu attan uçarak inmeden ve onu çevreleyen minderlerin üzerine mükemmel bir takla atarak düşmeden önce ötüyor.

"!" Allie gülerek cevap verir.

Daisy mutlulukla, "Ailen çok harika," diye iç geçiriyor. "Şüpheli bir şekilde öyle." Emily, Staci'nin yanına oturur. "Ne yapıyorsun?"

Gerçekten hepiniz her zaman iyi geçiniyor musunuz?"

"Brit saç spreyimi çalmadığı sürece," diye yanıtlıyor Staci.

Luna onun diğer tarafında oturuyor, saçları sırtından aşağıya doğru örülmüş, ince bileklerini bilezikler kaplıyor. "*Hanginiz Bachelor in Miami'yi* izliyor? Daisy birinin izlediğini söyledi."

Kız kardeşlerim Daisy'nin arkadaşlarının etrafında toplandı. Berger ikizleri, Nick Murphy ve Ty tek boynuzlu at sallarına tırmanırken ve her biri tek boynuzlu at mızrak dövüşü için yeğenlerimden veya yeğenlerimden birini yakalarken sohbet etmek.

Derek burger servis ediyor.

Helene elinde bir tabak sokak tacosuyla havuzdaki sandalyelerden birine oturuyor. "Daisy, Cristoff bunları yapmaya ne zaman başladı bilmiyorum ama *her hafta* talep ediyorum."

"Costco," Daisy arıyor.

Kız kardeşlerimin her biri nefes nefese kaldı.

"Cristoff'un yerine *Costco* adında bir şef mi getirdiniz?" Helene kızına sorar.

Daisy sırtıyor. "Tabii anne. Hadi gidelim."

"Costco'dan mı alışveriş yapıyorsun?" Staci

fısıldar. "Sokak tacoları ve şarap. Siktir, evet."

"Seni seviyorum," diye nefes alıyor Brit.

"Yol açın, köylüler!" Zeus bağıırıyor. "Kılıçlı at geliyor!"

Yeğenim Mia sevinç çılgınlıkları atıyor. Bazı büyük yeğenler havuza atlayıp Tyler'ı salından düşürmeye çalışıyor. Elvira havuzun etrafında dönüyor, sanki kendisi için bir şamandıra daha talep etmeyi düşünüyormuş gibi.

Kollarımı Daisy'nin omuzlarına doladım ve o bana yaslanırken ben de havuzun duvarına yaslandım.

Aile.

Eğlenceli.

Arkadaşlık.

Hayatımın geri kalanında her gün istediğim şey *bu*.

Remy'nin sevgi ve mutlulukla çevrili bir şekilde büyümesi ve ne kadar ileri gidebileceği konusunda hiçbir sınırının olmaması. Her sabah Daisy'nin yatağında uyanmak.

Annem arkamızdan geliyor ve sıranın geri kalanıyla birlikte havuzun kenarına oturuyor. "Bebek nerede?"

"Bir yerde. Onu yatağa götürmeliyiz." Havuzun etrafına bakınıp onu arıyorum.

"Oyunbozan. Pazartesi günü eve gitmemiz gerekiyor. Peki onu bir daha ne zaman göreceğim?"

Daisy ona "Ne zaman istersen söyle, bir uçak gönderelim" diyor.

Annem gözyaşlarına boğuldu.

"Kahretsin Daisy," diyor Allie ve o gözyaşlarına boğuluyor.

"Oha," der Zeus. "Geri

çekilin!" Murphy bağırır.

"Yine mi?" diye inliyor Oscar ve Javi birlikte.

"Ne? *Ne*?" Daisy dönüp bana baktı. "Ne yaptım ben?"

"Mutlu gözyaşlarına hoş geldin." Omuz silkiyorum. "Bu bir Jaeger olayı. Biri başladı mı, hepsi başlar."

"Oh, Tanrım. Sanırım ben de ağlayabilirim," diye fısıldıyor.

"Bu o güzel." Luna Mendil onu gözler. "I mutluluğu seviyorum."

"Daisy, bu havuzdaki şorin ne kadar güçlü?" Emily soruyor. O da ağlamanın eşiğinde gibi görünüyor.

"Grup kucaklaşması!" Daisy bağılıyor.

Annem ve kız kardeşlerim daha çok ağlıyor. Daisy gözyaşlarına boğuldu.

Tüm hokey oyuncularını derinlere doğru kürek .

Gülmekten salından düşen Tyler hariç. Onunla göz göze geliyorum ve ben de neredeyse iki büküm oluyorum.

Bu kadınları

seviyorum. Hepsini.

Beni çıldırtırsalar bile, hepsi yürekten.

Ve hepsi büyük bir grup kucaklaşması için havuza tırmanıyor. Daisy merkezde.

Sonunda hak ettiği sevgiye kavuşuyor.

Remy kimin elinde diye etrafıma bir kez daha bakıyorum ve Helene'i görüyorum, o da gözlerini siliyor ve dudaklarını izliyorum. "Ona böyle bir aile veremezdim," diyor sessizce. "İstedim ama... erkek zevkimin çok kötü olduğu ortaya çıktı. Tek eşli olanları asla fark edemedim."

"Doğru bir şey yaptınız, yoksa o olmazdı."

Havuzdan dışarı itiyorum, çünkü Remy'yi göremiyorum. Kız kardeşlerimin hiçbirinde yok.

Milyarderlerin hiçbirisi.

Hiçbirinin sevgilisi yok.

Nerede benim bebeğim?

Alessandro göz göze geliyoruz, havuzun etrafına bir göz atıyor, kaşlarını ve telsizini ağzına götürerek Daisy'nin evinin özel kanadında kayboluyor.

Damarlarım buz .

Havlu almak için durmuyorum, onun yerine Alessandro'nun az önce kaybolduğu yere doğru ilerliyorum, gözlerim dolaşıyor, bakıyor, izliyorum.

"Bebeği gördün mü?" Yanından geçerken Jude'a sordum.

Avluyu şöyle bir tarıyor, sonra ayağa fırlıyor. "Biri onu yatırdı mı?"

Barmen kulaklığına dokunup doğrudan bana bakarken Beck ve Derek de bize katılıyor.

Kalbim görev moduna geçiyor, ancak bu *iş i halletmek* değil.

Bu *ne lan?*

Dönüp güvertedeki partiyi tekrar tarıyorum ve bu kez Daisy'nin havuzdaki gözlerini yakalıyorum.

Gülümsemesi donuyor ve aniden bir daire çiziyor. Sonra bir daire daha.

Burada bebek yok. *Burada*

bebek yok. Hayalet gibi

bembeyaz oldu. O da biliyor.

Alessandro kapısından çıktı. "Uyuyor musun?" Ona soruyorum.

Başını sıkıca sallıyor ve telsizine başka bir şey söylüyor.

Belki Alessandro onu görmezden gelmiştir. Belki ailemden biri onu Strawberry Daiquiri süitindeki beşiğe koymuştur. Belki Daisy'nin davet ettiği hokey oyuncularından biri içeride bebek kucaklaması istedi. Belki de büyük yeğenlerimden biri onunla birkaç dakika yalnız kalmak istedi.

O güvende.

Margot Roderick hapiste, kefaletsiz olarak tutuluyor.

Anthony Roderick'in ülke dışında olduğu söyleniyor.

Sözde.

Bu yeterli değil.

Bu değil Yeterince, ve sonra durdurmak ve parti ve her yeri arıyorum, çok açık.

Remy gitti.

Onu koruyacağıma yemin etmiştim ama *o gitti.*

OTUZ SEKİZ

Daisy

Telefonumu arayamıyorum. Mesaj gönderemiyorum. Titremeyi durduramıyorum.

"Partide sadece arkadaşlarım ailem vardı," diyorum polis memuruna altıncı kez. "Yemin ederim buradaki herkesi tanıyordum."

Alessandro ve West başka bir memuruyla konuşuyor.

Sakinler. Toplanmışlar.

West'in boynundaki titreme hariç. Çok korkuyor.

Olması gerektiği gibi.

Ve bu benim hatam. *Hepsi* benim hatam. Kaç yaşındayım ben? Ne kadar zamandır paralarını telekızlardan vergi memurlarına ve kiralık kadar her şeyi satın almak için kullanan insanlarla yaşıyorum?

Tabii ki Remy *burada değil*.

Bir parti verdim, çünkü tek yaptığım bu. Parti veririm. İnsanların beni sevmesini sağlarım. Ve bu hepimizin dikkatini o kadar dağıttı ki Roderick'lere içeri sızmak için mükemmel bir fırsat verdik.

"Adam kaçırın birine para ödediler," diye fısıldadım. "Kaçırana para ödediler ve muhtemelen Remy şu anda dünyanın öbür ucunda."

Odadaki adamlardan hiçbiri -ne memurlar, ne West, ne Alessandro, ne de köşede nasıl yardım edeceğine dair emir bekleyen Jude- benimle çelişmiyor.

"Yolları kapattık," diyor Alessandro bana. "Biz fark edene kadar on beş dakikadan fazla gitmiş olamaz."

Jude bana "Cam Bluewater'ın SOS sistemini aktive etti," diyor. "Marinadaki her tekne ve iniş pistindeki her uçak için muhasebe yapıyoruz."

Memurlardan biri bana "Geçit de kapatılıyor," dedi. "Araç araması yapılmadan anakaraya geri dönemezler."

Benim küçük bebeğim.

O çok çaresiz. Ve küçük. Ve *yalnız*.

"Onu partiye götürmemeliydim."

Zar zor fısıldıyorum ama birden West orada, beni kollarıyla sarıyor. "Daisy-"

"*Hayır*." Titreyerek kurtuluyorum. "Ben daha iyi biliyorum. *Daha iyi biliyorum*. İşin içinde para varsa asla *güvenli* değildir. Para *her şeyi* satın alabilir ve ben onu düzinelerce insanın ortasına koydum ve gardımı düşürdüm."

"*İkimiz* de daha iyi biliyorduk. Bu senin suçun değil."

"Nereye bakıyoruz? Nereye yardım edebilirim? Bana bir el feneri getir. Ben dışarı çıkıyorum. Sahilleri aradınız mı? Havuz evlerini? Burada durmuş ne konuşuyoruz?"

"Kaçırın kişi ararsa yanınızda olmamız gerekiyor-" başlıyor memur.

"Bu adam *para* istemiyor. *Remy*'yi istiyor." Harekete geçiyorum, çünkü hareketsiz duramıyorum.

Remy dışarıda bir yerde.

Dışarıda bir yerde ve *onu bulmak zorundayım*.

Julienne için değil.
Büyükannem için değil.
Benim için.

O *benim*. Sevmek için benim. Büyütmek benim. Kurtarmak benim.

Hayatıma nasıl girdiği umurumda değil. Ne kadar uykusuz kaldığım ya da kaç tane kirli bez değiştirmem gerektiği de... Çünkü o sakızlı gülümsemesi - o tatlı, masum hayranlığı, o mutlu mırıltısı, biberonla uykuya dalarkenki tombul küçük yüzü, her sabah bana hikayeler anlatmaya çalıştığına yemin ettiğim hali - o benim her şeyim oldu.

Onsuz bir gün bile düşünemiyorum.

Ben ayakkabı dolabıma doğru ilerlerken West de yanıma geliyor. "Ben de seninle geleceğim."

Ve işte her şeyimin diğer yarısı. Çok ama çok kötü bir şekilde hayal kırıklığına uğrattığım. er ya da geç olması kaçınılmazdı, değil mi?

"Hayır," dedim. ". Bu şekilde daha çok yol kat ederiz."

"Ya da Remy'yi kim aldıysa seni de alır."

"Dostluk sistemi," diye kabul eder Jude.

"Cam nerede?"

"Tüm ailenle birlikte."

Ayaklarımı en sevdiğim stilettolarıma sokuyorum, sonra kumda stilettolarla son yolculuğun nasıl geçtiğini hatırlıyorum ve kendi kendime mırıldanarak onun yerine siyah-beyaz kareli Sketchers ayakkabılarımı alıyorum.

"Sahile gidiyorum," dedim onlara.

West ve Jude bakışlarını paylaşıyor ve West topuklarımın adım atıyor. "Daisy-"

"Yapma. Beni daha iyi hissettirmeye çalışma."

Nabzım çok hızlı atıyor. Ayaklarımı hissedemiyorum.

Ve Remy'nin ağlayıp ağlamadığını merak etmeden duramıyorum. Neler olduğunu biliyor mu? Eğer korkuyorsa.

Arka merdivenden çıkıp sahile iniyorum ve ufku gemi ışıkları için tarıyorum. Tekne ışıkları.

Daha önce bir sandalla bu sahile yanaşmıştım. Bu mümkün. Bu da herhangi birinin mülklerimiz arasındaki mangrovlarda saklanıp içeri sızmak için fırsat kolluyor olabileceği anlamına geliyor.

Sahilde bir aşağı bir yukarı giderken West hiç konuşmuyor. Benim evim, Luna'nın evi, Cam'in evi ve Emily'nin evi arasındaki patikalarda dolaşıyor ve tekrar ediyor. Çalıları kontrol ediyor. Mangrovlara ışık tutuyoruz.

Arıyorum.

Sonuçsuzca.

Onun telefonu

çalıyor. Benim

telefonum çalıyor.

Hep aynı şey.

Haber yok.

Senden mi?

Cam ve Jude'dan. Derek ve Emily. Luna ve Beck'ten. Tüm güvenlikleri. West'in ailesi. SOS'te uyanan Bluewater sakinleri.

Tyler ve takım arkadaşları da katılır - sabaha kadar eve uçmayacaklardır ve hepsi uykuya ihtiyaçları olmadığını iddia eder.

Onlar da kadar kötü.

Gece iki civarı, sonunda kırıldım.

Bebeğimi kaybettim.

Havuz evimin arkasındaki kumda yere çöküyorum ve hıçkırıkların beni ele geçirmesine izin veriyorum.

West yanıma oturuyor ve onun da acı çektiğini, onun da paniklediğini bildiğim halde, ona asla zarar vermeyeceğime, ona göz kulak olacağıma söz verdiğim halde, onun bana göz kulak olmasına izin veriyorum.

Yaptığım şey bu.

İnsanları hayal

kırıklığına

uğrattım.

İyi bir oyun oynuyorum. Layıkmışım gibi davranıyorum. Yapabilirmişim gibi davranıyorum.

Ama iş zora gelince, yetişemiyorum. Telefonu çalıyor.

Telefonum alıyor.

Görmezden geliyorum, çünkü ne yazdığını biliyorum.

Haber yok. Sende mi?

Belki de *enerjini yüksek tutmalısın. Kombucha içmek için evime uğra*. Çünkü bu çok Luna. Bizi mümkün olan her şekilde güçlendirmeyi düşünüyor.

"Daisy," dedi West boğuk bir sesle. "O güvende."

Başım kadar hızlı kalkıyor ki neredeyse kafatasımı yüzüne arpacaktım. "Ne?"

"O güvende." Görebilmem için telefonunu çeviriyor ve işte orada.

Remy.

Yatmadan önce ona giydirdiğim denizci pijamalarını giyiyor.

Yüzü kıpkırmızı bağıırıyordu. Beck'in kollarında.

Ayağa fırlıyorum, damarlarımda rahatlama ve korku dolaşıyor.

Rahatlama, çünkü *o güvende*.

Dehşet, çünkü öyle kalmasını sağlamak için ne yapmam gerektiğini biliyorum.

"Nerede?"

West elimi tuttu ve beni kumsaldan havuz evimin arkasına doğru çekti. "Marinada. Bir teknede saklanıyorlar. Yoldalar. Şüpheli gözaltında."

Sonraki on dakika hayatımın en uzun on dakikasıydı. Evime yeterince hızlı giremiyorum. Çok büyük. Çok fazla.

Çok gereksiz.

Ön kapıdan dışarı fırladım ve West yanımda olduğu halde garaj yoluma doğru ilerledim, onun burada olması canımı yaksa da, çünkü ben de onu hak etmiyorum.

Araba kullanamıyorum. Zar zor düz yürüeyebiliyorum. Ama farlar üzerimde parlayana kadar devam ediyorum. Gözlerimi kısarak Cam'in golf arabasının önce yavaşlayıp sonra durmasını izliyorum. Jude sürüyor.

Ve Cam-

Yolcu koltuğunda. Remy kollarında.

"Aman Tanrım, o güvende," diye nefes nefese kaldım.

"Güvende," diye onaylıyor Cam, uyuyan bohçayı bana uzatırken. "Yolculuğu sevdi."

Kollarını bana ve Remy'ye doladı. "Her şey yolunda Daisy. Her şey yolunda."

Arabanın arkasında bir Range Rover duruyor ve daha fazla arkadaşım ve West'in ailesinin yarısı üzerimize geliyor. Polis arabaları takip ediyor.

West saçlarımı okşarken Remy'yi sıkıca kavrayıp Cam'e yaslanıyorum, bu anın her saniyesini, her milisaniyesini içime çekerken tüm hıçkırıkların dökülmesine izin veriyorum.

Küçük oğlumu tutuyorum. Asla olması gerekmeyen Ama o sakızlı gülümsemesi ve saf, basit kabullenışıyle kalbimi tamamen çaldı.

"Daha iyisini yapacağım," diye fısıldadım. "Yemin ederim daha iyisini yapacağım." Yapacağım. Nasıl daha iyi olacağımı *çok* iyi biliyorum.

Ve bu acıtacak.

Ama Remy'nin iyiliği için, zorundayım.

OTUZ DOKUZ

Batı

Rahatlama doğru kelime değil.

Sadece üç, belki de dört saattir kayıp olmasına rağmen Remy'nin eve dönmesi tüm hayatımın kurtulması gibi hissettiriyor. Sanki uçurumun kenarında, Sierra'nın yapamadığı gibi, Becca'nın yapamadığı gibi, sağ kulağımdaki duyma yetimin çoğunu kaybetmenin yapamadığı gibi beni gerçekten yok edebilecek ufalanan kayaların üzerinde durmuş ve gerçek, kasvetli, boş ıssızlığa bakıyormuşum gibi.

Bu bebek benim olarak doğmamış olabilir ama her açıdan benim.

O benim *kalbimde*.

Tıpkı beşiğinde nöbet tutan kadın gibi. "Daisy.

Yatağına git. Ben nöbet tutacağım."

Kendi sesimdeki yorgunluğu duyabiliyorum ama başını sallamasının nedeninin bu olmadığını biliyorum.

O da en az benim kadar sorumluluk hissediyor. Suçluluk duygusu.

Korkunun kalıntıları.

Gittiğini bu kadar hızlı fark etmemiş olsaydık, bu gecenin *çok* ama *çok* farklı bir şekilde sona erebileceğini .

Onu yatmaya ikna edemeyeceğim.

Ben de bir sonraki en iyi şeyi yaptım ve kollarımı ona doladım ve orada onunla birlikte durdum.

Gecenin geri kalanında.

Nöbet tutuyorum.

Daisy'nin bir süre ayakta uyuyakalacağını düşünüyorum ama şafağın ilk ışıkları tül perdelerin arasından sızdığında, yüzünde kalbimi durduran bir kararlılık ifadesiyle doğruldu ve geri çekildi.

Ve iyi anlamda değil.

"Daisy?"

"Duş almam lazım. Ve işe gitmeliyim. Onu gözünün önünden ayıramaz mısın?" Sesi çatlıyor.

"Bugün Pazar."

"Lütfen."

"Daisy-"

"*Lütfen.*"

Hayır, kalbim çılgık atıyor.

Çünkü bu bakışı biliyorum. Bu, uzaklaşan bir kadının bakışı.

Banyoya doğru yürürken ona "Bu senin hatan değildi," diyorum.

"Biliyorum."

"Daisy-"

"*Biliyorum* West. Biliyorum. Ben kendi gelinini öldürmeyi planlayan psikopat değilim ve bir bebeği *yaşam ödülü* olarak kaçırmayı için birine para *ödeyen* psikopat pislik de değilim. Biliyorum, tamam mı? Biliyorum."

Gitmesine izin verdim, çünkü onu tutmak için daha fazla iyi argümanım yok.

Yarım saat sonra, banyodan çıktığında ve ben sallanan sandalyede Remy'ye biberon verirken, beni yanağımdan usulca öpüyor, sonra onu başından ve yanaklarından yedi kez öpüyor.

Ve bu lanet bir veda gibi hissettiriyor.

Kendime öyle olmadığını

söylüyorum.

Bunu sindirmek için zamana

ihtiyacı var. *Benim* de zamana

ihtiyacım var.

Uyumak yardımcı olur.

Yani onu. Uykuya ihtiyacım yok. Ben lanet bir denizciyim.

Bu sabah Remy ile kahvaltı için mutfağa gittiğimizde, annesi benim için en telaşlı kişi bile olmayan *emekli* bir denizci.

Hayır, bu unvan Helene'e gidiyor.

O da uyumamış gibi görünüyor ve bana omlet ısrar , omlet bok gibi çıkınca sade çırpılmış yumurta yapıyor ve sonra yemek yapamadığı için Carbs 'n Coffee'den sipariş vermemi istiyor.

Onun sözleri.

Kız kardeşlerim bana yeterince yer

vermiyor. Ve bu sabah bununla bir

sorunum yok.

Virginia'ya dönmek üzere uçakta olan Tyler ile görüntülü sohbet ediyoruz. Tüm *takım* arkadaşları - hepsi Remy'yi kendileri görmek için ısrar ediyor, bu da tüm yeğenlerimin tüm hokey oyuncularıyla konuşmak için ısrar etmesine neden oluyor ve Daisy'nin mutfağı nefret ettiğim kadar sevdiğim büyük bir gürültü çukuruna dönüşüyor.

Neredeyse bütün günümüzü orada geçiriyoruz.

Ve aptal olmadığım için, ona yer veriyorum.

Daisy evde değil. Helene ofisine gittiğini söyledi.

Bana sarılıyor.

Hem de çok.

Kendime bunun bir işaret olmadığını

söylüyorum, ama hadi. Bu dansı daha önce de

yapmıştım.

Bir kadının ne zaman ürkekleştiğini bilirim.

Ama bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Daisy'ye bir daha söz mü vereyim? Söz veremem. İkimiz de fiziksel olarak Remy'ye 24 saat göz kulak olamayız.

Arkadaşları çağırabilirim ama zaten burada yedi kişilik bir güvenlik ekibi var.

Tüm hayatı boyunca başında nöbet tutamayız.

Özgürlüğe ihtiyacı var. Büyümek için.

Keşfetmeye.

Roderickler bir tehdit olduğu sürece de bunu elde edemez. Polis, kaçırın kişinin kendisini kiralayan kişi olarak Anthony Roderick'in adını verdiğini doğruladı. Anthony Roderick, bir keresinde Daisy'yi o kadar rahatsız etmişti ki -bu hikayeyi bana henüz anlatmadı- Bluewater'a girmesine izin verilmeyen insanlar listesindeydi. Anthony Roderick, özgür bir adam, kanunun ona ulaşamayacağı yerde saklanıyor.

Bu da yapabileceğim tek şeyin tehdidi sonlandırmak olduğu anlamına geliyor. Bir tehdidi nasıl sonlandıracağımı biliyorum.

Yirmi yıldır tehditleri sona erdiriyorum.

Daisy'nin arkadaşları öğleden sonra erkek arkadaşlarıyla birlikte uğruyor ve hepsi bebeğin üzerine titrerken - evet, *hepsi* - ben Jude'a kafamı sallıyorum.

Onunla birkaç ortak noktamız var.

"Plan mı?" diye soruyor söze girmeden, gömme oturma odasının kenarına geldiğimizde.

"Oraya varıyorum. Çocuğumun deliler yüzünden tehlikede büyümesine izin vermeyeceğim."

"Ben de ."

Telefonunu çıkarıp birine mesaj atıyor.

Kanepelerden birinde oturan Derek başını bebekten kaldırıp telefonunu kontrol eder ve Jude'a başıyla selam verir.

Şerefsizler.

"Beni kesersen Cam'in golf arabasını parçalarına ayırırım," diye mırıldandım ona.

"Eğer denersen taşaklarını Steve'e yedireceğimi biliyorsun."

"Önce beni yakalamalısın."

Keely yanıma atlıyor ve Jude cevap vermeden önce beni kucaklıyor. "Yarın gitmek istemiyorum. Seni özledim,

seni büyük zorba maymun."

"Hey, maymunlara hakaret etmeyin," diye

Staci. Remy bir feryat koparır.

İşte benim oğlum.

Gözlerim yanıyor.

Dün gece onu neredeyse kaybediyorduk. Birkaç hafta önce *tanımıyordum* bile ve eğer bulunmasaydı dünyam başıma yıkılacaktı. O sadece benim sorumluluğumda değil.

O benim hayatımdaki parlak bir nokta.

Bu o kadar da sürpriz değil - kendime istediğim kadar bağlanmayacağımı söyleyebilirdim, ama bunun bir yalan olduğunu biliyordum.

Brit'e "Onu çimdiklemeyi bırak ve teslim et," diyorum. Parmağı burnuna doğru uçuyor.

Kız kardeşlerimin hepsi hemen aynı şeyi yaptı, sonra annem ve babam. Kayınbiraderlerim. En küçük yeğenlerim bile.

Ve pis bir bezi değiştirmek zorunda kalmam umurumda değil. Bu çocuk için her şeyi yaparım.

Herhangi bir şey.

Onu yukarı çıkarıyorum - Daisy'nin odasına, misafir odasına değil, çünkü o bana işimizin bittiğini söyleyene kadar her zamanki gibi edeceğim. Ve bizim *normalimiz* onun yatak odasındaki ben oluyorum.

İşimizin bittiğini söyledikten *sonra* bile her zamanki gibi ediyorum.

Ondan vazgeçmeyeceğim.

Özel kanadından ayrılıp aşağı indiğimde, muhtemelen bir biberon için hazır olan huysuz bir Remy taşırken kendime söylediğim şey tam olarak buydu.

Ama mutfağa gidemiyorum.

Çünkü Alessandro beni köşeye sıkıştırıyor. "Seni ofisinde görmek istiyor."

Omuzlarımı dikleştiriyorum.

Yüzündeki acıma ifadesini görmezden gel. Ve en kötüsünü yapmasına izin vermek için içeri gir.

KIRK

Daisy

WEST, Remy ile içeri girdiğinde, neredeyse kırılıyordum.

Adamın yüzü sert ve kararlı, sanki başına gelecekleri biliyor ve her an benimle dövüşmeye hazır.

Bebeği yüz üstü taşıyor ve o küçük yüz gülümseyerek kıvrılıyor ve neredeyse beni kıracak.

Ama onun için en iyi olanı yapmalıyım. İkisi için de.

"Oturun." Masamın karşısındaki fildişi sandalyeleri işaret ediyorum ve okuma gözlüklerimi kaldırıyorum, aslında okuma gözlüğü değiller, ama onları taktığımda göz koruması olan bir baş belası gibi hissediyorum.

Direktiflerimi görmezden geliyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Bunun ne olduğu konusunda onunla tartışarak zaman kaybedebilirdim, ama yara bandını ne kadar çabuk yırtıp atarsam o kadar iyi. Bunun yerine masamdaki küçük bir evrak yığınınını ona doğru itiyorum. "Remy üzerindeki tüm velayet haklarımı devrettiğime dair imza attım. O sizindir. Özgür ve temiz."

Nefesini içine çekip sandalyeye çöküyor ve ben başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum. "*Ne?*"

"Yaşam tarzım anneliğe uygun değil." "Saçmalık."

"Eğer gece geç saatlere kadar süren partiler değilse, iş için dünyayı . Onunla bağ kurdun. Onu seviyorsun. O da seni seviyor. Onun için en iyisi sensin. Maddi olarak sıkıntı çekmemen için bir güven fonu için evrak işlerini başlattım."

"Senin lanet paranı istemiyorum. Eğer , korktuğunu söyle."

"Pratik davranıyorum. Spot ışıklarının dışında büyümeyi hak ediyor. Onu annesinin olduğu her şeye dönüştürebilecek tüm o ekstra baskılar olmadan. Ve ben bundan kaçamam. *Bu benim hayatım*, partiler, insanlar ve tehlikelerle dolu. Öyle gibi davranabilirim. Bir süreliğine farklı bir şeye uyum sağlamaya çalışabilirim. Ama burada tıkılıp kalmaya dayanamıyorum. Bütün gün değil, her gün. Dışarıda, dünyada olmalıyım. İnsanlarla birlikte. Ve ben her zaman istediğim hayatı yaşarken onun ihtiyacı olan şey olamam."

Tanrım, kalbim acıyor. West'e yalan söylemekten nefret ediyorum ama ona gerçeği söylersem, yani bir gün Remy'yi de berbat bir bırakacak berbat bir bunak olduğumu söylersem, beni yanıldığıma ikna etmeye çalışacağını biliyorum.

Beni düzeltebileceğini.

İlgiyi yönetebileceğimizi. Remy'i güvende tutabileceğimize.

Remy'yi güvende tutacak *tek* şey, West'in onu buradan çok uzak bir yere götürmesi ve etrafında çok sayıda aile ile sessizce büyütebilmesi için kendimi durumdan uzaklaştırmamdır.

Ve sadece kısmen fiziksel olarak güvende demek istiyorum.

Çoğunlukla, bundan sonra yapmayı planladığım şeye rağmen, istemeden ona aktaracağım büyükannemin etkisinden güvende olmayı kastediyorum.

Dünyanın öbür ucuna taşınabilirim, adımını değiştirebilirim, yüzümü değiştirebilirim, saçımı değiştirebilirim, göğüslerimi değiştirebilirim,

ve ben hala %25 Imogen Carter olurdum.

Ve bu bir nesle daha yaşatılamayacak kadar fazla.

Remy'nin özgür olması gerek.

West'in bakışları milyonlarca deniz yeşili okyanus gelgitinin gücüyle içime işliyor.

"Devam et ve onları yırt," diyorum başımla evrakları göstererek. "Orijinali ve yirmi sekiz kopyası daha var. Ve fikrimi değiştirmeyeceğim."

Kahretsin, sesimin çatlamasından nefret ediyorum. "Bana onu sevmediğini söyle."

"Onu varlığımın her zerresiyle seviyorum." Ve işte gözlerimdeki sızı gidiyor. "İşte bu yüzden gitmesine izin vermek zorundayım."

Ayağa kalkıyorum. Dizlerim titriyor. Kalbim çatlıyor ve çift doz sinizm ve umutsuzluk bulaşmış çürük gökkuşağı serpintileri dökülüyor.

Eğer dörtte bir Imogen Carter isem, aynı zamanda yüzde elli *hilekâr* bir piçim - ve *piç* derken, bir *piç* olmanın tüm yollarını kastediyorum - ve bu da gurur duyulacak bir şey değil.

West'e izin verdiğim gibi bir erkeğin kalbime girmesine asla izin vermedim, çünkü genlerim bozuk.

Onun gidişini izlemek Remy'nin gitmesine izin vermek kadar acı verecek.

Ama ben de onun ihtiyacı olan şey olamam.

Balayı evresindeyiz. Bir aileye sahip olmaya çalışıyorum. Ama sıkılacağım. Sürekli yeni eğlence ihtiyacımdan bıkacak. Geceleri dışarı çıkmak istememden.

Son zamanlarda onunla daha fazla kalmak istemem, bunun süreceği anlamına gelmiyor.

Şimdi gitmesine izin vermek daha iyi.

İkimiz de daha fazla bağlanmadan önce.

"Şimdi izin verirsiniz, Brezilya'da gereken bir randevum var. İstedığınız kadar kalabilirsiniz."

ihtiyacın var. En az iki hafta yokum." "Bunu kendine neden yapıyorsun?"

Sesi boğuk ve ben durup kendimi ona atmak ve tutamayacağım sözler vermek istiyorum.

Çünkü başka bir erkek olsa *bunu bana neden yapıyorsun* diye sorardı.

Ama Batı değil.

Ben ona hançer fırlatırken bile o neden kendime zarar verdiğimi soruyor.

"Hayat karmaşıktır, Bay Jaeger."

Ve eğer gitmezsem ikisi için de en iyisini yapmak için tüm irademi kaybedeceğim.

Şu anda.

KIRK BİR

Daisy

Tiana beni malikânemin yan kapısından çıkıp bekleyen Daisy Wagon'uma kadar takip ederken, "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu hareket tarzının her parçasına resmen karşıyım," diye beni bilgilendiriyor.

"Not edildi."

Büyük Tiffany güneş gözlükleri takıyorum. Parlak sarı Versace elbise. Stilettolar. Pırlantalar. Saçlarım Jackie O gibi toplanmış. Dudaklarım kırmızı. Kirpikler kalın ve koyu. Gözler dumanlı.

Dünyayı yıkmak için giyinmişim ve tek yapmak istediğim yatağıma kıvrılıp ağlayana kadar dondurma yemek.

Benim gibi kızlar erkeği, bebekleri, beyaz çitleri alamaz.

Partileri anlıyoruz. Yüzeysel. Sahildeki malikane ve zengin pislikler arasında *iyi* insan olma ünü.

Siktir et.

Artık istemiyorum.

Beetle'ıma bindim, bacak bacak üstüne attım ve evimden uzağa baktım. "Alessandro, beni Dame'ın evine götür."

Dikiz aynasında Tiana'nın bakışlarıyla karşılaşılıyor, sonra dikkatini bana çeviriyor. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Başka bir gün, senin fikrin önemli. Bugün, beni büyükannemin lanet yerleşkesine götürmeni istiyorum."

Ondan sonra South Beach'e bir saatlik sakin bir yolculuk var; boktan sürücüler, korna sesleri, dur-kalk trafiği ve en kötü düşmanlarımdan dörtte üçünden daha fazla hazımsızlıkla dolu.

Anthony Roderick bunun altı katı hazımsızlık . Ve sporcu kaşınması. Ve tüm burun ve kasık kılları paslı bir pense ile bir maymun tarafından koparılmış. Ve kulak kıllarında bitler.

Dame'ın çiftliğine yaşıyoruz ve Pierson'ın beni kapıda karşılamasını beklemiyorum.

Ayrıca büyükannemi nerede bulacağımın söylenmesini de beklemiyorum.

Biliyorum.

Ve onu ofisinde çalışırken bulduğuma şaşırmadım.

"Remington'ın kayıp olduğunu söylemek için beni aramadın." diyor.

Merhaba yok.

Hayır, *iyi misin?*

Sadece *sen yanlış yaptın*

Daisy. "İstifa ediyorum."

Gözleri irileşir ve ağzı sessiz bir *O* harfi oluşturur. "Ayrıca, tüm ebeveynlik ve vasilik haklarımdan vazgeçtim.

Remy. O artık yüzde yüz Bay Jaeger'ın oğlu."

Tanrım, kalbim.

Ama artık ikisini *de buna* maruz bırakmayacağım. Ya da kendimi.

Ve onları bir koltuk değneği olarak da kullanmayacağım.

I olmaz izin ver onlar olmak benim

kolay aile. Bu bir Julianne'in vasiyetinin bana *verdiği*. Onlar benden daha fazlasını hak ediyorlar.

Orada olmalarının tek sebebi uygun olmaları ve *benden* daha iyisini hak etmeleri. En azından bugün olduğum halimden.

Buzdan hançerler parçalıyormuş gibi hissetsem bile göğsümü ve yeni açığa çıkan kalbimi gagalıyor.

Belki de Hong Kong'da bir daha asla gökdelen inşa edemeyeceğim. Belki de Carter International Properties için yaptığım kaplıcaların hepsi perdeleri cerulean yerine mango olduğu için kapanacak.

Ya da her neyse.

Ama *ben değersiz değilim*.

Ve burada oturup bana bir dakika daha öyle olduğumu düşündürmesine izin vermeyeceğim.

Hanımfendi tam boyuna yükselir.

Eğer gerçekten ölümsüz bir dağlı vampir ejderha olsaydı, burun deliklerinden ateş püskürtür ve yaşlı kadın kabuğunu kırarak gerçek formu olan zırhlı uçan hamamböceğini ortaya çıkarırdı.

"Daisy," diye fısıldıyor. "Aman Tanrım, *Daisy*."

Dizlerim titriyor, çünkü ateş püskürtmüyor ya da zihin kontrol gücünü kullanarak beni acı içinde iki büklüm etmiyor.

Onun yerine, tamamen şaşkına dönmüş görünüyor. Daha küçük bir kadın olsa, ona şaşkın derdim.

"Devam et," diyorum, sesim titreyerek. "Beni mirastan mahrum et. *Umurumda değil*."

Yavaşça başını sallıyor, gözleri hâlâ kocaman. "Sen-Daisy -Aslında asla-" Yutkunuyor ve tüm zırhı çatlıyor.

Ama ortaya çıkan bir canavar değil.

Kırık, yaşlı, üzgün bir kadın. "Seni incittim." "Bir sürü insanı incittin."

"Ben sadece sakinleşmeni istedim. Değil-" Donup kaldım. "*Julienne'in vasiyetini mi çaldın?*"

"Hayır! Hayır. Tabii ki hayır. Bu çok saçma olurdu. Ama Bana sizin ve Bay Jaeger'in adını verdiğini söylediğinde-"

"Margot Roderick'in onu öldürmek istediğini biliyor muydun?"

Bu Dame Aslında beyazlaşır. "O oldu Yani eğilimli abartmaya... ve düşman edinmeye..."

Arkamı döndüm ve kapıya doğru yürüdüm. Daha fazlasını duymak istemiyorum.

"Seninle her zaman gurur duydum," diyor arkamdan sessizce.

Bunun bir anlamı olmalı. Yirmi bir yaşımdan beri uğruna kızımlı yırttığım her şey olmalı.

Ama artık onu *istemediğim*de bu nasıl bir zafer olur?

"Daisy. Dur," diyor. "Bırakmak zorunda değilsin."

Onu görmezden geliyorum.

İş sözleşmemde ne yazdığını hatırlamıyorum. Muhtemelen istediğim yüzde yirmi beşlik kesinti karşılığında ömür boyu sözleşmeli hizmetçilikle ilgili bir şeydi. Ya da yüz elli yıldan önce ayrılırsam şirketteki hissemi kaybetmekle ilgili bir şey.

Ama umurumda değil.

Bende Bluewater var. O *benim*. Benim, Emily'nin, Luna'nın ve Cam'in. Bunu bizden alamaz.

Havuzum var.

Yatım var.

Annem var.

West'i uzağa gönderdiğim için bana aptal olduğumu söyleyecek arkadaşlarım var ama bunu yapmak zorundaydım.

Kendi iyiliği için. *Remy* 'nin iyiliği için.

Tekrar gün ışığına çıkıyorum ve özgürlüğün üzerimden akıp gitmesini bekliyorum.

Gelmiyor.

En azından *yıkanmıyor*.

Ama gözyaşları yıkıyor.

Bir ay önce, kendimi sahildeki bir kulüpte tekila ve tekno müzikle boğardım.

Bugün sadece eve gitmek istiyorum.

Tiana ve Alessandro bana kocaman sarılıyorlar. "Sizi seviyorum çocuklar," diye fısıldıyorum.

"Biliyoruz. Ve biz de seni seviyoruz."

Ve sonunda beni kırmak için gereken tek şey bu. Sadece birazcık sevgi.

Bu aşkı hak edebilirim. Ama

West'inki?

Çok daha iyisini yapabilir.

KIRK İKİ

Daisy

Resmi adıyla Korku Haftasonu'ndan DÖRT GÜN sonra, havuz evimde kamp kurmuş, pek bir şey düşünmüyorum, çünkü salya sümük sarhoşum.

Gidip havuzumda şamandıranın üzerinde güneşte kızarabilirim ama istemiyorum.

Burada yatmak
istiyorum. Soğuk
fayans zeminde.

Göğüslerim altımda ezilmişken ve pembe ve güzel bir bardak hemen bir yerdeyken, pipet beni sadece birkaç santim uzağımda kızdırırken bile.

Ona ulaşmak için dudaklarımı uzatmaya çalışıyordum ki kapı kayarak açıldı ve *gelmiş geçmiş* en muhteşem ayakkabılar camın hemen arkasında durdu.

Bu muhteşem ayakkabıları bir çift muhteşem ayakkabı ve bir çift sevimli çıplak ayak takip ediyor.

"Ah, tatlım," diyor yumuşak bir ses.

"Sana dün gelmeliydik demiştin." "Annesi
iyi olduğunu söyledi."

"Annesi yanılıyordu. Ya da muhtemelen inkar ediyordu. Gözlerinin ne kadar şiş olduğunu gördün mü? O da Daisy üzgün. Belki daha fazla."

"Oga aye," diye iç geçiriyorum yere karşı.

Ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama ağzımın çıkarmak istediği sesler bunlar.

"Onu spor salonuna götürelim mi?"

"Bugün o ayakkabılarla spor yapmayı bırakın, yürüyebileceğini bile sanmıyorum."

"Belki onu havuza daldırırsın?"

"Jude hemen dışarıda. Eğer boğulmaya başlarsa, peşinden atlayacaktır."

"Havuz yok," diyorum. "Güneş kötü. Su kötü. Tekila istiyorum."

çömelirken Emily'nin yüzü beliriyor. O çok güzel. Ben de Emily gibi güzel olmak istiyorum. "Bir müdahaleye ihtiyacın var."

"Ben uyurken yapabilir misin?"

"Daisy, seni zavallı şey." Luna'nın uçuşan, çiçekli eteği başımın yanında yere uzanıyor ve saçlarımı okşuyor, bu tehlikeli olabilir, çünkü Stevein saçlarımın muhteşem pisliğinin tadını çıkarmak için oraya girmiş olması tamamen mümkün. "Bu senin ilk kalp kırıklığın mı?"

"Kırılması için bir kalbin olması gerekir."

"Kesinlikle havuz zamanı," diyor Cam. Şaka yapıyorlar, bu yüzden onları görmezden geliyorum.

Ama birden kollarım ve havaya kalkıyor, derim yerden kalkıyor ve pipeti alma umutlarım yok oluyor.

Güneş parlak.

Ve su büyük bir uyanış.

Çırpınıyorum, başım dönüyor ve yüzeye çıkmadan önce yarım saniye boyunca çırpınıyorum. Hâlâ dört gün önceki sarı Versace elbisemin içindeyim. Aklımın yarısı suya geri batmak ve suyun tüm dertlerimi alıp götürmesine izin vermekte.

"Bebeğimi özledim," diye fısıldıyorum ve sonra gözlerimin nerede başlayıp suyun nerede bittiğini bilmiyorum, ya da onun gibi bir şey, çünkü gözbebeklerim yine akıyor.

"Evet, . Onu seviyorsun."

Üç arkadaşım da havuzumun kenarına yerleşiyor, ayakkabıllarını çıkarıyor ve ayak parmaklarını suya bırakıyor.

Takım elbisesini kusursuz bir şekilde giymiş olan Cam bile.

Arkadaşlarım en iyileridir.

Beni ağlattıkları kısım hariç. Görünüşe göre içimde dramatik bir dokunuş var.

"sevilmesi kolay diye *benim* de sevmem gerekmiyor," diye feryat ediyorum. Kendimi geriye doğru fırlatıyorum, ama batmıyorum, çünkü göğsüme kalıcı olarak bağlı iki dev cankurtaran salım var.

Luna, "Bu, çok iyi uyum sağladığınızda dair iyi bir işarettir," diyor. "Uymanız gerektiğini düşünmediğinizde, ama kendinize engel olamadığınızda ve hayatınızı bir daha asla onlarsız göremediğinizde."

"Ama zor." Öyle, hem kolay hem de çok ama *çok* zor. "Ve o *gitti*." Dün beni kontrol ettiğinde Tiana'ya söylettim.

En azından zamanlardan birinde.

Görünüşe göre işimi bırakmam, kişisel personelimin beni bırakacağı anlamına gelmiyor.

Arkadaşlarım tuhaf bir şekilde sessiz ve umut kalbimi hoplatıyor. Onlara bakmak için başımı eğiyorum. "O hâlâ burada mı? Hâlâ buradalar mı?"

Ona söylemeli miyiz? bakışlarından birini paylaşıyorlar ve Emily sonunda gözlerimle buluşuyor. "Hayır. West ve Remy burada değil."

Ah, yine gözyaşları.

"Tam olarak neden onları tekrar gönderdin?" Cam soruyor.

"Aileyi nasıl yapacağımı bilmiyorum ve ikisini de mahvetmek istemiyorum." Bir elimle ağzımı kapattım.

Gerçeğin ortaya çıkmasından nefret ediyorum.

"Affedersiniz, biz neyiz?" Luna soruyor.

"Doğranmış ciğer, tabii ki." Emily sırtıyor.

Cam melodramatik bir iç geçirir. "Ya da yatağında ölü ton . İstemediği ama kurtulamadığı bir şey."

"Bu sen *değilsin-ugh*."

"Anlıyorum Daisy," diyor Emily yumuşak bir sesle. "İnan bana, anlıyorum. Ama mesele şu ki... sen kendine verdiğin değerden daha iyisin. Sen büyükannen değilsin. Sen harika birisin-"

"Koca yürekli," diye araya giriyor

Luna. "Zekice," diye ekliyor

Cam.

"Bu fallop tüpünün tepesindeki yumurtalıktaki en büyük kalpli yumurta olan lanet olası *vagillionaire*."

"Ben bir *sahtekârım*," diye ediyorum.

"Carter International'daki tüm departmanınız bu hafta iş bıraktı," diyor Emily kayıtsızca.

Bu beni ayağa fırlattı, hala stilettolarımın içinde olduğumu geç de olsa fark ettim ve bunun sık havuzumun dibinde bir iz bırakıp bırakmayacağını merak ettim. "Ne?"

"Evet. Hepsi de doğrudan büyükannen için çalışmayacaklarını söylediler."

"Ya da senin yerine istediği herhangi başka bir pislik." Luna bana göz kırpmıyor. "Sadece *senin* için çalışmak istiyorlar."

Oh, Tanrım.

Oh, Tanrım.

Her şey dağılıyor. "Bu insanların ipoteklerini ödemek için o paraya ihtiyaçları var. Ve çocukları için insülin için. Ve-"

Üç arkadaşım da birbirlerine bakıyorlar. "*Ne?*"

Luna elbisesi ve her şeyiyle havuza girdi ve beni yakaladı. bir kucaklama. "Halkçılık senin süper gücün Daisy. Sen gibisin,

Motivatör. İnsanlar sizin için çalışmak istiyor."

Cam düşünür gibi parmağını dudaklarına götürüyor. "Ve eğer

İNSANLAR o senin süper güç...huh.

Bir olabilir Hatta

aile sahibi olmanın ve birini sevmenin bunun doğal bir uzantısı olduğu sonucuna varır."

O kadar donuyorum ki havuz suyu etrafımda buz gibi oluyor. "Tabii ki West ve Remy'yi seviyorum," diye fısıldıyorum. "Onları bu *yüzden* gönderdim."

West ne demişti?

Çuvalalayacağım Daisy. Sen de batıracaksın. Ama birbirimizi affedeceğiz.

Affetmek ailemin yaptığı bir şey değildir.

Ama bu yapamayacağım anlamına gelmez.

"Ne yapmalıyım?" Arkadaşlarıma soruyorum. "Bunu nasıl düzeltebilirim?" "Birinci adım Carter International'da düşmanca bir devralma."

Cam neşeyle ellerini ovuşturur.

Emily'nin gözleri parlıyor. "*Evet!* Tiana bütün hafta yönetim kurulundan telefonlar almasaydı çok şaşırırdım, ki bu iyi bir şey. O da belalı biri. Muhtemelen daha yüksek bir maaş için pazarlık yapıyordur."

"Daha fazla paraya yok, *ailemi geri istiyorum.*"

"Ah, şu." Cam sırtıyor.

Emily daha büyük sırtıyor.

Luna beni sıkıca sarıyor. "İşte benim kızım! Ama daha yüksek bir maaş alırsan, ekstra parayla yapabileceğin bazı şeyler hakkında birkaç fikrimiz var."

"Amerika genelinde okul malzemeleri" diyor Cam. "Öğretmenler dilek listelerini internette yayınlıyorlar. Onların her bir dileğini yerine getirebilirsiniz."

Emily başını sallar. "Yaşlılar için yüz bakımı. Onlar da şımartılmayı hak ediyor."

"Yani, köpekler de öyle," diye ekliyor Luna. "Ama köpekleri zaten hallettiğinize göre, dondurma ve donmuş yoğurdu da günlük serbest yiyecek rotasyonunuza eklemeyi öneriyorum."

Hepsine su sıçratıyorum. "Bunu biliyor muydunuz?"

"Pek çok şey biliyoruz." Luna beni daha sıkı sıkıyor. "Ve sen iyi olacaksın Daisy. Atlatacaksın

Bu."

"Çok kötü batırdım."

"Bazen hepimiz yaparız."

"Tamir etmeye hazır mısın?" Cam soruyor. Hazır mıyım? Hazır mıyım?

"Vesayeti West'e devretmek doğru bir şeydi yapmak için," diyorum yavaşça. "Çok güvenilir biri. Ve sağlam. Ama eğlenceli. Verecek çok fazla sevgisi var. Remy'ye iyi davranacağını biliyorum. Bu şekilde-

Bana davranış şekli.

Sanki önemlimişim gibi.

Ellerim titremeye başladı. "Ona göz kulak olacağıma söz verdim. Ve geri adım atarak onunla ilgilendiğimi *saniyordum*. Ama şimdi... Bilmiyorum."

"Çizburgere ihtiyacın var," diyor Luna bilgece. "Ve sağlam bir kickboks raunduna" diye ekliyor Emily.

Cam başını sallıyor. "Seksenlerin müziğini dinlerken."

En iyi arkadaşlarımla bir parti.

Bu, önümüzdeki üç yıl boyunca kadın mağaramda yuvarlanmaktan daha iyi geliyor.

"Ama önce duş almalısın," diyor Luna bana. "Sonra tekrar ayaklarının üzerinde durmana yardım edeceğiz. Söz veriyorum."

KIRK ÜÇ

Batı

GÖREVLERDE OLMAYI ÖZLÜYORUM, ama şu anda kumların arasında sürünürken, gün batımından hemen sonra Miami'ye çok yakın bir sahil kulübesine yaklaşırken, n'inci dereceden bir pisliğe adalet sağlamaya hazırlanırken, kalbim içinde değil.

Kalbim Miami'ye geri döndü. *Tüm* kalbim. Jude ile göz teması kuruyorum.

Başını salladı ve ayrıldık. O arkaya. Ben öne. İkimiz de silahsızız ama geleneksel silahlar olmadan da oldukça tehlikeliyiz.

Kapı ile açık pencere arasına çömelip bekliyorum.

Uzun sürmez.

"Hey, çirkin orospu çocuğu," diyor Jude içeriden. "Adalet zamanı."

"**Ne** oluyor lan!" Ahşap zeminde ayak sesleri.

Kapının gürültüyle açılması. Dışarı fırlayan bir adam.

Ve sığıyorum.

Bileklerini sararken Anthony Roderick'in yüzünü kuma gömmek yarım saniyemi aldı. Onu kaldırıp ağzına bir tıkaç soktuğumda nefes nefese kalmış ve tükürüyordu.

O pisliği omzuma atarken Jude da bana katıldı. Bu o mu diye sormuyor. Sormasına da gerek yok. İkimiz de günlerdir durmadan onun resmine bakıyoruz ve Remy'nin ilk kreşini yaparken onunla yüz yüze tanıştığım o günü unutacağıma yemin etsem de unutmadım.

"Beni hatırladın mı?" Alçak sesle homurdanıyorum. "Birinin oğlumu kaçırması için para ödedin. Ve şimdi bunu ödeyeceksin."

Dehşet içinde çığlık atıyor ama ağzı tıkalı olduğu için sesi boğuk çıkıyor. Ve ben zerre kadar pişmanlık hissetmiyorum.

Parasıyla beladan kurtulabileceğini sanıyor. Yasaların üstünde olduğunu. Burada, lanet olası bir *plajda*, burada olduğu umurunda olmayan ve bilseler bile onu iade etmeyecek bir ülkede oturuyor, muhtemelen oğlumu kaçırmak ve buraya getirmek için başka bir plan hazırlıyor.

Bir tür yasayı mı çiğniyorum?

Muhtemelen.

Umurumda mı?

Değil. Bir. Lanet olsun. Biraz.

Daisy, bu pislik tamamen etkisiz hale gelene kadar dinlenmeyecek. Bu pislik tamamen etkisiz hale gelene kadar dinlenmeyeceğim.

Yani onu etkisiz hale getiriyoruz. Ve evet.

Benim oğlum.

Sayılan her şekilde.

Helikopterimiz üç yüz metre ötede, ormandaki küçük bir açıklıkta derme çatma bir iniş alanında. Jude kokpite atlıyor ve rotorları çalıştırıyor.

Anthony Roderick'i iki koltuğun arkasındaki adam boyu bagaja atıyorum.

Ve havalandık, Miami'nin en iyi serserilerine ait bir helikopterle Boğazlar üzerinden Florida'ya geri döndük, uçuşumuz yerel hava trafik kontrolörleri tarafından büyük bir nezaketle görmezden gelindi.

Sanırım bu doğru.

Para her şeyi satın alabilir.

Bazen adaleti bile.

Yol uzun ya da yüksek değil ve Roderick'i yeterince korkuttuktan sonra ona biraz temiz hava vermek için arkaya tırmanıyorum.

Bir hayalet kadar solgun.

Kulağına kulaklık taktığımda ve Derek'in şirketinin onun hakkında ne kadar pislik bulup FBI'a gönderdiğini söylediğimde daha da solgunlaşıyor.

Derek Price'ın bulabildiği şeyler çok komik. Genelde insanların itibarını temizler. Ama temizlenmesi gereken insanların etrafında olmak, kir hakkında bir iki şey bildiği anlamına geliyor.

Adamı sevdim.

Özel Bluewater pistine iniyoruz ve tepeme çıkıyor. Taşaklarım onlara geri çekilmelerini söylüyor ama işe yaramıyor.

Ve hayır, suçlu iadesi anlaşması olmayan bir ülkeden bir suçluyu kaçırdığım için gergin değilim. Jude'un tanıdığı, onu nerede bulduğumuza dair soru sormayan ama o pisliğin olması gereken yere gittiğinden emin olmak için güvenebileceğimiz bir adama bıraktığım için de gergin değilim.

Jude beni olmam gereken yere götürüyor. Ben inmeden önce yumruk tokuşturmayı teklif etti. "Orada iyi iş çıkardın."

"*Ooh-rah*. Helikopter uçurmayı nerede öğrendin?"

Sırıttıyor. "Shuffleboard'da yaşlı kadınların kışını tekmelemeyi öğrendiğim yer."

Yalancı beni eve kadar takip ediyor, muhtemelen.

Remy'nin kaçırılma girişiminden bu yana on gün geçti.
Şu anda yapmam gereken şeyi yapmak için on gün çok
uzun.

Ama ikimiz de Remy'nin hâlâ güvende olduğunu
görmeliyiz.

Ve o da öyle. Becca onun yanında telefonunda Angry Birds oynarken o aydınlık oturma odasında rahatça sallanıyor ve uyuyor.

İçeri girdiğimizde ayağa fırlıyor, bakışları önce bana, sonra da Jude'a yöneliyor. "Hey! Dönmüşsün. Bu... çabuk oldu."

"Sadece öğle yemeği," diyor Jude. "Pencereler
kilitli mi?" "Evet. Herkes güvende."

Başını sallıyor ve başka bir şey söylemeden dönüp gidiyor.
Becca'ya "Teşekkürler," diyorum.

"Elbette. Her zaman." Ben Remy'yi öpmeye yönelirken o alt
dudağını kemiriyor. "Gerçekten yemeğe gittin mi?"

"Evet." Dün. Roderick'in nerede saklandığına istihbarat
aldıktan sonra bugünü planlamak için.

"Sadece farklı görünüyorsun. Öğle yemeğinden yeni dönmüş
gibi değilsin."

"Bir öğle yemeğinin hayatınızı ne zaman değiştireceğini
asla bilemezsiniz." Remy'yi seyahat salıncağından çekip
çıkarıyorum. Mızızlanıyor ve esniyor ama onunla birlikte
gitmemiz gereken bir yer var.

"Onunla çok iyi anlaşıyorsun."

"O bunu kolaylaştırıyor. Onu izlediğiniz için tekrar
teşekkürler .

Sonra görüşürüz?"

"Evet." Remy'nin bez çantasını ve seyahat salıncağını
almadan önce ona bir kez daha teşekkür ediyorum. Bu bir veda
gibi geliyor.

İyi anlamda.

Remy'yi arabama yükledim ve yola çıktık.

Miami sürücüleri bugün çıldırmış durumda ama değerli bir
yüküm var, bu yüzden acele etmiyoruz, bu da kalbimin daha hızlı
atmasına, şüphelerimin ve korkularımın daha yüksek sesle
fısıldamasına neden oluyor. Sıkıca bağlanmış olan Remy ile
konuşarak dikkatimi dağıtıyorum. O da bana karşılık veriyor ve
lanet olsun, bu çocuğu seviyorum.

Çok çalışıyor. Ama kapıdan girdiğimde gülümsüyor.
Acıktığında bacaklarını pompalıyor.

Çok sevimli. Başını dik tutma konusunda gittikçe iyileşiyor. Ve her gece onu sallayarak uyutmak bana uzun zamandır olmadığım kadar huzur veriyor.

Daisy'nin hâlâ ait olduğu kalbimdeki o küçük delik hariç.

Geçidi geçtikten sonra, sinirlerimi yatıştırmak için radyoyu açıyorum, ama bunun yerine duyduğum ilk şey, Miami çevresindeki tüm Sahil Güvenlik istasyonlarında erken bir Şükran Günü ziyafeti için yemek ayarlayan isimsiz bir bağışçı hakkında konuşan iki DJ oluyor.

Tatlı dahil. Tabii ki.

Bluewater kapısına ulaşıyorum ve güvenlik elini kaldırıyor. Kalbim kamyonetimle aynı anda durdu.

"Bebeği aldın mı?" diye soruyor. "Evet," diyorum yavaşça.

Arkadan bakıyor ve yüzüne deniz kadar geniş bir gülümseme yayılıyor. "Bu küçük adamı özledim. Gittikçe büyüyor. Daha sık gelmelisin."

Bana el salladı ve Daisy'nin bölgesine doğru ilerledim. Apartmanların yakınında tenis oynayan insanlar var. Zengin Dullar tropik minyatür golf sahasının kulüp binasının verandasında bir şeyler yudumluyor. Papağan Frank tepemde uçuyor ve küçük gagasından neler çıktığını ancak hayal edebiliyorum.

Köydeki dükkânlar yoğun ama kalabalık değilbirkaçı erken Noel ışıkları yakmış ve biz geçerken insanlar el sallıyor.

Çok *Daisy*.

Mutlu ve biraz vahşi, ama aynı zamanda yürek dolu.

Uzun, boş araba yolundan aşağı iniyoruz ve yanlış bilgi alıp almadığımı merak ediyorum. Eğer gerçekten evde değilse. İşinden ayrıldığını biliyorum. Imogen Carter'ın kendi şirketinde yönetim kurulu tarafından devrilmenin eşiğinde olduğunu ve Daisy'ye geri dönmesi için yalvarıldığını biliyorum. Geçici olarak bile olsa.

yumuşak bir geçişe nezaret ediyor. Ve yat kaptanına şehri terk etmiş gibi görünmesi için tekneyi denize indirmesini söylemesine rağmen aslında evde olduğuna inandırıldım.

Alessandro kapıdan çıkmadan önce park etmişim bile. "Önce sen mi aradın?" diye sordu.

Başımı sallıyorum.

Sırıttıyor. "Senden hoşlandığımı biliyordum. Sik havuzunda. Küçük boksör nasıl?"

Remy gülümser ve taşıyıcısına el sallar.

"Bunu duyduğuma sevindim, dostum." Alessandro burnunu tıkıyor. "Büyümeye devam et ve Daisy Teyze'nin saçmalamasına izin verme, duydu mu beni?"

Bir ay kadar önce, Daisy'nin evinin etrafından havuzuna doğru aynı yolu yürüdüm. Ama kardeşimin bana bir parti ayarladığını öğrenmeyi bekleyen o adam gibi bir şey hissetmiyorum.

Kendi kendime usulca homurdanıyorum. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.

Ben havuza yaklaşırken patikadan sesler geliyor ve özellikle bir tanesi dikkatimi çekiyor.

Gürültülü. Gürültülü.

Mutlu. Yanılıyor muyum?

Bana ihtiyacı yok mu?

"Evet! Altı lokasyonunuzda gece boyunca herkesin pizzasını ben ödemek istiyorum. Ve bunlardan on tanesini Oak Park'taki bir adrese teslim ettirebilir miyim?"

Kalbim yeniden atmaya başladı.

Pompalamaktan daha fazlası.

Zonkluyor, parlıyor ve hayalarımın saklandıkları yerden çıkmalarını söylüyor.

Oak Park.

Miami'de Oak Park diye bir mahalle duymadım ama ailem Chicago'da Oak Park'ta yaşıyor.

"Pizza sipariş etmeden önce en azından evde olduklarından emin olman gerekmez mi?" diyor başka bir kadın sesi. Emily, ben

Düşün.

"Bu işin eğlencesini yarı yarıya azaltır. Sus," diye gülerek yanıtlıyor Luna.

"Chicago pizzası ne kadar iyi? Jete yakıt gerekiyor mu?" Cam soruyor.

Kalbim duracak gibi oluyor ve gözlerim yanıyor.

Bu o.

Ailem için pizza sipariş ediyor. Ve tüm Chicago'ya. Rastgele iyilik eylemlerini dünya çapında genişletiyor.

Remy yüksek sesle cıvıldıyor ve biz yolun köşesinden bakıp havuz alanına çıkarken tüm sesler kesiliyor.

Miami'nin en güçlü, en zeki, en ateşli dört milyarderi de dönüp bize bakıyor.

İlk tepkiyi Cam verir. Ayağa fırlar. "Evet. Jeti hazırlamam lazım."

Sıradaki Emily. "Pizza yiyebilirim."

"Vegan mı?" Cameron ve Emily onu kucaklayıp havuz evinin yan tarafındaki güçlendirilmiş, aerodinamik golf arabasına doğru yöneldiğinde Luna kafası karışmış gibi davranıyor, ama onlar yüklenip kalkmadan önce bana göz kırpmıyor.

Daisy telefonunu bana fırlatmak mı yoksa telefonu kapatıp üzerime atlamak mı istediğine karar verememiş gibi bana bakıyor.

"Tiana?"

Asistanı havuz evinden dışarı fırladı. "Kredi kartınızı aldım. Ben hallederim. Whoops, gidip Alessandro'nun ne istediğine bakmalıyım."

Daisy'nin gözleri bugün mavi.

Ve saçları kahverengi.

Ve bana yeğenlerimin en sevdiği yastıkları hatırlatan ışıltılı bir üst giyiyor, pulları bir yöne farklı bir resmi ya da küstah bir sözü ortaya çıkarıyor ve pullarını çevirsem Daisy'nin gömleğinde ne yazacağını merak ediyorum.

Kuşkusuz çok *Daisy*'ce bir şey.

Kahretsin, onu özledim.

Gözleri benimkinden Remy'nin taşıyıcısına kayıyor, orada oturup havuzun kenarındaki şezlongundan öylece bakarken parlıyor.

"I-" Ben başlıyorum.

Ayağa fırlar. "Aman Tanrım, hasta mı? Böbrek nakline mi ihtiyacı var?"

"Ne?"

Gözleri benimkilere kayıyor ve bir dakika önceki tüm kahkahalar ve gülümsemeler korkunun ardında kayboluyor. Pişmanlık. Utanç.

İki adım atıyorum ama beni durdurmak için elini uzatıyor. "Ben... seni beklemiyordum."

"Biliyorum. Biz sadece-"

"Hazır değilim," diye fısıldıyor.

Kalbim durdu. Tekrar. "Remy güvende," diyorum ona. "Anthony Roderick gözaltında. Öyle olmasa bile, bir daha asla yanımıza yaklaşmayacağından eminim."

Gözleri parlıyor. "Teşekkür ."

"Resmi olarak, bana ne için teşekkür ettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye ekliyorum. Garip bir şekilde. Doğal olarak, çünkü işte buradayız, bir sonraki ilk randevumuza hazırlanıyoruz.

Umarım.

Gülmekle ağlamak arasında kalmış gibi dudakları titriyor. "Resmen not edildi. Ama hala hazır değilim. Henüz bitirmedim-" derin bir nefes alıyor ve gözlerini kaçırıyor "- üzerimde çalışıyorum."

"Daisy, sen olduğun gibi mükemmelsin. Yapmak zorunda değilsin-"

"Seni hâlâ seviyorum," diye ağzından kaçırır. "Kahretsin. Gömlek. Dur. Bekle. Bir konuşmam var."

"Daisy-"

"Sana gelmem gerekiyordu. Sonunda seni hak ettiğimde. Ben bir aptaldım ve seni sevmekten korkuyordum. Ve seni biraz daha yaklaştırırsam, ne kadar işe yaramaz bir insan olduğumu göreceğinden korkuyordum. Ama çalışıyorum. Bir şeyler bulmaya çalışıyorum.

Kim olmam gerektiğini ve ne yapmam gerektiğini, böylece benim en iyi parçam olman için sana güvenmeden seni hak edebileceğimi. Senin kadar iyi olmak istiyorum. Beni sevmeni hak etmek istiyorum. Ve bilmelisin ki seni sevmesi kolay olduğun için sevmiyorum, öyle olsan bile, ve seni burada olduğun ve uygun olduğun için sevmiyorum, ve seni sevmiyorum çünkü bir bebeği tutarken süper seksisin, yine öyle olsan bile, ve seni sevmiyorum çünkü Remy'yi geri istiyorum, aman tanrım, onu özlüyorum. Tekrar kaybolur diye ona bakamıyorum bile. Ama seni seviyorum çünkü *sen sensin*. Ve beni kendime inandırdın. Seni hayal kırıklığına uğrattım ve-

"Seni affediyorum." Hayatımda kullandığım en yetersiz üç kelime.

hayatımda hiç söylemedim.

Ama yüzü kırışıyor, yarı gülümsüyor, yarı ağlıyor ve fısıldıyor, "Gerçekten mi? Çünkü planladığım büyük bir romantik jest var. Bando eşliğinde. Ve Mardi Gras boncuklarıyla. Ve Beach Burgers'tan patates kızartması, çünkü hamburgerlerini seviyorum, ama patates kızartmaları gerçekten çok iyi. Ayrıca tüm kedileri dalga yapmaları için eğittim, çünkü-

Remy'nin taşıyıcısını yere bıraktım ve boşluğu kapattım. "Dur. Kendin üzerinde çalışmayı bitirmiş olsan da olmasan da bu halinle *mükemmelsin*. Hepimiz devam eden işleriz. Hepimiz. Ama sen Tanrım, Daisy, sen dünyada doğru olan her şeysin. Bu kalp mi? Bunun geliştirilmeye ihtiyacı yok."

"Bu kalp seni özledi." Yere bakar, yanakları pembeye boyanmıştır.

Çenesini yukarı kaldırıyorum. "Büyük jestlere ihtiyacım yok, ama seni mutlu edecekse, sen tüm planlarını bitirene kadar burada seninle otururum."

Gülümsemesi ortaya çıkmaya başladı. "Ve pizza sipariş ettiğimi duymaman gerekiyordu. Neden buradasın?"

"Senin için."

"Gerçekten benim için mi, yoksa koklayabilmek için Remy'nin bebek eşyalarından bazılarını dolabıma gizlice sakladığımı düşündüğün için mi? Kokladığımdan değil... Tamam. Evet. Onun küçük tulumlarından bazılarını sakladım. Ama kendimi savunmam gerekirse, zaten birkaç ay içinde onları eskitecekti."

"Daisy."

"Evet?"

"Ben de seni seviyorum."

"Hâlâ mı?" Hızla göz kırpmıyor ve çenesi sallanıyor.

Yanağındaki bir damla gözyaşını siliyorum. "Muhtemelen. O mekanik tek boynuzlu at hâlâ sende mi?"

"Evet."

Çekiniyormuş gibi yapıyorum. "Oh. O zaman tekrar düşünmem gerekebilir-"

Çıglık atıp üzerime atlıyor ve ben de onu yakalıyorum, çeneme, çeneme, yanaklarıma ve burnuma öpücükler kondurup beni dönüyorum. "Sen-berbat-berbat -yani-harika-muhteşem-mükemmel-öngörülemeyen-her-şey-adam."

Hayatta kaçırdığım şey o.

Eğlenceli.

Ama aynı zamanda onun saf kalbi.

Ciğerlerini patlatmadan sırtını olabildiğince sıkıyorum. Kollarımda *o kadar* rahat ki, onu hayatımda hiçbir şeyi özleyemeyeceğimi düşündüğüm kadar çok özledim. Ona tekrar sarılmak güneşe sarılmak gibi. "Seni çok özledim," diye saçlarına doğru nefes alıyorum.

Gülüyor ama bu yarı hıçkırık şeklinde. "Sana gitmeni söylemek hayatımda yaptığım en zor şeydi ama senin ve Remy'nin güvende olmanızı istedim."

"Biliyorum, Daisy. Biliyorum."

"*Remy!*" diye bağılıyor aniden.

Onu yere bıraktım ve o da bebek taşıyıcısına atladı. "Aman Tanrım, üç kat büyüdü. Parmağını emiyor. Gözleri hep bu kahverengi tonunda mıydı yoksa

koyulaşırlar mı? Onu kim giydirdi? Bu küçük hindi pijamaları çok sevimli."

Onu taşıyıcısından çıkarıp omzuna bastırmış, sıkıyor, yanağını saçlarına *ve* bana açıkça *şimdi ve bir daha asla huzur bulamayacağım* diyen bir bakış .

Küçük adama gülümsüyorum. Her gün çok değişiyor. Gün geçtikçe dünyanın daha fazla farkına varıyor ve ben de onun derinliklerinde mayalanmakta olduğunu görebildiğim yaramazlıklardan hafifçe korkuyorum.

Önümüzdeki on sekiz yıl özel, mükemmel bir eğlence olacak.

"Aman Tanrım, çok güzel kokuyor." Onu kokluyor, ipeksi saçlarını okşuyor, kaldırıyor ve gözleri tekrar akmaya başlarken bakışlarını tutuyor. "Remington Nathaniel Roderick, gerçekten burada mısınız?"

"O burada," diye güvence veriyorum ona, çocuk ciyaklar ve bacaklarını tekmelerken.

"Peki sen güvende misin?" "O güvende."

"Başını dik tutabiliyor."

"Birazcık, evet."

Kollarımı ikisine de doluyorum ve o da bana doğru eğilerek Remy'yi tekrar kucaklıyor. "İkinizi de tutmak için daha fazla kola ihtiyacım var."

"Seni yakaladım."

"Sonsuza kadar mı?"

Kalbimi hem şişiren hem de acıtan fısıltılı bir yalvarış. Sonsuza kadar seilmeyi ne kadar hak ettiğini bilmeli ve ben de hayatımın son dakikasını bunu bildiğinden emin olmak için harcayacağım. "Sonsuza kadar," diyorum boğuk bir sesle.

"Seni çok seviyorum."

"Ben seni daha çok seviyorum."

Sonunda gülüyor, kalbimi kanatlandıran o muhteşem mutlu sesle ve gözlerini benimkilere kaldırıyor. Pırıl pırıl parlayan mavi denizler bana bakıyor. "Demek böyle olacak, öyle mi?"

Omuz silkiyorum. "Sadece burada neyle karşı karşıya olduğunu bilmeni istiyorum." Kendi gülümsemem yanaklarımı acıtıyor.

Kendim için hayal ettiğim aile bu değildi. Ya da yapacağımı düşündüğüm gibi bir yuva.

Ama Daisy ve Remy -ve bundan sonra her ne olacaksa- istediğim her şey ve çok daha fazlası.

Ani bir nefes çeker ve doğrulur. "Batı, ben başka bir şey yaptım," diye fısıldıyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum ve gülümsüyorum, gerçi onun yüzü de yine çimdikleniyor. "Seni tanıyorum, birkaç şey yaptın."

"Nina ve Baxter'ı buldum."

Dudaklarım aralandı.

Bütün hava beni terk ediyor.

Geçmişimin bir parçasını özlerken, sahip olduğum kadınla inanılmaz derecede mutlu olmak mümkün mü?

"Aslında beni Baxter buldu," diye devam ediyor. "Medyada çıkan onca haberden sonra seni tanıdı ve bir ara kahve içmek için Güney Carolina'ya uçup uçamayacağını öğrenmek istiyorlar."

Siktir.

Sadece

siktir.

"Öyle mi?" Sesim çatlıyor ama umurumda değil.

Bu.

İşte.

Papatyam.

Oğlumuz. Kendi seçimimle.

Ve kaybettiğimi sandığım ailemi.

Başını sallıyor ve gülümsemesi tekrar sulanıyor. "Onlara oraya varır varmaz haber vereceğimi söyledim. Ayrıca teknik olarak reşit olmadıkları için Sierra'yla konuştum ve o da her şeyi onayladı. Belki bu gece?"

"Sana tapıyorum," diyorum ona. "Teşekkür ederim. *Sadece* teşekkür *ederim*."

"Aşk o kastedilen için olmak paylaştı." o diyor. "Ve sen hepsini hak ediyor."

Dudaklarımı almak için parmak uçlarında yükseliyor ve ona henüz vermediğim bir şey daha kaldığını fark ediyorum.

"Tanıştığımız geceyi hatırlıyor musun?" "Tanıştığımız geceyi *seviyorum*."

"Senin için striptiz yapmayı hiç bitirmedim."

Mavi gözlerinde bir merak kıvılcımı yanıyor. "Haklısın. Sen ."

Havuz evine doğru başımı sallıyorum. Beni tekrar öpüyor.

Ve önsözler tarihindeki en çılgın, en beklenmedik, en büyük yürekli, en *iyi* gelecek sonsuzluğa sahip olacağımızı biliyorum.

EPILOG

Daisy

WEST bana nerede evlenmek istediğimi sorduğunda, top havuzunun dibini önerdim.

Çılgın adam tüm arkadaşlarımızı ve ailemizi topların içine sıkıştırmanın harika bir fikir olduğunu kabul etti ve sonunda eşimle tam olarak tanıştığımı fark ettim.

Önce ben göz kırptım, bu da onu çok eğlendirdi. Adamın bu kadar gülebileceğini , ama güldü ve o kadar sıcaktı ki, külotumun her bir çifti ortaya çıkan şehvet ateşinde yandı.

Ya da ben ona öyle söyledim.

Ayrıca, komando olmayı seviyorum. O da seviyor. Remy'nin uzun süre tek çocuk olmayacağına dair garip bir şüphem var.

Noel'in ertesi günü Drag Queen Brunch için partimizin neredeyse tüm bistroyu kapladığı Mordecai's'da bara dirseğimi dayamış, sürpriz damadım için özel bir içki isteyebilmek için bir barmen beklerken balayımızla ilgili hayaller kuruyorum ki arkamdan biri bana çarpıyor.

"Ah! Çok üzgünüm," diyor.

Sorun olmadığını söylemek üzere arkama bakıyorum ki tek boynuzlu at yazarının geldiğini fark ediyorum.

Ünlüleri tanırım. Ve rock yıldızlarını. Ve spor yıldızlarını. Ve politikacıları. Hepsiyle konuşabilirim.

Ama onun bakışlarıyla karşılaştığımda birdenbire tamamen şaşkına döndüm.

"Anahtarlarımı kaybettim," diyor taşan çantasını göstererek. "Buraya *gelmek* için onları almam gerekiyordu ama şimdi hiçbir yerde bulamıyorum ve zaten bir kez evde bir set kaybettim, bu yüzden... üzgünüm. Bunu bilmene gerek yoktu."

"yaparsın," diyorum ona. "Sadece yazmayı asla bırakma. , değil mi?"

"Hayır! Defterimi arabamda bıraktım ve bekâr babayla mı geldin? Gerçekten bir kitabın kapağında olmalı. *Çok seksi*. Aferin sana!"

"Öyle olmalı," diye kabul ediyorum. Elimi çantama attım ve bir kart. "Bana bir not bırak. Ne ayarlayabileceğimize bakarız."

Dudağını ısırtıyor, sonra sırtlıyor ve başını sallıyor.

"Teşekkürler." Heyecan damarlarımda kabarcıklar oluşturuyor.

West beni öldürecek.

Sonra özür dileyeceğim, striptiz yapacağım ve bu sefer ne yaptığımı hatırlayamayana kadar onu baştan çıkaracağım ve ertesi sabah Remy ile ilk kalkanın ben olacağımdan emin olacağım ve o da beni affedecek.

Aslında, tüm bunları yapmasam bile beni affedecektir.

Eğlenmeyi *sevdiği* ortaya çıktı. Askerlik dönemi ve öncesinde uzun süre en büyük çocuk olması nedeniyle uzun süredir hayatında yokmuş. Ama adam sonsuza kadar benimle kalacak şanslı.

Ona bir çilekli daiquiri söylüyorum, barmene bugün herkesin içkisini benim hesabıma yazmasını söylüyorum ve en iyi arkadaşlarımla birlikte her zamanki masama geri dönüyorum.

Derek, Jude, Beck ve West'in aramıza sıkışmasıyla çok daha sıkı oldu ama ben sıkışmayı severim.

Remy de teyzeden amcaya, oradan oraya dolaştırılmayı çok seviyor.

West'in anne-babası, kız kardeşleri, onların aileleri ve hatta Tyler bile bu sabah bizimle birlikte, ancak tepemizde değil en yakın masalarda. Annem de öyle. Alessandro ve Tiana, doğal olarak. West'in *ilk çocukları* olarak adlandırdığımız ve ikisi de gerçekten harika birer genç yetişkin olan Baxter ve Nina. Ve emekli olup hobi olarak yalakalık yapmaya karar veren büyükannem.

göre sonunda insani yönünü göstermeye başlamazsa cenazesinin Julianne'inkine çok benzeyeceğini fark etti.

Ayrıca, ayrı kaldığımız on yıl boyunca West'in onu ziyarete gitmiş olabileceğine dair şüphelerim var.

Yani, on gün. Ama on yıl gibi geldi.

Ben istemedim. O da teklif etmedi. Ama büyükannem *kesinlikle* ona daha önce olmayan bir saygı duyuyor ve can sıkıcı olduğunda ona eskisinden daha hoşgörülü davranıyor.

Barmen pembe köpüklü içkisiyle geldiğinde bana "Bu benim içmem için mi yoksa kazara elbisene dökmem için mi?" diye soruyor.

"Bu sadece ne kadar ilerlediğimizi hatırlatan bir şey," diyorum sırtarak. "Çilekli Daiquiri süitini çok özlediysen diye."

Gülüyor ve beni öpüyor. "Bazı günler, seni sevdiğim için deli olduğumu düşünüyorum."

"Ama bu deliliğin en iyisi." "Buna hazır mısın?"

"Şaka mı yapıyorsun? Ben hazır *doğmuşum*."

Tekrar kıkırdıyor ve yemek salonunun ortasında durup ellerini çırpın Leydi Raquel'e başımla selam veriyorum. "Affedersiniz, bayanlar ve baylar. Bugün sizin için özel bir brunch eğlencemiz var," diye anons ediyor.

Müstakbel kayınbiraderlerimin hepsi gözlerini kocaman açıp ciyaklıyor ve biz kabinden çıkarken dikkatlerini West ve bana çeviriyorlar. Remy'yi, bebeklerle de köpeklerle olduğu kadar doğal olan Beck'ten geri alıyor.

Annem gözlerini siler.

West'in annesi de öyle yapıyor.

Aşk romanı yazarları ve ailelerimiz dışında, bugün burada bulunan diğer müşteriler Bluewater sakinleri, hepsinin bunun farkında olduğundan emin değilim ama son derece mükemmel.

"Hepiniz brunch için geldiğinizi sanıyordunuz ama meğer bir düğüne şahitlik etmek için buradaymışsınız," diye devam ediyor Leydi Raquel. "Daisy, kızım, o yakışıklı adamı ve bebeği buraya getir ve şu masanın üzerine çık ki bu işi doğru düzgün yapabilelim."

Talimatları takip ediyorum, bir sandalyeye ve ardından bir masaya çıkıyorum, West bana yardım ediyor ve güvenlik ekibim her ihtimale karşı etrafımızda toplanırken ben de zıplıyorum. Ne de olsa bir bebekle birlikte bir masanın üzerinde duruyoruz.

Masanın üzerinde dururken boxer'larını çekmelerine izin vereceğim. Ama sadece bu seferlik.

Leydi Raquel bir sandalyenin üzerine çıktı - topuklu ayakkabıları cidden muhteşemdi ve onu benimle göz hizasına getiriyordu - ve üçümüzü arkadaşlarımızın, ailemizin ve en sevdiğimiz aşk romanı yazarlarının önünde resmen gerçek bir aile yapmak için törene başladı.

Biraz gözyaşı dökebilirim ama yemin zamanı geldiğinde West'in gözlerine bakıyorum, bugün deniz yeşili tarafında olan o sihirli renk değiştiren gözlere ve bir partide, yatımda, Bora-Bora'da ya da bir kulüpte olmak istemiyorum.

Tam burada olmak istiyorum. Yıllar boyunca edindiğim yüzlerce tanıdık sayesinde aradığım kabul ve aidiyeti kendi içimde bulmama yardımcı olan bu muhteşem adamla.

Hala iyi bir dans partisini seviyorum. Ve insanlara bayılıyorum. Ve ben geri Carter International Properties'e gittim.

geçici olarak tüm eski çalışanlarımın yerime geçecek kişi tarafından iyi bakılacağından emin olmak için.

Ama sevdiğimi bilmek için popüler olmaya ihtiyacım yok. Ya da değerli olduğumu.

Bu mükemmel adama yemin etmem gerekiyor ama tek yapmak istediğim onu öpmek.

Ben de öyle yapıyorum, çünkü Leydi Raquel ne yapacak? Törene devam etmeyi mi reddedecek?

Öpücükten çekildiğimde West gülümsüyor.

"Seni seviyorum," diyorum ona.

"İşte ben böyle bir yeminden " diyor Lady Raquel, etrafımızdaki herkes alkışlayıp tezahürat yaparken.

"*Evet*" diyoruz, tekrar öpüşüyoruz ve herkes alkışlıyor.

Remy hariç.

Altına kaçırıyor. Bebeklerin yaptığı gibi.

Ve Emily tezahürat yapmıyor, ama kusacakmış gibi elini ağzına götürerek tuvalete . Zavallı şey. Hamilelik henüz her zaman onunla aynı fikirde değil.

Müzik hoparlörlerden yükseliyor ve personel dans pisti için birkaç masayı kaldırıyor. Büyükanneleler Remy için kavga ediyor ve West, kadın ve koca olarak ilk dansımız için beni kollarına çekerken, aynı zamanda bir zarf tutuyor.

Kalçalarımı onunkilere doğru sallıyorum ve müzik eşliğinde sallanıyoruz. "Bu da ne?"

"Evlat edinme evrakları. Küçük ailemizi resmileştirmek için. Çünkü sen ve Remy'nin de en az benim kadar birbirinize ihtiyacınız var."

Gözlerim yanıyor. Boğazım yanıyor. Ve üzerine atlıyorum, bacaklarım beline dolanırken ona öpücüklerle saldırıyorum.

Dünyanın en klas kadını olmayabilirim. Ama seviyorum. Çok, çok seviyorum.

Ve hayatımın geri kalanını onlara duyduğum sevginin her bir zerresini geri vererek geçireceğim.

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER! Daisy ve West'in ailelerini genişletme macerasına ve Daisy'nin günlüğünden bazı bölümlere göz atmak ister misiniz? Pipster Report'a kaydolmak için [buraya](#) tıklayın, ben de size göndereyim! Zaten aboneyseniz, son sayınızı kontrol edin - tüm bonus içeriğin bağlantısı her zaman benden gelen her e-postanın altındadır!

Eğer yorum bırakmayı seven harika biriyseniz, işte size [Amazon](#) ve [Goodreads](#) . Ve [Master Baker](#)'a bir göz atmak ve hokey daha fazla görme şansı için okumaya devam linkleriTyler'ın takıldığı oyuncularını . Kucaklamalar ve kurabiye öpücükleri!!!

Pippa

Bluewater Milyarderleri Serisi

[Lucy Score'dan Skandalın Bedeli](#)

[The Mogul and the Muscle by Claire Kingsley](#) .

[Wild Open Hearts Kathryn Nolan by Crazy](#)

[for Loving You by Pippa Grant](#)

Pippa Grant'ın Hokey Kitapları

[Pilot ve Puck-Up Royally Pucked](#)

[Beauty and the Beefcake Charming](#)

[as Puck](#)

[Pippa'nın en güncel tam kitap listesi için BURAYA
TIKLAYIN.](#)

Pippa Grant ile iletifimde kalın!

Pipsquad'e Katılın

Pipster Raporunu Alın

Arkadaş Pippa

Pippa gibi

Pippa ile Goodreads'te takıl y1 da

et PippaBookBub'takip

'PippaPippaPippa'ya

Book+Main'de katıl'y1

Amazon'da takip et 'y1

Instagram'da takip et

MI?

Bir Bluewater Milyarderleri romanını kaçırdınız mı?

Lucy Score'un yazdığı Skandalın Bedeli sorunlarını ortadan kaldıracıeceğini.'nde Emily'nin milyar dolarlık bir anlaşması suya düşüyor ve küvetinde tüm söyleyen çıplak bir yabancı var

Claire Kingsley yazdığı The Mogul and the Muscle"in da Cameron isteksizce aşırı korumacı bir korumanın eline düşer.

Kathryn Nolan'ın yazdığı Vahşi Açık Kalpler'de ve her şeyi kurtarmasına yardım edebilecek ; bir motorcu.Luna, bir şirket skandalının ardından halkın sevgisini kaybeder tek bir adam vardıriri yarı, sakallı, köpek kurtaran

MASTER BAKER'A GİZLİ BİR BAKIŞ

Küfürlü konuşan fırıncıları, küçük kasaba rekabetlerini ve aşka geri dönmeyi seviyor musunuz? [MASTER BAKER](#)'ın bir örneği için okumaya devam edin!

GRADY ROCK, yani lakabıyla ilgili şakaları kaldırabilecek kadar erkek ama yine de bugünün dedikodu saatlerine hazırlıksız olan usta bir fırıncı

"DOĞRU, BEBEK," diye fısıldıyorum, kremsi derinliklerine daha da girerken. Çok sıkı. Şimdiden çok dolu. "Oh, evet, aynen böyle. Bunu hissediyor musun? Bu senin için de iyi mi?"

Donut cevap vermiyor ama içine doldurduğum pudingin zorlamasıyla homurdanıyor.

Ya da belki de bu benim pasta çantamın geçirmesiydi.

"Biraz daha dayanabilirsin," diye mırıldanıyorum mutfak kapım açılırken. "Yapabileceğini biliyorum. Ve sonra seni öyle güzel yiyeceğim ki-"

"Ah, çok iğrençsin," diye anons ediyor kız kardeşim içeri girerken.

Çöreklerle gülümsüyorum. "Onu dinleme. Sen çok güzelsin."

"Eğer böyle bir kadınla konuşma zahmetine katlansaydın, Pop seni Virginia'daki her kadınla tanıştırmak için bu kadar uğraşmazdı."

"Kuzey Carolina'nın kuzey yarısını da unutma." Başparmağımı çöreğin üst kısmına sürüyorum -tıpkı onun olması gerektiği gibi pürüzsüz ve sert- ve bir sonraki çöreği doldurmaya geçiyorum. "Hiç bu kadar güzel çörek gördün mü?"

"Bunu her sabah söylüyorsun."

"Hayatın hilesi her gün daha iyiye gitmektir. Bir ara sen de denemelisin."

Tillie Jean inime giriyor ve fırın mutfağındaki metal çalışma masasının karşısındaki yedek tabureye yerleşiyor.

Rulo raflarımın yarısı gün bitmeden satacağım tüm lezzetlerle dolu. Fırınımda kekler ve çörekler pişiyor. Karıştırma kabım yarınki çörek hamurunu bekliyor. Ve lavabom kirli bulaşıklarla dolup taşıyor.

Tam istediğim gibi.

Kar hanem mutfağımın yaptıklarını -refah ve üretkenlik-yansıtmaya başlasa hayat mükemmel olurdu.

Neredeyse her gün satış yapıyorum. Fazladan bir fırıncı tuttum.

Yakında olmak zorunda.

Ya da belki de hiçbir zaman, çünkü her hafta sattıklarım hakkında ne kadar iyi hissedersen hissedeyim, hafta sonları kitaplarımı karıştırmak için oturduğumda, hala zar zor geçindiğimi fark ediyorum.

Böyle küçük bir kasabada müşteri sayımı artıramam.

"Bugün babamı gördün mü?" Tillie Jean

soruyor. "Saat sabahın beşi."

"Evet."

"Salı günü." "Uh-huh."

"Bu sex in the shower day. We won't see Pop *or* Nana en az dört saat daha."

Cevap vermiyor. Bana yine iğrenç olduğumu söylemiyor ya da iç çekip seksen yaşına geldiğinde hala onu duşta becermek isteyen biriyle evli olacağını yüksek sesle ummuyor.

Şüpheli.

Özellikle de sabah beşten önce yataktan çıkmadığı için.

Son çörek dolgusunu bitiriyorum ve ona bakıyorum.

Gözlerini sıkkan ve dudaklarını büzen o dalgın bakışını pek sık görmüyorum ama bu bakış her zaman nabzımı yükseltmeyi ve kafamı kuma gömmek istememi sağlamayı başarıyor.

Ya da belki bir parti makaron hazırlayabilirsiniz, çünkü bunlar zaman ve konsantrasyon gerektirir ve mükemmel bir dikkat dağıtıcıdır.

Lezzetli olmasından bahsetmiyorum bile ve özellikle pürüzsüz, mükemmel tümseklerine iltifat etmemden hoşlanıyorlar.

Tillie Jean bunların hiçbirini düşünmüyor gibi görünüyor.

"Ne?" Ben soruyorum bu sırada Ben uzanıyorum geri kapmak için çörek

Sır.

Gözlerini kırıştırıyor ve başını sallıyor. "Bugün ne aromalı?"

"Mascarpone ve Nutella. Neden bu kadar keçimin öldüğünü mü söyleyeceksin?"

"Sanki Sue ölse üzülecekmişsin gibi."

"Sorudan kaçıyorsun, Tillie Jean. Salı günü güneş doğmadan önce buraya gelip babam hakkında konuşmanın sebebi ne?"

Göz kapakları mavi gözlerinin üzerine kapanıyor ve arka kapı tekrar, bu sefer çarparak açıldığında içini kemiren şeyi ağzından kaçırmamak için mücadele ettiğini görebiliyorum.

Georgia Mayberry, ikinci adamım, elinde bir el ilan ve kahverengi gözlerinde öfkeyle içeri giriyor. O kadar kızgın ki, saç örgülerinin ucundaki örgüler de ayağa kalkmış ve tıslıyor.

"*Bunu* gördün mü?" diye öfkeyle soruyor, kâğıdı sağa sola savurarak.

Tillie Jean ayağa fırlar ve onu elinden alır. "Hayır, yapmadı," diyor tiz bir fısıltıyla, "ve biz onu buna alıştıracağız, tamam mı?"

"Beni *neye* alıştıracaksın?"

"Lanet olası Duh-Nuts, *Shipwreck'in her yerinde* reklam yapıyor!" Georgia anons ediyor. Homurdanarak buzdolabına doğru yürüyor ve tereyağı ile yumurta çıkarmaya başlıyor. "Yapmaları gerektiği gibi Alaycılık içinde tutamadılar. Olamaz. Buraya, Shipwreck'e gelip müşterilerimizi çalmaya çalışmak zorundalar. Şu *donut deliklerinin yüzüzlüğü*."

"Cesaret" diyorum, çünkü Georgia ile aynı fikirde olmak onu mutlu ediyor, Georgia'yı mutlu etmek de zam istemeden burada çalışmasını sağlıyor ve onun yaban mersinli kekleri benimkilerden daha iyi, ki bu da bir şey ifade ediyor.

Endişeli miyim?

Tabii ki hayır. Duh-Nuts, Crow's Nest'i aldığımdan beri bir kez iflas etti zaten. Yine iflas edecekler.

Ama tansiyonum hala yükseliyor.

Mantiken, sınırlı müşteri kitlemin büyük çoğunluğunun asla gönüllü olarak Sarcasm'a adım atmayacağını biliyorum

-Ve evet, gerçekten de yolun aşağısındaki kasabalarına böyle diyorlar. Ama bu yine de bir rekabet ve benim kârım istediğim yerde değil.

Yakın bile değil.

Ayrıca, *iğneleme* dedi.

Eskiden Sarcasm'dan birini tanırdım. Uzun zaman önceydi.

Tillie Jean'in yatak başı bana doğru döndü ve-
huh.

Hâlâ pijamalarını giyiyor. Onlar mı? *Onlar*. Küçük çubuk kolları ve ayakları olan dans eden dudaklar. Çok şirinler.

Ve muhtemelen neden hala bekar olduğunu da.

Bir dahaki sefere babam beni kendi seçtiği bir kadınla çıkmaya ikna etmeye çalıştığında bunu hatırlamak için aklıma bir not alıyorum.

Son sıradan kız arkadaşımın üzerinden birkaç ay geçmiş olması, keçimle benim şu anda birine ihtiyacımız olduğu anlamına gelmiyor ve eğer onu benimki yerine Tillie Jean'in aşk hayatına odaklanmaya ikna edebilirsem, bonus.

"Grady," diyor sessizce.

Çörekleri Nutella sosuna batırmaya başlıyorum ve *Evet?* Kaşlarını çat.

Taramam için el uzatıyor.

Duh-Nuts Büyük Yeniden Açılış ve Eve Dönüş! gururla yazıyor.

Ama taşaklarımı aniden geri çeken şey bu değil.

Hayır.

Bu bir sonraki satır.

Tillie Jean'in neden günün bu saatinde etrafta dolaştığını şimdi anlıyorum.

Gülümsemem uçurumdan yuvarlanıyor, çöreği sırn içine düşürüyorum ve sanki biri kıcıma puding sokuyormuş gibi hissediyorum.

"*Kötü çörekler yapan bir çörekçinin yeniden açılışı için ikinci sınıf kasabamıza gelebileceklerini düşünmek, çok heyecan verici!*" Georgia homurdanarak un ve şekeri küçük çalışma masasının üzerine çarpıyor. "İğneleme pislikleri. Eve bir hatunun gelmesi kimin umurunda?"

"Sarcasm'daki Duh-Nuts yeniden açılıyor. Ne olmuş yani?" Çörekleri sır kasesinden çıkarırken sesimi düz ve etkilenmemiş tutmaya çalışıyorum ama tam olarak başaramıyorum çünkü ikinci satırı da okudum ve evde kimin olduğunu biliyorum.

"Grady-" diye başlıyor Tillie Jean ama Georgia onu ezip geçiyor. Sözlü olarak yani.

"Müşterilerimizi çalmaya çalışıyorlar. Tam burada. Kendi kasabamızda. Sanki geçen ay *tek boynuzlu at festivali*yle turistlerimizin yarısını çalmadılar. Zamanın başlangıcından bu yana Haziran ayının ikinci haftasında korsan festivali düzenliyoruz ve birdenbire aynı haftaya rakip bir festival koyabileceklerini mi sanıyorlar?"

Tillie Jean'in benim dışımda mutfaktaki her şeyi izlemesini seyrederken onun söylenmesine izin verdim.

"Yani temelli mi döndü?" Ben soruyorum.

Kız kardeşimin bana bakmaması yeterli bir cevap.

Annika Williams geri döndü. *Geri* döndü.

Annika Williams, fırında pişiremediği için kağıt torba.

Annika Williams, liseyi Blue Ridge Dağları'ndaki küçük dilimimizi geride bırakacağı günleri sayarak geçirdi, ama yine de bir gün geri dönüp Blue Ridge Dağları'nın bu tarafındaki en iyi fırını açtığımda işletme müdürüm olacağına dair bana söz verdi.

Annika Williams, giderken kalbimi de yanında götürdü.

Geri döndü.

*Kendi lanet fırını*nı açıyor.

Müşterilerimi çalmaya çalışıyor.

Annika Williams hakkında hissedeceğim her şeyi zaten hissettiğimi sanıyordum.

ortaya çıktı.

MASTER BAKER'in kopyasını bugün alın!

PİLOT VE PUCK-UP'A ÖN BAKIŞ

Tyler'ın birlikte takıldığı hokey oyuncuları hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz?

Büyük, kötü, örümcekten korkan hokey kahramanlarını, yumuşak tarafını saklayan çivi gibi sert kadın kahramanları ve giden ilişkileri , Pilot ve Puck bir alıntı için okumaya devam ...tek gecelik seviyorsanızıztan edin

Bölüm 1

ZEUS BERGER (NHL'deki en büyük, en kötü, en örümcekten korkan anne büzücüsü, belki ikiz kardeşi hariç)

HINDISTAN CEVİZLERİ KAŞINDIRIYOR. Karpuzları tercih etmeliydim.

Ama de Madame Cosette'de son dakikada özel prova yaptırmak tam bir orospuluktı ve kadın muhtemelen üç sütyeni birbirine dikmek zorunda kalacaktı ve sonra bir kavun kaybetmeden tutması için lanet olası mekanizmayı omuzlarıma çivileyecekti, bu yüzden hindistancevizi.

Ayrıca, topuklar daha büyük sorun olacak. İyi ki çelik gibi bileklerim var.

Zaten mini elbisem hindistan cevizlerinin üzerinde maksimum kapasiteye ulaştı. Ayrıca diğerk hindistancevizlerimi de gösterme tehlikesi . Ve kesinlikle bir sürüklenme var

-Yoksa bu bir taslak mı? Diğerk hindistan cevizlerimin üzerinde.

Bir yanımda ikiz kardeşim, diğerk yanımda başka bir anneden olan erkek kardeşimle birlikte girdiğim gösterişli özel kulüp binasında bir kurt ıslığı yankılanıyor. Oradan geçen bir garson bir tepsi şampanya bıraktı. Sohbet durdu. Ve bir grup havasız golfçü, milyon dolarlık düğün resepsiyonlarını basan mutant uzaylı sirk ucubesi gösterisiymişiz gibi bize bakıyor.

Tanrı'dan daha fazla parası, Kardashian'ların tüm korumalarının toplamından daha fazla kası ve pamuk şeker ve hız treninden daha fazla eğlencesi olan üç adamız.

Ve bu bir düğün resepsiyonu değil. Bu, kendini beğenmiş zengin kıçların, bu Pro-Am golf turnuvasına sponsor olan vakfa kimin daha fazla para verdiği konusunda birbirlerine övünmeleri için bir fırsat.

Ares kaşlarını çatmış, sanki bu gece bir piliç gibi giyinip gelmeyeceğime dair benimle on bin dolar bahse girecek kadar aptal olan salak prensi arıyormuş gibi gözlerini kısarak odaya bakıyor. Chase telefonuyla ilgileniyor, sanki benden ve Ares'ten yarım ayak daha kısa ve yüz kilo daha hafif değilmiş gibi kıs kıs gülüyor.

Telefonunu elinden alıp hindistan cevizlerimin arasına sokuyorum. "Kız kardeşimle herkesin içinde seks yapmayı bırak."

"Giyinirken çekilmiş fotoğrafını Facebook'a koyuyordum," diye yanıtlıyor. "Ares, telefonu getir."

Ares homurdanır. " çeneni," der Chase'e.

Kardeşimin omzuna bir tokat attım. "Rahatla, kardeşim. Bu boku iyi gösteriyorum."

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum," diyor Chase, "ama kız kardeşin aslında daha iyi bir kadın olur."

"Buna dokunmayacağını mı söylüyorsun?" "Onun daha iyi çektiğini söylüyorum."

Yumruğumu kolayca savuşturuyor, çünkü o herif beni çok uzun zamandır tanıyor. Ayrıca, kalbim onu alt etmek için atmıyor. Chase kız kardeşime iyi geliyor ve çok iyi bir arkadaş. Bunu yüzüne söyleyeceğimden değil. Tekrar söylüyorum.

Ares de kıs kıs gülecek kadar kaşlarını çatmayı bırakıyor. "Kızlar vurmaz," diyor bana.

"Ambrosia hakkında konuşmasına izin mi vereceksin?" "Nerede uyuduğunu biliyorum."

İnsanlar Ares'in büyük kelimelerle konuşmadığı için aptal olduğunu düşünüyor. Ama o tanıdığım en zeki adamlardan biri, kendi tarzında.

Dünyada benim kadar büyük olan tek adam da benim, ama bu topuklularla -özel sipariş Mablanoks mu neydi- onu beş santim geçtim.

"Beyler." Yarı İngiliz, yarı buz kralı bir ses, yemek masasına ulaşmadan önce özel partimize giriyor. Bu adamla daha önce hiç yüz yüze tanışmamıştım -tüm konuşmalarımız telefonda olmuştu- ama resmini görmüştüm ve üvey kız kardeşini tanıyorum. "Ve... Özür dilerim hanımefendi, galiba isminizi unuttum."

Chase gibi o da sıradan bir erkek için yeterince uzun ve kaslı -kendi haremine yetecek kadar koyunu olan soğuk bir kuzey Atlantik ülkesinden geliyor- ama Ares ve ben de onun üzerinde yükseliyoruz.

"Bu Ambrosia," diyor Chase. "Kadınlar konusunda berbat bir zevkim var."

"Memelerimi yala," diyorum Chase'e. Sonra da sikik herifi yakalayıp yüzünü hindistan cevizlerimin arasına sürüyorum.

Ares sırtıyor.

Chase kışımı çimdikliyor ve ben de onu . İki garson daha yüzlerini buruşturup, ellerinde bu tür şeylerde *yemek* olarak geçen küçük sebze mezelerinden oluşan tepsileriyle kaçışmaya başladılar.

Prese "Bana Tanrıça diyebilirsin," dedim.

Manning Frey'in asil yüz hatları, topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken bir sırtışa dönüşüyor. Ben korse, 18 numara topuklu ayakkabılar ve hindistan cevizleri içindeyken, o muhtemelen bir kraliyet ninnisi tarafından onun için seçilmiş ten rengi bir takım elbise ve beyaz gömlek giyiyor. "Kendimizi abartıyoruz, değil mi?"

O herifi şimdiden sevdim. Bana on bin dolar borcu olduğu için değil, ama bu gece başka bir kibirli davete katılmak istersek kendi hindistan cevizi sütyeni ve mini elbisesiyle iyi bir arkadaş olacağını hissettiğim için. "Senin gibi bir ibne prens olarak geçerse olmaz. Yine de bu gece buradaki en seksi kızı eve götüreceğim."

Çenesini yukarı kaldırıyor, sırtışı daha da genişliyor. "Bir kadın bulacaksın. Hem de böyle giyinmişken."

Evet, neye benzediğini biliyorum. Ben ve Ares, NHL'de paten giyip sopa kullanan en iri seraserileriz. Her sabah tıraşımı bitirmeden önce saat beş yönünde gölgem oluşuyor. Kalçalarımın her biri Avrupalı hanım evladı arabalarından biri büyüklüğünde. Kaslıyım da. Annem bize iri kemikli diyor. Kız kardeşim bize aşırı gelişmiş maymun diyor. Benden çirkin bir kadın olur.

Yine de Prince Manning'e "Çok haklısın," diyorum. Çünkü eksikliklerinizi kabul ederek buzun en büyük, en kıllı, en korkulan belalısı olamazsınız. Hayır, o piçlere dişlerimi gösterip onları *alaşağı* ederim. Taşaklarınız yoksa, hiçbir şeyiniz yoktur. "Onun taraf değiştirmesini sağlayacağım, sonra otel odama döndüğümüzde, onu tekrar değiştireceğim ve onun lanet dünyasını sallayacağım."

Chase, "Kulağa ne kadar yanlış gelse de, bunu daha önce de yaptığını gördüm," diyor.

Ares homurdanarak onaylıyor, her ne kadar ikisi de saçmaladığımı ve başarısızlığımı izlemek için sabırsızlandıklarını bilseler de. İkizimle bakışlarımızı paylaşıyoruz.

Sen lanet olası bir, diyor, çünkü bunun biyolojik olarak imkansız olduğunu biliyor herhangi bir kadın için bu içinde

havasız, seçkin bir kulüp evinin beni bu şekilde etkilemesi için. Biyolojiden sınıfta kaldım ve bunu hâlâ biliyorum.

İki kelime, bakışım cevaplıyor. *Onay. Dolar.*

Bu gece bir piliç çeksem bile umurumda değil. Buzda ve buz dışında çok sayı yapıyorum ve bunu herkes biliyor.

Herkesin bildiği diğer şey?

Zeus Berger meydan okumadan geri adım atmaz. Ve ben bir meydan okuma kokusu alıyorum.

"Bunun üzerine biraz para koymak ister misin?" Manning tam zamanında söylüyor.

"İki katı ya da hiç," diye cevap veriyorum. Kazansam da kaybetsem de *hiç* kimse bu işe yüreğimi koymadığını söyleyemeyecek. Ve benim kazanan kişiliğim var. Çirkin ama dışarıda değilim.

Ares yine kıs kıs güler.

Manning'e "Git ve kızı seç," dedim. "Bunu benim planladığımı düşünmeni istemem."

Odayı tararken bir elini koyu sarı sakalının üzerinde gezdiriyor. "Willow'un senin hakkında neden bu kadar belirsiz konuştuğunu anlamaya başlıyorum."

"Yani bizden sadece yarı yarıya hoşlanıyor," diye Ares için tercüme ediyorum. "Muhtemelen muhteşemliğimiz gözünü korkutmuştur."

Chase, "Ya da nişanlısını on kiloluk küflü bir çedarla tehdit ettiğin gerçeği," diye düşünüyor.

"Şerefsizin annesine haddini bildirmesi gerekiyor." "Bu konuda tamamen ," diyor Manning net bir şekilde. Durur ve batıdaki Blue Ridge Dağları ile golf sahasına bakan pencere duvarına doğru başını sallar. "O."

Gözlerimi kısıyorum, çünkü odanın yarısı içeriye vuran ışıkla arkadan aydınlanıyor. "Az önce parmağını Levi Wilson'ın bira şişesine sokan hatun mu?"

Ares . "Levi erkek grubu mu?"

Chase, "Kahretsin, kardeşim bunu kaçırdığı için çok kızacak," diye mırıldandı.

Bu doğru, kız kardeşim bir erkek grubu hastası. Levi'nin eski grubu Bro Code'a karşı bir şeyler hissediyor - Chase'in çocukluğumuzdan beri *ona* Bro dediğini ve Chase'i ne kadar sevdiğini fark edene kadar nefret ettiğini iddia ettiği bir lakap olduğunu düşünürsek, bunun tamamen tesadüf olduğuna yemin ediyor.

"Bira şişesi parmağı değil," diyor Manning. "Yanındaki kadın."

Dikkatimi bir yandan parmağındaki bira şişesini sallamaya çalışan, bir yandan da dünyanın hüküm süren pop rock tanrısından özür dilediği her halinden belli olan kadından kaydırıyorum ve tanıdık bir ritim nabzımda yer ediniyor.

Uzun, siyah saçlı. Uzun boylu. İri yapılı, ağır değil ama yan dönse kaybolacak kadar da ince değil. Kıvrımlarını vurgulayan bir pantolon ve göğüs dekoltesini gizleyemeyen sade bir bluz giymiş. Arkadan gelen ışıktaki bile, arkadaşının kolunu etkili bir şekilde tutarken, sıkışmış şişeyi arkadaşının parmağından düzgünce çevirirken ve Levi Wilson'a geri verirken hareketlerinde bir kedi zarafeti var.

Kedi zarafetini severim.

Ve her zamanki tipimden çok daha zeki bir kadın duruşuna sahip olsa da, güney hindistancevizlerim üzerinde daha büyük bir olay başlatmak üzere olabileceğimi düşündüren bazı kıpırdanmalar var.

Eğer bu elbisenin içinde ereksiyon olsaydım, bu zenginler altına sıçardı.

Heh.

Ancak Neandertal mirasımla gurur duysam da -bana her yıl buzda büyük bir maaş çeki ve deodoranttan buz dışında araba krikolarına kadar her şey için sponsorluklar sağlıyor- bir kadının pantolonuna girmenin en hızlı yolunun ona her zaman malları göstermek olmadığını ben bile biliyorum. Jüpiter'e sakın olmasını söyledim. Ne? Haklısın, hem benim hem de aletimin adı tanrıların krallarından geliyor ve Manning'e başımı sallıyorum. " sende."

PİLOT VE PUCK-UP'ı edinmek için BURAYA tıklayın
Şimdi!

YAZAR HAKKINDA

Pippa Grant, gözyaşlarınızı bacağınızdan aşağı akıtacak romantik komediler yazan USA Today Çok Satan yazarıdır. Okumadığı, yazmadığı ya da uyumadığı zamanlarda, evde kalan bir anne ve ev hanımı olarak ayın çalışanı seçiliyor, sevimli iblis yavrularını toplumun üretken üyeleri olmaya hazırlamaya çalışıyor, bir yandan da sıcak çikolata parçacıklı kurabiyelerle sahilde uzun yürüyüşler yapmayı hayal ediyor.

Pippa'yı şu adreste bulabilirsiniz...

www.pippagrants.com

[pippa@ pippagrants.com](mailto:pippa@pippagrants.com)

Pippa Grant ile iletişimde kalın!

[Pipsquad'e Katılın](#)

[Pipster Raporunu Alın](#)

[Arkadaş Pippa](#)

[Pippa gibi](#)

[Pippa ile Goodreads'te takıl yı da](#)

[et PippaBookBub'takip](#)

['PippaPippa'Pippa'ya](#)

[Book+Main'de katıl'yı](#)

[Amazon'da da takip et yı](#)

[Instagram'takip et](#)

PIPPA GRANT KİTAP LİSTESİNİN TAMAMI VE
OKUMA SIRASI

Pippa Grant Okuma Sırası ve Kitap Listesi

Mister McHottie Dünyası...

Bay McHottie

Yığınlarda

Damızlık

Pilot ve Puck-Up Royally Pucked

Beauty and the Beefcake

Rockaway Bride

Sıcak Varis

Kahraman ve Hacktivist Puck Gibi

Büyüleyici

KardeşlikFrenemy ile Flört

Kodu Serisi Amerika'nın

İnek Kalbi

Standalones

Usta Fırıncı (Kardeş Kodu Spin-Ofi)

Eski Sevgililer ve Ho Ho Hos

Lili Valente ile birlikte yazılmıştır

Hortumlanmış

Hammered
Hitched
Humbugged

Bluewater Milyarderleri Serisi

Lucy Score'dan Skandalın Bedeli
The Mogul and the Muscle Claire Kingsley by by
Crazy for Loving You by Pippa GrantWild
Open Hearts Kathryn Nolan

Pippa Grant Jamie Farrell olarak yazıyor:

Yanlış Gelinler Serisi

Blissed
Eşleştirilm
iş
Smittened
Şekerli
Merried
Baharatlı
Unhitched

Subayların Eski Eşleri Kulübü Serisi

Her Rebel Heart
Southern Fried Blues

Pippa Grant'tan Çok Yakında

Kardeşlik Kodu #3

Hokey Kitabı #5

Gerçek ya da

Varis

Prenses ve Koruyucu SEAL ve

Yıldız Kız

Ve daha fazlası! En güncel kitap listesi için BURAYA
TIKLAYIN.

Pippa Grant ile iletifimde kalın!

[Pipsquad'e Katılın](#)

[Pipster Raporunu Alın](#)

[Arkadaş Pippa](#)

[Pippa gibi](#)

[Pippa ile Goodreads'te takıl y1 da](#)

[et PippaBookBub'takip](#)

['PippaPippaPippa'ya](#)

[Book+Main'de katıl'y1](#)

[Amazon'da takip et 'y1](#)

[Instagram'da takip et](#)

TELİF HAKKI

Telif Hakkı © 2019

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yayıncının açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Jessica Snyder tarafından düzenlenmiştir.

Kapak tasarımı Kari March'a aittir.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi